Machine Translated by Google

The Collected Writings of Gottfried Feder

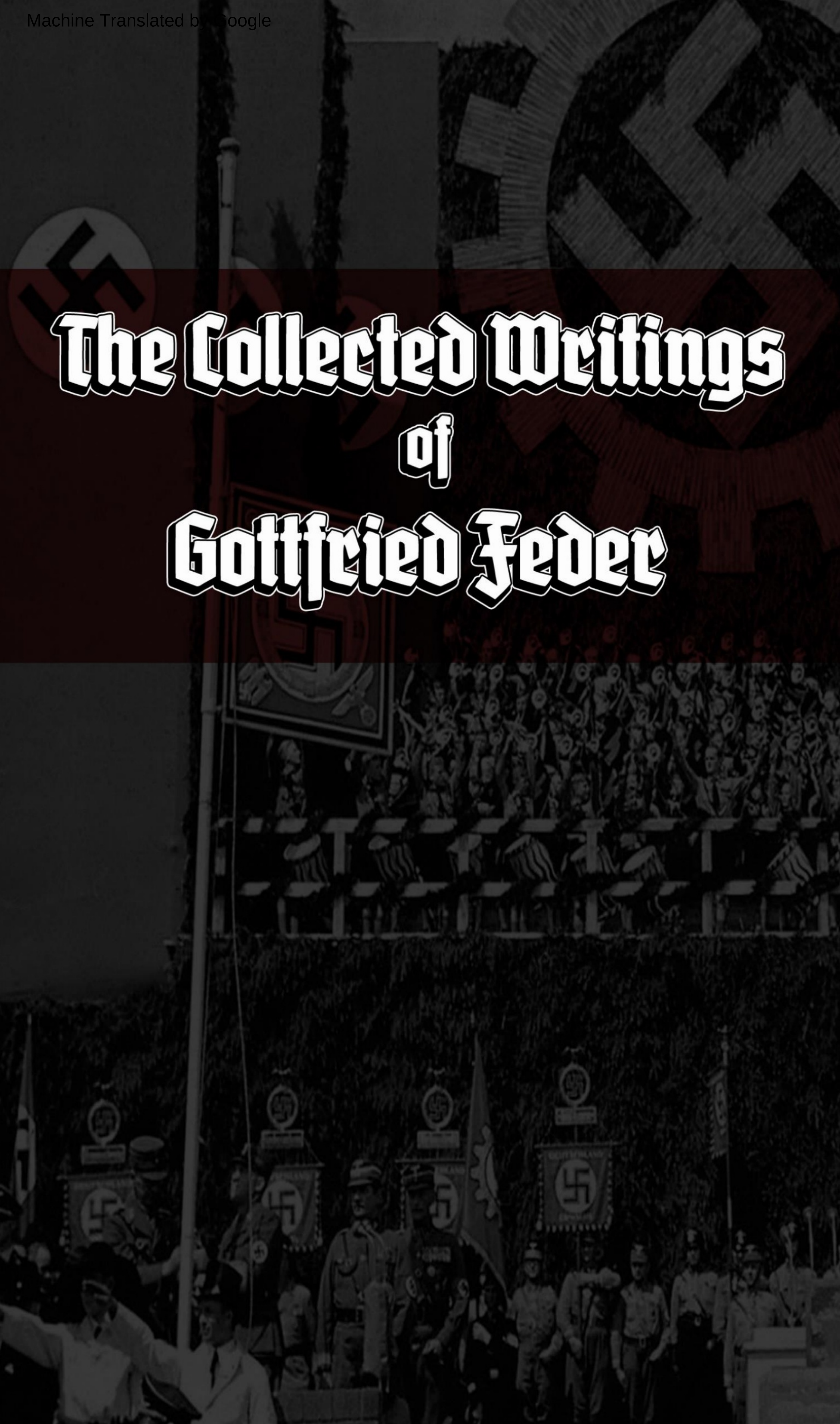

Machine Translated by Google

-ի ժողովածու գրվածքները

Գոտֆրիդ Ֆեդեր

Հրապարակվել է Կալի Յուգայում, 130 AH-ում

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Բովանդակության աղյուսակ

NSDAP-ի ծրագիրը և դրա ընդհանուր հայեցակարգերը 5

Ներածություն և նախաբան 6

1. Գյուղատնտեսական բնակչության և գյուղատնտեսության վերաբերյալ NSDAP-ի դիրքորոշման վերաբերյալ կուսակցության պաշտոնական մանիֆեստը... 13

NSDAP-ի քաղաքականությունը հողային սեփականության նկատմամբ 17

2. 25 կետերը.. 21

3. Հիմնական գաղափարները 25

4. Ծրագրի պահանջները մանրամասն... 32

5. Ինչ մենք չենք ցանկանում.. 52

6. Եզրակացություն... 53

Հետաքրքրության ստրկության վերացման մանիֆեստը 55

Իրականացումներ և հիմնավորում 57

Պատերազմական պարտատոմսերի փոխակերպումը բանկային վարկի 75

Մանիֆեստում օրենքի պահանջի վերաբերյալ հատուկ մեկնաբանություններ 76

Հակադարձումները և դրանց հերքումը 79

Հետագա ծրագիր 89

Գերմանական պետությունը ազգային սոցիալիստական հիմքի վրա 56

Ներածություն և նախաբան 92

1. Հիմնադրամները.. 97

2. Ծրագիրը 116

3. Ազգային սոցիալիստական պետության պետական կառուցվածքը 122

Machine Translated by Google

Գոտֆրիդ Ֆեդեր

Գոտֆրիդ Ֆեդեր, (հունվարի 27, 1883, Վյուրցբուրգ, Գերմանիա — սեպտեմբերի 24 ,
1941, Մուրնաու), գերմանացի քաղաքական գործիչ, որը գլխավոր տնտեսական տեսաբանն էր։
Գերմանական ազգային սոցիալիզմի սկզբնական փուլը։

Ֆեդերը, քաղաքացիական ինժեներ, հռչակ ձեռք բերեց 1919 թվականին իր «Խախտման մանիֆեստ» գրքի համար։ «Հետաքրքրությունների ստրկությունը» և նրա ելույթը Մյունխենում Գերմանիայի աշխատավորական կուսակցության հանդիպման ժամանակ նույն թվականի սեպտեմբերին անմիջական ոգեշնչման աղբյուր հանդիսացան Ադոլֆ Հիտլերի համար։ մուտքը քաղաքականություն: Ֆեդերի սոցիալիստական և հակակապիտալիստական գաղափարները հետագայում արտահայտվեցին Հիտլերի 1920 թվականի մարտին Ազգային սոցիալիստական գերմանական աշխատավորական կուսակցության (NSDAP) 25 կետանոց ծրագրում, ինչպես նաև Ֆեդերի սեփական «Գերմանական պետությունը Ազգային սոցիալիստական հիմնադրամի վրա» գրքում, որը Հիտլերի կողմից համարվում էր «[Ազգային սոցիալիստական] շարժման կատեխիզիս»: 1924-1936 թվականներին Ֆեդերը եղել է Գերմանիայի Ռեյխստագի անդամ և ծառայել է որպես NSDAP տնտեսական խորհրդի նախագահ (1931), Գերմանիայի տնտեսագիտության նախարարության պետական քարտուղար (1933) և պետական բնակարանային հանձնակատար (1934)։ Սակայն, նացիստական քաղաքականության ընդհանուր հարմարեցման հետ մեկտեղ, գործող տնտեսական համակարգին Ֆեդերի դերը կուսակցական գործերում կտրուկ նվազեց, և 1936 թվականին նա

Machine Translated by Google

Ազգային ծրագրի

Սոցիալիստական Գերմանիայի աշխատավորական

կուսակցությունը և նրա ընդհանուր հայեցակարգերը

Machine Translated by Google

Վերելքի պատմական հաշվետվությունը

NSDAP-ը՝ Ադոլֆ Հիտլերի կարիերայի կենսագրական ակնարկով

Ադոլֆ Հիտլերը ծնվել է 1889 թվականի ապրիլի 20- ին Բրաունաու-օն-Ինն գյուղում, որը հին...
Բավարիա:

Նրա հայրը աղքատ գյուղացու որբացած զավակ էր և աշխատելով մաքսային պաշտոնի էր հասել: Նրա մայրը սերում էր գերմանացի գյուղացիական ընտանիքից: Երբ նա 13 տարեկան էր, կորցրեց հորը, իսկ չորս տարի անց՝ մորը: Ադոլֆ Հիտլերը Ազգային դպրոցն ավարտելուց հետո այդ ժամանակ սովորում էր Դանուբի ափին գտնվող Լինցի Ռեալշուլեի սան: Հոր ցանկությունն էր, որ նա դառնար պաշտոնյա, բայց ինքն էլ ցանկանում էր նկարիչ դառնալ: Մոր մահը նրան անհապաղ ստիպեց ինքնուրույն վաստակել իր ապրուստը:

17 տարեկանում Հիտլերը մեկնեց Վիեննա, որտեղ նպատակ ուներ դառնալ ճարտարապետ: Նա ապրուստը վաստակում էր սեփական ջանքերով՝ սկզբում որպես շինարար՝ շաղախ խառնելով, ապա որպես ճարտարապետի գծագրող: 18 տարեկանում նա արդեն հետաքրքրվում էր քաղաքականությամբ. դարձավ հակամարքսիստ, բայց մինչ այդ առաջատար դեր չէր խաղում: Վաղ մանկությունից Հիտլերը կրքոտ ազգայնական էր, և նրա հույսն էր համատեղել իր աշխատանքային շրջանի սոցիալական փորձը իր ազգայնական համոզմունքների հետ: Մի քանի տարի նա ապրել է Վիեննայում՝ ծայրահեղ աղքատության մեջ:

1912 թվականին նա գաղթեց Մյունխեն, որտեղ ուսանող էր: Նա երբեք չէր տեսել երիտասարդական հաճույքները, բայց այն օրվանից, երբ նա լքեց տունը՝ գրպանում 50 կրոն, աշխատանքն ու զրկանքները նրա բաժինն էին: 1914 թվականի փետրվարին նրան հաջողվեց ազատվել ավստրիական բանակում ծառայելու պարտականությունից: Վեց ամիս անց սկսվեց պատերազմը: Նա անմիջապես կամավորագրվեց գերմանական բանակում ծառայելու և Բավարիայի թագավոր Լյուդվիգին ուղղված ուղղակի դիմումով թույլտվություն ստացավ մտնել բավարական գունդ՝ որպես պատերազմի կամավոր: 1914 թվականի հոկտեմբերի 10- ին նոր գունդը շարժվեց առաջ:

1914 թվականի դեկտեմբերի 2- ին 25-ամյա կամավորը պարգևատրվեց Երկաթե խաչով, 2-րդ աստիճանի շքանշանով:
Դասարան:

Ի նշան «Բայերնվալդի» վրա հարձակման և Վիտշետեի մոտ տեղի ունեցած այլ մարտերում ցուցաբերած քաջության, նրան հրամայվեց ծառայության անցնել որպես դիսպետչեր, ինչը պահանջում էր հատուկ քաջություն և հուսալիություն, քանի որ զեկույցները հաճախ պետք է տեղափոխվեին բաց տարածքով՝ ուժեղ կրակի տակ: Սա արագորեն նրա անունը հայտնի դարձրեց ամբողջ գնդում՝ իր ընկերների նեղ շրջանակից դուրս:

1916 թվականի հոկտեմբերի 7- ին նա վիրավորվեց արկի բեկորից: 1917 թվականի մարտին նա վերադարձավ իր գունդ: Նա ստացավ մի շարք այլ պարգևներ, այդ թվում՝ գնդի դիպլոմ՝ Ֆոնտենի մոտ մարտերում ցուցաբերած հատուկ քաջության համար, և վերջապես՝ I կարգի Երկաթե Խաչ:

1918 թվականի հոկտեմբերի 14- ին նա ծանր վիրավորվեց իր գնդի շատ ընկերների հետ միասին մանանեխի գազից, որն այդ ժամանակ բրիտանացիներն առաջին անգամ էին օգտագործում, և նա ժամանակավորապես կուրացավ: Երբ նա հիվանդանոցում էր, բռնկվեց հեղափոխությունը:

Այս պատճառով Հիտլերը որոշեց դառնալ քաղաքական գործիչ: 1919 թվականին նա միացավ 6 հոգուց բաղկացած մի փոքրիկ կուսակցության և հիմնադրեց Ազգային-սոցիալիստական գերմանական աշխատավորական կուսակցությունը: Նա ուրվագծեց նոր շարժման ծրագիրը և սահմանեց դրա բնույթն ու նպատակները:

Machine Translated by Google

Միջուկը. Յոթ տղամարդ

1919 թվականի սեպտեմբերին Ադոլֆ Հիտլերը իր առաջին ելույթն ունեցավ յոթ տղամարդկանց առջև, այնուհետև նա դիմեց 11, 25, 47 հոգուց բաղկացած լսարանին, դեկտեմբերին՝ 111, 1920 թվականի հունվարին՝ 270, իսկ կարճ ժամանակ անց՝ 400 հոգուց բաղկացած լսարանին: 1920 թվականի նոյեմբերի 14- ին նա ելույթ ունեցավ 1700 հոգուց բաղկացած զանգվածային հանրահավաքում: Նա այժմ կազմակերպեց երիտասարդ կուսակցության քարոզչությունը, որը մեկ տարվա աշխատանքից հետո ուներ 64 անդամ: Մեկ տարի անց՝ 1920 թվականին, այն արդեն հասել էր 3000-ի: Հիտլերի քարոզչական գործունեությունն Մյունխենում այնպիսին էր, որ նա վերջապես շաբաթը երեք անգամ ելույթ ունեցավ զանգվածային հանրահավաքներում, իսկ երկուշաբթի օրերին շարունակեց իր քարոզչական գործունեությունը: Նա առաջին հերթին քննադատեց Վերսալի հիմարությունը և հերքեց մարքսիստների, կենտրոնամետ կուսակցության և այլնի պնդումները, որ հնարավոր է կատարել այդ պայմանագիրը: Նա ծաղրեց այս կուսակցությունների կարգախոսը՝ «Հանձնեք ձեր զենքերը, և մյուսները նույնպես կզինաթափվեն»: Նա խոսեց այն ենթադրության վրա, որ մեր կողմից զենքը հանձնելուց հետո մնացածը կշարունակեն զինվել, եթե ոչ իրենց սեփական փողերով, ապա լիովին զինաթափված գերմանական ազգից քամած միլիոններով: Հակադրվելով Սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցության և Կենտրոնի կողմից Պայմանագրի ստորագրման օգտին քարոզչությանը, նա մարգարեացավ, որ Ռուրը կօկուպացվի՝ անկախ նրանից, թե մենք ինչ կստորագրենք:

1921թ.

Այս տարին նշանավորվեց Ռոզենհայմում և Լանդսհուտում առաջին տեղական խմբերի հիմնադրմամբ: Հիտլերը կազմակերպեց կուսակցության պաշտպանության համար տղամարդկանց առաջին խումբը և սկսեց իր պայքարը Բավարիայում անջատողական շարժման դեմ: Մեր առաջնորդը նաև ելույթ ունեցավ Մյունխենի կրկեսում 5000-ից ավելի մարդկանց մասնակցությամբ հանդիպման ժամանակ:

Նա իր հանդիպումների ժամանակ հայտարարեց, որ Պայմանագրի կատարումը չի օգնի, ինչպես պնդում էին Սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցությունը, Կենտրոնը և Ֆոլկսպարտեյը, Գերմանիայի բարգավաճումը խաղաղության և լռության մեջ կառուցելուն, այլ որ այդ հիմար քաղաքականության արդյունքը պետք է լիներ մեծ մասշտաբի գնաճ, որը կհանգեցներ գերմանական արդյունաբերությանը հսկայական վնաս հասցնելու: Հիտլերի պնդումը, որ սև-կարմիր կառավարությունը պլանավորում է ապազգայնացնել Պետական երկաթուղիները, հայտարարվեց «մերկ դեմքի սուտ»: Կուսակցության ներսում ապստամբության փորձը ձախողվեց: Հիտլերը մշակեց կուսակցության նոր Սահմանադրությունը, որը նրան տվեց բռնապետական լիազորություններ:

Սոցիալ-դեմոկրատիան, որը չէր կարողանում շարունակել անտեսել Հիտլերի անունը, այժմ փորձում էր ազատվել իր «արջից» ահաբեկչության մեթոդներով: Հանրահավաքների ժամանակ արյունալի բախումներ էին լինում, որոնցում մեր առաջնորդի երկաթե նյարդերը գերիշխում էին: Դրանց ընթացքում ձևավորվում էր անպարտելի թիկնապահական ջոկատ, որը հետագայում անվանվեց «Շտուրմաբթեյլունգ»:

1922թ.

Մինչ Մյունխենի նվաճումը շարունակվում էր, շարժումը սկսում էր տարածվել Բավարիայի մնացած մասում: Հիտլերը մերժեց բոլոր առաջարկները՝ փոխզիջման միջոցով միանալու այլ կուսակցությունների հետ: Նա աստիճանաբար ոչնչացրեց բոլոր նմանատիպ «ազգայնական» կուսակցական կազմավորումները և ազգային-սոցիալիստական շարժումը դարձրեց գերիշխող դրանց նկատմամբ:

1922 թվականի հոկտեմբերին Հիտլերը 800 մարդու գլխավորությամբ շարժվեց դեպի Կոբուրգ և երկու անգամ 24 ժամվա ընթացքում առաջին անգամ լիովին ջախջախեց Կարմիր տեռորը այդ քաղաքում:

Ադոլֆ Հիտլերը հրապարակավ հայտարարեց, որ մենք գլխապտույտ շտապում ենք գնաճի ուղղությամբ, որը նա կանխատեսել էր որպես սև-կարմիր կոալիցիայի քաղաքականության արդյունք: Նա դարձավ

Machine Translated by Google

հայտնի էր որպես համակարգի ամենավտանգավոր և ամենաատելի թշնամին: Սոցիալ-դեմոկրատիան և Կենտրոնամետ կուսակցությունը դադարեցին պաշտպանվել փաստարկներով և որդեգրեցին զրպարտության քաղաքականություն:

1923թ.

1923 թվականի հունվարին տեղի ունեցավ առաջին մեծ կուսակցական համաժողովը, և օծվեցին կուսակցության առաջին դրոշները: Պաշտոնապես ստեղծվեց Շտուրմաբտեյլունգը:

Կուսակցական քարոզչությունը մանրակրկիտ ուսումնասիրվեց և կատարելագործվեց, իսկ կազմակերպության անփոփոխ սկզբունքները հաստատվեցին և հաստատվեցին: Հիտլերի շուրջը մեծ թվով համախոհներ էին հավաքվել, որոնց մեծ մասն այսօր նրա անսասան գործընկերներն են պայքարում: Մինչդեռ նրա դեմ հարձակումները շարունակվում էին աճող վճռականությամբ. նա առաջին անգամ հայտնվեց բանտում՝ իր հակառակորդների հանդիպումները խաթարելու մեղադրանքով. նրան անընդհատ տուգանում էին: Այնուամենայնիվ, նա ոչ մի պահ չդադարեց պայքարել համակարգի դեմ:

1923 թվականի ամռանը Ադոլֆ Հիտլերը սկսեց ջախջախել Կարմիր տեռորը Բավարիայի քաղաքների մեծ մասում՝ Ռատիսբոնում, Հոֆում, Բայրոյթում, Նյուրնբերգում, Ֆյուրտում, Ինգոլշտադտում, Վյուրցբուրգում, Շվայնֆուրտում՝ հաճախ փողոցային կռիվների արյունահեղության գնով, որոնցում նա հաղթեց սոցիալ-դեմոկրատական և կոմունիստական ահաբեկչական խմբավորումներին:

Նրա պայքարը Ռայխի անգործունակ կառավարության դեմ ուղեկցվում էր դառը մեղադրանքներով: Նա կանխատեսում էր կառավարության թույլ դիմադրության անհաջողությունը Ռուրի հարցում և անընդհատ քննադատում էր Ֆրանսիայի հետ համաձայնության և կատարման հիմար քաղաքականությունը: Նա երբեք չէր դադարում նշել Անգլիայի և Իտալիայի հետ համաձայնության անհրաժեշտությունը:

1923 թվականի նոյեմբերին Ադոլֆ Հիտլերը փորձեց տապալել համակարգը: Ապստամբությունը ձախողվեց, և Հիտլերը ձերբակալվեց:

1924թ.

Մեծ դատավարությունը տեղի ունեցավ Մյունխենում 1921 թվականի մարտին: Չնայած փաստերի հիման վրա մեղավոր ճանաչվելուն, մեր առաջնորդը հասավ ճնշող բարոյական արդարացման: Հիտլերի պաշտպանությունը այնքան մեծ ազդեցություն ունեցավ դատարանի վրա, և նրա միանձնյա և բացառիկ պատասխանատվության ստանձնումը այնքան համոզիչ էր, որ նրան մեղադրող փաստաբանի ելույթը վերածվեց նրա պատվավոր դրդապատճառների ուշագրավ վկայության: Սակայն դատավորը նրան դատապարտեց որոշակի ժամկետով կալանքի:

Ազգային սոցիալիստական կուսակցությունը տառապեց իր առաջնորդի կորստից: Նրա հակառակորդները համոզված էին, որ շարժումն ավարտվել է, և համարձակություն ստացան ստորագրելու անպարկեշտ Դոուսի պայմանագիրը՝ այդպիսով միտումնավոր սկսելով Գերմանիայի թալանման համակարգը, որը գագաթնակետին հասավ Յունգի պլանով: Ի՜նչ հաղթանակ սոցիալ-դեմոկրատների և կենտրոնի համար: Գերմանիայի ստրկացման նպատակը, կարծես թե, իրականացավ:

Ապարդյուն Հիտլերը փորձեց իր ազատության մեջ գտնվող համախոհների միջոցով պայքարել Դոուսի համաձայնագրի դեմ: Ապարդյուն նա ստիպեց նրանց հրապարակավ հայտարարել, որ Կենտրոնամերձ կուսակցության, Սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցության և Ֆոլկսպարտեի հավաստիացումները, որ պլանի շրջանակներում տրամադրվող արտաքին վարկերը կբարձրացնեն ազգային բարգավաճումը, կվերանա գործազրկությունը, աշխատավարձերը կբարձրանան, հարկերը կնվազեն, գյուղատնտեսությունը կփրկվի, պարզապես ազգի խաբեություն էին: Ապարդյուն նա ստիպեց նրանց նշել, որ Դոուսի համաձայնագիրը պետք է մեծացներ աղքատությունը, քանի որ վարկերի տոկոսները կխաթարեին արդյունաբերությունը, մինչդեռ վարկերն իրենք միայն ծառայում էին պլանի շրջանակներում ֆինանսական պարտավորությունների կատարմանը. սնանկությունն ու գործազրկությունը կաճեին, աշխատա

Machine Translated by Google

կընկներ, գներն ու հարկերը կբարձրանային ավելի, իսկ գյուղացիները կհայտնվեին լիակատար կործանման առաջ և ստիպված կլինեին բաժանվել իրենց ամբողջ ունեցվածքից:

Դեկտեմբերի 20- ին Հիտլերը լքեց ամրոցը:

1925թ.

1925 թվականի փետրվարի 27-ին Ադոլֆ Հիտլերը կոչ արեց վերածննդի կուսակցությանը, և նա բանտարկությունից հետո իր առաջին ելույթն ունեցավ 4000 հոգուց բաղկացած լսարանի առջև:

Նոյեմբերի 9- ի իրադարձություններից հետո Ազգային սոցիալիստական շարժումը խզվեց , և նրա ողջ ունեցվածքն ու գումարը բռնագրավվել էին, այնպես որ Ադոլֆ Հիտլերը այժմ առանց որևէ բանի սկսեց վերականգնել կուսակցությունը հիմքերից: Բեռլինի «Վորվարտսը» և «Գերմանիան» ծաղրում էին նրա ջանքերը և ծաղրում «հիմարին, որին բանտարկությունը խելագարեցրել էր»:
Այնուամենայնիվ, կուսակցության վերակառուցումը Հիտլերի ղեկավարությամբ մեծ արագությամբ ընթացավ: Հին առաջնորդները կրկին հավատարմորեն հավաքվեցին նրա շուրջը: Հիտլերը նոր ակտիվության խթանեց կուսակցական մամուլին:

1925 թվականի դեկտեմբերին կուսակցությունն ուներ 27,000 անդամ: Կենտրոնը և Սոցիալական Խունապի մեջ գտնվող դեմոկրատները հրամանագիր ընդունեցին, որ առաջնորդը չպետք է հրապարակավ խոսի երկու տարի:

1926թ.

Այս տարվա հունիսին տեղի ունեցավ կուսակցության առաջին համաժողովը Հիտլերի բանտարկությունից հետո:

Բուրժուական աշխարհը դեռևս համոզված էր, որ կատարման քաղաքականությունը կփրկի Գերմանիան, և որ Դոուսի պակտը կվերակենդանացնի արդյունաբերությունը: Մարքսիստները համոզված էին, որ իրենց գերիշխանությունը անսասան է:

Նախագահ ֆոն Հինդենբուրգը առանձնացավ իր կողմնակիցներից և երթով հեռացավ Կենտրոնի և Սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցության հետ: Կուսակցությունը շարունակեց պայքարը. տարվա վերջին այն ուներ 49,000 անդամ:

1927թ.

Հիտլերին հրապարակավ խոսելն արգելող հրամանը հետ վերցվեց, քանի որ այն կիրառելն անհնար էր համարվում: Նա ելույթներ ունեցավ բազմաթիվ զանգվածային հանրահավաքների ժամանակ: Ամեն ամիս կուսակցությունն ավելի ու ավելի էր ամրապնդվում:

Բոլոր զարգացումները ավելի ու ավելի մեծ ուժով ապացուցեցին, որ Հիտլերը ճիշտ էր:
Դոուսի պակտը բացահայտվեց, և դրա հետևանքները սարսափելի էին: Սոցիալ-դեմոկրատները և Կենտրոնամետ կուսակցությունը փորձեցին փրկել այն, ինչ կարելի էր փրկել՝ ստերի և չարաշահումների միջոցով:

Օգոստոսին Հիտլերը Նյուրնբերգում հրավիրեց կուսակցական համաժողով, որը մեծ հաջողություն ունեցավ: Տարվա վերջին կուսակցությունն ուներ 72,000 անդամ:

1928թ.

Ադոլֆ Հիտլերը գլխավորեց իր կուսակցությանը գործող համակարգի վրա ուժեղացված հարձակումը: Ազգային սոցիալիզմն այժմ Գերմանիայի ներքին և արտաքին կործանիչների անողոք թշնամին էր:
Հիտլերը իր հարձակումն ուղղեց հատկապես գյուղացիների և միջին խավի անիմաստ կործանման դեմ: Նա կանխատեսեց այն աղետը, որը կհասներ ներքին շուկաներին: Նա հարյուրավոր հանդիպումների ժամանակ անընդհատ հայտարարեց, որ իրագործման քաղաքականությունը խելագարություն է, և որ դրա

Machine Translated by Google

Հետևանքները կնշանակեին մահ և կործանում գերմանական արդյունաբերության համար: Սոցիալ-դեմոկրատներն ու կենտրոնամետները ծաղրում և ծաղրում էին նրանց՝ փորձելով վրեժ լուծել: Նրանց ստերն ու վիրավորանքները ուղղված էին անձամբ Հիտլերին:

Տարվա վերջին կուսակցության անդամների թիվը հասավ 108,000-ի, իսկ կուսակցության անդամներից՝ 12-ի: նստած էր Ռեյխստագում:

1929թ.

Ադոլֆ Հիտլերը անսպառ էներգիայով շարունակեց իր պայքարը գոյություն ունեցող համակարգի դեմ: Կուսակցության մամուլը կատարելագործվեց, Շտուրմաբթեյլունգը մեծացավ, կաSSավորումները ամրապնդվեցին, իսկ քարոզչությունը՝ սաստկացավ: Ազգային սոցիալիզմի վարդապետությունները սկսեցին խորը թափանցել ազգային գիտակցության մեջ:

Օգոստոսի 4- ին Նյուրնբերգում տեղի ունեցավ երկրորդ կուսակցական համաժողովը՝ հսկայական մասշտաբով: Հիտլերը անընդհատ աճող էներգիայով հարձակվեց սև-կարմիր համակարգի վրա և առանց մրցակցի հանդես եկավ որպես ամենաուժեղ առաջնորդ՝ «դեմոկրատիայի» իմաստով ամեն ինչի դեմ: Նրան կուսակցության ղեկավարությունից հեռացնելու բոլոր փորձերը ջախջախվեցին:

Տարվա վերջին կուսակցությունն ուներ 178,000 անդամ:

1930թ.

Յունգի պլանի դեմ պայքարը լիարժեք ընթացքի մեջ էր: Հինդենբուրգը եռանդուն կերպով պաշտպանում էր այն՝ պնդելով, որ դրանով Գերմանիան կփրկվի, գերմանական արդյունաբերությունը կվերածնվի, գործազրկությունը կվերանա, գյուղացիները կրկին կշնչեն, և հնարավոր կլինի թեթևացնել հարկերը:

Ադոլֆ Հիտլերը նման տեսակետները որակեց անիրական և ճակատագրական. նա հակառակն էր կանխատեսում: Նրա կուսակցությունը սկսեց լուսավորել ազգը դաժան մարտերի ֆոնին: Հակառակորդները պատասխանեցին ստերի հոսքով:

Ռեյխստագի ընտրությունները տեղի ունեցան սեպտեմբերի 14- ին , 1930թ.: Կուսակցությունը հավաքեց 6,5 ձայն: միլիոն ձայն, և ընտրվեցին 107 անդամներ: Դրա ներքին կազմակերպվածությունն ավելի ամուր էր, քան երբևէ: Դրսից խրախուսվող մի քանի աննշան ապստամբության փորձերը անհապաղ ճնշվեցին Հիտլերի կողմից, իսկ նրանք, ովքեր անվերապահորեն չհնազանդվեցին, վտարվեցին:

Կենտրոնամետ կուսակցությունը, որն այժմ լավ թե վատ ժամանակով հանձնվել էր Սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցության ձեռքը, սկսեց եկեղեցուն բորբոքել Հիտլերի դեմ: Կենտրոնամետ կուսակցությանը պատկանող եպիսկոպոսներն ու քահանաները սկսեցին մոլեռանդ հարձակում ազգային-սոցիալիստական շարժման դեմ, հեռացրին դրա կողմնակիցներին և նույնիսկ մերժեցին նրանց քրիստոնեական թաղումը: Հիտլերը անսասանորեն հավատարիմ մնաց իր համոզմունքին, որ Կենտրոնամետ կուսակցությունը կործանում է Գերմանիայի համար, և շարունակեց իր պայքարը դրա դեմ ավելի մեծ վճռականությամբ, քան նախկինում: Նա կտրականապես մերժեց իր կարծիքի որոշակի փոփոխություն կորզելու ցանկացած փորձ:

Տարվա վերջին կուսակցությունն ուներ 389,000 անդամ:

1931թ.

Յունգի պլանի դեմ պայքարը շարունակվեց: Հիտլերի կողմից կանխատեսված հետևանքները իրականություն դարձան:

Machine Translated by Google

Կառավարությունը սկսեց կառավարել արտակարգ միջոցառումների միջոցով՝ մտածելով, որ դա կօգնի փրկել արդյունաբերությունը: Հետևեցին սուր վեճեր, որոնց ընթացքում Ադոլֆ Հիտլերը կրկին մատնանշեց այդ քաղաքականության կործանարար հետևանքները: Մի քանի ամսից՝ նույնիսկ մի քանի շաբաթից, նա ճիշտ ապացուցվեց:

Մինչդեռ բազմաթիվ ազգային-սոցիալիստական թերթեր էին սկսել լույս տեսնել, և կուսակցության կենտրոնական հրատարակչությունը աստիճանաբար վերածվել էր հսկայական ձեռնարկության: Կազմակերպությունը դարձել էր բարձր արդյունավետության, իսկ Sturmabteilung-ը ժամանակի ընթացքում հասել էր զարգացման բարձր փուլի:

Մեր հակառակորդները խճճվում էին ստի մեջ և թույլ էին տալիս Ֆրանսիայում ապրանքների պատվերներ տեղադրել:

1931 թվականի վերջին Հիտլերյան կուսակցության անդամների թիվը հասավ 806,000-ի, մեկ ամիս անց՝ 862,000-ի, իսկ մեկ ամիս անց՝ կրկին՝ 920,000-ի: Ընտրությունների օրը ընտրատեղամասերում կար մոտ մեկ միլիոն անդամ և անթիվ միլիոնավոր կողմնակիցներ:

Մարդը, որը մի ժամանակ աղքատ աշխատող էր, իսկ ավելի ուշ՝ ռազմաճակատի զինվոր, այսպիսով, ընդամենը տասներեք տարվա ընթացքում կառուցեց Գերմանիայի երբևէ տեսած ամենամեծ քաղաքական կազմակերպությունը: Այս մարդու դեմ նրա հակառակորդները կարող են օգտագործել միայն ստերն ու զրպարտությունները: Եվ նա միշտ հաղթել է մինչ օրս՝ չնայած բոլոր ստերին, և այս անգամ նա մոտեցել է Ռայխի նախագահ ընտրվելուն:

Գերմանիայի ողջ պատմության ընթացքում որևէ մեկը երբևէ հասե՞լ է նմանատիպ նվաճման տասներկու տարվա ընթացքում՝ կուսակցության, բարձր ֆինանսների, կապիտալի, մամուլի, հասարակական կարծիքի, բյուրոկրատիայի, ստերի, ահաբեկչության և հալածանքների դիմադրությանը:

Սա ապաստանած երեխա չէր. իր վաղ տարիքից նա ամենաբարձր մակարդակի մարդ է եղել բառի իմաստով՝ հենվելով միայն սեփական ուժերի վրա:

Machine Translated by Google

Նախաբան

1926 թվականին Վայմարում կուսակցության խորհուրդը որոշեց հրատարակել մի շարք թռուցիկներ, որոնք համառոտ կերպով կանդրադառնային Գերմանիայի քաղաքական կյանքի բոլոր ոլորտներին վերաբերող հիմնարար հարցերին: Մեր նպատակն էր և է ներկայացնել ազգային սոցիալիզմի մեր հասարակական կյանքի տարբեր խնդիրների նկատմամբ վերաբերմունքի հետևողական և ամբողջական պատկերը և այն մասին, թե ինչպես է այն հույս ունենում վերացնել դրա սխալներն ու թերությունները:

Հետևաբար, մեր խնդիրն է սպառիչ կերպով ուսումնասիրել, թե ինչպես է այն գտնվում, այնուհետև գիտականորեն պարզել, թե որտեղից է այն առաջացել, և վերջապես, ստեղծագործական ոգեշնչմամբ, պատասխանել ճակատագրական հարցին՝ իսկ հետո ի՞նչ: Այս գրքույկների բարձրագույն նպատակն է ցույց տալ պետության կյանքի, ֆինանսների և տնտեսագիտության նոր մեթոդներ, քաոսի ընթացքում բարձրացնել «բրոնզե ռոչերը», մանրակրկիտ ուսումնասիրության միջոցով ձևավորել հստակ գիտելիքների պաշար, որպեսզի այդ ամենից ի հայտ գա միասնական քաղաքական կամք:

1927 թվականի օգոստոսի 31- ի մեծ ժողովում Ադոլֆ Հիտլերը վճռականորեն հայտարարեց. «Ծրագրի հարցերը չեն ազդում Վարչական խորհրդի վրա. Ծրագիրը հաստատուն է, և ես երբեք չեմ հանդուրժի շարժման սկզբունքների փոփոխություններ, ինչպես դրանք ամրագրված են դրա ծրագրում»: Մեր Ֆյուրերի այս վճռական հայտարարության հետ ես ամբողջ սրտով միանում եմ, քանի որ ոչինչ ավելի վտանգավոր չէ մեր նման շարժման կյանքի և հարվածային ուժի համար, քան այն, որ ժամանակի ընթացքում դրա հաստատուն ծրագիրը ենթարկվի բացասական քննադատության:

Ոչ մի մարդ, ով զգում է, որ չի կարող մեզ հետ գնալ մինչև վերջ հրեական հարցում, բարձր ֆինանսների, Դոուսի պակտի և աղքատացման քաղաքականության դեմ պայքարում, կամ մեր ծրագրում ներառված որևէ այլ հարցում, կամ հակված է գերմանական ազգի ազատությունը փոխզիջման և վախկոտության միջոցով փոխզիջման միջոցով փոխզիջման միջոցով փոխզիջման միջոցով փոխզիջման գնալ, չպետք է դիմի մեզ. նրա տեղը NSDAP-ից դուրս է: Մենք կտրականապես մերժում ենք «գերազանց անձնական գիտելիքները», որոնք նա պատրաստ է տարածել հարթակային հռետորաբանության և լրագրողական ելույթների ժամանակ:

Մեր սկզբունքներին հիմնարար համաձայնություն տվող մարդը, հնարավոր է, կասկածներ ունենա մի քանի մանրուքների վերաբերյալ, քանի որ մենք չենք կարող ակնկալել, որ երբևէ կարող ենք բացարձակ համաձայնության գալ բոլոր հարցերի շուրջ, հատկապես ագրեսիվ քաղաքական շարժման մեջ:

Սակայն այլ բան է, երբ քաղաքական թշնամիները որևէ կետ մանրացնում են՝ այն բոլորովին անտեղի աղավաղված ներկայացնելով, ինչպես որ իրականում էլ է պատահել: Նման դեպքում պաշտոնական մեկնաբանությունը անհրաժեշտ է:

Մենք հրաժարվում ենք փոփոխել մեր ծրագիրը նպատակահարմարությունից ելնելով, ինչպես անում են մյուս կողմերը, այսպես կոչված փոփոխված պայմաններին համապատասխանեցնելու համար: Մենք մտադիր ենք պայմանները համապատասխանեցնել մեր ծրագրին՝ դրանք տիրապետելով:

Ադոլֆ Հիտլերի կողմից ինձ հանձնարարվել է հրատարակել այս շարքի թռուցիկները, որոնք Կուսակցության պաշտոնական գրականությունը ձևավորելու համար:

Ես ներառել եմ կուսակցության 1930 թվականի մարտի 6-ի պաշտոնական մանիֆեստը, ինչպես նաև իմ պատասխանը տասը հարցերին, որոնք տրվել են «Deutsche Tageszeitung»-ի՝ Ռայխսլանդբունդի առաջատար մարմնի կողմից: Այդ թերթը ընդունեց իմ պատասխանները:

Սա լավագույն և ամենաարդյունավետ միջոցն է Գերմանիայում հողային սեփականության և ժառանգության նկատմամբ մեր վատ տրամադրվածության մասին բոլոր ստերը վերացնելու համար:

Machine Translated by Google

1. Գյուղատնտեսական բնակչության և գյուղատնտեսության վերաբերյալ NSDAP-ի դիրքորոշման վերաբերյալ կուսակցության պաշտոնական մանիֆեստը

Մյունխեն, 1930 թվականի մարտի 6

1. Գյուղացիական դասի և գյուղատնտեսության կարևորությունը Գերմանիայի համար

Գերմանական ազգը իր սննդի զգալի մասը ստանում է օտարերկրյա սննդամթերքի ներմուծումից: Առաջին համաշխարհային պատերազմից առաջ մենք կարողանում էինք վճարել այդ ներմուծման համար մեր արդյունաբերական արտահանմամբ, մեր առևտրով և արտասահմանում մեր կապիտալի ավանդներով: Պատերազմի արդյունքը վերջ դրեց այս հնարավորությանը:

Այսօր մենք մեր ներմուծված սննդի համար վճարում ենք հիմնականում արտասահմանյան վարկերի միջոցով, որոնք գերմանացի ազգին ավելի ու ավելի են խորացնում պարտքերը վարկեր տրամադրող միջազգային ֆինանսիստների առջև: Եթե ամեն ինչ այսպես շարունակվի, գերմանացի ժողովուրդը ավելի ու ավելի կաղքատանա:

Այս ստրկությունից դուրս գալու միակ հնարավորությունը Գերմանիայի՝ հայրենիքում անհրաժեշտ սննդամթերք արտադրելու կարողությունն է: Հետևաբար, գերմանական գյուղատնտեսության կողմից արտադրության աճը կյանքի և մահվան հարց է գերմանացի ազգի համար:

Ավելին, տնտեսապես կայուն և բարձր արտադրողականությամբ երկրի բնակչությունը կարևոր է մեր արդյունաբերության համար, որն ապագայում ավելի ու ավելի շատ աշխատատեղեր կունենա ներքին շուկայում փնտրելու համար:

Մենք նաև երկրի բնակչությանը համարում ենք առողջության ժառանգության կրողը, ազգի երիտասարդության աղբյուրը և նրա զինված ուժի ողնաշարը:

Արդյունավետ գյուղատնտեսական դասի պահպանումը, որի թիվը աճում է ընդհանուր բնակչության աճին զուգընթաց, ազգային սոցիալիստական պլատֆորմի կարևորագույն կետերից է, քանի որ մեր շարժումը հաշվի է առնում մեր բոլոր ժողովրդի բարեկեցությունը՝ գալիք սերունդներում:

2. Ժամանակակից պետության կողմից գյուղատնտեսական դասի և գյուղատնտեսության անտեսումը

Գյուղատնտեսական արտադրությունը, որը կարող է ավելացվել, խոչընդոտվում է, քանի որ գյուղացիների աճող պարտքը խանգարում է նրանց գնել մշակման անհրաժեշտ իրերը, և քանի որ գյուղատնտեսության չվճարելու փաստը վերացնում է արտադրությունը մեծացնելու խթանը:

Գյուղատնտեսությունը աշխատանքի համար բավարար եկամտաբերություն չի ապահովում հետևյալ պատճառներով.

1. գործող հարկաբյուջետային քաղաքականության մեջ, որը չափազանց մեծ բեռ է դնում գյուղատնտեսության վրա: Սա պայմանավորված է կուսակցական նկատառումներով, և քանի որ հրեական համաշխարհային դրամական շուկան, որն իրականում վերահսկում է խորհրդարանական ժողովրդավարությունը Գերմանիայում, ցանկանում է ոչնչացնել գերմանական գյուղատնտեսությունը, քանի որ դա գերմանական ազգին, և հատկապես բանվոր դասակարգին, կդնի իր ողորմա

Machine Translated by Google

2. արտասահմանցի գյուղատնտեսների մրցակցության մեջ, ովքեր աշխատում են ավելի բարենպաստ պայմաններում և որոնց չի զսպում գերմանական գյուղատնտեսության պաշտպանության քաղաքականությունը:

3. խոշոր մեծածախ միջնորդների կողմից ստացված շռայլ շահույթներում, որոնք ճնշում էին գործադրում իրենք՝ արտադրողի և սպառողի միջև:

4. ճնշող գների պայմաններում գյուղացին ստիպված է վճարել էլեկտրաէներգիայի և արհեստական պարարտանյութերի համար հիմնականում հրեաների կողմից ղեկավարվող մտահոգություններ:

Բարձր հարկումը չի կարող ծածկվել հողի վրա աշխատուժի ցածր եկամտաբերությունից: Գյուղացին ստիպված է պարտքերի մեջ ընկնել և վաշխառուական տոկոսներ վճարել վարկերի համար: Նա ավելի ու ավելի է խորանում այս բռնապետության տակ և, ի վերջո, իր ամբողջ ունեցվածքը կորցնում է հրեա վաշխառուին: Գերմանացի գյուղատնտեսական դասը բռնագրավվում է:

3. Ռայխում, ինչպես մենք հույս ունենք տեսնել, հողային իրավունքները պետք է հարգվեն, և Գերմանիայի համար պետք է լինի գյուղատնտեսական քաղաքականություն:

Գյուղական բնակչության աղքատության վիճակի կտրուկ բարելավման կամ գյուղատնտեսության վերածննդի որևէ հույս չի կարող լինել, քանի դեռ գերմանական կառավարությունը իրականում վերահսկվում է միջազգային փողային մագնատների կողմից, որոնց օգնում է խորհրդարանական-դեմոկրատական կառավարման համակարգը, քանի որ այս մարդիկ ձգտում են ոչնչացնել Գերմանիայի ուժը, որը հիմնված է հողի վրա:

Նոր և շատ տարբեր գերմանական պետությունում, որին մենք ձգտում ենք, գյուղացիներն ու գյուղատնտեսությունը կստանան այն ուշադրությունը, որը նրանց հասանելի է այն փաստի շնորհիվ, որ նրանք իսկապես ազգային գերմանական պետության հիմնական հենարանն են:

Դրանից բխում են հետևյալ պահանջները.

1. Գերմանական ազգի կողմից ձեռք բերված և պաշտպանված Գերմանիայի հողը պետք է լինի գերմանական ազգի ծառայության մեջ՝ որպես տուն և որպես ապրուստի միջոց: Հողը զբաղեցնողները պետք է կառավարեն այն այս իմաստով:

2. Միայն գերմանական ազգի անդամները կարող են հող ունենալ:

3. Նրանց կողմից օրինական ճանապարհով ձեռք բերված հողը համարվում է ժառանգելի սեփականություն: Սակայն սեփականություն պահելու իրավունքին կցվում է այն ազգային շահերից ելնելով օգտագործելու պարտավորությունը: Այս պարտավորության կատարմանը հսկողություն իրականացնելու համար նշանակվում են հատուկ դատարաններ, որոնք կազմված կլինեն հողատերերի դասի բոլոր գերատեսչությունների ներկայացուցիչներից և պետության մեկ ներկայացուցչից:

4. Գերմանական հողը չի կարող դառնալ ֆինանսական սպեկուլյացիայի առարկա, ինչպես նաև չի կարող չվաստակած եկամուտ ապահովել իր սեփականատիրոջ համար: Այն կարող է ձեռք բերել միայն այն անձը, ով պատրաստ է այն ինքնուրույն մշակել: Հետևաբար, պետությունն ունի նախապատվության իրավունք հողի յուրաքանչյուր վաճառքի դեպքում:
Արգելվում է հողը գրավադրել մասնավոր վարկատուներին: Մշակման համար անհրաժեշտ վարկերը արտոնյալ պայմաններով կտրամադրվեն գյուղացիներին կամ պետության կողմից ճանաչված ասոցիացիաների, կամ հենց պետության կողմից:

5. Հողի օգտագործման համար պետությանը վճարվելու են տուրքեր՝ համաձայն գույքի չափի և որակի: Հողի այս հարկը կխուսափի հողային գույքի հետագա հարկումից:

6. Մշակման ծավալի վերաբերյալ որևէ խիստ կանոն չի կարող սահմանվել: Մեր բնակչության քաղաքականության տեսանկյունից մեզ անհրաժեշտ են մեծ թվով փոքր և միջին չափի

Machine Translated by Google

ֆերմերային տնտեսություններ: Սակայն մեծածավալ գյուղատնտեսությունը շատ կարևոր դեր ունի խաղալու, և եթե այն պահպանում է առողջ հարաբերություններ փոքր բիզնեսների հետ, ապա այն արդարացված է:

7. Ժառանգության մասին օրենքը անհրաժեշտ կլինի՝ գույքի ենթաբաժանումը կանխելու համար և դրա վրա պարտքերի կուտակում:

8. Պետությունն իրավունք ունի յուրացնելու հողը՝ համապատասխան փոխհատուցմամբ: շնորհված՝

ա. երբ այն չի պատկանում ազգի որևէ անդամի:

բ. երբ՝ հողային դատարանների վճռով, որոշվում է, որ դրա սեփականատերը, անօրինական կերպով գյուղատնտեսությունը չի գործում ազգային շահերից ելնելով:

գ) դրա վրա անկախ գյուղացիներ բնակեցնելու նպատակով, երբ սեփականատերն ինքը չի մշակում այն:

դ. երբ դա պահանջվում է պետական հատուկ նպատակներով՝ ազգային շահերից ելնելով (օրինակ՝ կապ, ազգային պաշտպանություն): Անօրինականորեն ձեռք բերված հողը (ըստ գերմանական օրենսդրության) կարող է բռնագրավվել առանց փոխհատուցման:

Պետության պարտականությունն է գաղութացնել ազատված հողերը՝ բնակչության քաղաքականության բարձր նկատառումների վրա հիմնված 9. սխեմայով: Հողը պետք է հատկացվի նորաբնակներին որպես ժառանգական սեփականություն այնպիսի պայմաններով, որոնք հնարավոր կդարձնեն ապրուստի միջոցները: Նորաբնակները պետք է ընտրվեն իրենց քաղաքացիական և մասնագիտական պիտանիության քննության միջոցով: Հատուկ բարեհաճություն պետք է ցուցաբերվի ժառանգելու իրավունք չունեցող գյուղացիների որդիներին:

Արևելյան սահմանների գաղութացումը չափազանց կարևոր է: Այս դեպքում միայն ֆերմաների հիմնումը բավարար չի լինի, այլ անհրաժեշտ կլինի ստեղծել շուկայական քաղաքներ՝ կապված արդյունաբերության նոր ճյուղի հետ: Սա միակ միջոցն է փոքր ֆերմաները շահութաբեր դարձնելու համար:

Գերմանիայի արտաքին քաղաքականության պարտականությունը կլինի մեծ տարածքներ տրամադրել Գերմանիայի աճող բնակչության սննդի և բնակեցման համար:

4. Գյուղացիական դասը պետք է դաստիարակվի տնտեսապես և կրթական առումով

1. Հողային բնակչության ներկայիս աղքատությունը պետք է անհապաղ մեղմացվի հարկերի մեղմացման և այլ արտակարգ միջոցառումների միջոցով: Հետագա պարտքը պետք է վերացվի՝ օրենքով վարկերի տոկոսադրույքը նախապատերազմյան շրջանի մակարդակին իջեցնելով և շորթման դեմ արագացված միջոցներ ձեռնարկելով:

2. Պետության քաղաքականությունը պետք է լինի ապահովել, որ գյուղատնտեսությունը լինի շահութաբեր: Գերմանական գյուղատնտեսությունը պետք է պաշտպանված լինի մաքսատուրքերով, ներմուծման պետական կարգավորմամբ և ազգային ուսուցման ծրագրով:

Գյուղատնտեսական արտադրանքի գների կարգավորումը պետք է ազատվի շուկայական սպեկուլյացիաներից, և պետք է դադարեցվի խոշոր միջնորդների կողմից գյուղատնտեսական շահերի շահագործումը, որոնց բիզնեսի փոխանցումը գյուղատնտեսական միավորումներին պետք է խրախուսվի պետության կողմից:

Նման մասնագիտական կազմակերպությունների խնդիրն է կրճատել գյուղացիների ընթացիկ ծախսերը և ավելացնել արտադրությունը: (Գործիքների, գոմաղբի, սերմերի, բուծման պարագաների ապահովում)

Machine Translated by Google

բարենպաստ պայմանների պաշարներ, բարելավումներ, վնասատուների դեմ պայքար, անվճար խորհրդատվություն, քիմիական հետազոտություններ և այլն): Պետությունը պետք է լիարժեք աջակցություն ցուցաբերի կազմակերպություններին իրենց առաջադրանքը կատարելու հարցում: Մասնավորապես, պետությունը պետք է պնդի արհեստական գոմաղբի և էլեկտրաէներգիայի ֆերմերների համար ծախսերի զգալի կրճատման վրա:

3. Կազմակերպությունները պետք է նաև գյուղատնտեսական աշխատողների դասը հաստատեն որպես գյուղատնտեսական համայնքի անդամներ՝ պայմանագրերով, որոնք արդարացի են սոցիալական իմաստով: Այս հարցերում վերահսկողությունն ու արբիտրաժը կլինեն պետության գործառույթը: Պետք է հնարավոր դարձնել, որ լավ աշխատողները բարձրանան ֆերմերային սեփականատերերի կարգավիճակի: Գյուղատնտեսական աշխատողների կենսապայմանների և աշխատավարձերի այդքան պահանջված բարելավումը կսկսվի, հենց որ գյուղատնտեսական ընդհանուր իրավիճակը բարելավվի: Երբ այս պայմանները բարելավվեն, այլևս անհրաժեշտ չի լինի հողում օտարերկրյա աշխատուժ ներգրավել, և այս սովորույթը ապագայում կարգելվի:

4. Գյուղացիական դասի ազգային կարևորությունը պահանջում է, որ պետությունը խթանի գյուղատնտեսության ոլորտում տեխնիկական կրթությունը (մանկական հաստատություններ, գյուղատնտեսական ավագ դպրոցներ՝ շատ բարենպաստ պայմաններով տաղանդավոր, բայց միջոցներ չունեցող երիտասարդների համար):

5. Մասնագիտական կազմակերպությունները չեն կարող տրամադրել գյուղատնտեսական դասի կողմից պահանջվող ողջ օգնությունը. դա կարող է անել միայն Գերմանիայի ազատության համար NSDAP քաղաքական շարժումը:

Գյուղական բնակչությունը աղքատ է, քանի որ ամբողջ գերմանական ազգն է աղքատ: Սխալ է պատկերացնել, որ աշխատավորների մեկ դաս կարող է խուսափել գերմանական համայնքի ընդհանուր ճակատագիրը կիսելուց, և հանցագործություն է նախանձ սերմանել քաղաքաբնակների և գյուղացիների միջև, որոնք կապված են միմյանց հետ լավ կամ վատ նպատակներով:

Ներկայիս քաղաքական համակարգի պայմաններում տնտեսական օգնությունը չի կարող մշտական բարելավում ապահովել, քանի որ քաղաքական ստրկությունը մեր ժողովրդի աղքատության արմատն է, և միայն քաղաքական մեթոդները կարող են վերացնել այն:

Հին քաղաքական կուսակցությունները, որոնք պատասխանատու էին և պատասխանատու են ազգային ստրկացման համար, չեն կարող առաջնորդներ լինել ազատության ճանապարհին:

Մեր ապագա պետությունում մասնագիտական կազմակերպություններին սպասվում են կարևոր տնտեսական խնդիրներ: Նույնիսկ հիմա նրանք կարող են մեծ նախապատրաստական աշխատանք կատարել այդ ուղղությամբ, սակայն ազատագրական քաղաքական պայքարի համար, որը նոր տնտեսական կարգի հիմքը դնելն է, դրանք հարմար չեն, քանի որ այդ պայքարը պետք է մղվի ոչ թե մեկ մասնագիտության, այլ ամբողջ ազգի տեսանկյունից:

Շարժում, որը մինչև վերջ կհասցնի ազատագրական քաղաքական պայքարը
NSDAP-ն է

(ստորագրություն) Ադոլֆ Հիտլեր

Machine Translated by Google

NSDAP-ի քաղաքականությունը հողային սեփականության վերաբերյալ

Պատասխան՝ Գոտֆրիդ Ֆեդեր

1930 թվականի հունվարի 25- ի «Deutsche Tageszeitung»-ում (թիվ 47) հրապարակվել են Բրանդենբուրգի լանդբունդի ղեկավարների կողմից մեզ ուղղված մի շարք հարցեր: Նրանց հիմնական նպատակն էր սահմանել NSDAP-ի վերաբերմունքը հողի մասնավոր սեփականության, ժառանգության, վարկերի հավաքագրման, սակագների, գների կարգավորման, շահույթի բաշխման, ինչպես նաև ընդհանուր սոցիալ-քաղաքական և ընտրական-մարտավարական հետաքրքրության հարցերի նկատմամբ:

Ես

Կուսակցական ծրագրի 17-րդ կետի հետագա կամայական մեկնաբանության հետ կապված անհանգստությունը մեղմելու համար առաջին հարցը դրվեց հետևյալ կերպ. «Արդյո՞ք NSDAP-ը պատրաստ է

երաշխիք տալ, որ դեմքը չի դնի...»
հողի սեփականությունը»:

Պատասխան՝ Ազգային սոցիալիզմը մասնավոր սեփականությունը ճանաչում է որպես սկզբունք և այն տեղադրում է Պետական պաշտպանության ներքո:

Այն կձգտի պահպանել բոլոր բիզնեսների՝ փոքր և մեծ, առողջ համադրությունը ազգի տնտեսական կյանքում:

Ամբողջ ծրագրի ոգին հստակորեն ապացուցում է, որ ազգային սոցիալիզմը, լինելով մարքսիզմի համոզված և հետևողական հակառակորդ, կտրականապես մերժում է նրա կործանարար կենտրոնական վարդապետությունը՝ ընդհանուր բռնագրավման մասին, և մշտական գյուղատնտեսական դասը համարում է ազգային պետության լավագույն և ամենաապահով հիմքը:

Սակայն, լինելով նաև խոշոր կապիտալիստների վճռական հակառակորդ, որոնց նպատակն է իրենց համար մոբիլիզացնել բոլոր գյուղատնտեսական արժեքները և հարկերի ու վարկերի տոկոսների միջոցով դուրս մղել գյուղացիներին, ազգային սոցիալիզմը պահանջում է գյուղացիների պետական պաշտպանություն խոշոր բիզնեսի շահերի ագրեսիայից:

Մեզ անհրաժեշտ է գյուղացիների ուժեղ, առողջ դաս, որը ազատ կլինի տոկոսների ստրկությունից և հարկման բռնապետությունից:

II.

Երկրորդ հարցը ուղղված էր անձամբ ինձ, որպես Հիտլերի կողմից նշանակված անձի:
«Ծրագրին վերաբերող բոլոր հարցերի վերջնական մրցավարը»:

«Ինչպիսի՞ն է ազգային սոցիալիզմի վերաբերմունքը գույքի ժառանգման նկատմամբ, և «հաջորդության պարտականությունները՞»

Պատասխան. Քանի որ այն ազգային գաղափարի հիմնական հենասյունն է, սեփականության շարունակականությունը, այսինքն՝ այն հողի ժառանգությունը, որը մարդու նախնիները վերականգնել և մշակել են, բնական հետևանք է: Հետևաբար, ազգային սոցիալիզմը ճանաչում է ժառանգության սկզբունքը, ինչպես նաև հողի սեփականության սկզբունքը:

Machine Translated by Google

Եթե ունեցվածքը փոխանցվի հեռավոր ազգականներին, Ազգային սոցիալիստական պետությունը կգանձի հատուկ հարկ, բայց ավելի մտերիմ ազգականների դեպքում այն կհաշվարկվի տվյալ պահին գործող դրույքաչափով:

III.

Այս հարցը դրվել է հնարավորի վերաբերյալ բավականին անհիմն անհանգստության պատճառով մասնավոր կապիտալիստներից վարկեր վերցնելու արգելքի հետևանքները հողի անվտանգության վրա:

Պատասխան. Պետությունը, որը ցանկանում է գյուղատնտեսական սեփականությունը ազատել պարտքերից և փրկել գյուղացիներին պրոֆեսիոնալ ֆինանսիստների ճանկերից (այդքան շատ գյուղացիներ, ինչպես և սպասվում էր, հրեաների կողմից վտարվել են իրենց տներից), պետությունը, որը ցանկանում է քանդել կապիտալիզմի դրամական մենաշնորհը և վերացնել տոկոսների ստրկությունը, հավանաբար չի զրկի անհրաժեշտ վարկերից կամ չի գանձի շորթող տոկոսներ. ընդհակառակը, ազգային սոցիալիզմը մտադիր է առավելագույնս օգնել գյուղատնտեսությանը:

IV.

«Տոկոսի ստրկության քանդում»: Չվաստակած եկամուտների վերացում: «Ի՞նչ է

Ազգային սոցիալիստական կուսակցության վերաբերմունքը կապիտալի՝ պահպանված, թե՞ ժառանգված լինելու նկատմամբ:

Պատասխան՝ Արդյո՞ք այսօր որևէ գյուղացի ունի «չվաստակած եկամուտ» տոկոսների պահանջներից, կամ կարո՞ղ է որևէ հողատեր ապրել իր վարձավճարներից խնայված գումարով:

Սա նշանակում է, որ որոշակի հողատերերի շրջանում, ովքեր դեռ ունեն մի փոքր կապիտալ, անհանգստություն կա, կամ էլ կա միտումնավոր սխալ ըմբռնում կամ անտեսում է Ազգային սոցիալիստական ծրագրի այդ ամենակարևոր պահանջը:

Նշում. Մենք բառացիորեն նկատի ունենք «տոկոսի ստրկության քանդում»: Ոչ ոք խնայողություններից, հիփոթեքից կամ պետական վարկից ստացված փոքր տոկոսները չի նկարագրի որպես տոկոսի ստրկություն: Մենք դա նկատի ունենք, երբ միտումնավոր գնաճը խլել է մեզանից մեր բոլոր խնայողությունները, և գյուղացին ստիպված է վճարել տոկոսներ նոր հիփոթեքների և կարճաժամկետ վարկերի համար՝ այնպիսի տոկոսադրույքներով, որոնք կործանում են նրան:

Նրանք, ովքեր կողմ են կապիտալիզմի ներկայիս համակարգին հավատարիմ մնալուն, դեմ են գյուղացիների իրական շահերին և կողմ են բանկերին ու նրանց գործակալներին թույլ տալ ճնշել գյուղատնտեսությունը: Մնացածի համար ես ընթերցողներին կառաջարկեի կարդալ իմ «Der Staat auf nationaler und socialiler grundlage» և «Das Programm der NSDAP» (Գերմանական պետությունը ազգային-սոցիալիստական հիմնադրամի և NSDAP-ի ծրագրի վրա) վերնագրերով գրքույկները:

Վ.

Մեր հարկման քաղաքականությունը հստակ և հետևողականորեն սահմանում է. Ազատել սպառողին անուղղակի հարկման բեռը, իսկ արտադրողը՝ հարկերից, որոնք խոչընդոտում են նրա բիզնեսը:

«Կուսակցությունը մտադի՞ր է վերացնել ներմուծման մաքսատուրքերը»:

Պատասխան. Լանդբունդը պետք է գիտակցի, որ Ռեյխստագում ազգային սոցիալիստների քվեարկությունը բացարձակապես կողմ է արտահայտվել գյուղատնտեսական արտադրանքի վրա պաշտպանիչ տուրքերի սահմանմանը, համաձայն իր սկզբունքի՝ քաղաքում և գյուղում ազգի աշխատանքի պաշտպանությանը:

VI.

Շահույթի բաշխման հարցը: Այստեղ անհնար է անդրադառնալ այս լայն և դժվար թեմային: Իմ շաբաթական «Die Flamme» օրագրում ես մանրամասն նկարագրել եմ մեր վերաբերմունքը մի շարք հոդվածներում:

Machine Translated by Google

«Deutsche Tageszeitung»-ի հոդվածը մոլորեցնող է, քանի որ համատեքստից հանում է մեջբերված նախադասությունները: Ես անձամբ կարծում եմ, որ կապիտալիստական և մարքսիստական գաղափարների ընդհանուր իմաստով շահույթի բաշխումը ճիշտ լուծում չէ: Այս թեմայի վերաբերյալ մեր ծրագիրը վերաբերում է գործարանների աշխատողներին, և իմաստ չունի փորձել պարզաբանել հարցը գյուղատնտեսությանը վերաբերող գրքույկում:

VII.

Ծերության ապահովագրության ժամկետի երկարաձգում:

«Ինչպե՞ս է նախատեսվում այս նպատակով միջոցներ հայթայթել»:

Պատասխան. Այժմ կա ծերության ապահովագրության ծրագիր, սակայն այն շատ դեպքերում անբավարար է և համարվում է աղքատացում: Երբ հարկային բեռը վերացվի, և նրանք, ովքեր այժմ գործազուրկ են, բայց կարող են աշխատել, վերականգնվեն տնտեսական ոլորտում, բավարար միջոցներ կլինեն անցյալում աշխատանք չունեցողներին ծերության ապահովագրության լիարժեք նպաստներ տրամադրելու համար:

VII, IX, X:

Սրանք պարզապես կուսակցական մարտավարության հետ կապված հարցեր են, և ոչ թե որևէ սկզբունքի:

Լինելով Գերմանիային դժբախտություն բերած կոալիցիայի դեմ ընդդիմության մեջ, մենք, բնականաբար, ստիպված ենք ժամանակ առ ժամանակ քվեարկել կոմունիստների օգտին (չնայած մի ամբողջ աշխարհ է մեզ բաժանում նրանցից), ինչպես անում են Գերմանական ազգային և քրիստոնյա ազգային ֆերմերները: Մենք ոչ մեկին թույլ չենք տալիս թելադրել մեզ, թե որտեղից ենք մենք ստանում մեր կողմնակիցներին, այլ դիմում ենք բոլորին՝ բանվորներին, բուրժուաներին և ֆերմերներին, ովքեր իրենց մարմնում ունեն «բարի գերմանական սիրտ», բարի կամքի մարդիկ են և ցանկանում են տեսնել խորհրդարանական անարդյունավետ կառավարման և (խաղաղության պայմանագրերի) կատարման անհաջող քաղաքականության վերջը: Մենք չենք համարում, որ այլ կուսակցությունների հետ «սոցիալական շփումը» գերմանական ազգը մարքսիզմից և պառլամենտարիզմից ազատելու ճիշտ մեթոդ է, քանի որ դա հանգեցնում է քաղաքական գործարքների: Միայն բռնապետական գործողություններն ու իշխանության վճռական կիրառումը կարող են Գերմանիան դուրս հանել ցեխից:

Ազգը ուզում է ոչ թե գեղեցիկ խոսքեր, այլ ուժ, ոչ թե սակարկություն, այլ ամուր աշխատանք մեր աղքատ, ճնշված ազգի համար:

Վերոնշյալի մասին լիարժեք և հստակ տեղեկատվություն է տրված Ազգային սոցիալիստական ժողովածուի 19-րդ համարում՝ «Unser täglich Brot: Հիմնական հարցեր գերմանական գյուղատնտեսության մասին» աշխատությունում, որը գրել է Հերման Շնայդերը, Էկերսդորֆ, Նամսլաու երկրամաս, և որը վերաբերում է ազգային սոցիալիզմի ողջ քաղաքականությանը գյուղատնտեսության վերաբերյալ: Այն պարունակում է Գերմանիայի տառապող գյուղատնտեսական դասի վերականգնման վերաբերյալ լավ մտածված առաջարկներ:

Դոկտոր Բուխների 16-րդ համարը պարունակում է մեր տնտեսական քաղաքականության իմաստի և ոգու մասին հիանալի ակնարկ:

Գնդապետ Հիրլի թիվ 12-ը նկարագրում է մեր ազգային պաշտպանության քաղաքականությունը:

Մենք կեզրափակենք մի քանի դիտողություններով որոշակի հարցերի վերաբերյալ, որոնք մեր քաղաքական թշնամիները չարամտորեն և անճշտորեն աղավաղում են՝ մեզ վնաս հասցնելու հույսով:

Մեր վերաբերմունքը մշտական պաշտոնյաների դասի նկատմամբ, անշուշտ, արժանի է: Մենք չպետք է լինեինք Պրուսիայի մեծ թագավորի այդքան անկեղծ երկրպագուներ, եթե դեմ լինեինք այս դասին: Այն, ինչ բանակն էր արտասահմանում, մաքուր, անկաշառ պաշտոնյաների դաս է պետության համար՝ հայրենիքում: Պատիվն ու պարտականությունը պետք է կրկին դառնան մեր պաշտոնյաների էական որակներ: Այն տեսակի պաշտոնյաները, որոնք կարմիրների և սևերի կամքին են ենթարկվում, կվերանան գալիք պետությունում. նման կուսակցական լար քաշողները պատվի և պարտականության կարիք չունեն:

Machine Translated by Google

Այն ենթադրությունը, որ ազգային սոցիալիստները դեմ են պաշտոնյաներին և մտադիր են կրճատել նրանց աշխատավարձը և վերացնել կենսաթոշակները, քաղաքական ստի բնույթ ունի, որը տարածվել է մեր հակառակորդների մամուլի կողմից: Ընդհակառակը, մենք ցանկանում ենք ազգի բոլոր անդամներին, ովքեր իրենց ողջ կյանքի ընթացքում հավատարմորեն ծառայել են Գերմանիային, շնորհել պատվո կենսաթոշակ, որը կազատի նրանց ծերության հոգսերից: Միայն այս կերպ սոցիալական օգնությունը կազատվի «աղքատության» խարանից:

Մենք պետք է նաև անդրադառնանք կենսաթոշակային գաղափարի տարածմանը անկախ արհեստավորների և ձեռագործ աշխատողների վրա: Անհրաժեշտ չէ անհանգստանալ, թե ինչպես ենք միջոցներ հայթայթելու այդ նպատակով: Երբ մենք դադարենք ամեն տարի հազարավոր միլիոններ վճարել արտասահմանում, և ավելի շատ՝ մեր սեփական բանկերին, այդ գումարների մի մասը կբավականացնի ծերության կենսաթոշակները վճարելու համար:

Գործազրկության նպաստ և ապահովագրություն

Պետության գործը չէ պետական միջոցներով աջակցել աշխատունակ տղամարդկանց: Մեր վերաբերմունքը նրանց համար նախատեսված օգնության ներկայիս համակարգի նկատմամբ, ովքեր չեն կարողանում ապրուստ վաստակել, երբեք չի փոխվել. մենք միշտ պնդել ենք խորհրդարանում անաշխատողների համար ավելի լավ պայմանների ապահովման համար: Սա մենք անում ենք ոչ թե որովհետև կարծում ենք, որ դա ճիշտ իրավիճակ է, այլ որովհետև այնպիսի կառավարություն, ինչպիսին է ներկայիսը, որի հիմար արտաքին և ներքին քաղաքականությունը աշխատուժը, սննդի արտադրությունը և ամբողջ առևտուրը հասցրել է անդունդի եզրին, պարտավոր է անվերապահորեն թողնել իր քաղաքականությունը:

Պետությունը, որն անկարող է տնտեսական աշխարհում վերականգնել միլիոնավոր աշխատունակ մարդկանց, արժանի է ոչնչացման: Հետևաբար, եթե այն ֆինանսապես չի կարողանում լուծել գործազրկության նպաստի խնդիրը, մենք պարզապես ուսերը թոթվում ենք:

Նպաստական նպաստի համակարգի վրա տարբեր հարձակումները, նույնիսկ եթե դրանք արդարացված են, երբ դրանք վերաբերում են այս սոցիալական օգնության չարաշահման դեպքերին, չեն կարող մեզ շեղել այն սկզբունքից, որին մենք հավատում ենք: Հաշվի առնելով, որ գրեթե 3,000,000 գործազուրկների մեջ կարող են լինել 2 կամ 300,000 հայտնի ծույլ մարդիկ, ովքեր հեշտությամբ կվերադառնային աշխատանքի, եթե նպաստը վերացվեր, մենք չպետք է մոռանանք, որ մնում են առնվազն 2,5 միլիոն լավ աշխատողներ, աշխատակիցներ, ինժեներներ, տեխնիկներ, վարպետներ, գրագիրներ և այլն, որոնք հուսահատորեն փնտրում են աշխատանք և չեն կարողանում գտնել այն: Մեր խորապես անհիմն պետական քաղաքականության ձախողման պատճառով է, որ անհնար է որևէ փոփոխություն կատարել գործազուրկների թշվառ նպաստի մեջ:

Հարձակումներ կրոնի և հոգևորականության վրա

Մենք չենք կարող չափազանց հաճախ հայտարարել, որ NSDA.P.-ն չի երազում հարձակվել... Քրիստոնեական կրոնը և նրա արժանի ծառաները:

Մենք հարձակվում ենք Կենտրոնի և Բավարիայի ժողովրդական կուսակցության կոռումպացված քաղաքականության վրա. նրանք ոչ մի առիթ բաց չեն թողնում գոռալու «Եկեղեցին վտանգի մեջ է», բացառությամբ այն դեպքերի, երբ ընդհանուր գործի են անցնում աթեիստ, աստվածուրաց սոցիալ-դեմոկրատիայի հետ:

Քանի որ մենք ունենք մարդու՝ իր Աստծո հետ ունեցած հարաբերության այդքան բարձր և սուրբ իդեալ, մենք ատում ենք տեսնել, թե ինչպես է կրոնը պղծվում քաղաքական հակամարտության կեղտով:

Machine Translated by Google

2. 25 կետերը

1920 թվականի փետրվարի 25-ին Մյունխենի Հոֆբրոյհաուս-Ֆեստսալում կայացած մեծ զանգվածային հանրահավաքում Գերմանիայի ազգային-սոցիալիստական աշխատավորական կուսակցությունը աշխարհին հայտարարեց իր ծրագիրը:

Մեր կուսակցության կանոնադրության 2-րդ հոդվածում այս ծրագիրը հայտարարվում է անփոփոխ:

Ծրագիրը

Գերմանական բանվորական կուսակցության ծրագիրը սահմանափակ է այնքանով, որ ղեկավարները մտադրություն չունեն, դրանում հայտարարված նպատակներին հասնելուց հետո, ստեղծել նոր ծրագրեր՝ միայն զանգվածների դժգոհությունը արհեստականորեն մեծացնելու և այդպիսով կուսակցության շարունակական գոյությունն ապահովելու համար:

1. Մենք պահանջում ենք բոլոր գերմանացիների միավորումը՝ իրավունքի հիման վրա Մեծ Գերմանիա ստեղծելու համար ազգերի կողմից վայելվող ինքնորոշման իրավունքը:
2. Մենք պահանջում ենք գերմանացի ժողովրդի իրավունքների հավասարություն այլ ազգերի հետ հարաբերություններում և Վերսալի և Սեն Ժերմենի խաղաղության պայմանագրերի չեղարկում:
3. Մենք պահանջում ենք հողեր և տարածքներ (գաղութներ) մեր ժողովրդի սննդի և մեր ավելորդ բնակչության բնակեցման համար:
4. Պետության քաղաքացի չեն կարող լինել միայն ազգի անդամները: Գերմանական արյուն ունեցողներից բացի, անկախ իրենց դավանանքից, միայն նրանք կարող են լինել ազգի անդամ: Հետևաբար, ոչ մի հրեա չի կարող լինել ազգի անդամ:
5. Պետության քաղաքացի չհանդիսացող յուրաքանչյուր ոք կարող է Գերմանիայում ապրել միայն որպես հյուր և պետք է համարվեն օտարերկրյա օրենքներին ենթակա անձինք:
6. Պետության կառավարման և օրենսդրության ընտրության իրավունքը պատկանում է միայն պետության քաղաքացուն: Հետևաբար, մենք պահանջում ենք, որ բոլոր պաշտոնական նշանակումները, անկախ բնույթից, լինի դա Ռայխում, գյուղում, թե փոքր բնակավայրերում, տրվեն միայն պետության քաղաքացիներին: Մենք դեմ ենք խորհրդարանի ապականող սովորույթին՝ պաշտոնները լրացնել միայն կուսակցական նկատառումներից ելնելով և առանց բնավորության կամ կարողությունների վրա հիմնվելու:
7. Մենք պահանջում ենք, որ պետությունը իր առաջին պարտականությունը դարձնի պետության քաղաքացիների արդյունաբերության և կենսապահովման խթանումը: Եթե հնարավոր չէ կերակրել պետության ամբողջ բնակչությանը, ապա օտարերկրյա քաղաքացիները (պետության քաղաքացի չհանդիսացողները) պետք է վտարվեն Ռայխից:
8. Պետք է կանխվի ոչ գերմանական ծագում ունեցող ցանկացած ներգաղթ: Մենք պահանջում ենք, որ 1914 թվականի օգոստոսի 2- ից հետո Գերմանիա մուտք գործած բոլոր ոչ գերմանական ծագում ունեցող անձինք անհապաղ լքեն Ռայխը:
9. Պետության բոլոր քաղաքացիները հավասար են իրավունքների և պարտականությունների հարցում:
10. Պետության յուրաքանչյուր քաղաքացու առաջին պարտականությունը պետք է լինի աշխատել իր մտքով կամ մարմնով: Անհատի գործունեությունը չպետք է հակասի ամբողջի շահերին, բայց պետք է ընթանա համայնքի շրջանակներում և լինի ընդհանուր բարօրության համար:

Machine Translated by Google

Հետևաբար, մենք պահանջում ենք.

11. Աշխատանքով չվաստակած եկամուտների վերացում:

Հետաքրքրության ստրկության վերացումը:

12. Հաշվի առնելով յուրաքանչյուր պատերազմի հետևանքով ազգից պահանջվող կյանքի և ունեցվածքի հսկայական զոհաբերությունը, պատերազմի պատճառով անձնական հարստացումը պետք է դիտարկել որպես ազգի դեմ ուղղված հանցագործություն: Հետևաբար, մենք պահանջում ենք պատերազմական բոլոր ձեռքբերումների անողոք բռնագրավում:

13. Մենք պահանջում ենք բոլոր այն բիզնեսների ազգայնացումը, որոնք մինչ օրս ձևափոխվել են ընկերությունների (տրաստների):

14. Մենք պահանջում ենք, որ մեծածախ առևտրից ստացված շահույթը բաշխվի:

15. Մենք պահանջում ենք ծերության խնամքի ապահովման լայնածավալ զարգացում:

16. Մենք պահանջում ենք առողջ միջին խավի ստեղծում և պահպանում, մեծածախ առևտրի տարածքների անհապաղ համայնականացում և դրանց մատչելի գնով մանր առևտրականներին վարձակալության տրամադրում, ինչպես նաև բոլոր մանր մատակարարների նկատմամբ պետության, շրջանային ինքնակառավարման մարմինների և փոքր բնակավայրերի նկատմամբ խիստ հարգանք ցուցաբերել:

17. Մենք պահանջում ենք մեր ազգային պահանջներին համապատասխանող հողային բարեփոխում, համայնքային նպատակներով հողերի առանց փոխհատուցման բռնագրավման մասին օրենքի ընդունում, հողային վարկերի տոկոսների վերացում և հողային բոլոր սպեկուլյացիաների կանխարգելում :

18. Մենք պահանջում ենք անողոք հետապնդում նրանց, ում գործունեությունը վնասում է ընդհանուր շահերին: Ազգի դեմ ուղղված անբարո հանցագործները, վաշխառուները, շահագործողները և այլն պետք է պատժվեն մահապատժով՝ անկախ նրանց դավանանքից կամ ռասայից:

19. Մենք պահանջում ենք, որ հռոմեական իրավունքը, որը ծառայում է մատերիալիստական աշխարհակարգին, փոխարինվի ամբողջ Գերմանիայի համար նախատեսված իրավական համակարգով:

20. Յուրաքանչյուր ընդունակ և աշխատասեր գերմանացու համար բարձրագույն կրթություն ստանալու և այդպիսով առաջխաղացման հնարավորություն ընձեռելու նպատակով, պետությունը պետք է քննարկի մեր ազգային կրթական համակարգի հիմնարար վերակառուցումը: Բոլոր ուսումնական հաստատությունների ուսումնական պլանը պետք է համապատասխանեցվի գործնական կյանքի պահանջներին:
Պետության գաղափարի (պետական սոցիոլոգիա) ըմբռնումը պետք է լինի դպրոցի նպատակը՝ սկսած աշակերտի մեջ ինտելեկտի առաջին արշալույսից: Մենք պահանջում ենք աղքատ ծնողների շնորհալի երեխաների զարգացումը՝ անկախ նրանց դասից կամ մասնագիտությունից, պետության հաշվին:

21. Պետությունը պետք է հոգ տանի երկրում առողջապահության մակարդակի բարձրացման մասին՝ պաշտպանելով մայրերին և նորածիններին, արգելելով մանկական աշխատանքը, բարձրացնելով մարմնի աշխատունակությունը՝ օրենքով սահմանված պարտադիր մարմնամարզության և սպորտաձևերի միջոցով, ինչպես նաև երիտասարդների ֆիզիկական զարգացմամբ զբաղվող ակումբների լայնածավալ աջակցությամբ:

22. Մենք պահանջում ենք վարձատրվող բանակի վերացում և ազգային բանակի ձևավորում:

23. Մենք պահանջում ենք իրավական պատերազմ գիտակցված քաղաքական ստի և դրա մամուլում տարածման դեմ: Գերմանական ազգային մամուլի ստեղծումը հեշտացնելու համար մենք պահանջում ենք.

---

[1] 1928 թվականի ապրիլի 13- ին Ադոլֆ Հիտլերը հետևյալ հայտարարությունն արեց. «Անհրաժեշտ է պատասխանել NSDAP ծրագրի 17-րդ կետի մեր հակառակորդների կողմից տրված սխալ մեկնաբանությանը»:

Քանի որ NSDAP-ը ընդունում է մասնավոր սեփականության սկզբունքը, ակնհայտ է, որ «առանց փոխհատուցման բռնագրավում» արտահայտությունը պարզապես վերաբերում է հնարավոր իրավական լիազորություններին անհրաժեշտության դեպքում բռնագրավելու անօրինականորեն ձեռք բերված կամ ազգային բարօրությանը չհամապատասխանող կառավարվող հողը: Այն ուղղված է ազգային բարօրությանը համապատասխան: Այն առաջին հերթին ուղղված է հողի շահարկմամբ զբաղվող հրեական ընկերությունների դեմ:

Մյունխեն, 1928 թվականի ապրիլի 13 :

(ստորագրություն) Ադոլֆ Հիտլեր

Machine Translated by Google

ա. որ թերթերի բոլոր խմբագիրները և նրանց օգնականները, որոնք աշխատանքի են վերցնում գերմանացիներին լեզու, պետք է լինեն ազգի անդամներ:

բ. որ ոչ գերմանական թերթերի հրատարակման համար անհրաժեշտ է պետության հատուկ թույլտվությունը: Դրանք պարտադիր չէ, որ տպագրվեն գերմաներեն լեզվով:

գ. որ ոչ գերմանացիներին օրենքով արգելվի ֆինանսապես մասնակցել կամ ազդել գերմանական թերթերի վրա, և որ օրենքը խախտելու համար պատիժը կլինի ցանկացած նման թերթի փակումը և դրանում ներգրավված ոչ գերմանացու անհապաղ արտաքսումը: Պետք է արգելվի հրատարակել թերթեր, որոնք չեն նպաստում ազգային բարօրությանը: Մենք պահանջում ենք իրավական հետապնդում արվեստի և գրականության բոլոր այն միտումների նկատմամբ, որոնք կարող են քայքայել մեր ազգի կյանքը, և այն հաստատությունների ճնշումը, որոնք հակասում են վերը նշված պահանջներին:

24. Մենք պահանջում ենք ազատություն պետության բոլոր կրոնական դավանանքների համար, քանի դեռ դրանք վտանգ չեն ներկայացնում դրա համար և չեն հակասում գերմանական ռասայի բարոյական զգացմունքներին:

Կուսակցությունը, որպես այդպիսին, պաշտպանում է դրական քրիստոնեությունը, բայց դավանանքի հարցում չի կապվում որևէ կոնկրետ դավանանքի հետ: Այն պայքարում է մեր ներսում և մեզանից դուրս հրեա-մատերիալիստական ոգու դեմ և համոզված է, որ մեր ազգը կարող է մշտական առողջության հասնել միայն ներսից՝ հետևյալ սկզբունքով.

Ընդհանուր շահը՝ սեփական անձից առաջ:

25. Որպեսզի վերը նշվածը իրականացվի, մենք պահանջում ենք պետության ուժեղ կենտրոնական իշխանության ստեղծում: Քաղաքականապես կենտրոնացված խորհրդարանի անվիճելի իշխանությունը ամբողջ Ռայխի և դրա կազմակերպության նկատմամբ, ինչպես նաև դասերի և մասնագիտությունների համար պալատների ստեղծում՝ կոնֆեդերացիայի տարբեր նահանգներում Ռայխի կողմից հրապարակված ընդհանուր օրենքները կատարելու նպատակով:

Կուսակցության առաջնորդները երդվում են ուղիղ առաջ գնալ՝ անհրաժեշտության դեպքում զոհաբերելով իրենց կյանքը՝ նախորդ կետերի կատարումն ապահովելու համար:

Մյունխեն, 1920 թվականի փետրվարի 24:

1920 թվականի մայիսի 22- ին անդամների ընդհանուր ժողովում տեղի ունեցած լիարժեք քննարկումից հետո որոշվեց, որ «Այս ծրագիրն անփոփոխ է»: Սա չի ենթադրում, որ յուրաքանչյուր բառ պետք է մնա անփոփոխ, ոչ էլ որ Ծրագիրը խորացնելու կամ զարգացնելու համար արվող որևէ բան պետք է արգելվի, բայց դա բացարձակ վճռականությամբ և անսասան պարզությամբ ենթադրում է, որ դրանում պարունակվող սկզբունքներն ու առաջատար գաղափարները չեն կարող խեղաթյուրվել:

Նպատակահարմարության նկատառումներից ելնելով՝ չի կարող լինել որևէ թեքում կամ աղավաղում, չի կարող լինել թաքնված միջամտություն Ծրագրի շատ կարևոր՝ իսկ քաղաքականության, հասարակության և տնտեսության ներկայիս կարգավորումների համար՝ խիստ անցանկալի՝ կետերին, չի կարող լինել տրամադրությունների շեղում:

Ադոլֆ Հիտլերը տպագրում է դրա երկու հիմնական կետերը գծավոր տառատեսակով՝ «Ընդհանուր շահը սեփական անձից առաջ՝ ծրագրի ոգին», «Շահերի ստրկության վերացումը՝ ազգային սոցիալիզմի միջուկը»: Երբ այս երկու կետերը հասնեն, դա նշանակում է հասարակության մոտեցող ունիվերսալիստական կարգի հաղթանակ «իսկական պետության» մեջ՝ պետության, ազգի և տնտեսության ներկայիս բաժանման նկատմամբ, որը գտնվում է հասարակության անհատականիստական տեսության ապականող ազդեցության տակ, ինչպես հիմա:

Machine Translated by Google

Կառուցված է: Այսօրվա կեղծ պետությունը, որը ճնշում է բանվոր դասակարգին և պաշտպանում բանկիրների ու ֆոնդային բորսայի սպեկուլյանտների ծովահենական շահույթը, անխոհեմ մասնավոր հարստացման և ամենացածր քաղաքական շահարկման ասպարեզ է. այն չի մտածում իր ժողովրդի մասին և չի ապահովում միասնության բարձր բարոյական կապ: Փողի ուժը, բոլոր ուժերից ամենադաժանը, տիրապետում է բացարձակ վերահսկողության և ապականող, կործանարար ազդեցություն է ունենում պետության, ազգի, հասարակության, բարոյականության, դրամայի, գրականության և բարոյականության բոլոր այն հարցերի վրա, որոնք դժվար է գնահատել:

Այս հսկայական պայքարում, իհարկե, չպետք է լինի տատանում, նահանջ. դա կամ հաղթանակ է, կամ պարտություն:

Նույն հիմնական սկզբունքի վերաբերյալ որոշ չափով տարբերվող տեսակետը, որը ես ներկայացրել եմ իմ «Գերմանիայի պետությունը ազգային և սոցիալական հիմքերի վրա» գրքում (F. Eher Nachf.), փոփոխություն չէ, այլ մի շարք կետեր, որոնք միասին են դասավորված, հավաքված և դասավորված՝ ըստ կյանքի տարբեր քաղաքական, տնտեսական, ֆինանսական, մշակութային ասպեկտների:

Եթե իմ այդ տեսակետները (տե՛ս էջ 22) կարելի լիներ դիտարկել որպես 25 կետերից տարբերվող կամ դրանց հակառակ, Հիտլերը երբեք իր կարճ նախաբանում իմ գիրքը չէր նկարագրի որպես «մեր շարժման կատեխիզիս»: Յուրաքանչյուր ոք ազատ է ընտրելու տեսակետներից որևէ մեկը՝ ըստ իր ճաշակի, բայց եթե նա համեմատի դրանք, չի գտնի, որ դրանք փոխադարձաբար հակասական են:

Մեր ծրագրում արտահայտված մեր պահանջների ապագայի համար բացարձակ համաձայնություն ապահովելու և շարժումը ցանկացած շարժմանը վնաս հասցնելու հավանական ցնցումներից պաշտպանելու համար՝ Մասնագիտական և սիրողական քննադատների, դժգոհողների և ամենագետների կողմից առաջարկված «բարելավման առաջարկների» հիման վրա, Ադոլֆ Հիտլերը 1926 թվականի փետրվարի 11- ին Բամբերգում կայացած բոլոր շրջանային կազմակերպիչների համաժողովում պաշտոնապես նշանակեց Գոտֆրիդ Ֆեդերին ծրագրին վերաբերող բոլոր հարցերի վերջնական դատավոր:

Machine Translated by Google

3. Հիմնական գաղափարները

Այս գրքույկում մեր նպատակն է հնարավորինս համառոտ և պարզ ներկայացնել պետության ազգային-սոցիալիստական հասկացողության հիմնական սկզբունքները: Հետագայում մենք ավելի մանրամասն կանդրադառնանք այդ հասկացության սոցիոլոգիական, տեսական և հոգևոր ասպեկտներին:

Մենք նաև չենք փորձի նկարագրել տարբեր այլ քաղաքական ձգտումները, ո՛չ էլ նրանց, ովքեր ներկայացնում են դրանք տարբեր կուսակցություններում և միավորումներում՝ սա ինքնին խնդիր է, այլ այստեղ կներկայացնենք միայն մեր պահանջների էական կետերը:

Աշխարհը ծագեց քաոսից, կարգուկանոնը՝ անկարգությունից, կազմակերպվածությունը՝ վայրի խառնաշփոթից:

Այսօր աշխարհում քաոս է պարսպապատը՝ խառնաշփոթ, պայքար, ատելություն, ճնշում, կողոպուտ, դաժանություն, եսասիրություն: Եղբայրը օտարացած է եղբորից: Նույն ազգի անդամները հարձակվում են միմյանց վրա, դանակահարում են մարդուն մինչև մահ միայն այն պատճառով, որ նա կրում է սվաստիկայի խաչ: Նրանք բոլորը տառապում են նույն բեռի տակ, նույն զրկանքներից. սակայն ո՞վ է լսել այս վերջին ամիսներին մարքսիստ աշխատողների կողմից իրենց գործատուների, կուսակցական առաջնորդների, բանկիրներից և բորսաների արյունարբեուներից որևէ մեկի կամ մեծածախ շահարկողների մասին: Քաոսի միակ զոհը բարի, պարզ աշխատողն է: Մարքսիստները կորցրել են իրենց գլուխները և հավաքվում են միանալու իրենց դասակարգի թալանչիներին, մինչդեռ նրանք վայրենաբար շրջվում են նրանց դեմ, ովքեր պատրաստ են փրկել այն:

Ազգայնական և այլ կուսակցությունները կառավարության մեջ են կամ պայքարում են նրանց հետ, ովքեր ոչնչացրել են իրենց ազգային իդեալները և այդպիսով կորցրել են և՛ պատիվը, և՛ բնավորությունը: Պաշտպանության միավորումները ձգտում են ներթափանցել «պետության»՝ Սևերինգի և Գժեզինսկու պետության մեջ՝ պացիֆիստների, ինտերնացիոնալիստների և հրեաների, որոնց հետ նրանք կարծում են, որ կարող են կառավարել կառավարությունը:

Նրանք խելագարվել են: Այսպես կոչված «Rechtskreise»-ը չի տեսնում, որ արծիվներն ու օձերը, գայլերն ու գառները, մարդկությունը և խոլերայի ցուպիկը չեն կարող համագործակցել: Նրանք իրենց ողջ ուժն են ներդնում անկարգությանը, քաղաքական քաոսին, քաղաքական անարդյունավետությանը «կարգուկանոնի» տեսք տալու համար: Բայց նրանք դեմքով են մոտենում ազգային սոցիալիստներին՝ այդ «մոլեռանդներին», լցված խելագար վախերով, որ վերջիններս կարող են զրկել իրենց նախկին որոշ արտոնություններից և պաշտոններից՝ մոռանալով, որ կորցրել են հենց այն մարդկանց, որոնցից հիմա պահանջում են «քաղաքական հացերի և ձկների բաժին»:

Արդյունաբերողները, մեծ թե փոքր, ունեն միայն մեկ նպատակ՝ շահույթ, միայն մեկ կարոտ՝ վարկեր, միայն մեկ բողոք՝ հարկման դեմ: Նրանք վախենում և հարգում են միայն մեկ բան՝ բանկերին: Նրանք ուսերը թոթվում են շահերի ստրկությունը քանդելու ազգային-սոցիալիստական պահանջի վրա:

Նրանց միակ ցանկությունը «պարտքեր կուտակելն» է: Բանկերի կողմից վարկերից առանց դժվարության կամ աշխատանքի գանձվող հսկայական տուրքը նրանք համարում են լիովին կարգին: Նրանք հիմնադրել են տնտեսական կուսակցություններ և քվեարկել Դոուսի օրենքների օգտին, որոնք ծանր հարկման հիմնական պատճառն են:

Պատիվը հեռացել է բիզնեսից, որն ամբողջությամբ գտնվում է հզոր ընկերությունների ձեռքում: Արտադրողները հանձնվել են բարձր ֆինանսներին՝ իրենց ամենամեծ թշնամուն: Գործարաններում և գրասենյակներում գործատուները, խորը պարտքերի մեջ, ստիպված են բավարարվել չնչին գումարով, քանի որ աշխատանքի ողջ շահույթը գնում է անձնազուրկ դրամական իշխանության գրպանները՝ տոկոսների և դիվիդենտների տեսքով:

Վերահսկող մարդիկ բացարձակապես անկարող են կանգնեցնել քաոսը: Վերևից ջախջախված են հարկերի և տոկոսների վճարումների միջոցով, ներքևից սպառնում են ջրասույզների դժգոհությունները:

Machine Translated by Google

Աշխատավորներ, նրանք կուրորեն կապվել են կապիտալիզմի կողմից վերահսկվող պետության հետ, մինչդեռ ներկայիս քաոսի շահագործողները թույլ են տալիս, որ նրանք իշխանության գլուխ մնան պարզապես որպես աշխատավոր զանգվածների ստրկավարներ: Նրանց զայրույթն ուղղված է ոչ թե մարքսիզմի խելագարության, այլ «Կեռիկ խաչ» կրողների դեմ: Նրանք մոռանում են, որ մենք և միայն մենք տեսանք գերմանական տնտեսության ողբերգության մոտենալը, ընկալեցինք և ցույց տվեցինք, թե ինչպես, եթե ժամանակին ընդունվեր, Գերմանիան իր սեփական ուժերով կարող էր վերականգնել հավասարակշռությունը:

Ամեն տեսակի անվան տակ գործող միավորումները, իրենց հիմնական գաղափարներում ողջամիտ, հասարակական կյանքի ներկայիս քաոսի մեջ անհույս, փնտրում են կարգուկանոն հաստատելու եղանակներ: Ամեն ինչ ապարդյուն է, քանի որ նրանք կապ չունեն ազգի հետ՝ որպես մեծ սոցիալական ամբողջության: Բոլորը պարզապես մտադիր են խլել իրենց սեփական կաստայի համար փոքր առավելություններ. զուրկ որևէ քաղաքական կամ տնտեսական սկզբունքից, նրանք հերթով դիմում են յուրաքանչյուր քաղաքական կուսակցության: Նրանք խոնարհվում են գործող համակարգի առջև և խոնարհվում այսպես կոչված գերագույն իշխանության առջև:

Դրանք գերմանական ազգին անհամար գումարներ են արժեցել անթիվ կազմակերպիչներին, տնօրեններին և լար քաշողներին վճարումների տեսքով, բայց նրանցից ոչ մեկը նույնիսկ օգուտ չի տալիս: Գնաճը՝ հանցավոր միջոցառում, խլեց բոլոր դասերին, խնայողներին, միությունների անդամներին, արհեստավորներին իրենց խնայողություններից:
Կանաչ սեղանից ուղիղ դուրս եկած որևէ նոր հարկ ոչնչացնում է տարիների աշխատանքի վրա հիմնված հույսերը: Կառավարության մոտ անթիվ հանդիպումներից, քննարկումներից, պատվիրակություններից հետո ձեռք բերված առավելությունը սովորաբար չեղյալ է հայտարարվում կենսապահովման արժեքի բարձրացման, գների բարձրացման կամ անկման պատճառով:

Քաոս և խելագարություն: Ինչպե՞ս կարող է գյուղացին ապրել նման հալածանքների տակ: Ինչպե՞ս կարող է աշխատողը գնել անընդհատ բարձրացող գների պայմաններում: Ի՞նչ օգուտ ունի պաշտոնյաների և աշխատողների աշխատավարձը բարձրացնելը, երբ կենսապահովման արժեքի ինդեքսը շարունակում է բարձրանալ: Նրանք իրենց դյուրահավատության մեջ օգնություն են փնտրում պետությունից, պետությունից, որն առաջացրել է ամբողջ աղքատությունն ու ճնշումը, որը «ազգի հայրը» չէ, այլ փողի բռնապետության բռնակալն ու հարկահավաքը:

Այսպիսով, նրանք կրկին ու կրկին դիմում են հին կուսակցություններին, ասում, որ իրենց չի հետաքրքրում քաղաքականությունը և պատկանում են ոչ մի կուսակցության, և միևնույն ժամանակ թույլ տալ, որ խղճուկ կուսակցական վեճերը շարունակվեն ինչպես նախկինում:

Ազգային սոցիալիզմի առջև դրված մեծ խնդիրը ձևը վերականգնելու, քաոսը ցրելու, հին ավանդույթներից հեռացած աշխարհը նորից կարգուկանոն հաստատելու և այդ կարգը պահպանելու վճռականությունն է՝ ամենաբարձր պլատոնական իմաստով:

Այստեղ պետք է նշել, որ մենք «կարգուկանոն» չենք համարում ո՛չ ոստիկանական պետության ակնհայտ կարգը, ո՛չ էլ սովորույթով սրբացված և օրենքով թույլատրված ֆինանսների կողոպուտը, ո՛չ էլ սինդիկատների, տրաստների և ազգային դավաճանության այլ կազմակերպված միջոցառումների դավադրությունները, որքան էլ որ դրանք «գործեն»: Նույնիսկ ավազակների ավազակախումբն ունի «կարգուկանոն», բանտերն ունեն իրենց «կանոնները»: Սակայն ազգում, որպես օրգանական ամբողջություն, մեր հասարակական կյանքի յուրաքանչյուր կողմը ցույց է տալիս ցավ, կապանք, ճնշում, անկեղծություն և ներկայացնում է բոլորի պայքարի քաոսային պատկեր՝ բոլորի դեմ:

Կառավարությունը ժողովրդի դեմ, կուսակցությունը՝ կուսակցության դեմ, միաժամանակ կնքելով ամենաանբնական դաշինքները, գործատուն՝ աշխատողի դեմ, վաճառականը՝ արտադրողի և սպառողի դեմ, տանտերը՝ վարձակալի դեմ, բանվորը՝ գյուղացու դեմ, պաշտոնյաները՝ հանրության դեմ, բանվորը՝
«Բուրժուազիա», եկեղեցին ընդդեմ պետության, որոնցից յուրաքանչյուրը կուրորեն հարմարվում է իր հակառակորդին և մտածում միայն իր եսասիրական շահերի, իր առաջընթացի և իր փողի պարկերի մասին: Ոչ ոք չի մտածում, որ մյուսն իրավունք ունի ապրելու, կամ որ իր եսասիրական նպատակներին հետապնդումը նշանակում է, որ ինչ-որ մեկը պետք է վճարի դրա համար: Ոչ ոք չի մտածում իր հարևանների բարեկեցության կամ համայնքի առջև իր բարձրագույն պարտականությունների մասին: Անձնական շահույթի հետևից շնչահեղձ հետապնդում: Արմունկով հարվածեք ձեր հարևանին, որպեսզի նստեք, ոտնակոխ արեք նրա մարմինը, եթե դրանով ինչ-որ բան եք ուզում ստանալ՝ ինչո՞ւ հետաքրքրվել: Սա է ժամանակակից բիզնեսը:

Եկեք չխաբենք ինքներս մեզ: Մենք գտնվում ենք մեծ համաշխարհային փոփոխության մեջտեղում, և բնական է, որ պարզ հոգիները, խեղճ թափառող հոգիները, քաոսից դուրս գալու ելք չեն տեսնում, մխիթարություն են փնտրում...

Machine Translated by Google

ինքնասպանություն գործել, կամ մտածել, որ աշխարհը մոտենում է իր ավարտին և միանալ ոսկե հորթի հետևից վազքին ու կուրորեն նետվել հորձանուտը: «Վայելեք, քանի դեռ կարող եք՝ մեր հետևից՝ ջրհեղեղը»:

Ազգի բարոյականությանը հասցված այսքան սարսափելի հարվածը հնարավոր է և բացատրելի միայն այն դեպքում, երբ հասարակության ողջ մտավոր հիմքը ցնցված է կամ կեղծ, — և իրականում մենք տեսնում ենք, որ մարքսիզմը, կապիտալիզմը և մեր հասարակական կյանքի առաջնորդները բոլորը երկրպագում են նույն աստծուն՝ Անհատականություն: Անձնական շահը միակ խթանն է՝ կյանքում առավելություններ ստանալ սեփական նեղ դասի համար:

Ավելի ուշ կհայտնվի այս շարքի հետագա ներդրումը՝ նվիրված ուշադիր ուսումնասիրությանը
Հասարակության կառուցվածքի սոցիոլոգիական ուսումնասիրություն:

Այստեղ ես միայն կարճ կփորձեմ ցույց տալ այսօրվա պետության և քաղաքական տնտեսության օրգանական սխալների և ազգային-սոցիալիստական պետության էության միջև եղած տարբերության համեմատական պատկերը: Այսօրվա վարդապետությունն այսպիսին է. հասարակությունը անհատների ամբողջությունն է. պետությունն իր լավագույն դրսևորմամբ անհատների կամ միավորումների հարմար համախմբում է:

Հասարակության կառուցման այս ուսմունքը կարող ենք համեմատել քարերի կույտի հետ: Դրա մեջ միակ իրական բանը քարի առանձին կտորներն են: Դրա ձևը պատահականության հարց է. քարը վերևում է, թե ներքևում՝ անտարբեր է: Արդյունքը ո՛չ ավելին է, ո՛չ էլ պակաս, քան քարերի կույտ:
քարեր

Նույն համեմատությամբ, պետությունը, որը համապատասխանում է մեր ազգային-սոցիալիստական հասարակության վարդապետությանը և պետության փիլիսոփայությանը, տունն է: Մեխանիկորեն ասած՝ տունը նույնպես բաղկացած է բազմաթիվ առանձին աղյուսներից՝ ավազից, ցեմենտից, հեծաններից, պատուհաններից, դռներից, հատակներից և այլն: Բայց յուրաքանչյուրը կարող է տեսնել, որ տունը, սենյակը ավելի բարձր էակ է, ինչ-որ նոր, յուրահատուկ և ամբողջական բան ինքնին, ավելին, քան պարզապես միասին կույտված աղյուսների ամբողջությունը: Յուրաքանչյուրը կարող է հասկանալ, որ տունը չի ստեղծվում մի շարք առանձին մասեր կույտի վրա դնելով, այլ միայն այդ մասերը նախապես մտածված պլանի համաձայն հավաքելով:

Այսպես է նաև ազգի հետ: Միայն այն ժամանակ, երբ քաոսը օրգանականորեն, միտումնավոր պլանով կարգի չի բերվել և տեղի չի տվել ձևավորմանը, միայն այն ժամանակ, երբ մասերի զանգվածից կառուցվել է բանական ամբողջություն, կարող է ի հայտ գալ իրական պետությունը: Միայն այդ դեպքում բաղադրիչ մասերը կստանան նպատակային ձև: Վիեննայի համալսարանի նախկին ռեկտոր Օթմար Շպաննը իր «Պետության ժամանակը» գրքում և իր «Գեզելշաֆթսլեհրե»-ում հիանալի կերպով բացատրել է ժամանակակից անհատական պետության սոցիոլոգիական հիմքերը՝ ի տարբերություն գիտական սկզբունքների վրա հիմնված պետությունում համընդհանուր կարգուկանոնի բարձր իդեալին:

Մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, հորինեցինք այս արտահայտությունը, որը բոլոր մարդիկ կարող են հասկանալ.

Համայնքը՝ անհատից առաջ:

Միայն ազգային համայնքի անդամի կարգավիճակով ընդհանուր շահին ծառայելով է անհատը արթնանում ավելի բարձր կյանքի համար՝ յուրաքանչյուրը իր տեղում: Միայն այդպես յուրաքանչյուրը կհասնի իսկական սոցիալիզմի, համայնական զգացողության, իրական կյանքի, կձեռք բերի անվտանգության գիտակցություն և կգիտակցի, որ միայն այս գաղափարի տիրապետության ներքո կարող է օրգանական, ազգային կառավարություն առաջանալ ժամանակակից կողոպուտի համակարգից և օգուտ բերել համայնքին և համայնքի յուրաքանչյուր անդամի:

Այսօր անհատը անօգնական զոհ է տիրապետության համար պայքարող ուժերի. նրա միավորումները անզոր են օգնել նրան: Հստակ չի գիտակցվում, թե ով է իրական թշնամին՝ անգործ շահագործողն ու շահագործողը: Չնայած կապիտալիզմի դեմ մարքսիստական աղաղակին, Կենտրոնի բարեպաշտ հայտարարություններին, գործարար աշխարհի բողոքներին՝ կապված...

Machine Translated by Google

հարկերի և տոկոսների հետ մեկտեղ ոչ ոք չի գիտակցում համաշխարհային թշնամուն՝ ֆինանսներին, որոնք ստվերում են աշխարհը, և դրա ներկայացուցչին՝ հրեա մագնատին:

Բոլոր դասերը զգացել են տոկոսների հարվածը. հարկահավաքը ծանր բեռ է դնում բնակչության բոլոր խավերի վրա, բայց ո՞վ է համարձակվում դեմ գնալ բանկերի և ֆոնդային բորսայի իշխանությանը: Կապիտալը հռչակում է իր բնույթը՝ աճելով, հակառակ երկրի վրա եղած ողջ փորձի, կարծես թե իրենից դուրս՝ առանց ցավի կամ աշխատանքի, տոկոսների և դիվիդենտների միջոցով, և ամեն րոպե ավելի ու ավելի հզորանալով: Ստի դիվային սկզբունքը գերազանցել է ստեղծագործ աշխատանքի պարկեշտությունը:

Քանդվեք, շահերի ստրկությունը մեր մարտական կոչն է:

Գիտեմ, որ այս պահանջը, որը մյուսների հիմքում է, իր ողջ նշանակությամբ ճիշտ չի հասկացվում նույնիսկ մեր շարքերում: Օրինակ՝ մեր ելույթ ունեցողներից շատ քչերն են համարձակվում հարձակվել այս հիմնական հարցի վրա, չնայած նրանց մեծ մասը զգում է, թե որքան կարևոր է այն, քանի որ մեր կուսակցության կարգախոսներից մեկն է՝ «Պայքար կապիտալի և ֆոնդային բորսայի դեմ»: Բայց թե իրականում ինչ է «տոկոսի ստրկությունը», ինչպես է այն ազդում ազգի և անհատի կյանքի վրա, ինչպես է «ֆինանսը» ստրկացրել բնակչությանը, և որոնք են այն կոտրելու համար անհրաժեշտ ճիշտ և գործնական մեթոդները, և ինչ հետևանքներ կունենա այն կոտրելը ամբողջ բնակչության համար՝ բավականաչափ պարզ է շատ քչերի համար, որպեսզի նրանք կարողանան այն բացատրել իրենց սեփական խոսքերով:

Իր մեծ աշխատության՝ «Իմ պայքարը» (հատոր I, էջ 224-225) մեջ Ադոլֆ Հիտլերը նշել է այս հարցի հսկայական կարևորությունը հետևյալ կերպ. «Երբ լսում էի Գոտֆրիդ Ֆեդերի առաջին դասախոսությունը տոկոսների ստրկության քանդման մասին 1919 թվականի հունիսին, ես անմիջապես հասկացա, որ սա գերմանացի ազգի ապագայի համար չափազանց կարևոր տեսական ճշմարտություն է: Միջազգային կապիտալի և ֆինանսների դեմ պայքարը դարձել է գերմանացի ազգի անկախության և ազատության համար պայքարի ծրագրի գլխավոր կետը»:

Բոլոր լուրջ ազգային սոցիալիստները կիսում են այս համոզմունքը, քանի որ այս հարցի լուծումը ենթադրում է հրեական հարցի լուծում, և դրանից շատ ավելին:

Հակասեմիտիզմը որոշ առումով մեր ամբողջ շարժման հիմքում ընկած զգացողության հիմքն է: Յուրաքանչյուր ազգային սոցիալիստ հակասեմիտ է, բայց յուրաքանչյուր հակասեմիտ պարտադիր չէ, որ ազգային սոցիալիստ լինի: Հակասեմիտիզմը բացասական է. հակասեմիտը ճանաչում է ազգային ժանտախտի մանրէի կրողին, բայց այս գիտակցումը սովորաբար վերածվում է ատելության անհատ հրեայի և հրեաների հաջողության նկատմամբ բիզնեսի կյանքում: Այնուհետև, լավագույն դեպքում, հակասեմիտիզմը բարձրանում է՝ օգնելու հրեային վտարել մեր պետությունից և տնտեսական կյանքից: Հակասեմիտը չի անհանգստանում այն մասին, թե ինչպես և ինչ է լինելու հաջորդը:

Եթե նույնիսկ հրեայի վտարումից հետո մնար ժամանակակից հրեական գերիշխանության սկզբունքը՝ եսասիրությունը ընդհանուր շահից վեր, և հրեական բանկային ու վարկային համակարգը, ապա դեռ կլինեին բավարար քանակությամբ անբարոյական հրեաներ կամ նույնիսկ խառը ռասայի «սովորական գերմանացիներ», որոնք պատրաստ կլինեին մտնել հրեաների տեղը և զայրանալ իրենց սեփական ռասայի դեմ, ինչպես այսօր հրեաներն են, և մենք, թերևս, կտեսնեինք բազմաթիվ «հակասեմիտների», որոնք նստած կլինեին այնտեղ, որտեղ մի ժամանակ նստած էին հրեաները:

Այժմ ազգային սոցիալիզմը, իր գլխավոր պահանջով՝ շահերի ստրկության քանդումը, էապես կառուցողական է: Այն ավելի խորն է խայթում, և հետևանքները շատ ավելի համապարփակ են:

Իմ «Das Herzstück unseres Programms» (Ազգային հասարակության տարեկան զեկույց, 1927) ակնարկում ես նշեցի այն յուրահատուկ դիրքը, որը պահանջարկը մեզ տալիս է մյուս բոլոր կուսակցությունների և միավորումների համեմատ: Մեր մյուս բոլոր պահանջներում մենք նմանատիպ և զուգահեռ ձգտումներ ենք գտնում աջ և ձախ կուսակցություններում: Մեր կուսակցությունից բացի ոչ մի այլ կուսակցություն չի կարող այս մեկ պահանջին որևէ համարժեք ներկայացնել:

Machine Translated by Google

Մենք բոլորս գիտենք, որ ո՛չ ձախերը՝ իրենց «Կորչի կապիտալիզմը» կեղծ ճիչով, ո՛չ էլ աջերը՝ իրենց Հայրենիքի մասին արտահայտություններով, ի վիճակի չեն սկսել նոր համաշխարհային դարաշրջան, քանի որ ո՛չ մարքսիստները, ո՛չ էլ ռեակցիոներները չէին կարող որևէ բան փոխել մեր տնտեսության բնույթում, այլ միայն կքանդեն, ինչպես դա անում են կոմունիստները Ռուսաստանում: Նրանք անկարող են կառուցել...
ինչպես Ռուսաստանի կոմունիստները:

Ի՞նչ ենք հասկանում Հետաքրքրության ստրկություն ասելով:

Ժողովուրդների վիճակը համաշխարհային հրեական ֆինանսների դրամական տիրապետության ներքո:

Այս ստրկության տակ է հողատերը, ով ստիպված է վարկեր վերցնել իր գյուղատնտեսական գործունեությունը ֆինանսավորելու համար՝ վարկեր այնպիսի բարձր տոկոսադրույքներով, որոնք գրեթե կխժռեն իր աշխատանքի արդյունքները, կամ ով ստիպված է պարտքեր կուտակել և գրավադրումները քարշ տալ իր հետևից՝ ինչպես կապարի ծանրությունը:

Այդպես է նաև աշխատողը, որը արտադրում է խանութներում և գործարաններում չնչին գումարով, մինչդեռ բաժնետերը ստանում է դիվիդենտներ և բոնուսներ, որոնց համար չի աշխատել:

Այդպես է նաև աշխատավարձ ստացող միջին խավի հետ, որի աշխատանքը գրեթե ամբողջությամբ ծախսվում է բանկային օվերդրաֆտների տոկոսները վճարելու վրա:

Այդպես են բոլոր նրանք, ովքեր պետք է իրենց հացը վաստակեն մտավոր կամ ֆիզիկական աշխատանքով, մինչդեռ համեմատաբար փոքր մասը, առանց աշխատանքի կամ դժվարության, հսկայական շահույթ է կուտակում իրենց դիվիդենտներից, սպեկուլյացիաներից և բանկային բաժնետոմսերից: Մենք չենք խոսում խնայող խնայողների և մանր կապիտալիստների մասին՝
չնայած նրանք նույնպես իրենց շահումները պարտական էին կեղծ համակարգին, բայց իրենց ողջ կյանքի ընթացքում, բազմիցս, նրանցից վերցվել է նրանցից փոքր տոկոսների գումարը հարկերի տեսքով, որպեսզի մենք կարողանանք հեշտությամբ նրանց ծերության տարիներին վերադարձնել նրանց ամբողջ վաստակի մի մասը, որը վերցվել էր նրանցից: Այս մասին ես ավելի ուշ ավելի շատ բան կասեմ:

Այդպես է նաև արդյունաբերողը, որը մեծ ջանքերով կառուցել է իր բիզնեսը և ժամանակի ընթացքում այն վերածել ընկերության: Նա այլևս ազատ գործակալ չէ, այլ պետք է բավարարի նաև ագահ տնօրենների խորհրդին և իր բաժնետերերին, եթե չի ցանկանում, որ իրեն դուրս մղեն:

Այդպես են նաև բոլոր այն ազգերը, որոնք իրենց դեֆիցիտը ծածկում են վարկերի միջոցով:

Այս ստրկությունը կործանում է նշանակում ցանկացած ազգի համար, որը դրամական իշխանությանը, բանկիրներին կհանձնի իր ինքնիշխան իրավունքները հայրենիքում, իր ֆինանսների, երկաթուղիների, ինչպես նաև հարկման ու մաքսային վերահսկողությունը, ինչպես Գերմանիան արեց՝ ընդունելով Դոուսի օրենքը:

Ստեղծագործական աշխատանքը նույն ստրկության տակ է, եթե այն ամենից առաջ մտածում է փողի մասին: Այսօր փողը՝ «բիզնեսի ծառան», դարձել է աշխատանքի տեր, ըստ էության՝ դաժան բռնակալ:

Հետաքրքրության ստրկությունը հակամարտությունների իրական արտահայտությունն է՝ կապիտալն ընդդեմ աշխատանքի, արյունն ընդդեմ փողի, ստեղծագործական աշխատանքն ընդդեմ շահագործման:

Այս ստրկությունը կոտրելու անհրաժեշտությունն այնքան մեծ նշանակություն ունի մեր ազգի և մեր ցեղի համար, որ միայն դրանից է կախված մեր ազգի հույսը՝ վեր կենալու իր ամոթից և ստրկությունից, ըստ էության՝ ամբողջ աշխարհում երջանկությունը, բարգավաճումը և քաղաքակրթությունը վերականգնելու հույսը:

«Դա այն առանցքն է, որի շուրջ ամեն ինչ պտտվում է. այն շատ ավելին է, քան պարզապես ֆինանսական քաղաքականության անհրաժեշտություն: Թեև դրա սկզբունքներն ու հետևանքները խորը թափանցում են քաղաքական և տնտեսական կյանքի մեջ, այն տնտեսագիտական ուսումնասիրության առաջատար հարց է և, հետևաբար, ազդում է յուրաքանչյուր անհատի վրա և պահանջում է որոշում յուրաքանչյուրից. — Ազգին ծառայելը, թե՞ անսահմանափակ անձնական հարստացումը: Դա նշանակում է սոցիալական հարցի լուծում»:

Բոլոր «աշխարհի հարցերը» կարելի է նկարագրել մեկ բառով, որը բարձրանում է քաոսից բոցի պես. միևնույն ժամանակ, անթիվ մարգարեներ և գրքեր չեն կարող սպառել այդ բառից ծագող բոլոր հարցերը:

Machine Translated by Google

Ներկայումս մենք ավելին չենք կարող ասել նացիոնալ-սոցիալիզմի այս հսկայական հիմնական սկզբունքի մասին: Ես արդեն լուսաբանել եմ խնդրի բոլոր էական կողմերը իմ բրոշյուրներում. Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; եւ Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Munich, (բոլորը կարելի է ձեռք բերել Մյունխենի մեր կուսակցության գրադարանի միջոցով, Thierschstr. 11):

Այս խնդրի մանրամասները յուրացնելու համար անհրաժեշտ է ինտենսիվ ուսումնասիրություն, քանի որ վերջին 50 տարիների գործնական տնտեսագիտությունն այնքան սերտորեն է հետևել կապիտալիստական գաղափարին, որ բոլոր նրանք, ովքեր մեծացել են դրանով, կարիք ունեն կողմնորոշման լիակատար փոփոխության՝ դրանից ազատվելու համար:

Շուտով լույս կտեսնի այս թեմայով մի գրքույկ, որը մեր անդամներին բացատրություն կտա ապագա ազգայնական պետության այս չափազանց կարևոր խնդրի վերաբերյալ:

Բացի մեր ծրագրի վերը նշված երկու բավականին նորարարական հիմնական սկզբունքներից, մենք պետք է նշվեն նաև որոշ այլ կետեր՝ կապված պետության ընդհանուր քաղաքականության հետ:

Մեր պետության քաղաքականության հիմքում ընկած սկզբունքը համառոտ հետևյալն է. Գերմանական Ռայխը գերմանացիների հայրենիքն է:

Այն մեր ամբողջ արտաքին քաղաքականության մեծ սկզբունքն է և ներառում է Գերմանիայի քաղաքական ազատագրումը, մեր ռասայական քաղաքականության բոլոր պահանջները և պետության անդամակցության պայմանները:

Մեր տնտեսական սկզբունքն է՝ ազգային տնտեսության պարտականությունն է ապահովել անհրաժեշտ կյանքի և ոչ թե կապիտալի համար հնարավորինս բարձր շահույթ ապահովելու համար:

Տնտեսական քաղաքականության այս սկզբունքը ընդգրկում է ազգային սոցիալիզմի հիմնարար վերաբերմունքը մասնավոր սեփականության նկատմամբ և բիզնեսի տարբեր ձևերի նկատմամբ՝ շատ փոքրից մինչև շատ մեծ՝ սինդիկատներ, տրաստներ, ինչպես նաև մեծ բարոյական հարցերի նկատմամբ, որոնք պետք է լինեն բիզնեսի կենդանի ուժ, եթե «ազգային տնտեսությունը» չի ցանկանում, որ վերածվի ազգի պարզապես շահագործման և պարզապես շահույթի համար ղեկավարվելու:

Ֆինանսավորման հարցում մեր սկզբունքը հետևյալն է.

Ֆինանսները պետք է գոյություն ունենան պետության օգտին: Ֆինանսական մագնատները չպետք է կազմեն Պետություն պետության մեջ:

Այս սկզբունքը ենթադրում է սեյսմիկ փոփոխություն: Այն վերաբերում է գործնական միջոցառումներին, որոնք պետք է ձեռնարկվեն շահերի ստրկությունը քանդելու համար՝ ֆինանսների ազգայնացում, վարկային համակարգի և բանկային համակարգի վերահսկողություն:

Այս խնդիրներից յուրաքանչյուրը մեր ծրագրի տեսանկյունից ունի ամենամեծ նշանակությունը: Դրանք ներառում են հարկային օրենսդրության բոլոր դրույթները՝ վերջնական՝ և թվացյալ անհնարինի հետ մեկտեղ:
հարկերից զերծ պետության նպատակը:

Սոցիալական թեմաների վերաբերյալ մեր սկզբունքը հետևյալն է.

Ընդհանուր բարեկեցությունը բոլոր օրենքներից բարձրագույնն է:

Մեր այս սկզբունքը ուղղակիորեն հակասում է ժամանակակից պրակտիկային, որի համաձայն՝ յուրաքանչյուր դասակարգ, յուրաքանչյուր մասնագիտություն փորձում է առավելություններ ձեռք բերել իր սեփական խմբի համար սոցիալական քաղաքականության մեջ՝ առանց հաշվի առնելու ընդհանուր շահը: Մենք ցանկանում ենք բոլորի համար հնարավորություն ստեղծել բնակարան գտնելու և բոլորի համար ապրուստ վաստակելու, ինչպես նաև ստեղծել տարեցների խնամքի ընդհանուր համակարգ:

Ինչ վերաբերում է կրթական և բարոյական առաջընթացին, մեր անփոփոխ սկզբունքն այն է, որ այդ ուղղությամբ բոլոր աշխատանքները պետք է կատարվեն բացառապես գերմանական ազգության տեսանկյունից: Մեր ազգի բարոյական և մտավոր ուժերը չեն կարող հրամանով կամ ուժով ներմուծել նոր Վերածնունդ, արվեստի նոր դասական դարաշրջան: Պետք է վերջ դնել կրած վնասվածքներին:

Machine Translated by Google

մեր գերմանական գեղարվեստական և մտավոր կյանքի միջոցով հրեական բռնապետության ձեռքում, մասնավորապես՝ մամուլի թունավորման միջոցով:

Հանրային կյանքի այս կարևոր ոլորտից բացի, իհարկե, կան բազմաթիվ այլ բարելավումներ, որոնք պետք է դիտարկել:

Ակնհայտ է, որ մեր իրավական համակարգը պետք է փոփոխվի՝ նոր ինստիտուտների բազմազանությանը համապատասխանելու համար, որ խորհրդարանում ժողովրդավարական քվեարկությամբ ընտրության սկանդալը պետք է վերացվի, և որ բռնապետության անցումային շրջանից հետո մենք պետք է որոշենք պետության արտաքին տեսանելի ձևը և դաշնային նահանգների ներքին գործառույթները:

Այնուամենայնիվ, այս համառոտ ուրվագծում մենք արդեն կարող ենք տեսնել այս հարցերի լայնածավալ չափերը երբ դեմ առ դեմ բախվենք մեր ծրագրի հսկայական հիմնարար սկզբունքներին:

Դա հիմնարար չէ. իրականում մեզ համար անտարբեր է՝ լինի միապետություն, թե հանրապետություն, ունենանք 5 թե 25 նահանգներից բաղկացած ֆեդերացիա, միայն թե դրանք բոլորը գերմանական նահանգներ լինեն՝ միավորված ուժեղ կենտրոնական կառավարության ներքո, երբ դեմ առ դեմ են օտարերկրացու հետ, և միայն այն դեպքում, եթե գերմանական պետության քաղաքացիները հայրենիքում կարողանան ապրել երջանիկ և գոհ:

Machine Translated by Google

4. Ծրագրի պահանջները մանրամասն

ինչպես ձևակերպել է Գոթֆրիդ Ֆեդերը Der deutsche Staat-ում:

Նոր անդամներ ներգրավելիս պարզություն կստեղծվի հետևյալ ձևով ծրագրից օգտվելու համար: Երկրորդական դրույթները դասակարգված են ավելի կարևոր վերնագրերի ներքո՝ համապատասխան նախորդ գլխում նշված սկզբունքներին:

NSDAP-ի քաղաքական և տնտեսական ծրագիրը

Մեր նպատակն է Գերմանիայի վերածնունդը՝ գերմանական ազատության համար՝ գերմանական ոգով:

Այս նպատակին հասնելու միջոցներն են՝

1. Քաղաքական սկզբունքը. Գերմանական Ռայխը գերմանացիների հայրենիքն է:

ա. Արտաքին քաղաքականության մեջ՝

- Միատարր ազգային պետության ձևավորում, որը կընդգրկի ամբողջ գերմանական ռասան:
- Գերմանական շահերի էներգետիկ ներկայացում արտասահմանում:

բ. Ռասայական քաղաքականության մեջ՝

- Միատարր ազգային պետության ձևավորում, որը կընդգրկի ամբողջ գերմանական ռասան:
- Գերմանական շահերի էներգետիկ ներկայացում արտասահմանում:

գ. Ներքին քաղաքականության մեջ՝

- Պետության քաղաքացու իրավունքներից կարող են օգտվել միայն այն գերմանացիները, ովքեր դավանում են Գերմանիայի ոգուն և ճակատագրին համապատասխանող ամբողջական համայնքին:
- Նա, ով գերմանացի չէ, կարող է Գերմանական պետությունում ապրել միայն որպես հյուր և գտնվում է օտարերկրյա օրենսդրության ներքո:
- Գերմանացիների իրավունքները պետք է գերակշռեն օտարերկրյա պետությունների քաղաքացիների իրավունքների նկատմամբ:

2. Մեր տնտեսական սկզբունքը. Պետության պարտականությունն է ապահովել կյանքի անհրաժեշտությունը և ոչ թե կապիտալի համար հնարավորինս բարձր շահույթ ապահովելու համար:

ա. Ազգային սոցիալիզմը ճանաչում է մասնավոր սեփականությունը որպես սկզբունք և պաշտպանում է այն՝ օրենք

բ. Սակայն ազգային բարեկեցությունը պահանջում է սահմանափակում դնել անհատների ձեռքում հարստության կուտակման վրա:

գ. Բոլոր գերմանացիները կազմում են համայնք՝ ընդհանուր բարեկեցության խթանման և մշակույթ

դ. Յուրաքանչյուր գերմանացու աշխատելու պարտավորության սահմաններում, մասնավոր սեփականության սրբության հարգմամբ, յուրաքանչյուր գերմանացի ազատ է վաստակել և տնօրինել իր աշխատանքի արդյունքները:

Machine Translated by Google

ե. Պետք է խրախուսվի տնտեսական կյանքի բոլոր ոլորտներում, այդ թվում՝ գյուղատնտեսության մեջ, բիզնեսի բոլոր ձևերի՝ փոքր և խոշոր, առողջ համադրությունը:

զ. Բոլոր գործող բիզնեսները, որոնք մինչ օրս եղել են ընկերությունների տեսքով, պետք է ազգայնացվել:

է. Վաշխառություն և շահագործում, ինչպես նաև անձնական հարստացում՝ հաշվին և վնասի հասցրած վնասի համար ազգի բոլոր անդամները կպատժվեն մահապատժով:

ը. Մեկ տարվա աշխատանքի պարտավորության ներդրում (պետության համար), որը պարտադիր է յուրաքանչյուրի համար Գերմանական:

3. Մեր ֆինանսական սկզբունքը. Ֆինանսները պետք է գոյություն ունենան պետության օգտին. ֆինանսական մագնատները չպետք է պետություն կազմեն պետության մեջ: Հետևաբար, մեր նպատակն է կոտրել շահերի ստրկությունը:

ա. Պետության, և հետևաբար՝ ազգի ազատում խոշոր ֆինանսական տների առջև պարտքից, որոնք տոկոսով վարկեր են տրամադրում:

բ. Ռեյխսբանկի և թողարկող տների ազգայնացումը: գ. Բոլոր խոշոր հասարակական

օբյեկտների (ջրային էներգիա, երկաթուղիներ և այլն) համար գումարի ապահովումը ոչ թե վարկերի միջոցով, այլ անտոկոս պետական պարտատոմսեր տրամադրելով կամ առանց պատրաստի փող օգտագործելու:

դ. Ապահովված հիմունքներով արժույթի ֆիքսված չափանիշի ներդրում:

ե. Բիզնեսի զարգացման ազգային բանկի ստեղծում (արժույթային բարեփոխում)՝ անտոկոս վարկեր տրամադրելու համար:

զ. Հարկային համակարգի հիմնարար վերաձևակերպում սոցիալ-տնտեսական սկզբունքներով: Սպառողի ազատում անուղղակի հարկման բեռից, իսկ արտադրողի ազատում կաշկանդող հարկումից (հարկաբյուջետային բարեփոխում և հարկումից ազատում):

4. Մեր սոցիալ-քաղաքական սկզբունքը՝ Ընդհանուր բարեկեցությունը բոլոր օրենքներից բարձրագույնն է:

ա. Տարիքային ապահովագրության լայնածավալ զարգացում՝ կենսաթոշակային համակարգի ազգայնացման միջոցով: Գերմանական պետության յուրաքանչյուր անդամ պետք է ապահովված լինի որոշակի տարիքի հասնելուց հետո կամ այդ տարիքից առաջ մշտական հաշմանդամության դեպքում ապրուստի համար բավարար միջոցներով:

բ. Արդյունավետության և տարիքի համաձայն՝ արտադրողական ձեռնարկություններում ներգրավված բոլոր անձանց մասնակցությունը շահույթին: Պատասխանատվությունը նույնպես կբաշխվի ազգային տեսանկյունից առաջադրանքի կատարման հարցում:

գ. Պատերազմից և հեղափոխությունից ստացված ողջ շահույթի, որը չի պայմանավորված ազնիվ աշխատանքով, ինչպես նաև վաշխառուների ու փող գողացողների կարողության բռնագրավում սոցիալական նպատակներով:

դ. Բնակարանների պակասի մեղմացում՝ ամբողջ Ռայխում լայնածավալ նոր շինարարություն իրականացնելով՝ թիվ 20-ում առաջարկվող միջոցներով (նոր ազգային բանկ):

5. Մեր մշակութային նպատակն է, որ բոլոր գիտություններն ու կերպարվեստները ծաղկեն քաղաքականապես ազատ, տնտեսապես առողջ պետության հիման վրա: Դրան հասնելու միջոցները կլինեն՝

ա. Երիտասարդներին մարզել՝ առողջ մարմնով և ազատ մտքով, մեծագույն գերմանական մշակույթի ավանդույթները:

բ. Հավատքի և խղճի լիակատար ազատություն:

գ. Քրիստոնեական դավանանքների հատուկ պաշտպանություն:

դ. Հուսահատեցնել դոգմաները, որոնք հակասում են գերմանական բարոյական բնազդներին և պարունակում են պետությանը և ազգին վնասակար նյութեր:

Machine Translated by Google

ե. Հուսահատեցում մամուլի, գրականության, բեմի, արվեստների և կինոթատրոնների բոլոր չար ազդեցություններից:

զ. Ուսուցման ազատություն գերմանական միջնակարգ դպրոցներում. որոշման ձևավորում բարձր մտածողությամբ մարդկանց դասը:

6. Ռազմական գործեր:

ա. Ազգի արդյունավետ դարձնել՝ թույլ տալով յուրաքանչյուր ազատ գերմանացու ծառայել և կրել զենքեր:

բ. Վարձատրվող բանակի վերացում:

գ. Ազգային պաշտպանության համար ազգային բանակի ստեղծում՝ բարձրակարգ պատրաստված պրոֆեսիոնալ սպաների կորպուսի հրամանատարությամբ:

7. Այլ առաջարկություններ:

ա. Մամուլի բարեփոխում: Բոլոր այն ամսագրերի գործունեության դադարեցում, որոնք դեմ են ազգային բարօրությանը: Խիստ պատասխանատվություն բոլոր կեղծ և դիտավորյալ կեղծված հետախուզական տեղեկությունների համար:

բ. Ընտրական իրավունքի մասին օրենքների փոփոխություն՝ ընտրական մրցավազքի բարոյալքող մեթոդները վերացնելու և ընտրվածների անձեռնմխելիությունը վերացնելու համար:

գ. Արհեստների և մասնագիտությունների համար հատուկ պալատների ստեղծում:

դ. Հողային օրենքների վերաբերյալ դատական բարեփոխումներ՝ հողի նկատմամբ սեփականության իրավունքների ճանաչում որպես սկզբունք, հողի անվտանգության համար մասնավոր աղբյուրներից փոխառություններ չվերցնելու իրավունք, պետությանը նախապատվության իրավունք տալը, հատկապես օտարերկրացիների և հրեաների դեպքում, պետությանը լիազորել կառավարել կալվածքները սեփականատիրոջ կողմից վատ կառավարման դեպքում:

Քաղաքացիական իրավունք — անձնական պատվի և առողջության պաշտպանության զգալի բարձրացում՝ ի տարբերություն սեփականության իրավունքների միակողմանի իրավական պաշտպանության, որը գերակշռում է այսօր:

ե. Պետական իրավական բարեփոխումներ:

Գերմանական բնույթին ամենահարմար պետական ձևը կենտրոնական անձնական իշխանության մեջ միավորված ինքնիշխան վերահսկողությունն է: Ազգը պետք է հետագայում որոշի, թե արդյոք այս կենտրոնական անձնական իշխանությունը պետք է իրականացնի ընտրված միապետը, թե նախագահը:

Ռայխի դաշնային բնույթը:

Գերմանական ազգի կազմավորումը, որը կազմված է մի շարք երկրներից, որոնք սերտորեն կապված են ռասայով և պատմությամբ, անհրաժեշտ է դարձնում, որ յուրաքանչյուր նահանգ լինի շատ լայնորեն անկախ ներքին գործերում:

Ռայխի գործն է ներկայացնել գերմանական ազգը արտասահմանում, ապահովել անձնագրեր, մաքսային ծառայություններ, ինչպես նաև բանակի և նավատորմի համար:

Այս ազգային ծրագրի իրականացման ճանապարհին կան երեք հիմնական խոչընդոտներ՝ Սոցիալիզմ՝ մարքսիզմ, խորհրդարանական համակարգ և կապիտալիստական մագնատներ:

1. Մեր հակամարքսիստական արշավն ուղղված է հրեա Կարլ Մարքսի կործանարար վարդապետությունների՝ դասակարգային պատերազմի, որը պառակտում է ազգը, մասնավոր սեփականության վերացման, որը անհնար է դարձնում բիզնեսը, և պատմության նկատմամբ ողջ տնտեսական մատերիալիստական տեսակետի դեմ:

Machine Translated by Google

2. Մեր արշավը խորհրդարանների դեմ ուղղված է այսպես կոչված ժողովրդի ներկայացուցիչների պատասխանատվության բացակայության դեմ, ովքեր՝ լինելով անձեռնմխելի՝ գործնականում երբեք չեն կարող պատասխանատվության կանչվել իրենց որոշումների արդյունքների համար, ինչպես նաև համակարգից բխող բոլոր չարիքների դեմ (բարոյական կոռուպցիա, խնամակալություն, կաշառակերություն), որոնք բոլորն էլ հանգեցնում են վերջնական չարիքի՝ նման խորհրդարանից կախված կառավարության:

3. Մամոնայի դեմ մեր արշավը, որը դասվում է մյուս երկուսից բարձր դիրքի, ուղղված է փողի աշխարհընկալման ուժի, այսինքն՝ մեծ վարկատուների կողմից մեր ազգի մշտական շահագործման դեմ:

Այն նաև հսկայական պայքար է հոգեսպան, մատերիալիստական՝ ագահության և ագահության ոգու դեմ՝ իր բոլոր խաթարող ուղեկցությամբ մեր հասարակական, առևտրային և մշակութային կյանքում:

Հիմնական պայքարը երկու աշխարհատեսությունների միջև է, որոնք ներկայացված են երկու էապես տարբեր կառուցվածքներով՝ ստեղծող և ստեղծագործող ոգին և անհանգիստ, գրավող ոգին: Ստեղծագործական ոգին, որը խոր արմատներ ունի, բայց հոգևոր փորձառությամբ գերազանցում է աշխարհի մնացած մասին, հիմնականում կրում է արիական ռասան: Գրավող ոգին, որը ոչ մի տեղ արմատներ չունի, նպատակաուղղված է միայն նյութական իրերին, առևտրային է, հիմնականում ներկայացված է հրեաների կողմից:

Ազգային սոցիալիզմը, ինչպես հակասեմիտիզմը, հրեա-մատերիալիստական ոգին համարում է չարիքի գլխավոր պատճառը: Սակայն այն գիտի, որ պատմության այս մեծագույն պայքարը չպետք է սահմանափակվի սեմական ոգու պարզապես ոչնչացմամբ: Ահա թե ինչու Ազգային սոցիալիզմի մեծ ծրագիրը շատ ավելի հեռու է գնում ոչնչացնելու հակասեմական ցանկությունից, քանի որ այն առաջարկում է դրական կառուցողական պատկեր՝ ցույց տալով, թե ինչպիսին պետք է լինի աշխատանքի և նվաճումների ազգային սոցիալիստական պետությունը ավարտվելուց հետո:

Այս բարձր նպատակին հասնելուց հետո Ազգային սոցիալիստական կուսակցությունը ինքնաբերաբար կլուծարվի, քանի որ այդ դեպքում ազգային սոցիալիզմը կլինի ամբողջ գերմանական ազգի ողջ կյանքը: Ազգային սոցիալիստական կուսակցությունը քաղաքական կուսակցություն չէ բառի սովորական իմաստով, այլ ազգի այն հատվածն է, որը վստահ է և վստահ է ապագայի հանդեպ, որը հավաքվել է ուժեղ և վճռական առաջնորդների շուրջ՝ Գերմանիան արտասահմանում ամոթից և անզորությունից, իսկ հայրենիքում՝ անկումից ազատելու և այն կրկին ուժեղ ու հարգված դարձնելու արտասահմանում, իսկ հայրենիքում՝ բարոյապես և տնտեսապես առողջ:

«Գերմանական Ռայխը գերմանացի ժողովրդի տունն է»:

Պետական քաղաքականության այս սկզբունքի յուրաքանչյուր բառ մտրակի հարված է, երբ մտածում ենք այսօրվա իրերի տխուր վիճակի մասին:

«Գերմանական Ռայխը». որտե՞ղ է այսօր Գերմանական Ռայխը: Կարո՞ղ է Գերմանիան պնդել, որ իրեն անկախ պետություն են անվանում: Ո՛չ: Պետական իրավունքի նույնիսկ ամենաինքնահավան մասնագետները չեն կարող նկարագրել այնպիսի երկիր, ինչպիսին հիմա Գերմանիան է, որպես մի երկիր, որը լիովին վայելում է իր ինքնիշխանության բոլոր իրավունքները:

Պետության հինգ ամենակարևոր իրավունքներն են՝ ինքնիշխանությունը իր տարածքի նկատմամբ, բանակը, իր ֆինանսները, ներքին կառավարումը և հաղորդակցությունը, և վերջապես՝ արդարադատությունը:

Դուք պարզապես պետք է այս հարցը այսպես ներկայացնեք ցանկացած ոչ պրոֆեսիոնալի՝ առանց միջազգային իրավունքի համաձայն ազգի իրավունքների վերաբերյալ լրացուցիչ բացատրության, և համեմատեք այն Գերմանիայի այսօրվա դիրքորոշման հետ, և պարզ կդառնա, որ անհնար է պնդել, որ ինքնիշխան «Գերմանական Ռայխը» այլևս գոյություն ունի:

Մեր տարածքի նկատմամբ մեր վերահսկողությունը ծաղր է, քանի որ Ֆրանսիան կարող է զավթել գերմանական հողերը՝ առանց թույլտվություն խնդրելու և առանց դիմադրության ենթարկվելու, երբ ցանկանա: Չեխեր, լեհեր, դանիացիներ

Machine Translated by Google

կարող է ձեռնարկել ցանկացած ներխուժում գերմանական տարածք՝ առանց խոչընդոտներից վախենալու: «Անիծյալ հին ռեժիմը» բոլորովին այլ կերպ էր մեկնաբանում սահմանի ամենափոքր խախտումը: Այդ դեպքում գերմանական տարածք ռազմական ներխուժումը ենթադրում էր «պատերազմական դրություն»:

Իր տարածքային ինքնիշխանությունը պաշտպանելու համար ազգին անհրաժեշտ է զինված ուժ, որը կարող է հետ մղել իր հողի, և, հետևաբար, իր քաղաքացիների կյանքի և երջանկության վրա ցանկացած հարձակում: Ազատ պետությունը չի կարող թույլ տալ օտարերկրյա տերությանը ուսումնասիրել իր գործողությունները կամ իրավունք ունենալ որոշելու իր բանակի ուժը, սարքավորումները, սպառազինությունը, կայազորները. եթե դա այդպես է, ապա այն, անշուշտ, «ինքնիշխան» չէ. այն չի կարող կառավարվել իր ուժի միջոցներով. այն հրաժարվել է իր ռազմական ուժերի վերահսկողությունից: Գերմանիան դա արել է՝ զիջելով թշնամու զինաթափման և վերահսկողության հանձնաժողովներին:

Գերմանիան արդեն կրել էր այս նվաստացումը զինադադարի պայմաններում և կորցրել էր իր միջազգային իրավունքները:

Այնուամենայնիվ, նա կարող էր պահպանել իր ներքին վերահսկողության որոշակի մասը, բայց հենց որ ռազմական վերահսկողությունը վերացավ, ֆինանսական մագնատները օգտվեցին գերմանական աշխատուժի անսահմանափակ շահագործման հնարավորությունից:

Նախևառաջ, Հեղափոխության ցեխոտ հեղեղը պայթեց Գերմանիայի վրա, ապա վաշխառուներն ու շահագործողները, սոցիալ-դեմոկրատ դավաճանները, քառսի որդիները, դասալիքները, բանտարկյալները իշխանությունը կիսեցին դեմոկրատների և կենտրոնի հետ, իսկ բոլորի ետևում և վերևում ֆինանսիստները՝ հրեաները, զբաղվեցին իրենց գործով: Շուտով կանչվեցին այսպես կոչված Ազգային կուսակցությունների ազատ մասոնները, մասնավորապես՝ եղբայր Շտրեզեմանը: Վերջնական հարվածը շուտով պետք է հասներ: Մասնագետները իրենց Դոուսի օրենքով Գերմանիայից խլեցին իր ֆինանսների վերահսկողությունը, որը փոխանակվեց մի բուռ հրեաների՝ գերմանացի և օտարերկրյա ֆինանսական մագնատների հետ: Ռեյխստագը բաց թողեց երկաթուղիները, և դրանց հետ միասին՝ հաղորդակցության բոլոր վերահսկողությունը, ինչպես նաև հարկման և մաքսային վերահսկողության մեծ մասը՝ դրանք հանձնելով փոխհատուցումների հանձնակատարին:

Արդարադատության վերահսկողությունը գրեթե գոյություն չունի: Օկուպացված շրջանները գտնվում են օտարերկրյա ռազմական օրենսդրության ներքո. Գերմանիայի մնացած մասը կարգավորվում է հատուկ կանոնակարգերով, ինչպիսիք են Հանրապետության պաշտպանության համար նախատեսվածները. իրավունքների անապահովությունը, այսպես կոչված «Aufwertungsgesetze»-ի միջոցով կազմակերպված հանրային կողոպուտը, որը ստիպում է դատարաններին հայտարարել, որ սխալը ճիշտ է:

Գերմանիան այլևս ինքնիշխան պետություն չէ: Նա ստրուկների գաղութ է: Գերմանացիները ճնշված են, բանտարկված, զրկված խոսքի ազատությունից՝ պարզապես այն պատճառով, որ նրանք դեռևս «գերմանացիներ» են և ցանկանում են վերջ դնել իրենց ստրկությանը:

Այո՛, մենք ուզում ենք կրկին ունենալ ազատ Գերմանիա, և այս գալիք Գերմանական Ռայխը կլինի գերմանացիների տունը՝ ոչ թե պարզապես կարգուկանոն պահպանելու մեքենա, ոչ թե պարզապես «պետություն», «իշխանություն», «կառավարություն», մի քանի թագավորական տների համար սենեկուր, այլ տուն, այդ հմայքի բառը՝ սեր տան հանդեպ, գեղեցիկ, արևոտ, սիրելի: Հայրենի հողի հոտը բարձրանում է, թափառականը ուրախությունից ցնծում է՝ զգալով հայրենի հողը իր ոտքերի տակ. նա կապված է դրան արյունակցական կապերով:

Տան զգացողությունը անվտանգության զգացում է, և դրանից է ծաղկում տան սիրո գեղեցիկ ծաղիկը: Պետությունն ու ազգը չեն կարող ունենալ ավելի լավ նպատակ, քան սա:

Այն ավելի լավ է, քան զգուշավոր սոցիալական քաղաքականությունը, քան գործազրկության ապահովագրությունը, քան բնակարանային ծրագրերը, չնայած իրոք, սեփական տուն ունենալը տան սիրո ամենաուժեղ խթաններից մեկն է:

Տունը ավելին է, քան պարզապես «կայսերական պետություն», որին մարդ ծառայում է՝ լինի դա ոգևորությամբ, թե... հարկադրանքի տակ:

Այն ավելին է, քան վարչակազմ, ավելին, քան սեփական շահերի պաշտպանություն, ավելին, քան անասունների համար նախատեսված մսուր կամ անձի և սեփականության պաշտպանություն: Այս բոլոր հանրային օբյեկտները պետք է ծառայեն տան գաղափարին: Ճիշտ այնպես, ինչպես տան գաղափարն ունի հատուկ հմայք երեխաների համար պատշաճ կերպով:

կազմակերպված ընտանիք, ինչպես սեփական սենյակը, որը բոլորովին այլ զգացողություններ է առաջացնում, քան հյուրանոցի սենյակը կամ բանտախցը: Տունը անասելիորեն քնքուշ, բայց միևնույն ժամանակ հզոր մի բան է, գերազանցելով նպատակային միավորման գաղափարը, որը սոցիալական պետության լիբերալ-խորհրդարանական-դեմոկրատական հասկացողությունն է:

Պետության քաղաքականությունը

Սկզբունք՝ Գերմանական Ռայխը պետք է լինի գերմանացիների տունը, ոչ թե հրեաների, ռուսների (կոմունիստների), սոցիալ-դեմոկրատների, ովքեր հայրենիք չունեն՝ Գերմանիա (Crispien), ոչ էլ բոլոր այն օտարերկրացիների, ովքեր ավելի երկար կամ կարճ ժամանակով են մնում գերմանական հողում:

Մենք կտրուկ և հիմնարար դեմ ենք Վայմարյան Սահմանադրությանը, որը խոսում է միայն «գերմանացի քաղաքացիների» մասին, բայց անտեսում է «գերմանացի» հասկացությունը ազգային, կամ ավելի ճիշտ՝ ռասայական իմաստով:

(ա) Արտաքին քաղաքականություն:

1. Գերմանական ռասայի բոլոր ճյուղերը ընդգրկող ամուր ազգային պետության ստեղծում:

Բոլոր գերմանական արյունակիցները, անկախ նրանից՝ ապրում են ֆրանսիական, դանիական, լեհական, չեխական, թե իտալական ինքնիշխանության ներքո, պետք է միավորվեն Գերմանական Ռայխում: Մենք պահանջում ենք ո՛չ պակաս, ո՛չ ավելին, քան պահանջվում էր մեր թշնամիներից՝ գերմանացիների իրավունքը՝ որոշելու պատկանելությունը իրենց հայրենիքին՝ գերմանական պետությանը:

Մենք պահանջում ենք Սուդետյան Գերմանիայի, Էլզաս-Լոթարինգիայի, Լեհաստանի, Ավստրիայի լիգայի գաղութի և հին Ավստրիային հաջորդած նահանգների բոլոր գերմանացիներին: Սակայն այս պահանջը բացահայտորեն բացառում է իմպերիալիզմի ցանկացած միտում. դա պարզ և բնական պահանջ է, որը ցանկացած ուժեղ ազգություն առաջ է քաշում որպես իր բնական պահանջ:

2. Գերմանիայի շահերի ուժեղ ներկայացուցչությունը արտերկրում լրացուցիչ և անհրաժեշտ հետևանք է a կետի

Սովորաբար լավագույնները, ամենաաշխատասերներն ու արկածախնդիրները՝ ինժեներները, հետազոտողները, պրոֆեսորները, վաճառականները, բժիշկներն են, ովքեր գնում են օտար երկրներ՝ իրենց հետ տանելով գերմանական մշակույթը: Նրանք մեծ գերմանական ազգային ընտանիքի անդամներ են, որին երբեք չպետք է կորչեն: Նրանք իրավունք ունեն հայրենիքից պաշտպանություն ակնկալել, երբ արտասահմանում են: Նրանք պետք է լինեն ոչ միայն մշակույթի տարածողներ, այլև գերմանական գաղափարի գիտակից առաջամարտիկներ աշխարհում. ոչ թե «մարդկության առաքյալներ», այլ սկանդինավյան գաղափարի կրողներ:

Նրանք, ովքեր ներկայացնում են Գերմանիան արտասահմանում, չպետք է օտարական պատկերացումներ ձեռք բերեն, այլ պետք է հավատարիմ մնան իրենց գերազանց գերմանական բնավորությանը: Մեր Արտաքին գործերի նախարարությունը պետք է մաքրվի երկաթե սպունգով: Մենք պետք է վերջ դնենք օտարերկրացու նկատմամբ Էրցբերգերի և Շտրեզեմանի պես ստրկամտությանը, և կտեսնենք, որ գերմանական շահերի ուժեղ ներկայացուցչությունը բոլորովին այլ կերպ կհարգի, և արդյունքում գերմանական ցանկություններին ուշադրություն կդարձվի՝ արհամարհանքի փոխարեն:

(բ) Ռասայական քաղաքականություն:

3. Հրեաների և բոլոր ոչ գերմանացիների բացառումը հասարակական կյանքի բոլոր պատասխանատու պաշտոններից:

Այս պահանջը մեզ՝ ազգային սոցիալիստներիս համար այնքան բնական է, որ լրացուցիչ բացատրության կարիք չկա, սակայն հնարավոր չէ համառոտ համոզիչ փաստարկներ բերել նրանց, ովքեր չեն հասկանում մեր ռասայական ուսմունքի սկզբունքները:

Machine Translated by Google

Ամեն ոք, ով հրեային դիտարկում է որպես «հրեական կրոնի պետության քաղաքացի», այլ ոչ թե որպես տարասեռ, առանձնացված ժողովուրդ, մակաբույծ բնույթի, չի կարողանա գնահատել այս պահանջի էությունը: Եթե մարդը ասի կամ մտածի, որ ելակի բույսի մեջտեղում պատահաբար աճած կաղամբը ելակի բույս է, և որ դրանից կարելի է լավ ելակ ստանալ, նա նույնքան կսխալվի, որքան եթե մտածի, որ ոչխարների հոտի մեջ հայտնված առյուծի ձագը դրանով ոչխար է դառնում: Գերմանացին լավ պետական պաշտոնյա չէր լինի Չինաստանում կամ Հնդկաստանում, և մենք չէինք ցանկանա, որ չինացին կամ հոտենտոտը գանտարի պաշտոնյա կամ գերմանական քաղաքի քաղաքապետ դառնար:

Եվ այնուամենայնիվ, ավելի լավ կլիներ Գերմանիայում իշխող դիրք ունենալ Էնվեր փաշա կամ Չանգ Կայ Չեկ, քան թե ունենալ հրեա, որն ազատորեն գործում է իր քայքայվող ռասայական առանձնահատկությունների համար: Հաստատ է, որ հեղափոխությունը թուլացրեց պետության կարգուկանոնի կապանքները, և որ վաղուց հաստատված հրեա բանկիրները, ինչպես նաև Արևելքից Գերմանիա ներգաղթած հրեաները հարստացել են՝ աղքատացնելով Գերմանիան: Մենք բոլորս տեսել ենք և ունեցել ենք դրա փորձը. Սկանդինավյան ինստիտուտների այս քայքայումը միշտ էլ տեղի է ունեցել: «Այս խորամանկ ժողովրդի համար միայն մեկ ճանապարհ կա բաց. քանի դեռ կարգուկանոնը պահպանվում է, նա ոչնչի հույս չունի» (Գյոթե Պլանդերսվայլենի տոնավաճառում):

Հետևաբար, մենք պահանջում ենք.

4. Որ արևելյան հրեաների և այլ պարազիտ օտարերկրացիների ներգաղթը պետք է դադարեցվի, և
որ անցանկալի օտարերկրացիներն ու հրեաները պետք է արտաքսվեն:

Մեծ գնաճի ժամանակ Գալիցիայից և Լեհաստանից հրեաները մակաբույծների պես հավաքվում էին Գերմանիայի քաղաքներում: Չնայած տների մեծ պակաս կար, նրանք շուտով շատ լավ բնակարաններ ստացան, մինչդեռ գերմանացիները ստիպված էին սողոսկել փոսերի մեջ: Նրանք սկսեցին իրենց կեղտոտ բիզնեսը՝ գնելով ամեն ինչ՝ մարգարիտներ, պարսկական գորգեր, ադամանդներ, ոսկի, արծաթ, պլատին, պատերազմական վարկ, հազար մարկային թղթադրամներ, պղինձ, կապար, գրականություն, թատրոններ, հացահատիկ (Evaporator Company): Նրանք արագորեն տեսանելիորեն հարստացան և գերմանացիների համբավ ձեռք բերեցին «սովորական գերմանացիների» աչքում:

Գործի լուծման համար փոխզիջումը բացարձակապես անընդունելի է: Մենք պետք է ունենանք կառավարիչներ, որոնց ռասայական համոզմունքները հստակ և անսասան են: Ռասայի առողջությունը պետք է վերականգնվի հակասեմական վերաբերմունքի գործնական կիրառմամբ, և մեր ազգը պետք է ուղղվի դեպի հյուսիս՝ սկանդինավյան գաղափարի իմաստով:

Այս հարցը, թերևս, պատշաճ կերպով չի պատկանում NSDAP-ի «ժամանակավոր ծրագրին», բայց մենք բոլորս պետք է հստակ հասկանանք, որ գերմանական ազգի հետ շատ բան չի կարելի անել, քանի դեռ այն «անբարոյականացված» չէ:

Սակայն մենք կարող ենք այստեղ և հիմա հայտարարել, որ սարսափելի ռասայական անկումը միայն՝ գոնե տեսականորեն, կանգնեցվել է ռասայական հարցերի շուրջ ընդհանուր առմամբ առաջացած ուշագրավ հետաքրքրության և այս թեմայով մի շարք գրքերի առկայության շնորհիվ. սակայն միայն ամուր և շարունակական աշխատանքն է մեզ թույլ տալիս իրական առաջընթաց գրանցել:

(գ) Պետական քաղաքացիության վերաբերյալ մենք պահանջում ենք.

5. Որ միայն գերմանացիները, ովքեր հավատում են գերմանական մշակույթին և ընդհանուր ճակատագրին,
բոլոր գերմանացիները պետք է օգտվեն պետության քաղաքացու իրավունքներից:

Machine Translated by Google

Նույնիսկ այստեղ պետք է սահմաններ դնել: Մարդիկ, ովքեր, չնայած Գերմանիայում ծնված լինելուն, գիտակցաբար գործում են ազգին և պետությանը վնասակար ձևով, ստանում ու ենթարկվում են արտասահմանից եկող հրամաններին, այսինքն՝ չեն ընդունում ընդհանուր ճակատագրին մասնակցելու իրավունք, կարող են զրկվել քաղաքացիության իրավունքներից. կան շատերը, որոնց մենք ստիպված կլինենք զրկել այդ իրավունքներից օգտվելու բարձր պատիվից:

6. Ոչ գերմանացիները կարող են բնակվել Գերմանական պետությունում միայն որպես հյուրեր և կհամարվեն որպես օտարերկրյա օրենսդրության ենթակա:

Սա անհրաժեշտ սկզբունք է, որը նախատեսված է օտարերկրացու նկատմամբ հավերժական ստրկամտությանը ընդմիշտ վերջ դնելու համար: Սակայն դա չի նշանակում, որ մենք չպետք է ջերմորեն ընդունենք օտար երկրի քաղաքացիներին և լավ վերաբերվենք նրանց որպես հյուրերի, քանի դեռ նրանք պատշաճ կերպով են իրենց պահում:

7. Գերմանացիների իրավունքներն ու շահերը պետք է գերակշռեն օտար ազգի հպատակների իրավունքներից և շահերից:

Մեր հետագա պահանջները մանրամասնորեն ներառելու կարիք չկա մեր ծրագրում: Օրինակ՝ օտարերկրացիներին վերաբերող օրենքների ձևը հետագայում կկարգավորվի, ինչպես նաև հրեաներին վտարելու մեթոդները: Սկզբունքների ծրագիրը չի կարելի ակնկալել որպես գործողությունների ծրագիր, որը կտա գերիշխանության ապահովման մարտավարական մանրամասներ և այլն: Ես ընդհանրապես դեմ եմ մեր ծրագիրը չափազանց կոշտ ձևակերպելուն, քանի որ այս մեծ պայքարում մենք նախ պետք է որոշենք այն սկզբունքները, որոնցից երբեք չենք շեղվի, և չընդօրինակենք բուրժուական և սոցիալիստական կուսակցությունների ձայներ կորզելու մեթոդները:

Տնտեսական քաղաքականություն

Ազգային կառավարության պարտականությունն է ապահովել կենսական անհրաժեշտությունները, այլ ոչ թե... ապահովել կապիտալի համար հնարավոր ամենաբարձր շահույթը:

Պարզ, պարզ մտածող մարդկանց կարող է մտքով անցնել, որ այս ակնհայտ փաստը որպես սկզբունք հայտարարելը ավելորդ է: Արտադրողի, ֆերմերի, արհեստավորի, արդյունաբերողի համար սովորական բան է, որ իր պատրաստածը կամ օգտագործվում է, կամ սպառվում է՝ իր կողմից, կամ որպես առևտրային առարկա՝ ուրիշների կողմից:

Նրա կարծիքով, բիզնեսը, որը կապված չէ արտադրության կամ սպառման հետ, ծիծաղելի, անհնար, առողջ բանականությանը հակառակ:

Սա մեզ հասցնում է մեր հավաքագրման աշխատանքի մեծ մտավոր դժվարություններից մեկին: Մեր հայրենակիցները պարտավոր են ասել. «Իհարկե, աշխատանքի և տնտեսագիտության իմաստների և նպատակների մասին մտածելիս ձեր բնական զգացողությունը բավականին ճիշտ է, բայց, ցավոք, մեր այսօրվա այսպես կոչված քաղաքական տնտեսությունը ոչ մի կերպ չի համապատասխանում այս բնական պնդմանը: Եթե ավելի ուշադիր նայեք, կհայտնաբերեք սարսափելի բնութագրեր, որոնք բացարձակապես հակասում են բոլոր ազգային քաղաքական տնտեսության ակնհայտ պարտականությանը»:

Իսկ ի՞նչ կասեք վաշխառուների և շահագործողների մասին: Այս համընդհանուր թալանչիները մտածո՞ւմ են կենսական անհրաժեշտ իրերն ապահովելու մասին: Ո՛չ: Նրանք արժեքներ ստեղծո՞ւմ են, ինչ-որ բան արտադրո՞ւմ են: Ո՛չ: Նրանք տնտեսական իմաստով ավազակներ և դավաճաններ են և պարզապես հարստություն են կուտակում իրենց համար:

Իսկ բանկերի մասին ի՞նչ կասեք: Նրանք փող են շրջանառում և «վարկեր» են տրամադրում: Այո՛, բայց փոստը դա անում է, և ավելի էժան, արագ և ավելի լավ: Իսկ ո՞ւմ են բանկերը վարկ տալիս:

Machine Translated by Google

Կարիքավոր աշխատավոր զանգվածները, ովքեր չունեն սեփական տուն կամ տներ կառուցելու, բնակարանների սուր կարիքը հոգալու համար: Ո՛չ: Կամ գյուղացիներին, կամ նրանց, ովքեր բիզնես են վարում և արտադրում ու բաշխում տնտեսական անհրաժեշտ իրերը: Ո՛չ ազատորեն, և միայն այն դեպքում, եթե առաջարկվում է ապահովագրություն՝ վերադարձնելու բնական պարտավորությունից վերև. ավելին, նրանք տոկոսներ են գանձում: Արդյո՞ք բանկերը հետաքրքրված են, թե արդյոք արտադրողների հաճախորդները լավ, էժան և արագ են սպասարկվում, թե՞ տնտեսական անհրաժեշտ իրերը մատակարարվում են արագ, էժան և պատշաճ ուշադրությամբ: Ո՛չ: Նրանց միակ միտքը տոկոսներից, միջնորդավճարներից կամ ինչպես էլ որ կոչվում է փողի մատակարարումը յուրացնելու բանկային գործընթացը, շահույթ ստանալն է: Ի՞նչ են բանկերը արտադրում: Ոչինչ: Ի՞նչ են նրանք վաստակում: Հսկայական գումարներ:

Այսպիսով, փողատուները, շահագործողները, բանկերը, ֆինանսիստները չեն ապահովում անհրաժեշտություն, այլ փոխարենը նրանք հսկայական շահույթ են ստանում գերիշխող կապիտալիստական համակարգից՝ ըստ էության, նրանք բռնապետում և շահագործում են այսօրվա հակասոցիալական տնտեսական համակարգը: Տնտեսագիտության հիմնական խնդիրն է ապահովել, որ վարկերի տոկոսները ապահով լինեն, այսինքն՝ աշխատողները ստիպված են իրենց եկամտի մի մասը զիջել «Քաղաքին»: Ի՞նչ է անում գործարանի սեփականատերը, կամ ինչպես նրան անվանում են աշխատողները՝ «շահագործողը» և «արյունարբուն»: Վճարելով հնարավորինս ցածր աշխատավարձ, օգտագործելով ցածրորակ նյութեր, զանգվածային արտադրությամբ, միջինացմամբ և բարձր մանրածախ գներով՝ նա փորձում է իր համար ստանալ հնարավորինս մեծ շահույթ:

Նա չի մտածում իր աշխատակիցների աղքատության մասին. նրան չի հետաքրքրում, եթե իր ապրանքները պետք է արագ դեն նետվեն որպես աղբ, այնքան լավ, քանի որ դա նշանակում է ավելի շատ աշխատանք և ավելի շատ շահույթ նրա համար: Հիմար մարդիկ կրկին ու կրկին շտապում են էժանագին աղբի հետևից, եթե միայն այն գրավիչ ցուցադրվի:

Նրա կապիտալից եկամտաբերությունը նրա համար առաջին տեղում է, իսկ կյանքի անհրաժեշտ պարագաների մատակարարումը՝ վատագույնը՝ երկրորդ տեղում:

Այնուամենայնիվ, նա ինչ-որ բան անում է: Նա աշխատանք է մատակարարում:

Իսկական գործարանատերը բոլորովին այլ բան է, նա, ով գիտակցում է իր բարձր առաքելությունը՝ որպես տնտեսական առաջնորդ: Նա պետք է ունենա բարձր բարոյական արժեք՝ առնվազն տնտեսական իմաստով:
Նրա խնդիրն է բացահայտել մարդկանց իրական տնտեսական կարիքները. եթե նա նաև գյուտարար է, ապա այս ռահվիրա աշխատանքն ինքն է կատարում: Նա պետք է հնարավորինս ցածր պահի իր ծախսերը և դրանք բաշխի լավագույնս, հնարավորինս ցածր պահի գները՝ իր ապրանքները շուկա դուրս բերելու համար, պահպանի արտադրության որակը և քանակը, լավ վարձատրի իր աշխատակիցներին, որպեսզի նրանք կարողանան ազատորեն ապրանքներ գնել, միշտ պետք է մտածի գործարանների և առևտրային մեթոդների բարելավման և նորացման մասին: Եթե նա այս ամենը դնի իր բիզնեսում առաջին տեղում, ապա նա «ապահովում է կյանքի անհրաժեշտությունը» լավագույն և բարձրագույն իմաստով, և շահույթը կգա ինքնուրույն՝ առանց նրա դրանք իր առաջին նպատակը դարձնելու: «Այս տեսակի արտադրողի լավագույն և ամենատարածված օրինակը Հենրի Ֆորդն է: Մեր ծանր արդյունաբերության մեջ կան այլ անուններ, որոնք նույնքան բարձր են կանգնած...»
Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens և բազմաթիվ ուրիշներ:

Նման բիզնեսների բնույթը բոլորովին այլ է, երբ դրանք անձամբ չեն վերահսկվում բարձր բարոյական որակներ ունեցող մարդկանց կողմից, ովքեր հոգ են տանում իրենց աշխատողների շահերի մասին, այլ հանձնվում են անձնազուրկ սահմանափակ պատասխանատվությամբ ընկերություններին:

Քանի դեռ բիզնեսի հիմնադիրը նաև գլխավոր բաժնետերն է և կարող է պահպանել իր արտադրանքի գերազանցության մակարդակը, ամեն ինչ կարող է լավ լինել, բայց հենց որ տեղի է ունենում փոխակերպում, այն ճնշվում է կապիտալիստ բաժնետերերի շահերով: Նախկին սեփականատերերը՝ կառավարիչները, այժմ կախված են բաժնետերերին ներկայացնող խորհրդից՝ բիզնեսի մեթոդների և աշխատանքային պայմանների բարելավման համար, և բաժնետերերը ոչ մի հետաքրքրություն չունեն (բացի ստրկատերի շահերից) աշխատողների բարեկեցության և աշխատանքի գերազանցության նկատմամբ, քանի դեռ

Machine Translated by Google

Դրանից ստացված դիվիդենտները լավ խոշոր դիվիդենտներ են: Սեփականատիրական բաժնետոմսերի ներդրումը շատ ավերիչ ազդեցություն է ունեցել, քանի որ ցանկացած պատահական սպեկուլյանտ կարող է անկյունային դիրք գրավել բաժնետոմսերը և իրականում դառնալ խոշոր արդյունաբերական ձեռնարկությունների սեփականատեր՝ դրանց մասին ոչինչ չիմանալով: Բորսայի համար բաժնետոմսերը և բաժնետոմսերը պարզապես թուղթ են, որի հետ կարելի է խաղալ: Նրանց չեն հետաքրքրում արտադրության և աշխատանքի պայմանները, նրանցից շատերը չեն կարող ասել, թե ինչպիսին են արտադրանքը կամ մարքեթինգի, աշխատանքի, աշխատավարձի և սպասարկման պայմանները այն բիզնեսում, որի սեփականատերերն են օրենքով: (!) Եվ նրանք իրականում սեփականատերեր են, պարզապես այն պատճառով, որ պատահաբար շուկայում անկյունային դիրք են գրավել այս կամ այն գործարանի բաժնետոմսերը:

Եկեք այժմ քննենք այս իրավիճակը քաղաքական տնտեսության վրա դրա ազդեցության լույսի ներքո, որպեսզի հասկանանք կապիտալիստական համակարգի կոռումպացված բնույթը:

Այսօր բիզնեսը պարզապես փնտրում է կապիտալից եկամտաբերություն:

Խոշոր մանրածախ խանութները հետևում են տարբեր մեթոդների: Նրանք մշակում են «գրավչություն», «բլեֆ», «միջինացված», «շքեղության իրեր» և առաջացնել ոչ անհրաժեշտ իրերի նկատմամբ ցանկություն, ինչպես ցույց տվեցի վերևում 1-ը:

Մեծ պալատները, կառուցված նրբագեղության բոլոր արվեստներով, հրավիրում են գնել թվացյալ էժան, բայց հիմնականում՝ բավականին անօգուտ իրեր, և վճարման հեշտ պայմաններ առաջարկելով՝ նրանք գրավում են իրենց հաճախորդներին ամեն տեսակի գումարներ ծախսել մաքուր շքեղության վրա: Հանգստի սենյակները տրամադրվում են, որպեսզի մարդիկ երկար ժամանակ անցկացնեն խանութներում, որոնք այդպիսով դառնում են պարզապես շռայլության օջախներ, քանի որ թող ոչ ոք չմտածի, որ ինքը ինչ-որ բան է ստանում որպես նվեր: Իսկապես հարուստ մարդիկ չեն գնում մեծ խանութներում. նրանք գիտեն այն, ինչ չգիտի աղքատը՝ էժան գնողը գնում է թանկ: Արդյո՞ք այդ պալատներում գնումներ կատարող ամբոխը կարծում է, որ դրանք կառուցվել են ոչ թե իրենց խնայած կոպեկներով: Արդյո՞ք նրանք կարծում են, որ օգտվում են շարժասանդուղքների, վերելակների, սանհանգույցների, հեքիաթային լուսավորության համար վճարելուց:

Գիտակցեք նաև, որ խոշոր խանութները կործանում են մանր խանութպաններին, որ նրանք ամենադաժան կերպով շահագործում են տնային աշխատանքը և իրենց աշխատակիցներին, որ արտադրվածը հիմնականում աղբ է: Ավելի լավ ապրանքները սովորաբար ավելի թանկ են, քան հարգված մասնագիտացված խանութներում, մի փաստ, որն արդարացնում է մեր պայքարը խոշոր խանութների դեմ: Մենք դրանք համարում ենք կապիտալիստական գաղափարի գործնական գործունեության հատուկ ձև, որը չի ապահովում կենսական անհրաժեշտություններ, այլ գոյություն ունի միայն բաժնետերերի համար հսկայական շահույթ ստեղծելու նպատակով:

Հաշվի առնելով կենսական անհրաժեշտության ապահովման այս առաջատար հայեցակարգը (որը, պետք է նկատենք, որ ոչ մի կապ չունի կոմունիստական տնտեսագիտության սխեմայի հետ), այս հարցը իր կարևորությամբ առաջին տեղում է մասնավոր սեփականության նկատմամբ մեր վերաբերմունքում:

8. Ազգային սոցիալիզմը ճանաչում է սեփականության մասնավոր սեփականությունը որպես սկզբունք և պաշտպանում է այն օրենքով՝ եթե այն ձեռք է բերվում և օգտագործվում է պատվավոր կերպով: Մենք այստեղ չենք կարող քննարկել այն, բայց յուրաքանչյուր ոք, ով ճիշտ է հասկանում «աշխատանք» տերմինը, արագ կտեսնի, որ «աշխատանքի» արդյունքը պետք է լինի աշխատողի սեփականությունը: Արտադրողը չի կարողանա հասկանալ, թե ինչու պետք է իր աշխատանքը կամ դրա արժեքը լինի անորոշ «համայնքի» սեփականությունը, և ոչ էլ հեշտությամբ կընդունի, որ իր աշխատանքի պտուղները պետք է անցնեն անհատի՝ կապիտալիստի ձեռքը: Հետևաբար, «աշխատանքի» իմաստի ճիշտ ըմբռնումը բնականաբար հանգեցնում է մասնավոր սեփականության ճանաչմանը:

Վերջապես, կա ևս մեկ թեմա՝ տան հասկացությունը: Տունը իրականություն չէ, եթե այն իսկապես մարդու սեփականությունը չէ, և նրա սեփական տունը չի ապաստանում նրա սեփական ընտանիքը: Մարդու սեփական մրգերն ու բանջարեղենը, որոնք նա ստանում է իր սեփական այգուց, ավելի համեղ են, քան մարդաշատ ճաշարանում կերած կերակուրը: Ամեն ոք, ով չգիտի ունեցվածքի կարոտը կամ ունեցվածքի ուրախությունը, չի կարողանա հասկանալ մասնավոր սեփականության ճանաչման կարևորությունը: Նման մարդը ոչ մի տեղ արմատներ չունի, տարօրինակ է, որ

Machine Translated by Google

Որսորդական տիպի մարդը միշտ նախանձ է, միշտ փնտրում է ինչ-որ նոր բան, մինչդեռ սկանդինավյան մարդը՝ հողի ամուր մարդը, բացարձակապես համեստ է իր գաղափարներում: Նա չի ուզում ավելին, քան կարող է ստանալ իր աշխատանքով: Աշխատավորը չի ցանկանում ունենալ գեղեցիկ առանձնատուն, որը երբեք չի կարողանա վաստակել. նա ուզում է իր սեփական գեղեցիկ փոքրիկ տունը, ոչ թե վարձակալածը, որի համար իր կյանքի ընթացքում կվճարեր տան կառուցման արժեքից երեք կամ չորս անգամ ավելի թանկ: Բայց հրեան՝ կապիտալիստը, չի ուզում կապված լինել որևէ հողամասի. նրա իդեալը մեծ սեյֆն է, որը լցված է պրիկոտաժով, գրավի փաստաթղթերով և պարտատոմսերով: Նրա նպատակը հարստություն գտնելն է՝ ոչ թե գույքի, այլ ուրիշների գրավադրված գույքի մեջ: Նա չի աշխատում, բայց չի հանգստանում, մինչև չի կուտակել պարտատոմսերի կապոցներ, որոնք նրան գերիշխող դիրք են տալիս բոլոր նրանց վրա, ում նա փող է պարտք տվել: Մեր ծրագրի հաջորդ պահանջը մշակվել է դրան վերջ դնելու համար:

9. Ազգի բարեկեցությունը պահանջում է, որ սահման դրվի հարստության կուտակման վրա անհատների ձեռքում:

Հարստությունն ինքնին վնասակար չէ. ընդհակառակը, լավ կառավարվող ունեցվածքը օգուտ է բերում բոլոր նրանց, ովքեր կապված են դրա հետ: Բայց կրկին, հենց կապիտալիստական վարկային համակարգն է, որը հարստությունը օրհնությունից վերածել է անեծքի. դա կողոպուտ է: Ունեցվածք չունեցող աշխատողների 40 մեծ զանգվածը և պարտքերի մեջ գտնվող միջին դասը ավելի ու ավելի են բաժանվում հարուստներից. անթիվ մանր սեփականատերերը բռնագրավվում են պարտքերի պատճառով, և ֆինանսիստների իշխանությունը, ովքեր չգիտեն ո՛չ հայրենիք, ո՛չ հայրենիք, ավելի ու ավելի է չարագործվում, քանի որ նրանք նստած են իրենց ժամանակակից ավազակ-բարոնական ամրոցներում՝ բանկերում: Դրան հասնելու համար Ազգային Պետությունը պետք է հոգ տանի, որ՝

10. Բոլոր գերմանացիները պետք է կազմավորվեն որպես աշխատանքային համայնք՝ առաջ մղելու համար Համընդհանուր բարեկեցություն և մշակույթ:

Աշխատանքի համայնության այս գաղափարը ենթադրում է հասարակության ունիվերսալիստական հասկացողության տնտեսական տապալում: Ամբողջ աշխատանքն ու արտադրությունը պետք է ներառվեն համայնքին ծառայելու բարձրագույն գաղափարի շրջանակներում: Այն ոչ մի կերպ չի հակադրվում անձնական ջանքերին և աշխատասիրությանը, բայց նշանակում է, որ անհատական առաջընթացը չպետք է լինի մարդկանց հաշվին: Հետևյալ կետը արտահայտում է այս պահանջը:

11. Յուրաքանչյուր գերմանացու աշխատանքային ընդհանուր պարտականության շրջանակներում և մասնավոր սեփականության սկզբունքի ճանաչմամբ՝ յուրաքանչյուր գերմանացի ազատ է վաստակելու իր ընտրած եղանակով և ազատ է տնօրինելու իր աշխատանքի արդյունքները:

Նախորդը բացահայտորեն մերժում է մարքսիզմի և նաև բարձր ֆինանսների սոցիալականացման սխեմաները: Պետությունը պետք է ներառի հնարավորինս շատ ազատ գոյություններ, որոնք կապված են ծառայության սոցիալական գաղափարի հետ: — Իհարկե, բացառվում է հանքերի, դոմնային վառարանների, գլանման գործարանների, նավաշինարանների փոքր մասշտաբով շահագործումը, բայց հարյուր հազար ազատ և անկախ վարպետ կոշկակարները ավելի լավն են, քան հինգ հսկա կոշիկի գործարաններ:

Գերմանիայի հյուսիսում և արևելքում գտնվող խոշոր հողային կալվածքներն ավելի արդյունավետ են մեծ մասշտաբով կառավարելու շնորհիվ, քան փոքր ազատ հողատերերի կողմից կառավարվելու դեպքում: Փոքր ազատ հողատերերը լավագույնս են գործում, եթե գտնվում են քաղաքներից և գյուղերից հեշտությամբ հասանելիության գոտում: Մեր հաջորդ կետը պահանջում է, որ՝

12. Բոլոր տեսակի՝ խոշոր և փոքր բիզնեսների, այդ թվում՝ գյուղատնտեսության առողջ համադրություն, պահպանվելու է:

13. Խոշոր ձեռնարկությունները (սինդիկատները, տրաստները) ազգայնացվում են: Այս պահանջը համապատասխանում է կապիտալիստական գաղափարի դեմ մեր ընդհանուր պայքարին: — Արտադրության ցանկացած ճյուղում սինդիկատների և տրաստների առաջին նպատակը այլ նմանատիպ ձեռնարկությունների հետ միավորվելն է:

Machine Translated by Google

գներ թելադրելու նպատակով: Նրանք չեն կառավարվում լավ ապրանքները էժան գնով բաշխելու ցանկությամբ: Նման «օղակները» հատկապես գրավում են նոր բիզնեսները, որոնք լավ են գործում: Նույն ոլորտի նոր ընկերությունները գնվում և դուրս են մղվում ճանապարհից, հաճախ շատ բարձր գնով՝ որպես փոխհատուցում: Առաջարկը կարգավորվում է միավորման միջոցով, որի միջոցով նրանք կարողանում են կարգավորել գները՝ համաձայն թվացյալ իրական «առաջարկի և պահանջարկի»: Ահա թե ինչն է մտահոգում բաժնետերերին, ովքեր չեն ցանկանում տեսնել գների ցածր մակարդակը մրցակցության պատճառով: Նոր գաղափարներն ու գյուտերը դիտվում են թշնամական հայացքով և ցանկալի է, որ ճնշվեն, եթե դրանց ընդունումը կվտանգի հին գործարանների վճարունակությունը: Նման բիզնեսները, որոնք կառավարվում են որպես հսկայական տրաստներ մեծ կենտրոնական գրասենյակից, ակնհայտորեն «հասուն են սոցիալականացման համար», այսինքն՝ նրանք դադարել են կատարել համայնքին մատուցվող այն ծառայությունները, որոնք մատուցում է անհատական մրցակցությունը: Նրանք սկզբից կաթվածահար են և ծառայում են միայն կապիտալիզմի ագահությանը:

14. Վաշխառուներն ու շահագործողները, ինչպես նաև ազգի հաշվին անողոք ինքնահարստացումը պետք է պատժվեն մահապատժով:

Օրենքը, ինչպես այն կա, հատուկ պաշտպանություն է տրամադրում անհատական սեփականությանը: Մանր գողությունները պատժվում են անմարդկային կերպով, մինչդեռ Օրենքը ոչ մի միջոց չի տրամադրում խոշոր խաբեբաներին բռնելու համար, ովքեր «կապիտալիստական մեթոդներով» թալանում են ամբողջ ազգը: Մենք հատկապես նկատի ունենք նրանց, ովքեր խթանել և շահույթ են ստացել գնաճից: Սա պատմության մեջ առաջին դեպքն էր, երբ ամբողջ աշխատասեր ազգը թալանվեց իր ամբողջ խնայողություններից՝ գնաճի այնպիսի հանցագործության պատճառով, ինչպիսին տեղի ունեցավ Գերմանիայում:

Կայունացումից հետո բանկերի ագահությունն ավելի վատ էր, քան մայրուղիների կողոպուտը: «Պատերազմական ընկերությունների» գործելակերպի զոհ դարձան ավելի շատ գերմանացիներ, քան որևէ կազմակերպված ավազակախմբի:

Երբ ժամանակը գա, մենք ավելի մանրամասն կանդրադառնանք այս բաներին և ստիպված կլինենք գտնել դրանց համար իրավական բանաձև: Բայց բոլորը կհամաձայնեն, որ «ազգի դեմ կազմակերպված խարդախությունը» պետք է պատժվի նույնքան խիստ, և նույնիսկ ավելի խիստ, քան մանր փողերի գողությունները կամ խարդախությունը:

15. Յուրաքանչյուր գերմանացու համար պարտադիր աշխատանքի կամ ծառայության մեկ տարվա ներդրում:

Աշխատելով ծառայելու պարտավորությունը հանրության համար կլինի ծառայության պարտականության տեսանելի դրսևորումը: Այն նախատեսված է կրթական լինելու և յուրաքանչյուր գերմանացու առջև ամբողջ համայնքի՝ որպես մեկ մարդ աշխատելու օրինակ դնելու համար: Այն յուրաքանչյուր գերմանացու կցույց տա ազգին ծառայելու համար պարտականությունը խստորեն կատարելու օրհնությունը:

Ֆինանսական քաղաքականություն

Հետաքրքրությունների ստրկությունը կոտրելը:

Այս թեմայի վերաբերյալ մեր սկզբունքները այնքան մանրամասնորեն են շարադրված երկրորդ գլխում, որ մենք այստեղ միայն կնկարագրենք այն միջոցառումները, որոնք հարմար են մեր նպատակին գործնականում հասնելու համար:

16. Պետության, և հետևաբար նաև ազգի ազատագրումը պարտքերից և խոշոր ֆինանսական տներին տոկոսներ վճարելու պարտավորությունից:

Պետությունը կարող է պարտքեր չվերցնել, քանի որ դրա անհրաժեշտությունը չունի: Համեմատություն չկա պետության և մասնավոր անձի միջև, որը ժամանակ առ ժամանակ վարկեր է պահանջում և ստիպված է պարտքեր վերցնել: Պետությունը վերահսկում է դրամահատարանը. այդպիսով այն կարող է գումար վաստակել, ինչը մասնավոր անձը չի կարող անել: Նա դա արել է խելագար ձևով:

Machine Translated by Google

գնաճի ժամանակ: Նույնը արեց նաև Վարձակալության մարկի հետ, և նույնը՝ իր վերահսկողությունը այսպես կոչված Ռեյխսբանկին հանձնելուց հետո՝ այսպես կոչված Ռեյխսմարկի հետ:

Պետությունը կարող է շատ ավելի լավ օգտագործել այս իրավունքը՝ գումար վաստակելու համար, առանց գնաճի վտանգի: — Բայց միայն այն դեպքում, եթե նախ՝

17. Ռեյխսբանկը և բոլոր թողարկող բանկերը ազգայնացվում են, և

18. Եթե բոլոր խոշոր հանրային օբյեկտների (ջրային էներգիա, երկաթուղիներ և այլն) համար գումար է հատկացվում ոչ թե վարկերի միջոցով, այլ անտոկոս պետական պարտատոմսեր տրամադրելով կամ առանց պատրաստի փող օգտագործելու:

Այլ կերպ ասած՝ — Թղթադրամների անկանոն տպագրությունը՝ առանց նոր արժեքներ ստեղծելու, նշանակում է գնաճ: Մենք բոլորս դա տեսել ենք: Սակայն ճիշտ եզրակացությունն այն է, որ պետության կողմից ոչ տոկոսային պարտատոմսերի թողարկումը չի կարող գնաճ առաջացնել, եթե միաժամանակ ստեղծվում են նոր արժեքներ:

Այն փաստը, որ այսօր խոշոր տնտեսական ձեռնարկությունները չեն կարող գործարկվել առանց վարկերի դիմելու, մաքուր խելագարություն է: Ահա թե որտեղ է պետության՝ փող արտադրելու իրավունքի ողջամիտ օգտագործումը, որը կարող է առավելագույնս օգտակար արդյունքներ տալ:

Բոլորի համար պարզ պետք է լինի, որ, օրինակ, ջրային էներգիայով աշխատող մեծ էլեկտրակայանը կարող է կառուցվել հետևյալ ոչ բացառիկ ձևով.

Կառավարությունը Օրենսդիր Խորհրդին ներկայացնում է Բավարիայի, Սաքսոնիայի և այլնի ջրային հզորությունների շահագործման մասին օրինագիծ՝ բոլոր տնտեսական պահանջները բավարարելով: Տեղական խորհրդարանը կամ այլ մարմին որոշում է կայացնում շինարարության վերաբերյալ, լիազորում է ֆինանսների նախարարին կամ Պետական բանկին թողարկել թղթադրամների շարք, որոնք հատուկ նշումներով ցույց են տալիս, որ դրանք լիովին ծածկված են նախատեսված նոր աշխատանքներով: Այս թղթադրամները ապահովվում են Պետության կամ Ռայխի համակցված վարկով: Ոչ ոք չի կարող որևէ առարկություն ներկայացնել գնաճի վերաբերյալ: Շինարարությունը տեղի է ունենում ազգը ներկայացնող Խորհրդի կողմից տրամադրված լրացուցիչ վարկի հիման վրա, և թղթադրամները դառնում են օրինական վճարամիջոց՝ ինչպես մնաց

Երբ աշխատանքն ավարտվում է, այդ գումարի դիմաց հաճախորդներին մատակարարվում են նիտրատներ կամ էլեկտրաէներգիա, և մի քանի տարի անց թողարկումը կարող է հետ կանչվել և ոչնչացվել: Արդյունք՝ Պետությունը, ազգը ստեղծել են նոր աշխատանք, որը նրանց համար ապահովում է եկամտի նոր մեծ աղբյուր, և ազգը դրանով ավելի է հարստանում:

Ներկայիս համակարգի հիմարությունն ապացուցելու համար համեմատենք վերը նշվածը ներկայիսի հետ: հիմա:

Վերցվում է վարկ: Մի քանի կապիտալիստներ անում են այն, ինչ ամբողջ ազգը, նույնիսկ եթե խորհրդարանը կարող է քվեարկել դրա օգտին, չի կարող անել. նրանք թույլ են տալիս պետությանը փոխառություն վերցնել իրենցից: Իր անմիջական իշխանությունը ազգի օգտին օգտագործելու փոխարեն, պետությունը պարտավորվում է մշտական տոկոս վճարել որոշակի աշխատանք կատարելու համար անհրաժեշտ գումարի համար, այդպիսով իր վզից ջրաղացաքար կախելով: Եվ, ինչն ամենաթանկն է, այն թողարկում է պարտատոմսեր՝ այդպիսով ստեղծելով «նոր գնողունակություն»: Հաշվեկշռում տարբերություն չկա, թե նոր աշխատանքը ներկայացված է նոր թղթադրամներով, թե նոր պարտատոմսերով:
Սակայն համայնքը վնաս է կրում, քանի որ պարտատոմսերը ենթադրում են, որ նոր աշխատանքը գրավադրվում է կապիտալին, որը, բնականաբար, իրեն բավականին ապահով է դարձնում, թելադրում է գները և վերցնում շահույթը: Այսպիսով, իրականում ֆինանսիստներն են ավելի հարուստ երկրի ջրային էներգիայի զարգացմամբ. նրանք անտարբեր են վճարման նկատմամբ. նրանք սիրում են ունենալ այնպիսի մենաշնորհներ, ինչպիսիք են մշտական կթող կովերը: Բնակչությունը ստիպված է

թանկ վճարել էլեկտրական հոսանքի կամ նիտրատների համար, և կրկին ազգային ունեցվածքի մի մասը վերածվում է ֆինանսիստների շահերի:

Ես պետք է ընթերցողին հղում անեմ իմ նախորդ գրվածքներին, մասնավորապես՝ «Der deutsche Staat»-ին, որն այս հարցերն անդրադառնում է ավելի մանրամասն, քան հնարավոր է այս գրքույկում: Այս շարքի մի քանի համարներ, բացի այդ, անդրադառնում են ապագա պետության կողմից փող ստեղծելու նոր մեթոդների տարբեր հատուկ ասպեկտներին:

19. Մենք պահանջում ենք մետաղադրամի ֆիքսված չափանիշի ներդրում: Այո՛, մենք դա ունենք հիմա, բայց կողոպուտը մնում է նույնը, ինչ նախկինում: Մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, իշխանության գալուց հետո ամեն ինչ պատրաստ ունեինք գնաճի խաբեությանը անհապաղ վերջ դնելու և մետաղադրամի նոր երաշխավորված չափանիշ ներդնելու համար:

20. Զարգացման և տնտեսության նոր ազգային բանկի ստեղծում:

Այս պահանջը սպառիչ կերպով բացատրված է Ազգային սոցիալիստական գրադարանի 8-րդ գրքույկում. Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end: Հատկանշական է, որ ֆինանսական քաղաքականության մեր այս պահանջը, բացի մերից, խորապես թափանցել է այլ քաղաքական շրջանակներ:

1921 թվականին ես այս պահանջը ներկայացրի Բավարիայի կառավարությանը՝ լիովին մշակված օրինագծի տեսքով: Սկզբում գաղափարը մեծ համակրանք էր վայելում, բայց երբ «մասնագետները»՝ բանկային եղբայրությունը, ներգրավվեցին խորհրդակցությունների մեջ, կառավարությունը մերժեց «Ֆեդերի ուտոպիան»:

1921 թվականի փետրվարին Թյուրինգիայում հաջող ընտրություններից հետո մեր կուսակցությունը Լանդտագում եռանդուն աշխատանք տարավ նման բանկ ստեղծելու ուղղությամբ և գտավ, որ ֆինանսների նախարար ֆոն Կլուխցները պատրաստ է համագործակցել. բուրժուական հատվածը նույնպես համակրում էր: Լանդտագում մեծամասնության ձայներով կառավարությունը լիազորվեց ստեղծել սոցիալական բանկ զարգացման և տնտեսության համար: Որից հետո Ռայխի կառավարությունը, Ռայխսբանկի ճնշման տակ, արգելեց ժողովրդի կամքի կատարումը:

Մինչդեռ ես կարողացա Ռեյխստագում ներկայացնել մի ուրվագծի նախագիծ, որը նախատեսում էր նմանատիպ բանկեր տարբեր նահանգներում: Սակայն Դոուսի տարվա (1924) կարճատև նստաշրջանում այն զգուշորեն հետաձգվեց կառավարական կուսակցությունների կողմից մինչև նույն թվականի աշնանը լուծարումը:

Մեխլենբուրգի լանդտագին ներկայացվեց բանկի մասին օրինագիծը: Որոշումը անարդյունավետ դարձավ գերմանացի ազգայնական ֆինանսների նախարարի տատանումների, ինչպես նաև այն խոչընդոտների պատճառով, որոնք, ինչպես ենթադրվում էր, Ռեյխսբանկը կառաջացներ դրա ճանապարհին:

Զարգացման բանկի հիմքում ընկած գաղափարը ոչ պակաս պարզ է, քան վերը բացատրված՝ հանրային մեծ նպատակների համար գումար ստեղծելու ծրագիրը:

Համակցված տնտեսական կորպորացիային, ինչպիսին է Տնտեսական զարգացման բանկը, պետք է տրվի զարգացման համար (Բաումարկ-Շայնեն) գումար թողարկելու իրավունք, որը ծածկվելու է նորակառույց տների արժեքով: Այդ դեպքում դրանք կարող են կառուցվել առանց տոկոսների հսկայական բեռի, որն այսօր անհնար է դարձնում բավարար քանակությամբ շինարարությունը:

Յուրաքանչյուր գերմանացի՝ իր սեփական տունով: Ազատ ժողովուրդ՝ անարգել հողի վրա:

Machine Translated by Google

21. Հարկային համակարգի ամբողջական վերաձևակերպում սոցիալ-քաղաքական-տնտեսական սկզբունքներով: Սպառողի ազատագրում անուղղակի հարկման բեռից, իսկ արտադրողի ազատում՝ նրա գործունեությունը խոչընդոտող հարկերից:

Սոցիալական քաղաքականություն

Սոցիալական քաղաքականությունը մեր ներկայիս քաղաքական բոլոր դեղամիջոցների սիրելի կարգախոսն է: Այն այնքան գեղեցիկ է հնչում, դրանք դարձնում է ժողովրդականություն վայելող և ձայներ է գրավում այն կուսակցության համար, որը խոստանում է ամեն ինչ ճիշտ անել:

Երբ յուրաքանչյուր կուսակցություն, օրինակ, պաշտոնյային խոստանում է աշխատավարձի բարձրացում, նրանք դա անվանում են սոցիալական քաղաքականություն:

Նույնն է, երբ նրանք խոստանում են կատարել գրագիրների և աշխատողների ցանկությունները, կամ երբ նրանք մի փոքր օգնում են փոքր եկամուտ ունեցող մարդկանց, պատերազմից տուժածներին, երիտասարդ ուսուցիչներին կամ արտասահմանում գտնվող գերմանացիներին:

Եվ բոլոր մարդիկ վազում են այս քաղաքական առնետ որսացողների հետևից, երբ նրանք նվագում են իրենց «հասարակական» ֆլեյտայով2 :

Նախ պետք է հստակեցնել, որ սոցիալական քաղաքականությունը նշանակում է հանրային բարեկեցությունը որպես բարձրագույն օրենք, և որ, ինչպես այժմ հասկացվում է, սոցիալական քաղաքականությունը իրականում եսասիրական քաղաքականություն է՝ անտեսելով ընդհանուր բարեկեցությունը: Տրվում են բոլոր տեսակի անփույթ խոստումներ, և դրանք տվողները պետք է սկզբից իմանան, որ դրանք կատարելն անհնար է:

Այժմ, երբ Գերմանիան այդքան անզոր է քաղաքականապես, տնտեսապես և ֆինանսապես, ինչը նախ արտահայտվում է Դոուզի օրենքներում, իսկ հիմա՝ Յանգի օրենքներում, և այսպես կոչված՝ կատարման քաղաքականության մեջ, որը բեռ է դրել մեր ազգի վրա՝ կյանքը գրեթե անհնար դարձնելով, «սոցիալական քաղաքականության» մասին խոսելը և՛ կեղծ է, և՛ ծիծաղելի: Այժմ, երբ գերմանական կյանքն այդքան նեղ է, երբ յուրաքանչյուր մարդ ոտնակոխ է անում իր հարևանին և փորձում է նրան առաջ անցնել և մի կողմ մղել, երբ բնակչության տարբեր դասերը տարաձայնություններ ունեն, խոստանում է նախապատվություն տալ մեկ խմբին մեկ այլ ուղղության հաշվին՝ ոչ թե «ընդհանուր բարօրության համար սոցիալական քաղաքականություն», այլ մեկ դասի մյուսի դեմ հրահրում: Նրանք շատ լավ գիտեն, որ ժամանակավոր «բարելավումը» չեղյալ է հայտարարվում կենսապահովման ավելի բարձր արժեքով և ավելի բարձր հարկմամբ:

Սոցիալական քաղաքականությունը նշանակում է բոլորովին այլ բան՝ սոցիալական խնդիրը լուծելու վճռականություն:

Անհաջողակ, շահագործված աշխատավոր դասակարգը կարծում է, որ իրենց արդար աշխատավարձը, իրենց պատշաճ նրանցից զրկվում է հասարակական կարգում իրենց դիրքը, այստեղից էլ՝ դասակարգային պատերազմ:

Բոլորի համար պարզ է, որ մեր տնտեսական կյանքը տառապում է խորը վերքերից՝ դառը անարդարությունից:
Եվ այնուամենայնիվ, մարքսիզմի կողմից իր «դասակարգային պատերազմով» և «բռնագրավողի բռնագրավման» ու «սոցիալականացման» իր «սոցիալական ու տնտեսական պահանջներով» արված եզրակացությունները բացարձակապես սխալ են, քանի որ դա հարվածում է իսկական սոցիալական քաղաքականության բոլոր իրական պահանջներին, որի բարձրագույն օրենքը ընդհանուր բարեկեցությունն է:

Դասակարգային պատերազմի՝ որպես քաղաքականության սկզբունքի, առաջատար սկզբունքը ատելությունն է: «Բռնագրավողի բռնագրավումը» նախանձը դարձնում է տնտեսագիտության սկզբունք, իսկ «սոցիալականացումը» նշանակում է առաջնորդության մեջ անհատականության թուլացում և մատերիալիզմի՝ զանգվածի, տեղադրում ինտելեկտի և արդյունավետության փոխարեն:

---

2 Հղում Համելնի խրտվիլակահարին:

Machine Translated by Google

Մարքսիստական վարդապետությունների լիակատար փլուզումը ապացուցելու համար ուրիշ ոչինչ անհրաժեշտ չէ՝ տեսնելով կոմունիստական տնտեսագիտության համակարգի լիակատար սնանկացումը և 1918 թվականի Գերմանական հեղափոխության տխուր ձախողումը:

Ես կհրավիրեի իմ ընթերցողների հատուկ ուշադրությունը այն փաստի վրա, որ մարքսիզմից ծնված այս կեղծ-սոցիալիզմը հիմնված չէ ո՛չ առողջ բանականության, ո՛չ էլ որևէ «սոցիալական» գաղափարի վրա, կառուցողական չէ, այլ մնում է քաղաքական մտքի ամենախորը խորքերում, որ այն հիմնված է նույն կոպիտ և քառսային անհատականության ընդհանուր սկզբունքի վրա, ինչպես մենք միշտ ճանաչել ենք այն: Այն հավատում է միայն մի շարք անհատների, որոնք միավորված են ազգի մյուս կեսի նկատմամբ ատելության և նախանձի զգացմունքներով՝ ոչ թե որևէ կառուցողական նպատակով: Կարո՞ղ ենք զարմանալ, որ սոցիալական հարցը չի լուծվում և չի կարող լուծվել այս միջոցով, և որ նրանց միակ լուծումը ատելությունն ու ավարի ցանկությունն է. որ կենդանի պետությունը չի կարող առաջանալ մարքսիստական բորսայի ապստամբությունից, այլ միայն ավերակների կույտից:

Ազգային սոցիալիզմը կրկին գտնում է ճիշտ բառը՝ ֆոնդային բորսայի ապստամբություն: Մարքսիզմը կապիտալիստական դավաճանության արտահայտություն է: Կապիտալիստական, որովհետև երբ անհատապաշտության վրա հիմնված հասարակությունը քաոսի մեջ է ընկնում, այն անխուսափելիորեն ընկնում է մեծ ֆինանսական մագնատի ազդեցության տակ:

Սոցիալ-քաղաքական տեսությունները, որոնք հավակնում են լինել «հակակապիտալիստական» (մարքսիզմ, դասակարգերի միջև պատերազմ)՝ սոցիալական քաղաքականությունը, ինչպես այն ընկալվում է այսօր, անպայման կապիտալիստական են, քանի որ կիսում են նույն մտավոր սկզբունքը: Դրանք չունեն ցանկություն անդամ առ անդամ օրգանական կերպով կառուցելու, ցավոտ խնամքով միահյուսելու ազգային միասնության բարձր հայեցակարգի ներքո գործող տարբեր դասակարգերին, այլ նրանց ձգտումները զուտ եսասիրական են, նրանց ցանկությունն է բարելավել իրենց սեփական դիրքը՝ առանց ուրիշներին հաշվի առնելու:

Կապիտալիզմն ու մարքսիզմը նույնն են: Դրանք աճում են նույն մտավոր ցողունի վրա:
Նրանց և մեզ՝ նրանց ամենադաժան հակառակորդներիս միջև կա մի ամբողջ աշխարհային տարբերություն: Հասարակության կառուցման մեր ամբողջ ընկալումը խիստ տարբերվում է նրանցից: Դա ո՛չ դասակարգային պայքար է, ո՛չ էլ դասակարգային եսասիրություն, այլ մեր գլխավոր օրենքը համընդհանուր բարեկեցությունն է:

22. Ծերության ապահովագրության ոլորտում մեծ զարգացումներ՝ ցմահ կենսաթոշակների ազգայնացման միջոցով:

Գերմանական ազգի յուրաքանչյուր անդամ պետք է ապահովված լինի բավարար միջոցներով՝ որոշակի տարիքի հասնելուց հետո ապրելու համար, իսկ մինչև այդ տարիքը՝ մշտական հաշմանդամության դեպքում:

Սա է սոցիալական խնդրի լուծումը:

Սոցիալական լարվածություն է առաջացնում ոչ այնքան աշխատավարձի, եկամտի և այլ եկամուտների նկատմամբ ուղղակի դժգոհությունը, որքան անորոշությունը՝ մարդու անհանգստությունը իր ուշ տարիների համար, որ կարող է փողոց նետվել: Հենց այս գիտակցական անհանգստությունն է, որը տարբեր մասնագիտությունների ներկայացուցիչներին միավորում է մարքսիստական և կապիտալիստական տեսակի կեղծ սոցիալական կազմակերպություններում և սրում է գործատուի և աշխատողի միջև թշնամանքը: Այն ազատում է երկու կողմերի ամենացածր բնազդները, և արդյունքում առաջանում է փոխադարձ թշնամանք: Աշխատողի կյանքի իրական նպատակը մարում է աշխատավարձի ժամանակավոր բարձրացման համար պայքարում, և նա երբեք չի գիտակցում, թե որն պետք է լինի սոցիալական քաղաքականության մեծ նպատակը տարեցների համար պատշաճ ապահովումը:

տարիքը

Մենք ևս մեկ անգամ նշում ենք, թե ինչպես պետությունը լավ և գովելի լուծում գտավ պաշտոնական դասի դեպքում՝ ապահովելով նրանց կարիքները թոշակի անցնելուց հետո: Սա կապիտալիստական եկամտի իդեալի ճիշտ և երջանիկ լուծումն է, այն է՝ այն վերածել իրական պետության իդեալի՝ անձնական աշխատանքի և արդյունավետության վրա հիմնված ապահովման:

Machine Translated by Google

Ազգային սոցիալիզմի ամենաբարձր և ազնիվ նպատակը կլինի ընդհանուր բարեկեցության այս չափանիշի իրականացումը:

23. Շահույթի բաշխում բոլորի համար:

NSDAP-ը նույնականանում է այս պահանջի հետ: Իրականում դա բառի բուն իմաստով զուտ սոցիալիստական պահանջ է, այնուամենայնիվ, այն մեզ է հասնում որպես կապիտալիզմի գրավիչ, բայց ապականող նվեր:

Ուրիշների աշխատանքից ստացված շահույթի բաշխումը մտնում է չվաստակած եկամտի կատեգորիայի մեջ, որն առավել սուր քննադատության է ենթարկվում ազգային սոցիալիզմի կողմից: Մարդու սեփական աշխատանքից ստացված շահույթի բաշխումը այնքան բնական և սոցիալապես այնքան արդարացի պահանջ է, որ ոչինչ չի կարող հակասել դրան որպես սկզբունքի:

Հենց դրա իրականացման մեջ է առաջանում դժվարությունը, այսինքն՝ աշխատավորի արտադրության, հմտության և աշխատասիրության, ինչպես նաև գյուտարարի, հաշվապահի, վաճառականի, ղեկավարության և բիզնեսի հետ կապված այլ հանգամանքների պատճառով բաժնի չափը սահմանափակելու մեջ:

Իհարկե, չափազանց կարևոր է, որ ապրանքի արժեքը բարձրացնող կողմերը չմոռացվեն հաշվի առնելու: Նույնիսկ ներկայիս համակարգի պայմաններում կապիտալի կողմից բիզնեսից ստացվող ավարի որոշակի մասը կարող է վերադարձվել աշխատողին:

Մենք այստեղ չենք քննարկի այն հարցը, թե ինչպես է հետագայում ազգային-սոցիալիստական պետությունը լուծելու խնդիրը:

Ես անձամբ կարծում էի, որ գների ընդհանուր իջեցումը, միաժամանակ աշխատավարձերը ներկայիս մակարդակում պահպանելով, ավելի լավ և ավելի գործնական միջոց կլիներ մեր ազգային ամբողջ արտադրության շահույթը բաշխելու պահանջարկը բավարարելու համար:

Այնուամենայնիվ, հնարավոր է, որ Ազգային սոցիալիստական պետությունը կլուծի խնդիրը շատ ավելի համապարփակ ձևով, քան այսօր պատկերացնում են մարքսիստական և կապիտալիստական հակումներ ունեցող ուղեղները: Շահույթի բաշխման ներկայիս պահանջարկը բխում է կա՛մ շահույթի ցանկությունից (ըստ էության կապիտալիստական), կա՛մ նախանձից (ըստ էության մարքսիստական):

Միայն իդեալական պետությունում, ինչպես մենք ենք այն ընկալում, դա արդարացված է, քանի որ, երբ մենք հասնում ենք դրա լուծմանը, մենք պետք է խուսափենք բիզնեսում փոքր բաժնեմաս տրամադրելու կապիտալիստական մեթոդից, որի միակ նպատակը խոշոր բաժնետերերի համար իրենց շահաբաժինների իրավունքն ապահովելն է, ինչպես նաև նախանձի մարքսիստական գաղափարից, քանի որ դա նսեմացնում է անձնական գործոնը և վնասում հանրությանը:

Պարզության համար մենք մի քանի օրինակներ ենք բերում:

Կոշիկի գործարանի «շահույթի բաշխմամբ» աշխատողներին ոչ մի օգուտ չի տալիս բիզնեսում մի քանի բաժնետոմս կամ փոքր բոնուս կամ ինքնարժեքով կոշիկի զույգ ստանալը, եթե նրանք ստիպված են նույնքան թանկ վճարել իրենց վերնաշապիկների, կոստյումների, գուլպաների, ուտելիքի և խմիչքի համար, քանի որ դերձակները, հացթուխներն ու գարեջրագործները ծածկում են հագուստագործների, հացաբուլկեղենի և գարեջրատների ագահությունը իրենց սեփական «շահույթի բաշխմամբ»:

Գների իջեցումը այն հմայքն է, որը պետք է ազգի յուրաքանչյուր անդամի բաժին տա ազգային արտադրության շահույթից:

Machine Translated by Google

Իսկական ազգային սոցիալիստի սոցիալական արդարության զգացումը չի բավարարի, եթե փողոց մաքրողները, օրավարձով աշխատողները, երկաթուղայինները, փոստատարները, տրանսպորտային աշխատողները, հիվանդանոցային աշխատողները՝ մի քանիսը նշելու համար, գյուղատնտեսական բանվորները, հանքագործները, շինարարները, բանվորները բացառվեն շահույթի բաշխումից, պարզապես այն պատճառով, որ այս դասերը չեն նպաստում արժեքների աճին: Բացի այդ, գյուղատնտեսության մասին (որտեղ պետք է հաշվի առնել ոչ միայն գյուղատնտեսության մանրամասները, այլև դրա հետ կապված այլ բիզնեսներով զբաղվող միլիոնավոր մարդիկ), պետք է ասել, որ այն «վճարում է» այն տարիներին, երբ բերքը լավն է. ծանր արդյունաբերության մեջ նույնպես հանքերը միայն մաքուր շահույթ են տալիս համաշխարհային մրցակցության ճնշման պատճառով:

Կարո՞ղ ենք պնդել, որ այս միլիոնավոր աշխատողներն ու ծառայողները, ովքեր հաճախ աշխատում են արդյունաբերության ամենակարևոր ճյուղերում, բայց որոնք, հանգամանքների բերումով, չեն կարող հույսը դնել շահույթի ուղղակի մասնաբաժնի վրա, պետք է ավելի քիչ ուշադրության արժանանան, քան բազմամարդ դասը, որը, հնարավոր է, աշխատում է որպես լվացքատաններ կամ բեռնակիրներ գիշերային ակումբում, թուրքական բաղնիքում, կամ մենաշնորհ ունեցող օպտիկական կամ քիմիական գործարանում, որը մատակարարում է ամբողջ աշխարհը: Վերջիններս պետք է կիսեն շքեղության արտադրության շահույթն ու դիվիդենտները, մի՞թե նրանք ավելի ու ավելի անհնար են դարձնում ազգի մեծամասնության համար այս առավելություններին հասնելը:

Մեզ դուր է գալիս մտածել դիվիդենտների, բոնուսների, Սուրբ Ծննդյան նվերների և փողի տարափի մասին, որը թափվում է աշխատողների և պաշտոնյաների վրա, ովքեր տարիներ շարունակ գերազանց աշխատանք են կատարել իրենց բիզնեսում: Հասարակական-քաղաքական բնույթի նման ձգտումները կարիք չունեն քննարկվելու և վիճարկվելու ընդհանուր սկզբունքների վերաբերյալ այս տրակտատում: Պահանջարկը, ինչպես որ այժմ ընթանում է, կարևոր պահանջ է, և այն պետք է գրավի կողմնակիցներին: «Շահույթը» հիմնականում կախված է բիզնեսի ընդհանուր իրավիճակից և կառավարման տեխնիկական հմտությունից ու վաճառքի հմտություններից. ձախողումը կարող է լինել սխալ մեկնաբանության կամ հաշվարկներում սխալի պատճառով: Անկախ նրանից, թե որքան հմուտ են աշխատողները, որքան էլ աշխատասեր լինեն, նրանք կարող են քիչ կամ ընդհանրապես ազդեցություն չունենալ տարվա աշխատանքի արդյունքների, շահույթի կամ վնասի վրա:
Նրանց արդյունավետությունը արդարացնում է նրանց պահանջել պատշաճ և բավարար աշխատավարձ, սակայն չկան բարոյական կամ տնտեսական հիմքեր շահույթից բաժին պահանջելու համար: Նրանք իրավացիորեն կդիմադրեին այն առաջարկին, որ հաշվետու տարվա ցանկացած վնաս պետք է ծածկեն իրենց խնայողություններից. նրանք իրավացիորեն կդիմադրեին այն բանին, որ աշխատավարձի իջեցմամբ փոխհատուցեն տնօրենների վատ կառավարումը կամ շռայլ կյանքը: Սակայն «շահույթի բաշխումը» արդարացված է միայն այն դեպքում, եթե կա ռիսկերն ու վնասները կիսելու ունակություն և պատրաստակամություն, կամ եթե հատուկ արդյունավետությունը դա արդարացնում է:

Ահա ընդհանուր շահույթի բաշխման մեկ ասպեկտ:

Ինչո՞ւ, օրինակ, Գերմանիայի մեծ ներկարարական գործարանները, իրենց գերիշխող մենաշնորհային դիրքով, պետք է շարունակեն մնալ միայն կապիտալիստական կթող կով IG Farbenindustrie-ի բաժնետերերի համար, իսկ լավագույն դեպքում, գները բարձրացնելով, շահույթի մի մասը տան իրենց աշխատողներին և պաշտոնյաներին:

Ազգային սոցիալիստական պետության խնդիրն է լինելու ապահովել, որ մոնոպոլիստների հսկայական շահույթները համընդհանուր տրամադրության տակ դրվեն գների առավելագույնս առատաձեռն իջեցման միջոցով:

Ակնհայտ է, որ խնդիրը սոցիալական քաղաքականության հարց չէ, այլ սերտորեն կապված է ժամանակակից կապիտալիստական հասարակական կարգի (բաժնետերերի պահանջների) հետ:

Machine Translated by Google

Մենք ցանկանում ենք կիրառել այս համառոտ ձևակերպված սկզբունքները և առաջնորդվել դրանցով մեր նպատակում՝ հնարավորինս լայնորեն իրականացնել շահույթի բաշխում բոլոր այն բիզնեսներում, որոնցում շահույթը բացառապես գնում է մասնագիտական ֆինանսիստների գրպանները:

24. Ոչ թե ազնիվ աշխատանքով ստացված, այլ պատերազմի, հեղափոխության և հետագայում՝ մարկի կայունացման և վերագնահատման միջոցով ստացված ողջ շահույթի, ինչպես նաև վաշխառուների և զավթիչների սեփականության բռնագրավում:

Սա պատժի և արդարադատության միջոց է, որը որևէ սկզբունքի համաձայն բացատրություն չի պահանջում:

25. Բնակարանային պակասի վերացում՝ ամբողջ Ռայխում լայնածավալ շինարարությունների միջոցով՝ թիվ 20-ով (զարգացման բանկ) նախատեսված միջոցներով: Սա ավարտում է սոցիալ-քաղաքական պահանջների ցանկը: Տեխնիկական ֆինանսական հարցի վերաբերյալ այս գրքույկում շատ բան չի կարելի ասել, քանի որ դա շատ մեծ, հատուկ թեմա է, որը, կարծես թե, միայն ֆինանսական մտածողներն են հասկանում, և որն իրականում պետք է իրականացվի նրանց կողմից: Ազգային գրադարանի 8-րդ գրքույկը լիովին անդրադառնում է այս թեմային:

Կրոն և արվեստ

Այս թեմայի վերաբերյալ հնարավոր չէ նշել մի քանի առաջատար սկզբունքներից ավելին ծրագրի շրջանակներում: Դա արդեն արվել է: Մնացածի համար մեր սկզբունքը պետք է լինի կրոնի հարցերը չներառել ընդհանուր քաղաքականության վերաբերյալ հայտարարությունների մեջ, չնայած մենք կարող ենք հուդայականության գաղտնի ուսմունքների ապականող ազդեցությունը դիտարկել որպես հրապարակային հայտարարությունների և հարձակումների առարկա:

Նույնը վերաբերում է քրիստոնեության դեմ ուղղված բոլոր հիմար հարձակումներին: «Քրիստոնեությունը միայն վնաս է պատճառել» արտահայտությունները պարզապես ցույց են տալիս, որ դրանք ասող մարդը ո՛չ մարդկային, ո՛չ էլ քաղաքական ինտելեկտ ունի:

Կարելի է մեղադրել Եկեղեցուն քաղաքականությանը միջամտելու համար, և բոլոր լավ քրիստոնյաները կդատապարտեն Ինկվիզիցիայի կողմից Խաչի անունով կիրառվող դաժանությունները և կախարդության համար դատավարությունները, բայց սխալ է ընդհանուր առմամբ չարաշահել մարդկության պատմության մեծագույն երևույթը՝ անհատների սխալների և արատավորությունների համար: Քրիստոնեական կրոնը մեծացրել և կերտել է միլիոնավոր մարդկանց և նրանց Աստծուն է բերել տառապանքի միջոցով:

Միջնադարի մշակույթը ոտքի կանգնեց Խաչի նշանի մեջ. նվաճումները, զոհաբերությունը, քաջարի հավատքները իրենց արմատներն ունեն քրիստոնեության մեջ: Այսպիսով, մենք պետք է զգույշ լինենք՝ տարբերակելու քրիստոնեության ներքին հոգևոր միջուկը պատմության ընթացքում դրա վրա ի հայտ եկած տարբեր ձևերի աճից:

Մեր կուսակցությունը հիմնված է դրական քրիստոնեության վրա:

Սա այն տեղը չէ քննարկելու բոլոր խնդիրները, հույսերն ու ցանկությունները, թե արդյոք գերմանական ազգը կարող է որոշ ժամանակով բացահայտել իր կրոնական համոզմունքների և փորձառությունների որևէ նոր ձև: Սրանք հարցեր են, որոնք բավականին դուրս են այնպիսի ծրագրի սահմաններից, ինչպիսին է ազգային սոցիալիզմը:

Անհապաղ կարևոր է մեր դեմքը դարձնել բոլոր այն կործանարար ազդեցությունների դեմ, որոնք վնասում են մեր ազգին արվեստի, գրականության, գիտության, բեմի, կինոյի և, ամենից առաջ, ամբողջ մամուլի ոլորտում: Մեր սկզբունքների ծրագիրը՝ 25 կետերը,
բավականաչափ մանրամասն է, որպեսզի ավելորդ լինի այս թեմայի վերաբերյալ ավելին ասելը:

Machine Translated by Google

Ռազմական և այլ բարեփոխումներ

Ազգային բանակը, արհեստների և մասնագիտությունների պալատները, ընտրական իրավունքի և օրենքի բարեփոխումը հասարակական կյանքին ազդող այնքան լայնածավալ հարցեր են, որ դրանք հնարավոր չէ անտեսել մի քանի նախադասությամբ: Առաջատար գաղափարները ներկայացված են հենց ծրագրում, բայց դրանք մտածելու և մշակելու, և, ամենակարևորը, պատմական անցյալին պատվաստելու խնդիրը կլինի առաջիկա տարիների մեծ խնդիրը, երբ մենք հույս ունենանք, որ քաղաքական իշխանությունը մերը կլինի, և երբ մենք հագեցած կլինենք պետության գործերը ստանձնելու համար անհրաժեշտ ուժով և գիտելիքներով:

Այստեղ մենք ունենք հարուստ հետազոտական դաշտ ազգային սոցիալիզմի ներքո:

Ազգային սոցիալիզմի նշանակությունը ցույց է տալիս այն փաստը, որ այն ազգային կյանքի ոչ մի ոլորտ չի թողնում անձեռնմխելի, քանի որ այն ապահովում է բոլորովին նոր հիմք, որի վրա մենք պետք է կառուցենք այդ կյանքը:

Machine Translated by Google

5. Ինչը մենք չենք ցանկանում

Մեր ծրագրի դրական կողմը ամրապնդելու համար լավ կլինի շուտով հայտարարել այն, ինչ մենք չենք ցանկանում:

Մենք չենք ցանկանում, որ պատմության անիվները հետ շրջվեն, ոչ էլ կենդանություն վերակենդանացնեն այն դինաստիաները, որոնք մարել են՝ իրենցից գրեթե հետք չթողնելով՝ իրենց սեփական մեղքով: Մենք նաև չենք ցանկանում գահընկեց արված դասակարգերին վերադարձնել իրենց նախկին արտոնյալ դիրքերին:
Սպաների դասն ու պաշտոնյաները իրականում ոչ մի կերպ չեն գերազանցում կամ բարձրանում որևէ այլ մասնագիտական դասի, այնքանով, որքանով նրանք անկեղծորեն համահունչ են մեր՝ նախևառաջ ազգին ծառայելու գաղափարին:

Դա ոչ թե միատեսակ է կամ ոսկեգույն ժանյակ, այլ կատարում է, որը տղամարդուն դարձնում է:

Մենք չենք ցանկանում բանվոր դասակարգի միակողմանի արտոնություններ կամ արհեստական բարձրացում, ինչպես նաև որևէ տեսակի պրոլետարական բռնապետություն: Ոչ մի մարդ չի կարող ինքն իրեն համոզել, որ որևէ դասակարգ, պարզապես անցյալում ճնշված լինելով, կարող է հավակնել իշխանություն ստանալուն: Նման ձգտումները, երբ վերածվում են իրականության, անխուսափելիորեն հանգեցնում են սարսափելի հետևանքների, ինչպիսիք ուղեկցեցին 1918 թվականի նոյեմբերի ֆոնդային բորսայի ապստամբությանը: Մինչ այժմ ոչ թե բնակչության «ճնշված» հատվածն է առաջատար, այլ քաղաքական խաբեբաների, ագահ արկածախնդիրների, շահարկողների, բամբասկոտների և հիմարների մի ամբոխ, որը տիրապետել է քաղաքական մեքենային և վարչակազմին: Պրոլետարիատի խոստացված բռնապետությունը վերածվել է...

«Շահութաբերության» դիկտատուրան:

Նույնիսկ ազգային-սոցիալիզմի ներքո պետության նոր կարգը չէր կարող հաջողության հույս ունենալ, եթե իր տրամադրության տակ չունենար մեր ծրագրի սկզբունքներով լիովին ներծծված վճռական մարդկանցից կազմված շատ մանրակրկիտ պատրաստված անձնակազմ, լուրջ, էներգետիկ և փորձառու մարդիկ: Նույնիսկ մեզ մոտ չափազանց շատ մաքուր դեմագոգներ կխորտակվեին և կշահեին նոր կարգի պայմաններում:

Շատ ավելի հեշտ է քննադատել փլուզվող հասարակական կարգի թերությունները, քան դրա վրա կառուցողական աշխատանք կատարել:

Մեզ անհրաժեշտ է ոչ միայն նոր կուսակցություն, որը դանդաղորեն կհաստատվի խորհրդարանում և վարչակազմում, ապա գուցե մեկ կամ երկու պաշտոն կընդունի կոալիցիոն նախարարությունում, միայն թե վերջում կկոտրի նրա մեջքը, քանի որ այդ դեպքում մեր դերը պատմության մեջ կավարտվի, ինչպես այսօր սոցիալ-դեմոկրատիան որպես քաղաքական և մտավոր ուժ Գերմանիայում ավարտվել է: Նույնը վերաբերում է նաև գերմանացի ազգայնականներին, որոնք արդեն նահանջել են իրենց հիմնական սկզբունքներից՝ կառավարությունում տեղեր ստանալու համար:

Մենք չենք ուզում նախարարներ, որոնք պաշտոն են ստանձնում միայն պաշտոնի կամ իշխանության համար, այլ մենք նման ցանկացած պաշտոն կդիտարկենք որպես մեր մեծ նպատակին տանող քայլ: Մեր և մնացածի միջև միշտ կա մեր աշխարհայացքի բոցավառ սուրը:

Մի կողմից՝ պետությունը, կամ ավելի ճիշտ՝ լիբերալ-դեմոկրատական-խորհրդարանական կնիքով կեղծ պետությունը, որը անհրաժեշտությունից ստիպված է քողարկել ֆինանսիստների բռնապետությունը, իսկ նրա ոտքերի տակ՝ հրեական ճամբարի հետևորդների և տեղանք որոնողների եռացող ամբոխը, որը պայքարում է համակարգից ապրուստ վաստակելու համար:

Մեր կողմից՝ պայքար մեր ժողովրդի ազատագրման և մաքրագործման համար, մինչև հասնենք սոցիալական արդարության և ազգային ազատության իրական պետությանը:

Machine Translated by Google

6. Եզրակացություն

Ազգային սոցիալիստական գրադարանի այս առաջին գրքույկի խնդիրն է ազգային սոցիալիստին սովորեցնել այն, ինչ նա պետք է իմանա կուսակցական ծրագրի մասին: Մենք կրկին ու կրկին տեսել ենք միակ հիմնական սկզբունքը, որը մեր բոլոր փաստարկներում գծագրվում է ինչպես կարմիր թել. Ազգային սոցիալիզմը աշխարհի տեսություն է, որը կտրուկ հակադրվում է կապիտալիզմի ժամանակակից աշխարհին և դրա մարքսիստական ու բուրժուական արբանյակներին:

Մեր կյանքը պայքար է այս հզոր գաղափարի ծառայության մեջ, պայքար նոր Գերմանիայի համար:

Մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, մեր փոթորկի դրոշը ծածանում ենք աշխարհի առաջ: Միշտ երիտասարդ, փայլուն և արևի տակ փայլող՝ բարձրանում է Կեռիկավոր Խաչը՝ կյանքի վերածննդի խորհրդանիշը:

Machine Translated by Google

«Վերացման մանիֆեստը»

Հետաքրքրությունների ստրկություն

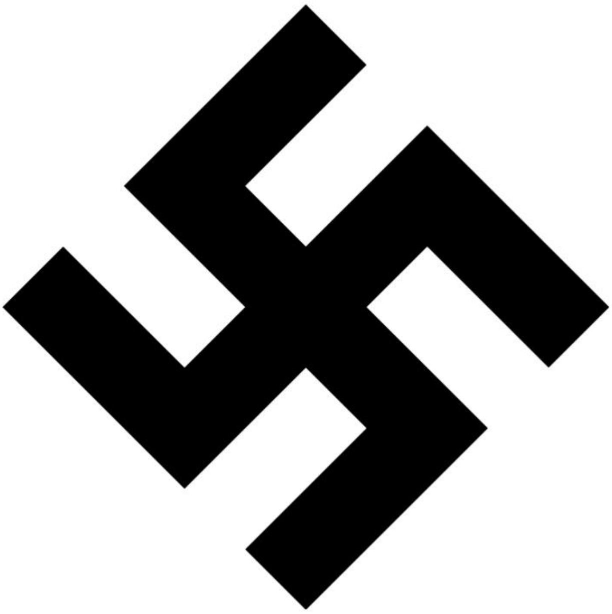

Machine Translated by Google

Մամոնիզմը ծանր, համապարփակ և ճնշող հիվանդություն է, որից տառապում է մեր ժամանակակից մշակութային ոլորտը, և իրականում՝ ողջ մարդկությունը: Այն նման է կործանարար հիվանդության, ինչպես կլանող թույնի, որը համակել է աշխարհի ժողովուրդներին:

Մամոնիզմի տակ պետք է հասկանալ.

մի կողմից՝ միջազգային ճնշող դրամական տերությունները, ժողովուրդների ինքնորոշման ցանկացած իրավունքից վեր գահակալված գերկառավարական ֆինանսական տերությունը, միջազգային խոշոր կապիտալը, զուտ Ոսկու Ինտերնացիոնալը:

մյուս կողմից՝ մտածելակերպ, որը տիրել է մարդկանց ամենալայն շրջանակին՝ անհագ շահամոլության կիրքը, կյանքի մասին զուտ աշխարհիկ կողմնորոշված մտածողությունը, որն արդեն հանգեցրել է բոլոր բարոյական հասկացությունների սարսափելի անկմանը և կարող է միայն հանգեցնել ավելին:

Այս մտածելակերպը մարմնավորված է և իր գագաթնակետին է հասնում միջազգային պլուտոկրատիայում:

Մամոնիզմի իշխանության գլխավոր աղբյուրը տոկոսի միջոցով ստացված անխափան և անվերջ եկամուտն է:

Վարկերի տոկոսների խիստ անբարոյական գաղափարից ծնվեց «Ոսկու Ինտերնեյշնլը»:
Շահերի կիրքից և ամեն տեսակի շահագործումից աճած մտավոր և բարոյական կազմվածքը հանգեցրել է բուրժուազիայի մի մասի սարսափելի կոռուպցիայի:

Վարկերի տոկոսագումարի գաղափարը մեծ վարկային կապիտալի դիվային գյուտն է. միայն այն է հնարավոր դարձնում մագնատների փոքրամասնության ծույլ, անգործ կյանքը՝ արտադրողական ժողովուրդների և նրանց աշխատանքային ներուժի հաշվին. այն հանգեցրել է խորը, անհաշտ տարաձայնությունների, դասակարգային ատելության, որից էլ ծնվել է քաղաքացիների և եղբայրների միջև պատերազմը:

Միակ բուժումը, տառապող մարդկությանը բուժելու արմատական միջոցը

շահերի ստրկության վերացումը:

Փողի տոկոսների ստրկության վերացումը նշանակում է միակ հնարավորը և արտադրողական աշխատանքի վերջնական ազատագրումը թաքնված հարկադրական փողային ուժերից:

Տոկոսի ստրկության վերացումը նշանակում է ազատ 7 անհատականության վերականգնում, մարդու փրկագնում ստրկությունից, այն անեծքից, որով մամոնիզմը կապել է նրա հոգին:
Ամեն ոք, ով ցանկանում է պայքարել կապիտալիզմի դեմ, պետք է վերացնի շահերի ստրկությունը:

Որտե՞ղ պետք է սկսվի տոկոսների ստրկության վերացումը: Վարկային կապիտալից:

Ինչո՞ւ:

Որովհետև վարկային կապիտալը, համեմատած արդյունաբերական խոշոր կապիտալի հետ, այնքան գերակշռող է, որ մեծ դրամական տերությունների դեմ կարելի է արդյունավետ պայքարել միայն տոկոսային ստրկության վերացման միջոցով: 20:1 հարաբերակցությունը վարկային կապիտալի և արդյունաբերական խոշոր կապիտալի հարաբերակցությունն է: Գերմանացի ժողովուրդը տարեկան պետք է ավելի քան 12 միլիարդ դոլարի տոկոս հավաքի վարկային կապիտալի համար՝ ուղղակի և անուղղակի հարկերի, վարձակալության և կենսապահովման աճող ծախսերի տեսքով, մինչդեռ նույնիսկ պատերազմի բումի տարիներին գերմանական բաժնետիրական ընկերությունների կողմից բաշխված բոլոր դիվիդենտների ընդհանուր գումարը կազմել է ընդամենը 1 միլիա

Վարկային կապիտալի ձնահոսքի նման աճը գերազանցում է մարդկային հաշվարկի բոլոր կարողությունները , տոկոսներից և տոկոսներից ստացված հավերժական, անվերջ և անջան եկամտի միջոցով:

Ի՞նչ օրհնություն է բերում տոկոսների ստրկության վերացումը աշխատավոր ժողովրդի համար:
Գերմանիայի, Երկրի բոլոր երկրների պրոլետարների համար՞

Տոկոսների ստրկության վերացումը մեզ հնարավորություն է տալիս հետապնդել բոլոր ուղղակի և անուղղակի հարկերի վերացումը: Լսե՛ք սա, բոլոր երկրների, բոլոր նահանգների և մայրցամաքների արժեք արտադրող մարդիկ. ուղղակի և անուղղակի աղբյուրներից բխող բոլոր պետական եկամուտները անընդհատ լցվում են խոշոր վարկային կապիտալի գրպանները:

Machine Translated by Google

Պետական բիզնեսի, այդ թվում՝ փոստային ծառայության, հեռագրի, հեռախոսի, երկաթուղու, հանքերի, անտառների և այլնի շահույթը լիովին բավարար է դպրոցների, համալսարանների, դատարանների, վարչական գործակալությունների և սոցիալական ապահովության համար պետական բոլոր անհրաժեշտ պարտավորությունների ֆինանսավորման համար:

Այսպիսով, ոչ մի իրական սոցիալիզմ որևէ օրհնություն չի բերի մարդկությանը, քանի դեռ դրանից ստացված շահույթը... Հանրային ձեռնարկությունները շարունակում են ենթարկվել խոշոր վարկային կապիտալի:

Հետևաբար, մենք պահանջում ենք որպես պետության հիմնարար օրենք, նախ՝ գերմանական ժողովուրդների, ապա՝ որպես հիմնարար օրենք բոլոր այն ազգակից ժողովուրդների համար, որոնք ցանկանում են մեզ հետ միանալ Ազգերի լիգայի մշակութային համայնքին, հետևյալը.

1. Ռազմական պարտատոմսերը, ինչպես նաև Գերմանական Ռայխի մյուս բոլոր պարտքային գործիքները, ինչպես նաև Գերմանիայի դաշնային նահանգների մյուս բոլոր պարտքային գործիքները, մասնավորապես երկաթուղային պարտատոմսերը, ինչպես նաև բոլոր տեղական ինքնակառավարման մարմինների պարտատոմսերը, տոկոսների պարտավորության չեղարկման դեպքում հայտարարվում են անվանական արժեքի օրինական վճարամիջոց [կամ, ավելի ճիշտ, պետք է փոխարկվեն բանկային վարկի] համար:

2. Բոլոր մյուս ֆիքսված տոկոսադրույքով պարտատոմսերի՝ ծածկված պարտատոմսերի, արդյունաբերական պարտատոմսերի, հիփոթեքային վարկերի և այլնի դեպքում տոկոսագումարի պարտավորությունը փոխարինվում է մայր գումարը մարելու պարտավորությամբ. այսպիսով, 20 կամ 25 տարի անց, կախված տոկոսադրույքից, վարկային կապիտալը մարվում է, և պարտքը մարվում է:

3. Բոլոր անշարժ գույքի պարտքերը, գրավադրված վարկերը և այլն պետք է մարվեն մինչև այժմ պահանջվող վճարումների չափի մաս-մաս՝ համաձայն հողային գրանցամատյանում գրանցված վճարների: Այս կերպ պարտքերից ազատված տների և հողերի գույքը մասամբ դառնում է պետության կամ տեղական ինքնակառավարման մարմնի սեփականությունը: [Այսպիսով, պետությունն ավելի լավ դիրք է գրավում վարձակալության վճարները վերահսկելու և իջեցնելու համար]:

4. Ամբողջ դրամավարկային համակարգը պետք է լինի պետության կենտրոնական բանկի ենթակայության տակ: Բոլոր մասնավոր բանկերը՝ փոստային չեկային բանկերը, խնայողական բանկերը և վարկային միությունները, նույնպես պետք է միանան միմյանց՝ որպես մասնաճյուղեր:

5. Անշարժ գույքի համար բոլոր վարկերը տրամադրվում են միայն պետական բանկի միջոցով: Անձնական և առևտրային վարկերը պարտադիր են մասնավոր բանկիրների համար՝ պետության կողմից տրված արտոնության համաձայն:
Այս արտոնությունը տրամադրվում է կարիքի հաշվառման հիման վրա՝ որոշակի շրջաններում մասնաճյուղեր հիմնելու արգելքով: Վճարների սանդղակը սահմանում է պետությունը:

6. Բաժնետոմսերը մարվում են նույն ձևով, ինչ ֆիքսված տոկոսադրույքով պարտատոմսերը՝ տարեկան 5% տոկոսադրույքով: Ավելորդ շահույթը մասամբ վճարվում է բաժնետերերին՝ որպես «ռիսկային» կապիտալի փոխհատուցում (ի տարբերություն ֆիքսված տոկոսադրույքով և մետաղադրամով ապահովված պարտատոմսերի), մինչդեռ մնացած ավելցուկը, աշխատանքի ինքնիշխան իրավունքի շնորհիվ, կամ սոցիալապես բաշխվում է, կամ օգտագործվում է ապրանքների գների իջեցման համար:

7. Բոլոր այն անձանց համար, ովքեր ֆիզիկական պատճառներով (տարիք, հիվանդություն, ֆիզիկական կամ մտավոր անաշխատունակություն, ծայրահեղ երիտասարդություն) չեն կարողանում վաստակել իրենց ապրուստը, առկա կապիտալ ակտիվներից տոկոսային եկամուտները շարունակում են վճարվել որպես կենսաթոշակ նույն, և ի վերջո նույնիսկ ավելի բարձր մակարդակներով՝ արժեթղթերի տրամադրման դիմաց:

8. Թղթադրամի ներկայիս գնաճի նվազեցման նպատակով ընդունվում է ռազմական պարտատոմսերի և Ռայխի ու նահանգների այլ պարտքային գործիքների համընդհանուր, խիստ աստիճանական հարկ: Այս թղթերը պետք է մանրացվեն:

9. Ժողովրդի ինտենսիվ լուսավորության միջոցով պետք է պարզաբանվի, որ փողը ոչ այլ ինչ է, քան կատարված աշխատանքի համար վաուչեր, որ չնայած յուրաքանչյուր բարձր զարգացած տնտեսություն, իհարկե, փողի կարիք ունի որպես եկամտի միջոցի:

Machine Translated by Google

փոխանակումը, փողի գործառույթը նույնպես դրանով ավարտվում է, և ոչ մի դեպքում փողին չպետք է տրվի գերաշխարհային ուժ՝ ինքն իրեն աճելու տոկոսների միջոցով՝ արտադրողական աշխատանքի հաշվին:

Ինչո՞ւ մենք արդեն չենք արել այս ամենը, որն այդքան ակնհայտ է, որը պետք է հաշվի առնել ինչպես Կոլումբոսի ձուն սոցիալական հարցի համար:

Որովհետև մեր մամոնիստական կուրության մեջ մենք չենք սովորել հստակ տեսնել, որ տոկոսի սրբության վարդապետությունը հրեշավոր ինքնախաբեություն է, որ միայնակ մարդուն օրհնված դարձնող վարկային տոկոսի ավետարանը մեր ամբողջ մտածողությունը խճճել է միջազգային պլուտոկրատիայի ոսկե ցանցում: Որովհետև մենք մոռացել ենք և ամենակարող փողային տերությունները դիտավորյալ շփոթության մեջ են պահում մեզ այն փաստի մասին, որ՝ բացառությամբ մի քանի հարուստ մարդկանց դեպքի՝
Անմիտների կողմից այդքան սիրված թվացող և այդքան սիրելի տոկոսը լիովին փոխհատուցվում է հարկերով: Մեր ամբողջ հարկային օրենսդրությունը կա և մնում է, քանի դեռ մենք չունենք տոկոսի ստրկությունից ազատագրում, միայն մեծ կապիտալին տուրք-պարտավորություն, և ոչ թե, ինչպես մենք կմտածեինք, կամավոր զոհաբերություն համայնքի համար աշխատանք կատարելու համար:

Հետևաբար, փողի տոկոսների ստրկությունից ազատագրումը համաշխարհային հեղափոխության, արտադրողական աշխատանքի վերկառավարական փողային տերությունների շղթաներից ազատագրման հստակ կարգախոսն է:

Իրականացումներ և հիմնավորում

Մենք կանգնած ենք մեր աղքատացած ժողովրդի ցավալի պատմության ընթացքում կրած ամենածանր ճգնաժամերից մեկի մեջտեղում: Մեր ժողովուրդը ծանր հիվանդ է, ամբողջ աշխարհը ծանր հիվանդ է:
Անօգնականորեն ազգերը կակազում են. մռայլ զանգվածների միջով անցնում է կրքոտ կարոտ, փրկագնման ճիչ: Ծիծաղով ու պարով, կինոյով ու շքեղությամբ ժողովուրդը ձգտում է մոռանալ իր սեփական տխուր ճակատագիրը՝ մոռանալ իր հիասթափված հույսերի, խորը ներքին ցավի մասին,
սարսափելի հիասթափության մասին այն բանի նկատմամբ, ինչը կարելի էր այդքան ուրախությամբ անվանել «հեղափոխության նվաճումներ»:
Բայց ինչպե՞ս էինք մենք այդ ամենը պատկերացնում այլ կերպ: Ինչպե՞ս էին բոլոր գեղեցիկ խոստումները տարբեր կերպ ընթանում: Այն ամենը, ինչ մենք հույս ունեինք ձեռք բերել գիշերվա մթության մեջ, մեր ռազմական փլուզման խավարում, թվում էր փայլուն ոսկի, բայց հիմա, երբ մոխրագույն օրը լուսավորում է գտածոն, այն ամբողջությամբ փտած փայտի կտորներ են: Հիմա մենք այստեղ կանգնած ենք շփոթված: Գիշերը այդքան նուրբ փայլող այս փտած փայտի կտորների համար մենք դեն ենք նետել այն ամենը, ինչ մինչ այդ մեզ համար թանկ ու արժեքավոր էր, և լցրել ենք մեր բոլորի գրպանները այս ողբալի գանձարանով: Զարմանալի չէ, որ հուսահատության զայրույթը տիրում է հենց աղքատներից ամենաաղքատներին, և որ նրանք անիմաստ զայրույթով մոլեգնում են իրենց եղբայրների դեմ և իրենց խորը փրկագնման կարոտով ձգտում են ոչնչացնել ամեն ինչ, ինչը խանգարում է:
Այս վիճակը պետք է հանգեցնի լիակատար խելագարության, եթե անխիղճությունն ու հիմարությունն ավելի են գրգռում ժողովրդին:

Եվ ուր է տանում այս խելագարությունը, մենք տեսնում ենք բոլշևիկյան Ռուսաստանում: Ազգայնացումը, ինչպես Ռուսաստանում անվանում են սոցիալականացում, ձախողվել է, հայտարարում է անվրդով Լենինը: Տնտեսությունը քանդված է, փողի գնողունակությունը՝ զրոյի, մտավորականությունը սպանված է, աշխատավորը՝ առանց հացի: Հուսահատություն ամբողջ ժողովրդի մեջ. միայն չինացի և լատվիացի վարձկանների վրա հիմնված արյունալի ահաբեկչությունը կարող է պաշտպանել կարմիր բռնապետերին դավաճանված ժողովրդի վրեժխնդրությունից: Մեզ մոտ նույնպես զարգացումը կընթանա այս ուղղությամբ, եթե միջազգային սպեկուլյանտները, կուսակցական մոլեռանդները, ամենածանր բեռ ունեցող բուրժուազիայի ներկայացուցիչները և գերմանական ժողովրդին բնավորությամբ խորապես օտար ռասայի անդամները շարունակեն թույլատրվել կառավարությունում:

Machine Translated by Google

Իսկապես ի՞նչ գեղեցիկ, գեղեցիկ խոսքեր էին այն, որ շշնջացինք մեր ականջին: Բանակցված խաղաղություն, Ազգերի լիգա, պառլամենտարիզմ, ժողովրդի ինքնիշխանություն, ժողովրդավարություն, պրոլետարիատի դիկտատուրա, սոցիալիզմ, կապիտալիզմի ոչնչացում, ազատագրում միլիտարիզմից և այլ նմանատիպ գեղեցիկ կարգախոսներ: Ենթադրվում էր, որ պետք է ի հայտ գար նոր ազատ ժողովուրդ, որը պետք է որոշեր իր ճակատագիրը: Այս ամենից ոչինչ չի իրականացել, չի կարողացել իրականանալ կամ երբևէ չի կարող իրականանալ, եթե մենք բարձրագույն բարոյական լրջությամբ չուսումնասիրենք այս բոլոր երևույթները, այս բոլոր կարգախոսները, եթե մենք բարեխղճորեն չստուգենք հիվանդության ախտանիշները, ինչպես խելացի, հոգատար բժիշկը, և մանրակրկիտ չախտորոշենք հիվանդի ներկայիս վիճակը՝ չխնայելով ոչ մի ջանք՝ պարզելու համար, թե որտեղից է առաջանում այս լուրջ, ծանր հիվանդությունը:

卐卐卐卐卐

Մեր դարի հիվանդությունը կոչվում է մամոնիզմ:

Ի՞նչ է մամոնիզմը:

Մամոնիզմը մեծ միջազգային փողային տերությունների չարագործ, անտեսանելի, խորհրդավոր տիրապետությունն է: Սակայն մամոնիզմը նաև մտածելակերպ է. դա այդ փողային տերությունների պաշտամունքն է բոլոր նրանց կողմից, ովքեր վարակված են մամոնիստական թույնով: Մամոնիզմը մարդկային՝ ինքնին առողջ ձեռքբերման ձգտման անսահմանափակ հիպերտրոֆիան է: Մամոնիզմը փողի նկատմամբ կիրքն է, որը վերածվել է խելագարության, որը չգիտի ավելի բարձր նպատակ, քան փողի վրա փող կուտակելը, որը անգերազանցելի դաժանությամբ ձգտում է աշխարհի բոլոր ուժերը իր ծառայությանը ներդնել և պետք է հանգեցնի տնտեսական ստրկացման, աշխարհի բոլոր ժողովուրդների աշխատանքային ներուժի շահագործմանը: Մամոնիզմը մտածելակերպ է, որը հանգեցրել է բոլոր բարոյական հասկացությունների անկմանը: Մամոնիզմը, որը համարվում է համաշխարհային երևույթ, պետք է հավասարեցվի մարդու մեջ դաժան, անողոք եսասիրության հետ: Մամոնիզմը ագահության, իշխելու անսահման ցանկության, աշխարհի բարիքներն ու գանձերը զավթելու վրա ամբողջությամբ կենտրոնացած մտածելակերպի ոգին է. այն իր էությամբ զուտ աշխարհիկ կողմնորոշված մարդկային տեսակի կրոնն է:

Մամոնիզմը սոցիալիզմի ուղիղ հակառակն է: Սոցիալիզմը ընկալվում է որպես բարձրագույն բարոյական գաղափար, որպես այն գաղափար, որ մարդը աշխարհում միայն իր համար չէ, որ յուրաքանչյուր մարդ պարտականություններ ունի համայնքի, ամբողջ մարդկության նկատմամբ, և որ նա պատասխանատու է ոչ միայն իր ընտանիքի, իր ցեղի անդամների, իր ժողովրդի ժամանակավոր բարեկեցության համար, այլև ունի անսասան բարոյական պարտավորություններ իր երեխաների և իր ժողովրդի ապագայի նկատմամբ:

Ավելի կոնկրետ, մենք պետք է մամոնիզմը դիտարկենք որպես բոլոր ժողովուրդների իշխանատենչ խոշոր կապիտալիստների գիտակցված դավադրություն: Այս հարցում միշտ ուշագրավ է եղել մամոնիզմի գաղտնի գալուստը:

Մեծ մագնատները իսկապես թաքնված են որպես համաշխարհային անգլո-ամերիկյան իմպերիալիզմի վերջնական շարժիչ ուժ. ուրիշ ոչինչ: Մեծ փողային տերությունները իսկապես ֆինանսավորել են Առաջին համաշխարհային պատերազմի սարսափելի զանգվածային սպանությունները: Մեծ փողային տերությունները, որպես բոլոր խոշոր թերթերի սեփականատերեր, իսկապես աշխարհը հյուսել են ստերի ցանցի մեջ: Նրանք գոհունակությամբ բորբոքել են բոլոր ցածր կրքերը, ջանասիրաբար խթանել են ներկայիս միտումների աճը և խելացի մամուլի քարոզչության միջոցով ֆրանսիական ռևանշիզմը եռման են հասցրել: Նրանք զգուշորեն սնուցել են պանսլավոնական գաղափարը, սերբական մեծ տերություն լինելու մասին պատկերացումը և այս պետությունների փողի կարիքը, մինչև այն աստիճան, որ համաշխարհային հրդեհը պետք է բռնկվի:

Նույնիսկ մեզ մոտ՝ Գերմանիայում, մամոնիզմի ոգին, որը ցանկանում էր իմանալ միայն արտահանման ցուցանիշներ, ազգային հարստություն, ընդլայնում, խոշոր բանկային նախագծեր և միջազգային ֆինանսական գործարքներ

Machine Translated by Google

հանգեցրեց հասարակական բարոյականության փլուզմանը, մեր իշխող շրջանակի անկմանը դեպի մատերիալիզմ և հեդոնիզմ, մեր ազգային կյանքում մակերեսայնության, որոնք բոլորն էլ գործոններ են, որոնք մեղավոր են սարսափելի փլուզման համար:

Զարմանքով մենք պետք է ինքներս մեզ հարցնենք, թե որտեղի՞ց է մամոնիզմը, որտեղի՞ց է միջազգային խոշոր կապիտալը ստանում իր անդիմադրելի ուժը:

Չպետք է անտեսել, որ մեծ դրամական տերությունների միջազգային համագործակցությունը ներկայացնում է բոլորովին նոր երևույթ: Պատմության մեջ մենք չունենք նմանատիպ երևույթ: Դրամավարկային բնույթի միջազգային պարտավորությունները գործնականում անհայտ էին: Միայն զարգացող համաշխարհային տնտեսության, ընդհանուր համաշխարհային առևտրի հետ մեկտեղ հաստատվեց միջազգային շահերի տնտեսության գաղափարը, և այստեղ մենք դիպչում ենք ամենախորը արմատին, այստեղ մենք դիպչում ենք ուժի այն ներքին աղբյուրին, որից Ոսկե Ինտերնացիոնալը ստանում է իր անդիմադրելի ուժը:

Տոկոսը՝ ապրանքների անխափան և անվերջ հոսքը, որը հիմնված է միայն փողի սեփականության վրա՝ առանց որևէ աշխատանքի ավելացման, հանգեցրել է մեծ փողային տերությունների աճին: Վարկային տոկոսը այն դիվային սկզբունքն է, որից ծնվել է Ոսկու Ինտերնացիոնալը: Վարկային կապիտալը իր արյան ձագարը ամուր կերպով ամրացրել է բացարձակապես ամենուր: Ինչպես անեմոնի բազուկները, մեծ վարկային կապիտալը թակարդը գցել է աշխարհի բոլոր պետություններին, բոլոր ժողովուրդներին:

Պետական վարկերը, պետական պարտատոմսերը, երկաթուղային պարտատոմսերը, ռազմական պարտատոմսերը, գրավադրված պարտատոմսերը՝ կարճ ասած՝ ամեն տեսակի վարկային գործիքները որոշակիորեն խճճել են մեր ողջ տնտեսական կյանքը, այնպես որ այսուհետ աշխարհի բոլոր ժողովուրդները անօգնականորեն գլորվում են ոսկե սարդոստայնի մեջ: Տոկոսադրույքի սկզբունքի համար, համաձայն այն խորապես խելագար քաղաքական մոլորության, որ ամեն տեսակի տիրապետում ենթադրում է եկամտի իրավունք, մենք ենթարկվել ենք փողի տոկոսների ստրկությանը: Չի կարող բերվել ոչ մի իրական, վավեր բարոյական պատճառ, թե ինչու պարզապես փողի տիրապետումը պետք է ապահովի մշտական տոկոսների վճարումների իրավունք:

Այս ներքին դիմադրությունը տոկոսների և ցանկացած տեսակի եկամտի նկատմամբ՝ առանց արտադրողական աշխատանքի որևէ դրսևորման, տարածվում է բոլոր ժողովուրդների և ժամանակների հոգեկան կյանքի վրա: Սակայն փողի իշխանության նկատմամբ այս խորը ներքին դիմադրությունը երբեք այնքան գիտակցված չի դարձել ազգերի համար, որքան մեր ժամանա

Երբեք մամոնիզմը այդքան համաշխարհային ձևով չի պատրաստվել համաշխարհային տիրապետություն սկսելու համար: Երբեք այն իր ծառայության մեջ չի դրել ամեն տեսակի ստորություն, իշխանության ծարավ, վրեժխնդրության ծարավ, ագահություն, նախանձ և կեղծիք՝ այնքան հմտորեն թաքցված, բայց միևնույն ժամանակ դաժանորեն պնդող ձևով, որքան հիմա: Համաշխարհային պատերազմն իր խորքում մարդկության էվոլյուցիոն գործընթացի ամենամեծ որոշումներից մեկն է՝ որոշելու համար, թե ապագայում մամոնիստական-մատերիալիստական աշխարհայացքը, թե՞ սոցիալիստական-ազնվական աշխարհայացքը պետք է որոշի...
աշխարհը

Արտաքուստ, մամոնիստական անգլո-ամերիկյան կոալիցիան, անկասկած, սկզբում հաղթանակ է տարել: Դրա դեմ հակազդեցության պես Արևելքում առաջացավ բոլշևիզմը, և եթե մեկը ցանկանում է բոլշևիզմի մեջ մեծ գաղափար տեսնել, ապա դա, անկասկած, մամոնիստական աշխարհայացքին տրամագծորեն հակառակ դիրքորոշում է: Սակայն բոլշևիզմի կողմից դրա համար կիրառվող մեթոդները բժիշկ Այզենբարտի անհաջող բուժումներն են: Դրանք ներքին թունավորումից հիվանդին վիրահատական վիրակապով օգնելու փորձ են՝ գլուխը, ձեռքը և ոտքերը անդամահատելու միջոցով:

Machine Translated by Google

Բոլշևիզմի այս կատաղության, այս անիմաստ շրջադարձի դեմ մենք պետք է ներկայացնենք գործնական նոր գաղափար, որը միավորող ուժով կմիավորի բոլոր աշխատավոր դասակարգերը՝ աշխարհը հիվանդացնող թույնը դուրս մղելու համար:

Ես սա տեսնում եմ փողի տոկոսների ստրկության վերացման մեջ:

Կան երեք գործոն, որոնք վարկային կապիտալի տոկոսադրույքը դարձնում են մեր ֆինանսական դժբախտության իրական և ակնհայտ պատճառը:

Նախ, ֆիքսված տոկոսադրույքով վարկային կապիտալի հրեշավոր անհամաչափությունը, այսինքն՝ կապիտալի, որն աճում է ինքնուրույն՝ առանց ստեղծագործական աշխատանքի կիրառման, և իրականում աճում է հավերժ: Մեզ մոտ՝ Գերմանիայում, այս վարկային կապիտալն արդեն հասել է մի մակարդակի, որը մենք չափազանց բարձր չենք համարում՝ 250 միլիարդ: Այս հսկայական գումարի համեմատ, մեր ամբողջ գերմանական արդյունաբերության արդյունաբերական շրջանառու կապիտալը կազմում է ընդամենը 11,8 միլիարդ: Բացի այդ, կա 16,000 արդյունաբերական սահմանափակ պատասխանատվությամբ ընկերությունների [GmbH] 3,5 միլիարդ կապիտալ, այնպես որ ընդհանուր առմամբ մենք ունենք ընդամենը մոտ 15 միլիարդ արդյունաբերական կապիտալ, որը պետք է հաշվարկենք: 20:1 հարաբերակցությունը առաջին հիմնարար արդյունքն է3 :

Այս գնահատումը նշանակում է, որ ամենամեծ կարևորության ֆինանսական խնդիրների դեպքում վարկային կապիտալի հետ կապված բոլոր միջոցառումները պետք է 20 անգամ ավելի արդյունավետ լինեն, քան արդյունաբերական խոշոր կապիտալի դեմ ուղղված միջոցառումները:

Երկրորդ՝ վերը նշված վարկային կապիտալի տոկոսավճարը, որը գնահատվում է 250 միլիարդ, բոլոր ժամանակների համար ընդհանուր առմամբ կազմում է մոտ 12½ միլիարդ: Ի տարբերություն դրա, 1916 թվականին բաշխված բոլոր արդյունաբերական դիվիդենտների ընդհանուր գումարը 1915 թվականին կազմել է մոտ մեկ միլիարդ մարկ: Նախորդ տասնամյակներում այս թիվը միջինում կազմել է մոտ 600 միլիոն: Պատերազմի վերջին երկու տարիներին [1914-1918] այն կարող է զգալիորեն աճել, բայց ընթացիկ տարում [1919] կարձանագրի ավելի մեծ անկում:

Բոլոր գերմանական բաժնետիրական կորպորացիաների [AG] միջին շահութաբերությունը կազմել է 8.21%, այսինքն՝ ընդամենը մոտ 3½%-ով ավելի բարձր, քան ֆիքսված տոկոսադրույքով վարկերի միջին եկամտաբերությունը:

Այսպիսով, ամփոփում եմ, ապագայում գերմանացի ժողովուրդը ստիպված կլինի տարեկան վճարել մոտ 12.5 միլիարդ խոշոր վարկային կապիտալի տարբեր հավերժական տոկոսների համար, մինչդեռ արդյունաբերական կապիտալից ստացված եկամտաբերությունը ամենամեծ բումի տարում կազմել է 1 միլիարդ, իսկ անխափան բարգավաճման ժամանակաշրջանում՝ ընդամենը 0.6 միլիարդ: Այսպիսով, մենք այստեղ կրկին տեսնում ենք 20:1-ից մինչև 12:1 կարգի մեծության համամասնություն:

Երրորդ և ամենավտանգավոր գործոնը մեծ վարկային կապիտալի անհասկանալիորեն անհամեմատելի աճն է տոկոսների և տոկոսների վրա տոկոսների միջոցով: Այստեղ ես պետք է մի փոքր շեղվեմ թեմայից և հույս ունենամ, որ բարձրագույն մաթեմատիկայի մեջ փոքրիկ էքսկուրսիայի միջոցով կբացատրեմ խնդիրը: Նախ՝ մի քանի օրինակներ:

Շախմատ խաղի գյուտի հմայիչ պատմությունը լավ հայտնի է: Հարուստ հնդիկ թագավոր Շիհրամը, որպես թագավորական խաղի գյուտի շնորհակալություն, գյուտարարին շնորհեց մի ցանկության կատարում: Իմաստունի ցանկությունն այն էր, որ թագավորը շախմատի խաղի առաջին վանդակում իրեն տա մեկ հատիկ ցորեն, երկրորդում՝ երկու, երրորդում՝ չորս, և այդպիսով միշտ յուրաքանչյուր վանդակում կրկնակի շատ, քան նախորդում: Թագավորը ժպտաց իմաստունի թվացյալ համեստ ցանկությանը և հրամայեց բերել մի պարկ ցորեն, որպեսզի յուրաքանչյուր վանդակի համար ցորենի հատիկներ բաժանվեն: Ինչպես բոլորս գիտենք, այս ցանկության կատարումը անհնար էր նույնիսկ աշխարհի ամենահարուստ արքայազնի համար: Աշխարհի ողջ բերքը հազար տարվա ընթացքում բավարար չէր լինի շախմատի տախտակի 64 վանդակները լցնելու համար:

3 Ակնհայտ է, որ 17:1 հարաբերակցությունն ավելի ճշգրիտ է, բայց գուցե Ֆեդերը հաշվի է առնում այն հավանականությունը, որ հարաբերակցությունը կաճի:

Machine Translated by Google

Եվս մեկ օրինակ. շատերը դեռ կհիշեն իրենց դպրոցական տարիներից բարդ տոկոսների հաշվարկման տանջանքը. թե ինչպես է Քրիստոսի ծննդյան ժամանակ ներդրված պեննին բազմապատկվում բարդ տոկոսներով, որպեսզի այն կրկնապատկվի յուրաքանչյուր 15 տարին մեկ: Քրիստոսի ծնունդից հետո 15-րդ տարում պեննին դարձել է 2 պեննի, մ.թ. 30-ին՝ 4 պեննի, մ.թ. 45-ին՝ 8 պեննի և այլն: Շատ քչերը կհիշեն, թե ինչ արժեք կներկայացներ այս պեննին այսօր. Երկրի, Արեգակի և բոլոր մոլորակների ծավալին համարժեք ոսկու ծավալը բավարար չէր լինի բարդ տոկոսներով ներդրված այս պեննիի արժեքը ներկայացնելու համար:

Երրորդ օրինակ՝ Ռոտշիլդների տան՝ ամենահին միջազգային պլուտոկրատիայի կարողությունն այսօր գնահատվում է մոտ 40 միլիարդ: Հայտնի է, որ մոտավորապես 1800 թվականին Ֆրանկֆուրտում ծեր մայեր Ամշել Ռոտշիլդը, առանց իր սեփական հարստության հիշատակման արժանի լինելու, հիմք դրեց իր տան հսկայական կարողությանը՝ միլիոնավոր դոլարների կոտորակային պահուստային վարկավորման միջոցով, որը Հեսսեի կոմս Վիլհելմ I-ը վստահել էր նրան պահպանման համար:

Եթե Ռոտշիլդի մոտ տոկոսների և տոկոսների միջոցով փողի կուտակումը հաջողվեր միայն մեկ պեննիի համեստ փոխարժեքով, կորը այդքան կտրուկ չէր բարձրանա: Սակայն ենթադրելով, որ Ռոտշիլդների համատեղ հարստությունն աճել է միայն մեկ պեննիի փոխարժեքով, Ռոտշիլդների կարողությունը 1935 թվականին կկազմեր 80 միլիարդ, 1950 թվականին՝ 160 միլիարդ, 1965 թվականին՝ 320 միլիարդ, և դրանով այն արդեն զգալիորեն կգերազանցի Գերմանիայի ազգային ընդհանուր հարստությունը:

Այս երեք օրինակներից կարելի է եզրակացնել մաթեմատիկական օրենք: Ռոտշիլդների կարողության աճը ներկայացնող կորը, շախմատի տախտակի համար ցորենի հատիկների քանակից եզրակացվող կորը և պեննիի բազմապատկման թիվը:

արտադրում է բարդ տոկոսադրույքով, պարզ մաթեմատիկական կորեր են: Այս բոլոր կորերն ունեն նույն բնույթը: Սկզբում չափավոր և աստիճանական աճից հետո կորը դառնում է ավելի զառիթափ և շուտով գործնականում մոտենում է անվերջությանը գրեթե շոշափելի լինելուն:

Սակայն արդյունաբերական կապիտալի աճի կորը բոլորովին այլ կերպ է ընթանում: Նմանապես, հիմնականում փոքր սկզբնավորումներից բխող, շուտով ի հայտ է գալիս կորերի ուժեղ էսկալացիա, մինչև որ հասնի կապիտալի որոշակի հագեցվածության: Այնուհետև կորերը ավելի հարթ են դառնում, իսկ որոշ ոլորտներում, հնարավոր է, նույնիսկ մի փոքր անկում ապրեն, եթե նոր գյուտերը հանգեցրել են առկա գործարանների, մեքենաների և այլնի արժեզրկմանը: Ես կցանկանայի այստեղ ընտրել միայն մեկ օրինակ՝ Կրուպպի գործարանների զարգացումը: 1826 թվականին ծերունի Կրուպը մահացավ գրեթե առանց ակտիվների: 1855 թվականին Ալֆրեդ Կրուպը Եգիպտոսի կառավարության անունից ստացավ 36 թնդանոթի իր առաջին պատվերը: 1873 թվականին Կրուպպում արդեն աշխատում էր 12,000 աշխատող: 1903 թվականին տիկին Բերտա Կրուպպը վաճառեց ամբողջ գործարանը և գույքը Ալֆրեդ Կրուպպին:

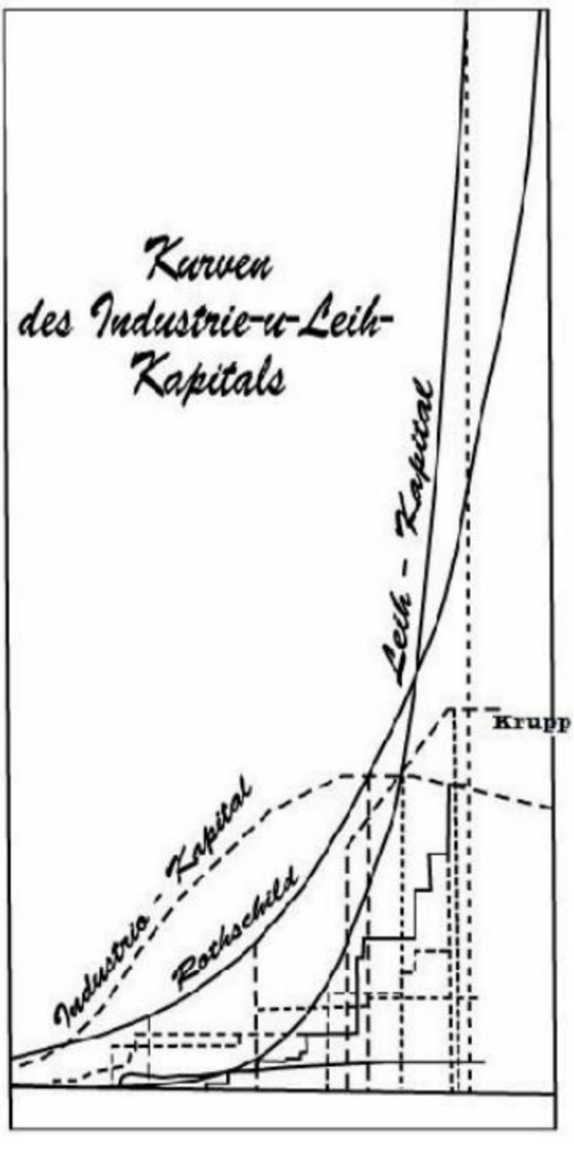

Machine Translated by Google

բաժնետիրական ընկերություն՝ 160 միլիոնով: Այսօր բաժնետիրական կապիտալի ընդհանուր արժեքը կազմում է 250 միլիոն: Ի՞նչ է նշանակում «Կրուպ» անունը մեզ՝ գերմանացիներիս համար: Մեր արդյունաբերական զարգացման գագաթնակետը: [Պողպատե] թնդանոթների աշխարհում առաջին արտադրողը: Ամենահամառ, նպատակասլաց, ինտենսիվ արտադրողականության հսկայական քանակ: Մեր հարյուր հազարավոր ժողովրդական ընկերների համար «Կրուպ» ձեռնարկումը նշանակում էր հաց և աշխատանք: Մեր ազգի համար՝ զենք և պաշտպանություն, և այնուամենայնիվ, այն թզուկ է Ռոտշիլդների միլիարդների համեմատ: Ի՞նչ նշանակություն ունի «Կրուպ» կարողության աճը մեկ դարի ընթացքում՝ համեմատած Ռոտշիլդների կարողության աճի հետ՝ տոկոսներից և տոկոսներից տոկոսներ անխափան և անվերջ կուտակման միջոցով:

Թավ գծերով գծված երկու կորերը ներկայացնում են վարկի տոկոսը, և իրականում վերին կորը ցույց է տալիս Ռոտշիլդների կարողության զարգացումը, իսկ ստորին կորը, սկզբում հարթ, ապա արագ բարձրացող, շատ ընդհանուր ձևով ցույց է տալիս բոլոր նման կորերի բնորոշ զարգացումը, որտեղ հորիզոնական առանցքի վրա փոքր առաջընթացը կարող է առաջացնել արժեքի կրկնապատկում ուղղահայաց առանցքի վրա: Խայտաբղետ գիծը ցույց է տալիս մեր ամբողջ արդյունաբերության զարգացման կորը վերջին 40-50 տարիների ընթացքում: Տարբեր խայտաբղետ բարակ գծերը ցույց են տալիս մի քանի պատահականորեն ընտրված խոշոր արդյունաբերական ձեռնարկությունների զարգացումը, որոնցից էլ ծագում է արդյունաբերական կապիտալի խայտաբղետ կորի ընդհանուր բնույթը:

Պետք է հստակ նշել, որ վարկային կապիտալի կորերը ներկայացված են խիստ սեղմված: Այսպես, օրինակ, Ռոտշիլդի կարողության կորը պետք է սահմանվի Կրուպի կորից 80 անգամ բարձր: Կորերը ցույց տալու նպատակը, իհարկե, միայն երկու տեսակի կապիտալի արմատապես տարբեր բնույթը ցույց տալն է: Վարկային կապիտալի կորերը սկզբում ցույց են տալիս բավականին աստիճանաբար աճող զարգացում, այնուհետև զարգացումն ավելի արագ է ընթանում, մինչև որ, ավելի ու ավելի վայրի և ամեն ինչ իր հետ տանելով, այն բարձրանում է մարդկային պատկերացումներից շատ ավելի բարձր և ձգտում է անսահմանության:

Ի տարբերություն դրա, արդյունաբերական կապիտալի կորը մնում է վերջավոր: Անկախ նրանից, թե որքան ուժեղ են տարաձայնությունները, որոնք հետքը կարող է մանրամասնորեն ցույց տալ, ընդհանուր առմամբ, արդյունաբերական զարգացման հիմնարար բնույթը միշտ այնպիսին կլինի, որ ուժեղ սկզբնական զարգացումից հետո կհետևի հասունության, հագեցվածության որոշակի շրջան, որից հետո, վաղ թե ուշ, կսկսվի անկումը:

Ոչինչ այնքան հստակ չի ցույց տալիս մեզ վարկային կապիտալի և արդյունաբերական կապիտալի միջև եղած խորը էական տարբերությունը: Ոչինչ չի կարող մեզ համար ավելի հստակ դարձնել վարկային կապիտալի կործանարար հետևանքների և խոշոր արդյունաբերական ձեռնարկություններում ներդրված և ռիսկի ենթարկված բիզնես կապիտալի բիզնես շահույթի (դիվիդենդների) միջև եղած տարբերությունը, որքան այս համեմատությունը:

Անհնար է բավականաչափ ընդգծել, որ միայն վարկային և արդյունաբերական կապիտալի կողմից հետևող մաթեմատիկական օրենքների ճանաչումը մեզ ցույց է տալիս այն հստակ ուղին, որով պետք է կիրառել լծակը մեր կործանված ֆինանսական տնտեսությունը վերականգնելու համար: Մենք հստակ գիտակցում ենք, որ ոչ թե կապիտալիստական տնտեսական կարգը, ոչ թե կապիտալն ինքնին և որպես այդպիսին մարդկության պատուհասն է: Մեծ վարկային կապիտալի անհագուրդ տոկոսային կարիքը ողջ աշխատավոր մարդկության անեծքն է:

Կապիտալը պետք է լինի: Աշխատանքը պետք է լինի: Միայն աշխատանքը քիչ բան կարող է անել: Միայն կապիտալը ոչինչ չի կարող անել:

Աշխատուժից զուրկ կապիտալը կարող է միայն անպտուղ լինել: Հետևաբար, հեղափոխության ամենակարևոր պահանջը, հեղափոխության ամենաազնիվ խնդիրը, համաշխարհային հեղափոխության ամենախելամիտ իմաստը փողի տոկոսների ստրկության վերացումն է:

Ռոտշիլդների տունն այսօր գնահատվում է 40 միլիարդ: Ամերիկյան բարձր ֆինանսների միլիարդատերեր՝ պարոն Կանը, Լոեբը, Շիֆը, Սփայերը, Մորգանը, Վանդերբիլտը և Աստորը, գնահատվում են միասին:

Machine Translated by Google

առնվազն 60-70 միլիարդ: Միայն 5% տոկոսադրույքով սա նշանակում է այս ութ ընտանիքների համար 5-6 միլիարդ եկամուտ, որը, ըստ Կարլ Հելֆերիխի հետազոտությունների, կազմում է Պրուսիայի բոլոր հարկատուների 1912 թվականի տարեկան եկամտի մոտավորապես 75%-ը: (Այդ ժամանակ կար մոտ 21,000,000 հարկատու, որի 75%-ը կկազմեր մոտ 15,000,000: Յուրաքանչյուր հարկատուի համար միջինում կա 1.56 ազգական, հետևաբար՝ 23 միլիոն ազգական):

Այսպիսով, մոտ 38,000,000 գերմանացիներ ստիպված են եղել ապրել վերոնշյալ միլիարդատերերի տարեկան եկամուտով: Անշուշտ, ամերիկացի միլիարդատերերը մաքուր վարկային կապիտալիստներ չեն նույն իմաստով, ինչ Ռոտշիլդների տունը և այլն: Ես ընդհանրապես չեմ ցանկանում վիճել այն մասին, թե արդյոք ամերիկացի միլիարդատերերը իսկապես «100 միլիոն դոլարանոց միլիոնատերեր» են, թե «1000 միլիոն դոլարանոցներ»:
միլիոնավոր միլիարդատերեր». առաջին դեպքում պարզապես պետք կլիներ հաշվի առնել մեկ կամ երկու տասնյակ լրացուցիչ կրեզուսների մասին: Կամ պարզապես ընդունենք Ռաթենաուի «300»-ը. այդ դեպքում մեր ցուցակը անպայման կարգին կլինի: Այստեղ կարևոր չէ ճշգրիտ թիվ նշել, բայց 300-ի և 38,000,000-ի ճանաչված հարաբերակցությունը բացում է մեր աչքերը միջազգային վարկային կապիտալի դաժան տիրապետության մասին:

Հետևաբար, եկեք թոթափենք այս սարսափելի շղթաները, որոնք կարող են միայն խեղդել ողջ էներգետիկ աշխատանքը, եկեք խլենք փողից տոկոսներ կրելու և կրկին տոկոսներ կրելու իշխանությունը, մինչև որ ողջ մարդկությունը լիովին պարտավորված չդառնա միջազգային վարկային կապիտալին տոկոսներ վճարել:

Այսպիսով, հենց այս երեք կետերն են, որոնք մեզ համար առաջին անգամ պարզ են դարձնում, թե որտեղ է միայն լծակը կարող է արդյունավետորեն կիրառվել մեր ներքին ֆինանսական դժվարությունները մեղմելու համար:

Մյուս կողմից, մենք գիտակցում ենք, որ արդյունաբերական կապիտալի դեմ գաղափարների ողջ սոցիալիստական աշխարհի հարձակումը լիովին անտեղի է եղել, քանի որ նույնիսկ ձեռնարկատիրական շահույթի լիակատար կարգավորումը կամ սոցիալականացումը՝ ենթադրելով չթուլացած տնտեսություն,
կբերի ծիծաղելիորեն չնչին գումար՝ համեմատած մեր Ռայխի և մեր պետության բյուջեների հսկայական ֆինանսական բեռի հետ:

Փողի տոկոսների ստրկության վերացման միջոցով ամբողջ ֆինանսական դժվարությունը կարող է վերացվել մեկ հարվածով: Մենք անմիջապես կրկին կզգանք մեր ոտքերի տակ ամուր հող. մեզ համար անմիջապես պետք է և կդառնա պարզ, որ այս խղճուկ պարտատոմսային տնտեսությամբ մենք միայն ամենաանհեթեթ ձևով ենք խաբել ինքներս մեզ:

Քանզի ուրիշ ի՞նչ է վարկային կապիտալը, եթե ոչ պարտքերը: Վարկային կապիտալը պարտքեր են: Սա բավականաչափ հաճախ կրկնել հնարավոր չէ: Ի՞նչ խելագարության է նման, երբ գերմանացի ժողովուրդն իր ամբողջությամբ 150 միլիարդ դոլար է պարտք վերցրել իր պատերազմի համար: Երբ նա նույնիսկ խոստացել է իրեն դրա դիմաց 7½ միլիարդ դոլար տոկոսագումար վճարել, և հիմա զգում է, որ հայտնվել է անհարմար իրավիճակում, որն ի սկզբանե անխուսափելի էր, և փորձում է ինքն իրենից գանձել այդ 7½ միլիարդը՝ լիովին հորինված հարկերի տեսքով:

Այս ինքնախաբեության մեջ ողբերգականը, մինչդեռ, ոչ թե այս ամբողջ պատերազմական պարտատոմսերի տնտեսության հիմարությունն է, որից մենք միշտ շատ ավելի լավ ենք օգտվել, քան մնացած աշխարհը, այլ այն փաստը, որ միայն խոշոր կապիտալիստների համեմատաբար փոքր թիվն է դրանից հսկայական օգուտ քաղում, մինչդեռ ամբողջ աշխատավոր ժողովուրդը, ներառյալ միջին և փոքր կապիտալիստները, ինչպես նաև բիզնեսը, առևտուրը և արդյունաբերությունը, պետք է վճարեն տոկոսները: Եվ այստեղ ամբողջ գաղափարի քաղաքական կողմը լույս է սփռում: Այստեղ նրանք կարող են ճանաչել, որ իրականում մեծ վարկային կապիտալը և միայն սա [այսինքն՝ ոչ արդյունաբերական կապիտալը] ողջ աշխատավոր մարդկության անեծքն է: Կարելի է ամեն ինչ շրջել ըստ ցանկության, բայց միշտ աշխատասեր մարդկանց զանգվածը պետք է վերջիվերջո կրի վարկային կապիտալի տոկոսների վճարման արժեքը: Միջին և փոքր կապիտալիստները ոչինչ չունեն ցույց տալու իրենց հիանալի տոկոսների դիմաց. կարող են ոչինչ չունեն ցույց տալու՝ գումարների համար:

Machine Translated by Google

տոկոսները պետք է ամբողջությամբ հարկվեն: Անկախ նրանից՝ ուղղակի հարկերի տեսքով, թե անուղղակիորեն՝ անուղղակի հարկերի, դրոշմանիշների, մաքսատուրքերի կամ առևտրի վրա այլ բեռի տեսքով, աշխատասեր ժողովուրդը միշտ էլ ծույլն է , իսկ մեծ կապիտալը ՝ շահառուն: Այժմ բավականին զարմանալի է տեսնել, թե ինչպես է Մարքսի և Էնգելի սոցիալիստական գաղափարների աշխարհը

Այժմ բավականին զարմանալի է տեսնել, թե ինչպես են Մարքսի և Էնգելսի սոցիալիստական գաղափարական աշխարհը՝ «Կոմունիստական մանիֆեստից» մինչև Էրֆուրտի ծրագիր (հատկապես Կաուցկի), և նույնիսկ ներկայիս սոցիալիստ առաջնորդները, խնայում վարկային կապիտալի շահերը, կարծես հրամանով: Տոկոսի սրբությունը տաբու է. տոկոսները սրբությունների սրբությունն են. ոչ ոք դեռ չի համարձակվել այն կասկածի տակ դնել: Մինչդեռ սեփականությունը, ազնվականությունը, անձի և ունեցվածքի անվտանգությունը, թագի օրենքները, արտոնություններն ու կրոնական համոզմունքները, սպաների պատիվը, հայրենիքը և ազատությունը քիչ թե շատ արգելված են, տոկոսները սուրբ են և անխոցելի: Հարստության բռնագրավումը և սոցիալականացումը, այսինքն՝ օրենքի բացահայտ խախտումները, որոնք միայն որոշ չափով քաղցրացված են, այնքանով, որքանով դրանք կատարվում են ակնհայտորեն անհատների ամբողջության անունից, օրվա կարգն են. այդ ամենը թույլատրելի է, բայց տոկոսները, տոկոսները « noli me tangere»-ն են, «ինձ մի՛ դիպչիր»:

Ռայխի պարտքի տոկոսների վճարումը պետական բյուջեի ալֆան և օմեգան է: Դրա հսկայական ծանրությունը պետության նավը քարշ է տալիս դեպի անդունդ, և այնուամենայնիվ..սա բոլորը մեծ խաբեություն է... մի հրեշավոր ինքնախաբեություն, որը խրախուսվում է միայն և բացառապես մեծ փողային տերությունների օգտին:

Այստեղ ես կցանկանայի համառոտ անդրադառնալ փոքր թոշակառուների հետ կապված առարկություններին, որոնք կքննարկվեն ավելի ուշ, որպեսզի չմտածեք դրանց մասին: Շատ մեծ հարցերի քննարկման ժամանակ դրանք չեն հաշվի առնվում, բայց ինքնին հասկանալի է, որ այս փոխհատուցումները կտրամադրվեն սոցիալական ապահովության ծառայությունների լայնածավալ ընդլայնման միջոցով:

Խաբեություն, ասացի ես: Շահախարդանք: Ծանր բառ է: Բայց եթե այս բառն արդարացված է, որը պատերազմի ժամանակ, թերևս, ամենաշատ օգտագործվող բառն էր դաշտում և տանը, ապա այն ամենաշատ արդարացվածն ունի շահախարդանքի առումով:

Բայց ի՞նչ կասեք ռազմական պարտատոմսերի մասին: Առաջին 5 միլիարդով Ռեյխը ժողովրդի գրպաններից վերցրեց իրականում գոյություն ունեցող խնայողությունները: Փողը կրկին վերադարձավ: Հետո եկավ նոր վարկը՝ կրկին կլանելու գումարը, և դրանով իսկ՝ վերջին մնացորդային խնայողությունները: Եվ կրկին եկավ պոմպը և կլանեց միլիարդները, և դրանք կրկին նահանջեցին, մինչև որ, այս հմայիչ խաղը ինը անգամ կրկնելուց հետո, Ռեյխը ուրախությամբ կուտակեց 100 միլիարդ պարտք:

Դրա դիմաց ժողովուրդը, իհարկե, իր ձեռքում պահում էր 100 միլիարդ դոլարի նուրբ տպագրված թուղթ: Սկզբում մենք պատկերացնում էինք, որ այդքան շատ ենք հարստացել, բայց հետո գալիս է պետությունը և ասում. «Ես սնանկության եզրին եմ»:

Այո՛, բայց ինչո՞ւ: – Ես ինքս, անշուշտ, չեմ կարող սնանկանալ, նույնիսկ եթե երբեմն հարյուր մարկանոց թղթադրամ հանեմ աջ վերին գրպանից և դնեմ ձախը: Անշուշտ, դա կլինի ամենամեծ հիմարությունը, եթե մենք շարունակենք մեր պատերազմական պարտատոմսերի տնտեսության հիմարությունը՝ հայտարարելով սնանկության մասին :

Եկեք կոտրենք փողի տոկոսների ստրկությունը: Եկեք ռազմական պարտատոմսերի վկայականները հայտարարենք օրինական վճարամիջոց՝ տոկոսները չեղյալ համարելով, և պետական սնանկության մղձավանջը կհալվի մեզանից, ինչպես մարտյան ձյունը արևի տակ:

---

4 Ֆեդերն այստեղ գերմանական ազգը դիտարկում է որպես միասնական միավոր, այլ ոչ թե պարզապես անհատների համախմբում. որոշ գերմանացիներից մյուս գերմանացիներին փոխանցված գումարը մնում է գերմանական ազգի ներսում, ինչը նշանակում է, որ գերմանական կառավարության լիազորությունների շրջանակներում է ճշգրտել բաշխումը, գուցե որոշ անհատների անմիջական վնասին, բայց ամբողջ ազգի բարօրության համար:

Machine Translated by Google

Մարդիկ ինձ ասում են՝ տոկոսների վճարումների չեղարկումը քողարկված պետական սնանկություն է: Ո՛չ, դա ճիշտ չէ: – Պետական սնանկության ուրվականը իրականում ընդամենը հեքիաթ է և մամոնիստական ուժերի կողմից հորինված վախկոտ մարդ:

Ֆրանց Ռյորի «Ինչ պետք է բոլորը իմանան պետական սնանկության մասին» գիրքը լիովին խրված է մամոնիստական մտածողության մեջ:
Չնայած հեղինակը ընդհանուր առմամբ բավականին հստակորեն ճանաչում է սոցիալիզացիայի միջոցով մեզ սպառնացող տնտեսական խնդիրները, և չնայած նա ընդգծված և ճիշտ խորհուրդ է տալիս, որ վերջիվերջո միայն մեր տնտեսության վերակառուցումը կարող է մեզ փրկել, նա չի կարող ազատվել շահի սրբության նկատմամբ սնահավատ հավատից, ուստի նա պետական սնանկությունը պատկերում է մամոնիզմի շահին լիովին համապատասխան՝ որպես լիովին սարսափելի աղետ:

Հետաքրքիր է նկատել, որ Ռյորը, չնայած ավելի լավ պատմական գիտելիքներին, չի կարողանում ազատվել մամոնիստական տեսակետից և իր եզրափակիչ խոսքում նշում է. «Եթե ավերիչ տնտեսական աղետը չկանխվի, ոչ ոք չի խուսափի դրանից», մինչդեռ 81-րդ էջում նա ընդունում է, որ պետական ֆինանսների վատ կառավարման հետևանքները մասամբ շատ արագ վերացվել են, իսկ 68-րդ էջում նա ասում է, որ ամեն դեպքում կասկած չպետք է լինի, որ Ռուսաստանը (անցյալ դարում) հաղթահարել է այս արժութային ճգնաժամերը առանց երկարատև խնդիրների: 76-րդ էջում նա, պետական սնանկությունների հետևանքները քննելիս, ասում է, որ չնայած, իհարկե, խորը տնտեսական խնդիրներ և այլն առաջացել են, ընդհանուր առմամբ, ո՛չ պետության, ո՛չ էլ նրա տնտեսական հզորության կործանում չի եղել: Ընդհակառակը, բավականին հաճախ նկատվել է ազգային տնտեսության արագ վերածնունդ և պետական ֆինանսների վերականգնում: Երբ հեղինակը շարունակում է ևս երեք տող՝ ասելով, որ պետական սնանկությունը անկասկած նշանակում է տնտեսական աղետ և առաջացնում է անսահման տառապանք, ես ցավում եմ, որ չեմ կարողանում հետևել այս տրամաբանությանը:

Բայց վերադառնանք մեր կոնկրետ դեպքին: Ո՞րն է ավելի ազնիվ լինելու: Փարիսեցիորեն խոսել ռազմական կապանքների անառիկության մասին՝ միաժամանակ ժողովրդին ճնշելով ահռելի հարկային բեռով:
Կամ, եթե ֆինանսների նախարարը համարձակություն ունենար բացահայտորեն դիմել ժողովրդին և հայտարարել. «Ես չեմ կարող վճարել պատերազմական պարտատոմսերի տոկոսները, կամ կարող եմ միայն այն դեպքում, եթե ձեզանից հավաքեմ ճիշտ նույն գումարը հարկերի տեսքով»: ... Բայց այն ժամանակ՝ պատերազմի ժամանակ, ինձ անպայման փող էր պետք. ինձ համար ավելի խելացի բան (տե՛ս Անգլիա) չմտածվեց, և այդ պատճառով ես խաբեություն արեցի բարձր տոկոսադրույքով պատերազմական պարտատոմսերով: Դուք պետք է ներեք ինձ, սիրելի՛ ժողովուրդ, վերջին հաշվով, ամեն ինչ ձեզ համար էր, բայց եթե մենք այլևս չենք ուզում թաքնվել... ես՝ պետությունը, այլևս տոկոսներ չեմ վճարի, իսկ դուք՝ հարկ վճարողները, հարկեր չեք վճարի այդ տոկոսավճարները ծածկելու համար... Դա լիովին պարզեցնում է մեր գործարքները. մենք խուսափում ենք հսկայական հարկային բյուրոկրատիայից և նույն կերպ՝ հսկայական տոկոս վճարող բյուրոկրատիայից, այդպիսով խնայելով հսկայական քանակությամբ գումար և աշխատանքային ներուժ»:

Ես երկար եմ ձգձգել այս խաբեությունը բացահայտելու հարցում, բայց այն համարում եմ բացարձակապես հիմնարար այստեղ՝ ոչ մի պահի՝ ընդհանուր պատկերը տեսադաշտից կորցնելու համար:

Բավարիայի հարկային հաշվետվությունների համաձայն՝ տուժածների շրջանակը, ասենք՝ հենց նրանք, ովքեր իրենց հարկային հաշվետվությունների համաձայն ստացել են ավելի քան 30,000 մարկ տոկոսագումար, կազմում է 822 մարդ, որը կազմում է ամբողջ Գերմանիայում հարկեր վճարելու պարտավոր անձանց միայն 0.4%-ը (Bayr. St-Z. 1913), հետևաբար՝ մոտավորապես 10,000: (Վերևում գտնվող 10,000-ը!):

Եկեք հնարավորինս համառոտ պարզաբանենք այս հեղափոխական պահանջի ամենակարևոր կողմերը և, իրոք, հարցերը նախ քննարկենք մեր ազգային տեսանկյունից:

Machine Translated by Google

Դրա համար նախևառաջ անհրաժեշտ է հստակորեն նայել մեր ներկայիս իրավիճակին: Պետքարտուղար Յուջին Շիֆերը Բեռլինի առևտրի պալատում իր մեծ ելույթում հայտարարել է, որ «անհնար է անտեսել»: Սա միայն մասամբ է ճիշտ: Հնարավոր է անտեսել մեր ազգային տնտեսության հսկայական պարտքը և մեր արժույթի աննախադեպ արժեզրկումը:

մի խոսքով՝ այն փաստը, որ մենք մեկ գիշերվա ընթացքում աղքատ ժողովուրդ ենք դարձել:

Սակայն, խաղաղության պայմանագրով մեզ վրա դրվող բեռը չի կարելի անտեսել: Ինչպես տեսանք, ներկայումս գոյություն ունեցող պարտքի վկայականները կազմում են մոտ 250 միլիարդ: Նախ ենթադրենք, որ Անտանտը մեզ վրա որոշակի ձևով պարտադրում է լրացուցիչ 50 միլիարդ պատերազմական փոխհատուցում. դա կազմում է ընդհանուր առմամբ մոտ 300 միլիարդ պարտք:

Անկախ նրանից, թե որքանով է այն լարում այս տրակտատի նեղ սահմանները, այնուամենայնիվ, պետք է որոշ խոսքեր ասել գերմանական ազգային հարստության մեծության մասին: Հելֆերիխի և Շտայնման-Բուխերի հետազոտությունները Գերմանիայի ազգային հարստությունը գնահատում են մոտ 350 միլիարդ: Նման եզրակացություններին կարելի է վերագրել միայն շատ սահմանափակ արժեք, որքան էլ դրանք զգուշորեն ստացված լինեն: Դրանք վավեր են միայն անխափան տնտեսական գործունեության ժամանակաշրջանների համար: Սակայն դրանք նաև բավականին մոլորեցնող են, քանի որ ներառված են պետական և համայնքային սեփականությունները, օրինակ՝ ճանապարհների վերանորոգումը, ջրային ուղիների փոփոխությունները և այլն: Ակնհայտ է, որ չնայած նման աշխատանքների արտադրությունը կարող է հսկայական գումարներ արժենալ, այնուամենայնիվ, դրանք, խստորեն ասած, ներքին արժեք չունեն: Ազգային հարստության ավելի լավ չափանիշ է այսպես կոչված հարկվող հարստությունը, ինչպես այն երևում է պաշտպանական ներդրման կամ պատերազմական ժամանակաշրջանի հարստության հարկի հարկային հաշվետվություններից: Դրա համար ստացվում է 192 միլիարդ ընդհանուր գումար, այսինքն՝ շատ ավելի քիչ, քան Հելֆերիխի թիվը: Այնուամենայնիվ, այս գումարին, ըստ փորձի, կարող է ավելացվել մոտ 10%՝ օրինականորեն հարկերից ազատված փոքր կարողությունների համար, և մոտավորապես նույնքան գումար՝ «լուռ պահուստների » համար:5

Ամեն դեպքում, ինձ թվում է չափազանց լավատեսական է խոսել 250 միլիարդից ավելի ազգային հարստության մասին: Սակայն նույնիսկ այս թիվն ունի միայն շատ սահմանափակ նշանակություն: Ամենաճիշտը կլիներ լիովին հրաժարվել թվային առումով ըմբռնելի ազգային հարստության գաղափարից և թափանցել այն գիտակցման մեջ, որ ազգային հարստությունն իր արտահայտությունն է գտնում բացառապես ամբողջ ազգի մտավոր և ֆիզիկական աշխատանքային ներուժի մեջ և, հետևաբար, պատկանում է մեծության կարգերի, որոնք կապ չունեն կապիտալի ավելի նեղ հասկացության հետ: Իրոք, մենք դեռ պետք է տեսնենք ազգային հարստության հետագա աղբյուրը հանքային պաշարների, անտառային հարստության և բերրի հողի առկայության մեջ, բայց այս բաները նույնպես չեն կարող ըմբռնվել թվային առումով, քանի որ դրանց արժեքը տատանվում է զրոյի և անվերջության միջև՝ կախված նրանից, թե հանքային պաշարները չօգտագործված են, թե, երկրաբանական զեկույցի հիման վրա, կարող են հաշվարկվել որպես միլիարդավոր տոննա ածուխ և...

և այլն

Մի մոռանանք, որ Գերմանիան իսկապես աղքատ երկիր է: Մենաշնորհներով այն գրեթե չունի: Հանքային ռեսուրսների հարստությամբ այն շատ է զիջում իր հարևանների մեծ մասին, չհաշված չինական, հնդկական և ամերիկյան կայսրությունների աննախադեպ հանքային ռեսուրսները: Հողի բերրիությամբ այն շատ է զիջում Ռուսաստանի սևահողի օրհնված դաշտերին և արևադարձային ու մերձարևադարձային հողերի անխափան բերքատու հատվածներին: Հետևաբար, վերջիվերջո, մենք միշտ ունենք միայն մեր ժողովրդի աշխատելու ներուժն ու կամքը, ինչպես նաև բավարար աշխատանքի առկայությունը, և մենք պետք է հստակ հասկանանք, որ այս իրավիճակում չի կարող խոսք լինել ապահովագրված պարտքերի, մեր պարտքային գործիքների գրավի մասին...

5 «Լուռ պահուստները» հաշվապահության մեջ դրական արժեքների թերագնահատման և բացասական արժեքների գերագնահատման արդյունք են, ուստի որպեսզի ստեղծվի հնարավոր ամենացածր զուտ արժեքի տպավորություն:

Machine Translated by Google

Անկախ նրանից՝ տոկոսային պատերազմական պարտատոմսեր են, թե ոչ տոկոսային Ռեյխի թղթադրամներ, դրանց հետևում կանգնած է միայն և բացառապես ամբողջ ժողովրդի հարկային ներուժը, և ի՞նչ է հարկային ներուժը, եթե ոչ ամբողջ աշխատող բնակչության աշխատուժի ֆունկցիան:

Այժմ մենք պետք է մեզ համար պարզաբանենք հարցերի ևս մեկ կարևոր համալիր և, իհարկե, մեր պետական եկամուտների աղբյուրների և ծախսերի հիմնական գրառումները: Կա ուշագրավ հակադրություն մեր անձնական կյանքում փող աշխատելու մտահոգության զբաղեցնող լայն տարածքի և մեր պետական ֆինանսական կառավարման մեծ հարցերի նկատմամբ մեր ուշադրության միջև, և այնուամենայնիվ, անհատական տնտեսության և ազգային տնտեսության միջև էական տարբերություն չկա:

Պետական եկամուտների հիմնական գրառումներն են՝ առաջինը՝ փոստային բաժանմունքների և երկաթուղիների զուտ շահույթը, երկրորդը՝ հանքերի, անտառտնտեսությունների և այլ պետական ձեռնարկությունների զուտ շահույթը, երրորդը՝ վճարները և անուղղակի հարկերը, չորրորդը՝ ուղղակի հարկերը:

Որպեսզի չխրախուսեմ նման խիստ գործնական հարցերի շուրջ զուտ տեսական քննարկումներ, ես ուզում եմ պարզաբանել 1911 թվականի Բավարիայի պետական բյուջեի առանձին գրառումները՝ ըստ դրանց մեծության կարգի: Փոստը, հեռագրությունը և երկաթուղիները բերեցին 120 միլիոն, անտառները, հանքերը և այլն՝ մոտ 40 միլիոն, անուղղակի հարկերը՝ 53 միլիոն, ուղղակի հարկերը՝ 60 միլիոն: Եվս 67 միլիոն ստացվել է դրոշմանիշային տուրքերից, վճարներից, ժառանգության հարկերից, հողի հարկերից, Ռայխից ստացված եկամուտների փոխանցումներից և այլն:

Իսկ ծախսերի մասին ի՞նչ կասեք: Այստեղ մենք առաջին հերթին գտնում ենք պետական պարտքի տոկոսների վճարումները, այդ թվում՝ երկաթուղային պարտքերը՝ 85 միլիոն: Թագավորական տան համար՝ 5 միլիոն, արդարադատության կառավարման համար՝ 27 միլիոն, ներքին կառավարման համար՝ 40 միլիոն, եկեղեցիների և դպրոցների համար՝ 51 միլիոն, ֆինանսական կառավարման համար՝ 13 միլիոն, Ռայխի հետ կապված ծախսերի համար՝ 50 միլիոն, կենսաթոշակների համար՝ 36 միլիոն: Տարբեր ծախսերի համար՝ 5 միլիոն: Այդ ժամանակ, բավարական ֆինանսների այս բախտավոր տարում, տարեկան բյուջեն թողեց 27 միլիոնի եկամուտների ավելցուկ:

Սակայն մեր մտքի շրջանակներում մեզ վերաբերում են միայն այն ծախսերը, որոնք կարող են բաց թողնվել տոկոսային ստրկության վերացման միջոցով: Այստեղ պետական պարտքի տոկոսավճարը, բնականաբար, առաջին տեղում է՝ 85 միլիոն մարկ: Ավելացրեք դրան մեր ֆինանսական կառավարման համար վճարվող գումարի մեծ մասը՝ մոտ 10 միլիոն մարկ: Ավելին, Ռեյխի հետ կապված նպատակներով վճարվող գումարների մեծ մասը, որոնցից ավելացնենք կեսը՝ 25 միլիոնը և վերջապես՝ թագավորական տան համար վճարվող գումարի 5 միլիոնը, այժմ անհետացել է՝ ընդհանուր առմամբ 125 միլիոն:

Այս գրառումների անհետացումը նշանակում է բոլոր ուղղակի և անուղղակի հարկերի սահմանումից հրաժարվելու հնարավորություն, որոնք, ինչպես տեսանք, բերեցին 53 միլիոն և 60 միլիոն մարկ, ընդհանուր առմամբ՝ 113 միլիոն մարկ:

Մենք այժմ ընդհանրապես այն կարծիքին չենք, որ պետք է ամբողջությամբ վերացնել ուղղակի և անուղղակի հարկերը. անկասկած, դրանք ողջամիտ սահմաններում ծառայում են մի կողմից՝ կրթությանը, մյուս կողմից՝ կարգավորմանը: Անկասկած, ճիշտ և արդարացի չէ, որ անվճար և անվտար գույքից ստացված շահույթը մնա չափավոր, աստիճանական հարկի ենթակա, քանի որ պետությունը, իհարկե, պետք է նաև պահպանի անվտանգ սեփականությունը իր ոստիկանական մարմինների միջոցով: Նույնքան նպատակահարմար է թվում, որ առևտուրն ու արդյունաբերությունը պարտավորվեն կատարել իրենց աշխատանքային շահույթին համապատասխանող հարկային վճարումներ, քանի որ պետությունը պետք է նաև հոգ տանի նրանց համար առևտրի հանրային ուղիների պահպանման և զարգացման մասին: Ընտրելու իրավունք ունեցող յուրաքանչյուր քաղաքացու համար համապատասխան նվազագույն ընտրական հարկը նույնպես...

Machine Translated by Google

արդարության պահանջ, քանի որ պետությունից պահանջվում է նաև հոգ տանել անձի և նրա ունեցվածքի անվտանգության մասին:

Անուղղակի հարկերի ոլորտում բոլոր մաքուր շքեղության հարկերի ուժեղ ընդլայնումը կարգավորող ազդեցություն ունի լավագույն իմաստով, մինչդեռ ժողովրդի բոլոր պարզ սննդամթերքներն ու անհրաժեշտ իրերը պետք է ազատվեն հարկերից:

Նման հարկային քաղաքականության արդյունքը ավելի քիչ կլիներ բարձր եկամուտների մեջ, որոնց մասին խոսք անգամ լինել չի կարող, քանի որ բնակչության մեծ մասի համար հարկումը պետք է լինի ոչ թե իրական բեռ, այլ միայն հիշեցում այն մասին, որ մարդը ոչ միայն անհատական էություն է, այլև պետության քաղաքացի, և որ քաղաքացիական իրավունքներից բացի, նա ունի նաև քաղաքացիական պարտականություններ:

Հարկային եկամուտները պետք է պակաս անհրաժեշտ լինեն պետական ձեռնարկությունների պարտքերը մարելու համար, որոնց զուտ շահույթը, ինչպես տեսանք, բավարար է պետության դպրոցների, համալսարանների, արդարադատության իրականացման, ներքին կառավարման և այլնի համար նախատեսված սովորական ծախսերը հոգալու համար: Հարկային եկամուտները պետք է օգտագործվեն պետության հատուկ մշակութային խնդիրների առաջխաղացման համար, որոնց համար սովորական պետական բյուջեի շրջանակներում երբեք բավարար միջոցներ չեն եղել: Այստեղ ես հիմնականում մտածում եմ որբանոցների, կույրերի և հաշմանդամների համար նախատեսված հաստատությունների, մանկապարտեզների, հղի կանանց խնամքի, տուբերկուլյոզի, ալկոհոլիզմի և սեռական ճանապարհով փոխանցվող հիվանդությունների դեմ պայքարի, ինչպես նաև այգե-քաղաքների և բնակավայրերի կառուցման մասին, հատկապես մեր պատերազմի հաշմանդամների տեղավորման և մարդասիրական խնամքի համար:

Մեր տեսանկյունը լայնանում է: Մենք տեսնում ենք կուսական հողեր: Կարո՞ղ է տոկոսային ստրկության վերացումը նշանակել բոլոր հարկերի չեղարկում: Դա կնշանակեր դա, եթե մենք այս հսկայական պայքարից դուրս գայինք որպես հաղթական ժողովուրդ: Ինչպես որ կա, եկեք չտոնենք շատ շուտ. մեր թշնամիների կողմից մեզ վրա դրված բեռը կապահովի, որ մենք դա չանենք: Բայց ամեն դեպքում, մենք տեսնում ենք կուսական հողեր՝ հիմնվելով մեր Բավարիայի պետական բյուջեի իսկապես բավականին պարզ օրինակի վրա, որը մենք հենց նոր օգտագործեցինք...

Ընդհանուր առմամբ, մենք բավականին նմանատիպ հարաբերություններ ենք գտնում Գերմանիայի մյուս դաշնային նահանգներում, և չափազանցություն չի լինի ասել, որ պետական սեփականության տակ գտնվող ձեռնարկությունների՝ երկաթուղիների, փոստային բաժանմունքների, հեռագրերի, անտառների, հանքերի և այլնի ավելցուկներից արդարադատության ամբողջ իրականացման, ներքին կառավարման համար նախատեսված բոլոր պետական ծախսերը, ներառյալ պետական շինարարական նախագծերը, դպրոցների և համալսարանների, ինչպես նաև մշակութային նպատակների համար նախատեսված բոլոր ծախսերը, կարող էին առանց դժվարության ծածկվել: Այսպիսով, կատարյալ իդեալական վիճակ:

Ինչո՞ւ այդպես չէ: Տոկոսները սողոսկել են: Տոկոսների վճարման պատճառով բնակչության սննդամթերքը թանկանում է. տոկոսների պատճառով շաքարն ու աղը, գարեջուրն ու գինին, լուցկու փայտիկները, ծխախոտը և անթիվ այլ անհրաժեշտ ապրանքներ անուղղակի հարկեր են գանձում:
Տոկոսների պատճառով պետք է բարձրացվեն ուղղակի հարկերը, որոնք բաժանված են հողի հարկերի, որոնք փոխանցվում են հացահատիկի բարձր գների տեսքով, տան հարկերի, որոնք բարձրացնում են վարձավճարը, բիզնես հարկերի, որոնք... արտադրողական աշխատանքի բեռ, եկամտային հարկեր, որոնք անխուսափելիորեն իջեցնում են պետական ծառայողների և ֆիքսված աշխատավարձ ստացող մարդկանց կենսամակարդակը, և վերջապես, ամենավերջում, համեստ տալով, բայց անհագ վերցնելով, վարկային կապիտալը հարկեր է վճարում կապիտալի դիվիդենտներից: 1911 թվականի հարկային հաշվետվությունների համաձայն՝ Բավարիայում ստացված 253 միլիոն կապիտալի դիվիդենտներից ամբողջ 8.1 միլիոնը վճարվել է պետական հարկերի տեսքով:

Մենք տեսանք, որ բոլոր կապիտալի դիվիդենտները, կապիտալի բոլոր տոկոսները, վերջին հաշվով, պետք է հավաքագրվեն ամբողջ ժողովրդի աշխատանքի միջոցով: Մենք տեսանք, որ պետական պարտքերի տոկոսների վճարումը

Machine Translated by Google

կազմում է մեր պետական բյուջեի ամենամեծ մուտքը, և մենք տեսել ենք, որ տոկոսագումարներից հարկեր վճարել պարտավոր անձինք պետական եկամուտներում միայն չափազանց սահմանափակ ներդրում են կատարում:

Հարաբերական մեծության առումով, կապիտալիստը վճարել է 8 միլիոնը ընդհանուր 60 միլիոնից ուղղակի հարկերի տեսքով, որը կազմում է 1911 թվականին Բավարիայում վճարված ուղղակի պետական հարկերի միայն մեկ ութերորդից մեկ վեցերորդը: Սակայն ուղղակի հարկերը կազմում են ընդհանուր պետական եկամուտների միայն մոտ մեկ հինգերորդը: Հետևաբար, վարկային կապիտալը կազմում է պետության ընդհանուր կարիքների միայն մոտ մեկ երեսուներորդից քառասուներորդ մասը:

Չպետք է ժխտել, որ պատերազմի ժամանակ, հատկապես վերջին տարիներին, հարկային օրենսդրությունը հանգեցրել է կապիտալի դիվիդենտների ավելի խիստ հարկման, սակայն ավելի խիստ անուղղակի հարկումը մոտավորապես համընթաց է եղել դրան, այնպես որ հարաբերական չափը գրեթե չի փոխվել:

Պատկերը դառնում է ավելի սարսափելի, երբ դիտարկում ենք Ռայխի բյուջեն: Այստեղ համամասնություններն արդեն իսկ շատ ավելի անբարենպաստ են: Ռայխը չունի նույն հարկային աղբյուրները, ինչ առանձին դաշնային նահանգները: Ուղղակի հարկերը վերապահված են դաշնային նահանգներին. Ռայխի ձեռնարկությունները սահմանափակվում են Ռայխի փոստով և երկաթուղով (նշենք, որ սա չի ներառում Պրուսական պետական երկաթուղիները), և, հետևաբար, մնում են միայն վճարները և անուղղակի հարկերը:

Ռայխի եկամտի աղբյուրների մեծության կարգերը (տե՛ս 1917 և 1918 թվականների վիճակագրությունը) 1915 թվականին կազմել են 1 միլիարդ անուղղակի հարկեր, 0.8 միլիարդ հատուկ եկամուտներ (պատերազմական վճարներ, ուսումնական վճարներ) և այլն: Այստեղ նույնպես նույն պատկերն է: Մեկ երրորդից ավելին, ավելի կոնկրետ՝ 1.3 միլիարդ, կուլ է տրվել արդեն 1915 թվականին՝ Ռայխի պարտքի տոկոսների վճարումների միջոցով: Այստեղ նույնպես վարկային կապիտալը կրկին ներխուժեց: Այստեղ նույնպես այն պահանջում է բոլոր ուղղակի հարկերը՝ այն մարելու համար: Շաքարը վճարում է 163 միլիոն, աղը՝ 61 միլիոն, գարեջուրը՝ 128 միլիոն, ծխախոտը, շնապսը, փրփրուն գինին, լամպի վառելիքը, լուցկիները, խաղաքարտերը և անթիվ այլ ապրանքներ պետք է հարկվեին մեկ միլիարդ մարկ հավաքելու համար, որն այնուհետև ամբողջությամբ հոսում է կապիտալիստների գրպանները:

Այսօր Ռայխի պարտքի տոկոսները վճարելու եղանակը հանելուկ է: Միայն տոկոսավճարները տարեկան կլանում են 8 միլիարդ դոլար՝ հիմնվելով 100 միլիարդ դոլարի ռազմական պարտատոմսերի և այլ ռազմական վարկերի վրա: Փոստային բաժանմունքից և երկաթուղուց եկամուտները դժվար թե հետագայում ավելացվեն: Ճանապարհային վճարների հետագա աճը դժվար թե հանդուրժվի. հետևաբար, հավանաբար, մնում է միայն անուղղակի հարկերի հնգապատիկ կամ տասնապատիկ աճը՝ անհնարինություն, կամ այն պարզ պատկերացումը, որ միայն և միայն փողի տոկոսների ստրկության վերացումը կարող է մեզ փրկություն բերել: Ռազմական պարտատոմսերի ամբողջ տնտեսությունը հսկայական ինքնախաբեություն էր: Գերմանական ազգը հարյուր միլիարդ դոլար վարկ վերցրեց իր պատերազմի համար: Դրա համար նա իրեն խոստացավ 5 միլիարդ դոլար տոկոս, հետևաբար, այն պետք է վճարի 5 միլիարդ դոլար հարկերի տեսքով: Բոլոր օգուտները գնում են խոշոր կապիտալիստին, որը այնքան շատ կապիտալային դիվիդենտներ է ստանում, որ չի կարող դրանք օգտագործել, և այնուամենայնիվ, ինչպես տեսանք, կապիտալային դիվիդենտների հարկի միջոցով վերցվում է միայն բավականին համեստ տոկոս:

Հուսով եմ, որ իմ ներկայացման հիմնական կետերի միջոցով արդեն ցրել եմ այն մարդկայնորեն հասկանալի սարսափը, որը շատ ընթերցողներ կարող են ունենալ իրենց գեղեցիկ վկայագրերից ստացված տոկոսային եկամուտը ի վերջո կորցնելու մտքից: Եկեք մեկ օրինակով շատ համառոտ ցույց տանք, որ ամբողջ տոկոսային տնտեսությունը մեծ ինքնախաբեություն է, և դրա հետ մեկտեղ ես ուզում եմ դիտարկել միջին խավի կայուն եկամտի վերին մակարդակը:

Ենթադրենք, որ տնային տնտեսության գլուխը 10,000 մարկ եկամուտ ունի աշխատանքից, և դրանից բացի՝ ևս 5000 մարկ կապիտալի դիվիդենտներից: Նախ, դրանից մոտ 1500 մարկ կվճարվի ուղղակի հարկերի տեսքով, ապա առնվազն 1000-1200 մարկ կվճարվի բարձր վարձավճարների տեսքով:

Machine Translated by Google

կհանվի հավերժական տոկոսների համար: Եվս 1000 մարկ, հավանաբար, կկորցվի անուղղակի հարկերի տեսքով հինգ կամ վեց հոգանոց ընտանիքի համար, և արդեն հիմա հասկանում ենք, որ շատ բան չի մնացել այն հիանալի կապիտալային դիվիդենտներից, որոնք փոքր և միջին կապիտալիստները վայելում էին նախորդ տարիների բարեհաջող հարկային դրույքաչափերի պայմաններում: Իրոք, այսօր արդեն «ավելցուկի» մասին խոսք լինել չի կարող. ընդհակառակը, եթե այսօր ինքնուր ուսումնասիրենք ներկայիս հիանալի հարկային առաջարկները, աշխատանքի եկամուտներից զգալիորեն ավելի շատ եկամուտ, հավանաբար, կհարկվի:

Բնականաբար, իրավիճակը բավականին տարբեր է թվում խոշոր կապիտալիստի համար, որը, օրինակ, կապիտալի դիվիդենտներից հավաքում է ընդամենը 1 միլիոն: (Նման մարդիկ այսօր Գերմանիայում բավականին շատ են): Կապիտալի դիվիդենտների հարկից այս բախտավորը վճարում է առավելագույնը 50-60 հազար մարկ: Անուղղակի հարկերից նա նույնպես վճարում է ոչ ավելի, քան նախորդ օրինակի ընտանիքի հայրը: Ի վերջո, իր բյուջեի համաձայն, նա դեռ կարող է բավականին հարմարավետ ապրել 40-50 հազար մարկով, նույնիսկ ներկայիս թանկարժեք դարաշրջանում: Եթե նրան մնա մոտավորապես 900,000 մարկ կանխիկ, դրա դիմաց՝ վարկերի 5% տոկոսադրույքով, նա հաջորդ տարի կստանա ևս 45,000 մարկ, և դա, օրենքով, աշխատող բնակչության հաշվին:

Փոքրաթիվ թոշակառուն, որը միայն իր տոկոսներով է ապրում, անկասկած, կտուժի: Եթե նա կարողանում է աշխատել, ապա, իհարկե, պետք է որոշի աշխատանքից եկամուտ ստանալ: Դրանով նա իրեն շատ ավելի լավ դիրքում է դնում, քան իր միլիոնավոր ընկերները, ովքեր ոչինչ չունեն, բացի իրենց ֆիզիկական կամ մտավոր աշխատանքային ներուժից: Եթե նա դա չի ուզում, ապա պետք է օգտագործի իր հարստությունը: Վերջիվերջո, նա 20 տարի ունի այն կրկին ու կրկին կրծելու համար, եթե շարունակի սպառել այն տարեկան գումարը, որը ստացել է 5% տոկոսադրույքով: Այն անձանց համար, ովքեր ի վիճակի չեն աշխատել կամ թուլացել են հիվանդության կամ տարիքի պատճառով, ակնհայտ է, որ բնակչության բոլոր շերտերի համար սոցիալական բարեկեցության զարգացման միջոցով պետք է ապահովվի համապատասխան կենսապահովման միջոց:

Ես սոցիալական բարեկեցությունը պատկերացնում եմ հետևյալ կերպ.

Ենթադրենք, որ տարեց կինը՝ այրին, որը մինչ այդ ստիպված էր ապրել 60,000 մարկ կապիտալի ներդրման տոկոսներով, տոկոսային ստրկության օրինականորեն հայտարարված վերացման միջոցով զրկվում է իր եկամտի աղբյուրից: Այստեղ, կենսաթոշակային համակարգի լայնածավալ ընդլայնման միջոցով, վերոնշյալ անձին հնարավորություն կտրվի ստանալ իր կապիտալին համապատասխանող կենսաթոշակ, որի միջոցով տարեկան կենսաթոշակը կարող է նույնիսկ ավելացվել նախկին տոկոսային եկամտաբերության համեմատ, որպեսզի որոշակի փոխհատուցում տրվի նաև փողի արժեքի նվազման համար նույնիսկ այս մարդկանց շրջանակին: Այսպես, օրինակ, Ռայխի, նահանգների պարտքային գործիքներով կամ ծածկված պարտատոմսերով հանձնված 60,000 մարկերի դիմաց կարող է տրվել տարեկան 4000 մարկ ցմահ կենսաթոշակ: Եթե այրին երեխաներ ունի և ցանկանում է նրանց կտակել հարստության մի մասը, ապա նրան կարող է թույլատրվել, որ միայն 40,000 մարկերը վերածվեն կենսաթոշակի, իսկ մնացած 20,000-ը կպահվի երեխաների համար: 40,000 մարկից, կախված կենսաթոշակի դիմորդի տարիքից, տարեկան կարող էր տրամադրվել ստացված կապիտալի մինչև 1/12-ը: Ավելին, նշենք նաև, որ տոկոսային ստրկության վերացման հետևանքով ճնշող հարկերի վերացման հետ մեկտեղ, այրի կնոջ կենսապահովման արժեքը բավականին կնվազի:

Բնակչության յուրաքանչյուր շերտի անձնական շահերի մանրամասն ուսումնասիրությունը զգալիորեն կգերազանցի այս ակնարկի շրջանակը: Նման հեղափոխական պահանջը չի կարող վերաբերել անձնական շահերին. այնուամենայնիվ, երբ գաղափարը ուժի մեջ մտնի, կտեսնենք, որ առողջական հետևանքները, ի վերջո, անձնական օգուտ են բերում յուրաքանչյուր անհատի:

Հենց վերևում արդեն առանձնացված խնդրի՝ ռազմական պարտատոմսերի տոկոսներից ազատման հասնելու միջոցով, ես արդեն փորձել եմ հստակեցնել, որ փոքր կապիտալիստները՝ այսինքն՝ ես նկատի ունեմ բոլոր հարյուր հազարավորներին, որոնց մղել է հիպերամերիկյան գովազդը,

Machine Translated by Google

արշավ՝ իրենց խնայողությունները ռազմական պարտատոմսերի բաժանորդագրությանը ուղորդելու համար՝ ոչ միայն տոկոսներից որևէ օգուտ չստանալով, քանի որ, իհարկե, նրանք պետք է դրանք իրենք վճարեն հարկերի միջոցով, այլև, խոշոր կապիտալի պաշտպանության համար նախատեսված հարկային օրենսդրությամբ, պետք է աջակցեն միլիոնավոր մարկերի բաժանորդագրությունների տոկոսների վճարումներին:

Ինձ թվում է, որ այս անմիջական նկատառումներից զատ, բոլորին ուղղված կոչը՝ հանուն իրենց երեխաների բարեկեցության, ինքնին պետք է համոզի անհանգիստ պարտատոմսատիրոջը որպես լիովին բնական ընդունել Ռայխի պարտքերի հավերժական տոկոսներից հրաժարվելը: Այս դեպքում, ի՞նչ է իրականում կորցնում հայրենասերը, որը 10,000 մարկ է տվել իր ծայրահեղ կարիքի մեջ գտնվող հայրենիքին, բացի հարյուր տարվա ընթացքում 50,000 մարկ տոկոս ստանալու վաշխառուական պահանջից՝ նույնիսկ հիմնական գումարը չնվազեցնելով: Հավերժ նրա երեխաներն ու թոռները պետք է աշխատեն միայն ամբողջ տոկոսը վճարելու համար:

卐卐卐卐卐

Փոխառված գումարների վերադարձման հարցը կարող է լուծվել տարբեր ձևերով: Իմ համառոտ ներկայացված խնդրի վերաբերյալ հիմնական գաղափարներում, որոնք ես ներկայացրել եմ Բավարիայի ժողովրդական պետության կառավարությանը [Կուրտ Այզների գլխավորությամբ] անցյալ տարվա նոյեմբերի 20-ին [1918], ես առաջարկել եմ պարզապես վերադարձնել տոկոսները՝ տարեկան 5% տոկոսադրույքով, 20 տարի ժամկետով: Կարծում եմ, որ հաջորդիվ կարող եմ նույնիսկ շատ ավելի լավ առաջարկ անել, որն իր պարզության շնորհիվ, անկասկած, արժանի է նախապատվության. «Ռազմական պարտատոմսերի վկայականները տոկոսների չեղարկումից հետո կհայտարարվեն որպես արժույթ»: Սա Կոլումբոսի ձուն է: Այս միջոցառման առավելությունն առաջին հերթին այն է, որ ոչ ոք իրականում ոչինչ չի զգում դրանից: Ռազմական պարտատոմսերի վկայականները շարունակում են մնալ պահեստներում, բայց ոչ մի երիտասարդ դրանք չի ստանում, ինչպես գիրքը, պահարանը կամ որևէ այլ օգտակար առարկա, որը ինչ-որ մեկը կտրամադրեր իր ընկերոջը:

Եթե մեկին փող է պետք, ապա պարզապես պատերազմական պարտատոմս է հանում և դրանով վճարում:
Ի վերջո, ռազմական պարտատոմսերը նույնքան գեղեցկություն և թղթային արժեք ունեն, որքան մեր մյուս 10, 20, 100 և 1000 մարկանոց թղթադրամները: Անկասկած, խոսք չի կարող լինել այն մասին, որ շուկան կհեղեղվի արժույթով՝ տոկոսային տնտեսությունից անտոկոս ազգային համակարգի անցնելու այսպիսի անխափան գործընթացում:
տնտեսություն: Բոլոր ռազմական պարտատոմսերի վկայականները իսկապես արդեն լավ պաշտպանված են և պահվում են բանկային պահոցներում կամ ժողովրդի կողմից անվտանգ համարվող այլ թաքստոցներում, ինչպիսիք են բրդյա գուլպաները կամ գոմաղբի կույտերը: Իրոք, չի կարելի ժխտել, որ մեր թողարկված թղթադրամը, մոտ 40 միլիարդը, նույնպես շրջանառության մեջ չէ, այլ մեծ մասամբ կուտակված է վերը նկարագրված եղանակով: Պատերազմից առաջ տնտեսական բումի ժամանակ մեր արժույթի կարիքը նույնպես կազմում էր ընդամենը մոտ 4-6 միլիարդ, և անհավանական է, որ այսօր մեզ անհրաժեշտ լինի կրկնակի ավելի շատ՝ ավելի ու ավելի տարածված անկանխիկ տնտեսության մեջ :

卐卐卐卐卐

Տոկոսների չեղարկումը պետք է կատարվի ճիշտ նույն ձևով բոլոր ֆիքսված տոկոսադրույքով ակտիվների համար: Այս ակտիվների համար, ինչպես նաև դիվիդենտներ բերող ակտիվների համար, խորհուրդ է տրվում սկզբնապես առաջարկվող «մարումը» 20 կամ 25 տարվա տարեկան կենսաթոշակների տեսքով, հատկապես հիփոթեքային վարկերի համար:

Հիփոթեքային վարկերի տոկոսային ստրկության վերացումը, անկասկած, նշանակում է բնակարանային խնդրի լուծում, ազատագրում չափազանց բարձր վարձավճարներից: Ամենևին էլ պարզ չէ, թե ինչու է տերը

6 Հետագա հատվածում Ֆեդերը նշում է, որ որոշել է, որ պարզապես ռազմական պարտատոմսերի վկայականները որպես արժույթ օգտագործելը թույլատրելի չէ: լավագույն գաղափարը: Նա առաջարկում է, որ դրանք փոխակերպվեն բանկային վարկի:

Machine Translated by Google

Հիփոթեքի վարձը պետք է ունենա մեկ անգամ վարկ տրված գումարից տոկոսների հավերժական օգուտը, ինչու՞ նրան պետք է տրամադրվի ապրանքների անխափան և անվերջ հոսք, ինչու՞ ժողովրդի մեծ մասը, միայն այս անառողջ տոկոսադրույքի սկզբունքի համար, պետք է տարեցտարի բարձր վարձավճարներ վճարի: Եկեք շատ կարճ ընդհատենք, որ ակնհայտ է, որ վարձավճարների լիակատար չեղարկման մասին խոսք լինել չի կարող, քանի որ, իհարկե, տների կառավարումն ու պահպանումը պահանջում են մշտական աշխատանք և գումար: Այսպիսով, վարձավճարների իջեցումը կարող է տեղի ունենալ միայն այնքանով, որքանով դա առաջանում է ինքնուրույն՝ հիփոթեքների ավարտված մարման միջոցով:

Միայն մեկ բան պետք է կտրուկ շեշտել, որ տոկոսների ստրկության վերացումը ոչ մի կապ չունի մեր ամբողջ արժեք ստեղծող աշխատանքի հետ, այնքանով, որքանով որևէ խոչընդոտ չի ստեղծվում ձեռնարկատիրական ոգու, արտադրողական աշխատանքի, ապրանքների արտադրության, հարստության ձեռքբերման համար: Ընդհակառակը, ինչպես տեսանք, ամբողջ աշխատավոր ժողովուրդը ազատվում է խեղդող, անհիմն, ծանր բեռից. մեր հոգևոր կյանքը մաքրվում է հարբեցնող թույնից:

Մենք կարող ենք ասել, թե որքան ճիշտ է պատմության ընթացքում ճանաչվել տոկոսների խնդրի արդյունավետությունը, այն փաստից, որ բոլոր դարաշրջանների և բոլոր ժողովուրդների մտքերը զբաղված են եղել դրանով...

Հին Կտակարանի տարբեր հատվածներում, ինչպիսիք են Ղևտացոց 25-ը և Բ Օրինաց 15-ը, մենք գտնում ենք տոկոսների դադարեցման վերաբերյալ կանոնակարգեր այն տեսքով, որ յոթերորդ տարին միշտ պետք է լինի ընդունման կամ հոբելյանի օր, որի ընթացքում պետք է մարվեն ժողովրդական ընկերների բոլոր պարտքերը:

Սոլոնը մ.թ.ա. 594 թվականին օրենսդրությամբ վերացրեց անձնական պարտքային ստրկությունը: Այս օրենքը կոչվում էր մեծ Սեյսաքթեա (բեռներից ազատվելը):

Հին Հռոմում մ.թ.ա. 332 թվականի Lex Gemicia-ն կտրուկ արգելեց հռոմեացի քաղաքացիներին որևէ տոկոս գանձել:

Հուստինիանոսի օրոք արգելվեց բարդ տոկոսների գանձումը, որի համաձայն՝ այլևս տոկոս չպետք է պահանջվի, երբ ժամկետանց տոկոսները կուտակվել են սկզբնապես տրամադրված գումարի մակարդակին:

Հռոմի պապ Լևոն I-ը (Մեծը) 443 թվականին հրամանագիր է ստորագրել տոկոս գանձելու ընդհանուր արգելքի մասին. մինչ այդ միայն հոգևորականներին էր արգելված վարկի դիմաց տոկոս պահանջել: Տոկոսների արգելքն այժմ կանոնական իրավունքի մաս էր կազմում և նաև պարտադիր կարգավորում էր աշխարհիկների համար: Աշխարհիկ օրենսդրությունը նույնպես աստիճանաբար համապատասխանեցվեց կանոնական հայացքներին և նույնիսկ սպառնում էր պատժով տոկոս գանձելու համար: Սա մենք գտնում ենք Սրբազան Հռոմեական կայսրության 1500, 1530 և 1577 թվականների ոստիկանական որոշումներում:

Իհարկե, նման օրենքներն այժմ մեծ դիմադրություն էին ցուցաբերում և հաճախ շրջանցվում, և այս բավականին կարճ պատմական հետահայացքում կարելի է միայն որպես զարմանալի պատմական փաստ նշել, որ չնայած 11-17-րդ դարերի կանոնական իրավունքի համաձայն տոկոսագումար գանձելն արգելված էր քրիստոնյաներին, այն թույլատրվում էր հրեաներին:

Անչափ հմայիչ կլիներ յուրաքանչյուր դեպքում հետաքննել, թե որ տնտեսական ուռուցքներն են հանգեցրել այս հզոր բեռնաթափմանը: Հատկապես արժեքավոր կլիներ տեսնել, թե որ տերություններն ու ուժերն են անընդհատ խախտել տոկոսների վերաբերյալ արգելքները:

Միջնադարում վաշխառուները հաճախ կարճ աշխատանք էին կատարում. ֆերմերները կամ քաղաքացիները, արյունահոսությունից հետո, հավաքվում էին և մինչև մահ ծեծում էին շահագործողներին: Այսօր մենք ունենք

Machine Translated by Google

մտել է շահերի խնդրի բոլորովին այլ փուլ: Նման ջարդերը խորապես դատապարտելի են:

Բացի այդ, այլևս խոսքը հիվանդության առանձին, տեղայնորեն սահմանափակ ախտանիշների մասին չէ, որոնց դեմ կարելի է պայքարել թարախային գրպանիկը կտրելով. տեղի ունեցողը ողջ մարդկության լուրջ ախտահարում է:

卐卐卐卐卐

Պետք է ամենից շեշտադրելիորեն ընդգծել, որ հենց մեր ժամանակակից մշակույթն է, հենց տնտեսական հարաբերությունների միջազգայինությունն է, որ շահերի սկզբունքն այդքան մարդասպան է դարձնում: Նախորդ պատմական հետահայացքը չպետք է դիտարկել որպես այսօրվա հանգամանքների համեմատություն: Երբ բաբելոնացիները հաղթեցին ասորեստանցիներին, հռոմեացիները՝ կարթագենցիներին, գերմանացիները՝ հռոմեացիներին, այդ ժամանակ տոկոսների ստրկությունը շարունակական չէր. չկային միջազգային համաշխարհային տերություններ: Պատերազմները նույնպես ֆինանսավորվում էին ոչ թե փոխառությունների, այլ խաղաղության ընթացքում կուտակված գանձերի միջոցով: Դեյվիդ Հյումը շատ լավ ակնարկ է տալիս այս մասին իր «Հանրային վարկի մասին էսսեում»: Միայն ժամանակակից դարաշրջանն է՝ իր սեփականության շարունակականությամբ և միջազգային իրավունքով, թույլ է տալիս վարկային կապիտալին հասնել անսահմանության: Քրիստոսի ծննդյան ժամանակ տոկոսներով ներդրված պեննին այլևս գոյություն չունի, քանի որ այդ ժամանակվանից ի վեր սեփականության բոլոր իրավունքները մի քանի անգամ ստիպված են եղել տեղի տալ բռնությանը. ընդհակառակը, հին Ռոտշիլդների կողմից տոկոսներով ներդրված պեննին դեռևս գոյություն ունի և գոյություն կունենա, եթե գոյություն ունենա միջազգային իրավունք, հավերժ:

Բացի այդ, պետք է հաշվի առնել, որ Երկրի լայն տարածքները միայն ժամանակակից դարաշրջանում են անցել բնական տնտեսությունից դրամական տնտեսության: Այս առումով հատկապես կարևոր է, որ միայն 19-րդ դարի կեսերին վերացվեցին տոկոսագումար գանձելու բոլոր սահմանափակումները, ինչպես նաև տոկոսագումարի բոլոր արգելքները. այսպես՝ Անգլիան 1854 թվականին, Դանիան 1856 թվականին, Բելգիան 1865 թվականին, Ավստրիան 1868 թվականին:

Այսպիսով, այսօրվա հետաքրքրությունը որպես փողի տիրապետումից անբաժանելի հասկացությունը կես դարից շատ ավելի հին չէ: Սակայն հենց այս հետաքրքրություն-հասկացությունն է առաջին անգամ փողը վերածել այնպիսի համընդհանուր հարկադրանքի դիվային ուժի, որը մենք ճանաչել ենք:

Պետությունների սկզբնական, ապա անընդհատ աճող պարտքը կապիտալիստներին նույնպես թվագրվում է միայն 19-րդ դարի կեսերին : Միայն այդ ժամանակից ի վեր ենք տեսնում, թե ինչպես է պետությունը ժողովրդական համայնքի հոգաբարձուից վերածվում կապիտալիստական շահերի հոգաբարձուի: Այս զարգացումը հասել է իր գագաթնակետին ռազմական պարտատոմսերի միջոցով, որոնց մենք հանդիպում ենք բոլոր երկրներում, որոնք, ինչպես մենք արդեն ճանաչել ենք, բացառապես ծառայում են միայն մամոնիստական շահերին, որոնք պետք է պսակվեն համաշխարհային վարկի հսկայական վարկային կառույցով:

卐卐卐卐卐

Այս կարճ հետահայացքները մեզ համար պետք է հեշտացնեն վերջապես ազատվել այն ենթադրությունից, որ վարկային կապիտալին պետք է տրվի ինքն իրենից հավերժ և անվերջ աճելու գերաշխարհային ուժ: Օժտված լինելով չորանալու սարսափելի ներուժով: Մենք պետք է ազատվենք այն մտքից, որ վարկային կապիտալը, որը չի ազդվում աշխարհիկ գործերից և չարագործություններից, պետք է կարողանա նստել ամպերի վերևում, չազդվել անցողիկությունից, չազդվել կործանարար ուժերից, չազդվել մեր հսկա թնդանոթների կրակոցներից: Քանզի, եթե նույնիսկ տներն ու խրճիթները, երկաթուղիներն ու կամուրջները, որոնք արկերից կոտրվել են, խորտակվեն փոշու և մոխրի մեջ, գրավադրված վարկերը դեռ գոյություն կունենան:

Machine Translated by Google

Երկաթուղային պարտատոմսերը և պետական պարտքի վկայականները դրանով չեն ջնջվում: Եթե գյուղերն ու քաղաքները, ամբողջ նահանգները զոհ դառնան պատերազմի խելագար ավերածություններին, ի՞նչ կլինի արդյունքը: Նոր պարտքի վկայականներ են դա նշանակում: Ագահության փայլատակող աչքերով ամպերի վերևում գահակալած «Ոսկե Ինտերնացիոնալը» հետևում է մարդկության խելագար վազքին: Եվ շատ հեռու չէ այն ժամանակը, երբ ամբողջ մարդկությունը վերջապես կծառայի միայն որպես մամոնիզմի տոկոսային ստրուկներ:

Գաղափարը միջազգային է. այն պետք է ազատագրի ամբողջ աշխարհը: Փառք այն ազգին, որն առաջինը համարձակ քայլ է անում: Շուտով ուրիշներն էլ կհետևեն:

Ինձ հաճախ ուղղվող հարցը՝ արդյոք գաղափարը ազգային մակարդակով իրագործելի է, ես... պատասխանեք այո: Մենք ներքին պարտք ունենք:

Արտասահմանյան տոկոսային պահանջների դեմ մենք բնականաբար անզոր ենք առայժմ. դրանք պարզապես պետք է վճարվեն: Կապիտալի չափազանց արտահոսքը պետք է հնարավորինս կասեցվի, բայց որքան էլ օրենսդիրը խուսափի սպանության, մարդասպանության, խարդախության և այլնի դեմ օրենքներ մշակելուց, քանի որ միշտ կլինեն չարագործներ, նույնքան քիչ պետք է ժողովուրդն իր ամբողջությամբ խուսափի իր պետական ֆինանսների վերականգնման համար անհրաժեշտ համարվող քայլ կատարելուց, միայն այն պատճառով, որ ժողովրդի լավագույն տարրերը չեն փորձում իրենց ավարը տեղափոխել երկրից դուրս անվտանգ վայր: Եթե ենթադրենք, որ ռազմական պարտատոմսերի հարյուր միլիոնավոր, նույնիսկ միլիարդավոր դոլարներ կծախսվեն արտասահմանում, նույնիսկ սա դեռևս չի կարող էական խթան լինել տոկոսային ստրկության վերացման ձախողման համար, քանի որ համամասնորեն, ավելի քան 250 միլիարդ մարկ ֆիքսված տոկոսադրույքով ներքին ներդրումային ակտիվներից, մեծ մասը դեռ պետք է լինի երկրում:

Եկեք կրկին համառոտ ամփոփենք: – Տոկոսների ստրկության վերացումը մեր պետական ֆինանսների վերջնական և մշտական բուժման արմատական միջոցն է: – Տոկոսային համայնքի վերացումը նշանակում է ճնշող ուղղակի և անուղղակի հարկերից հրաժարվելու հնարավորություն, քանի որ պետական բիզնեսը, հատկապես հետագա համապատասխան ոլորտների (ներքին նավագնացություն, էլեկտրաէներգիա, օդային երթևեկություն և այլն) սոցիալականացումից հետո, բավարար ավելցուկներ կտրամադրի պետական գանձարանին՝ պետության բոլոր սոցիալական և մշակութային խնդիրները լուծելու համար:

Այս ֆինանսական հաշվին զատ, շահագրգիռ համայնքի վերացումը բոլոր ոլորտներում արտադրողական աշխատանքին կտա այն առաջնահերթությունը, որին այն արժանի է: Փողը կրկին կվերադարձվի իրեն համապատասխան դերին՝ մեր ազգային տնտեսության հզոր շարժիչ ուժը լինելու համար: Այն կրկին կդառնա այն, ինչ կա՝ ավարտված աշխատանքի վկայագիր, և այդպիսով ճանապարհը կբացվի ավելի բարձր նպատակի՝ մեր դարաշրջանի մոլեգնող փողասիրությունից զերծ մնալու համար:

Գաղափարը մատնանշում է ամբողջ աշխատավոր բնակչության միասնական ճակատի ստեղծումը՝ սկսած անապահով բանվորից, որը, ինչպես տեսանք, շատ ծանրաբեռնված է անուղղակի հարկերով՝ վարկային կապիտալի բավարարման համար, մինչև պետական ծառայողների և աշխատողների ամբողջ բուրժուական դասը, գյուղատնտեսական և մանր առևտրական միջին դասը, որոնք զգում են փողի անողոք բռնապետությունը՝ անմխիթար բնակարանների, գյուղատնտեսական հողերի վարձակալության, բանկային տոկոսների և այլնի տեսքով, մինչև մեր խոշոր արդյունաբերության առաջատար ղեկավարները, գյուտարարներն ու տնօրենները, որոնք բոլորը միասին են խրված խոշոր վարկային կապիտալի ճանկերում, որոնց համար կյանքի առաջին խնդիրը միշտ աշխատելն է կենսաթոշակների, դիվիդենտների և տոկոսների համար՝ կուլիսներում խաղացող փողային ուժերի համար: Այս խմբին են պատկանում նաև մտավորականության բոլոր շրջանակները՝ արվեստագետներ, գրողներ, դերասաններ, գիտնականներ, ինչպես նաև այլ անկախ մասնագետներ:

Չնայած խոշոր վարկային կապիտալը, որպես ֆիզիկական անձանց խումբ կամ որպես շահագրգռվածության սկզբունքի մարմնացում, գիտակցաբար կամ բնազդաբար ձգտում է թաքցնել իր անսահման վերահսկողության տենչի փաստը, և չնայած մեր ամբողջ իրավական ավանդույթը, որը հիմնված է Հռոմեական իրավունքի, այսինքն՝ պլուտոկրատիայի պաշտպանությանը ծառայող իրավունքի վրա, միշտ այդքան ուժեղ շեշտել է սեփականության պաշտպանությունը և դրանով իսկ ներթափանցել մեր ժողովրդի արդարության զգացումը, շահագրգռվածության ստրկության

Machine Translated by Google

Փողը պետք է գա որպես միակ ելք ամբողջ աշխարհին սպառնացող տնտեսական ստրկացումից՝ «Ոսկու Ինտերնացիոնալի» կողմից, որպես մամոնիզմի թույնը՝ դրա ապականությամբ և մեր դարաշրջանի մտածելակերպի աղտոտմամբ, դուրս մղելու միջոցներից մեկը:

Պատերազմական պարտատոմսերի վերածումը բանկային վարկի

§1-ում նշված՝ ռազմական պարտատոմսերի վկայականները և այլն օրինական վճարամիջոցների վերածելու պահանջը բազմիցս հանդիպել է այն առարկությանը, որ դա կնշանակեր շուկան չափազանց շատ ողողել արժույթով: Այս առարկությունն ինքնին բավականին սխալ է: Գնաճը տեղի է ունենում ռազմական պարտատոմսերի միայն գոյության միջոցով:

Սակայն ճիշտ է, որ իր սխալականությանը հակառակ, այս թղթերի ֆիզիկական առկայության վերաբերյալ մտահոգությունը, որոնք հայտարարվել են որպես արժույթ, չի վերանում, և, հետևաբար, չնայած անիրատեսական լինելուն, այս մտահոգությունը կարող է առաջացնել անցանկալի կողմնակի ազդեցություններ, կարծես իրականում տեղի է ունեցել նոր գնաճ: Հետևաբար, փոփոխելով § 1-ը, մենք պահանջում ենք, որ տոկոսներ վճարելու պարտավորության օրենսդրական չեղարկումից հետո, ռազմական պարտատոմսերի վկայականները, ինչպես նաև այլ պետական պարտատոմսերը, փոխարկվեն [ոչ թե արժույթի, այլ] բանկային վարկի:

Այս ձևակերպումն ունի այն մեծ առավելությունը, որ կդադարի ռազմական պարտատոմսերի թղթի տեսքով ֆիզիկական գոյությունը. ռազմական պարտատոմսերի վկայականները Ռեյխսբանկ կհանձնվեն բանկերի, բանկիրների, խնայողական հաստատությունների և այլնի կողմից և կոչնչացվեն անվանական արժեքի վարկային նոտա թողարկելուց հետո: Դրանով Գերմանիայի գրեթե յուրաքանչյուր բնակիչ կստանա բանկային վարկ, բաց բանկային հաշիվ, որը կարող է օգտագործել:

Նման ընթացակարգը նաև մեծ առավելություն կունենար, որ խոշոր ներդրումների պահպանումը մասնավոր տիրապետության տակ հնարավոր չէր լինի, քանի որ սահմանված ժամկետի լրանալուց հետո չտրամադրված վկայականները կհայտարարվեին անվավեր:

Ավելին, առնվազն հնարավոր կլիներ վերահսկել, թե որքան ռազմական պարտատոմսեր են ծախսվում երկրից դուրս [այդպիսով ազդելով Գերմանիայի առևտրային հաշվեկշռի վրա]: Վերջին կետը, սակայն, ոչ մի կերպ չպետք է խոչընդոտի տոկոսների ստրկության վերացման իրականացմանը: Քանի որ մենք իսկապես չափազանց թույլ ենք զգում արտասահմանյան երկրների համեմատ, մենք պետք է բավարարենք (միայն) այն տոկոսային պահանջները, որոնք մեզ բախվում են արտասահմանից: Անձամբ ես լիովին այն կարծիքին եմ, որ մենք պետք է նաև պաշտպանենք տոկոսների չեղարկումը նույնիսկ արտասահմանյան պարտատոմսերի տերերի համար: Մենք չպետք է վախենանք, որ արտասահմանյան տոկոսային պահանջները կկիրառվեն զենքի ուժով, քանի որ այդքան մեծ առաջընթաց է գրանցվել [պատերազմական խելագարությունից] ինքնագիտակցությանը նմանվող մի բանի վերադառնալու գործում, և պատմության մեջ երբեք պատերազմական գործողություն չի ձեռնարկվել մեծ պետության դեմ՝ մասնավոր անձանց վրա ազդող ֆինանսական միջոցառ նաև չպետք է պատկերացնել, որ նույնիսկ ֆրանսիացի ժողովուրդը վերջնագիր կներկայացնի Գերմանիային պարոնայք Մայերի, Շուլցեի և Կոնի կողմից Գերմանիայից պահանջվող տոկոսների պատճառով, որոնք հիմնված էին սահմանից այն կողմ տեղափոխվող նրանց գերմանական ռազմական պարտատոմսերի վրա:

Բացի այդ, հնարավոր կլիներ, որպեսզի աշխարհի մնացած մասին նույնիսկ պետական սնանկության տպավորություն չթողնի, անցկացնել ռազմական պարտատոմսերի վիճակախաղ, որը, իհարկե, հեշտությամբ կարող էր կեղծվել՝ հիմնվելով վկայականների պահանջվող տրամադրման միջոցով ստացված վիճակագրության վրա, որպեսզի սկզբում միայն ենթադրաբար արտասահմանում գտնվող մարդկանց պատկանող համարները ընտրվեին և վճարվեին Ռեյխի թղթադրամներով:

Երրորդ բանը կլիներ ռազմական պարտատոմսերի բաշխման ողջունելի հաստատումը և դրան ուղեկցող հնարավորությունը, որը դեռևս գոյություն ունի հարստության հարկի արտակարգ պարզ հավաքագրման համար, մինչդեռ դրամաշնորհատուները, իհարկե, պարզապես պետք է հրահանգեն Ռեյխսբանկի գրասենյակներին պարոն Ն.Ն.-ի հաշվից գանձել այսքան շատ մարկ հարկ: Այս կերպ հարկահավաք-

Machine Translated by Google

վճարումները կլինեին շատ ավելի անցավ, չնայած, իհարկե, հարկ վճարողների բողոքարկման իրավունքը կշարունակեր գոյություն ունենալ իր ամբողջ ծավալով:

Ռազմական պարտատոմսերի բանկային վարկերի նման փոխակերպմամբ (փոխակերպմամբ) կարելի է նաև որոշակի սոցիալական համահարթեցում ապահովել, քանի որ ռազմական պարտատոմսերի մեջ փոքր ներդրումները, այսինքն՝ բոլոր նրանց բոլոր փոքր բաժանորդագրությունները, որոնց համար ռազմական պարտատոմսերի բաժանորդագրությունը իրականում պետք է համարվի հայրենասիրական գործ, ասենք՝ մինչև 5 կամ 10 հազար մարկ, կհաշվարկվեն անվանական արժեքով, մինչդեռ բոլոր ավելի մեծ բաժանորդագրությունները կարող են վարկավորվել սահմանված փոխարժեքով: Բոլոր մյուս պետական պարտատոմսերի վարկերը կկարգավորվեն բացարձակապես նույն կերպ:

Հատուկ մեկնաբանություններ օրենքի պահանջարկի վերաբերյալ Մանիֆեստ

§ 1-ի

վերաբերյալ Անխուսափելի է, որ բոլոր պետական և համայնքային պարտքերի բաժանորդագրությունները դիտարկվեն նույն կերպ, քանի որ միայն մեր ամբողջ դրամական համակարգի այդպիսի միասնական լայնածավալ կարգավորում կարող է իրականացվել՝ ձեռք ձեռքի տված տոկոսային ստրկության վերացման հետ:

§ 2-ի վերաբերյալ

Արդեն իսկ պարզ է, որ տոկոսային ստրկության վերացումը պետք է կիրառվի միաժամանակ մյուս բոլոր ֆիքսված տոկոսադրույքով պարտատոմսերի նկատմամբ, որպեսզի չառաջանա այս պարտատոմսերի աբսուրդային աճ, ինչը, ակնհայտորեն, տեղի կունենար, եթե միայն պետական պարտատոմսերը հայտարարվեին անտոկոս: Պարտքի կրճատումը, որպես այդպիսին, կիրականացվի տարեկան մարման միջոցով, որի միջոցով կիրականացվի պարտքային բոլոր օբյեկտների մշտական և հետևողական ազատում պարտքերից:

§ 3-ի վերաբերյալ

Այս պարբերությունը շատ սերտորեն կապված է նախորդների հետ, ինչպես նաև § 5-ում հիփոթեքային վարկերի ազգայնացման պահանջի հետ: Հիփոթեքով ծանրաբեռնված գյուղացին կամ տանտերը, ինչպես նախկինում, շարունակում է վճարել այն գումարը, որը պետք է վճարեր իր պարտատերերին, բայց այլևս ոչ թե որպես հավերժական տոկոս, այլ որպես մարում: Այսպիսով, 20, 25 կամ 30 տարի անց, կախված նախկինում գործող տոկոսադրույքից, հողի և տան սեփականությունը կազատվի պարտքից: (Իր հերթին, հիփոթեքային բանկը, բնականաբար, կարող է նույն կերպ շարունակել համապատասխանաբար տոկոսներ վճարել ծածկված պարտատոմսերի տերերին:) Այս պարտքից ազատագրման հետ զուգահեռ առաջանում է համայնքի սեփականության իրավունքը հիփոթեքներից ազատված անշարժ գույքի նկատմամբ:

Բնակարանների համընդհանուր գրանցամատյանը, կամ, ավելի ճիշտ, անշարժ գույքի կադաստրը, պետք է լինի առաջնահերթ, քանի որ պարտքերից զերծ անշարժ գույքի սեփականատիրությունը, բնականաբար, ունի նաև ներդրված կապիտալի վերադարձման իրավունք, ինչպես նաև վարձավճարի մի մասի նկատմամբ մշտական պահանջ, որպեսզի վճարի անշարժ գույքի սեփականության հետ կապված բոլոր վճարները, ծախսերը և այլն, ինչպես նաև համապատասխան փոխհատուցում սեփականատիրոջ կողմից կատարվող աշխատանքի համար7 :

Եկեք սա ընդհանուր առմամբ քննարկենք քաղաքային բազմաբնակարան շենքի օրինակով:
Տան արժեքը կազմում է 100,000 մարկ: Դրա դիմաց գրանցված է 50,000 մարկ հիփոթեքային բանկի ներդրում՝ 4% տոկոսադրույքով 1-ին դիրքում, 20,000 մարկ ոչ կորպորատիվ ներդրում՝ 5% տոկոսադրույքով:

7 Բնակարանների գրանցամատյանի և պարտքերից զերծ սեփականատերերի իրավունքների միջև կապը առեղծվածային է, եթե միայն գաղափարը վարձակալվող անշարժ գույքի աճը կառավարելն այնպես չէ, որ այն մնա բավականին շահութաբեր:

Machine Translated by Google

դիրք 2, և 30,000 մարկը՝ տանտիրոջ կողմից անձամբ վճարված գումարն է: Վարձավճարից ստացված եկամուտը կազմում է 7000 մարկ: Դրանից պետք է վճարվի 2000 մարկ՝ առաջին գրավի համար, 1000 մարկ՝ երկրորդ գրավի համար և 1000 մարկ՝ ծախսերի, ծախսերի և այլնի համար՝ ընդհանուր առմամբ 4000 մարկ: Այսպիսով, տանտիրոջը մնում է 3000 մարկ՝ որպես տոկոսագումար [այսպես ասած] իր սեփական ներդրված 30,000 մարկ կապիտալի համար:

Տոկոսների օրինական վերացման կիրառումից հետո տասը տարի անց իրավիճակը հետևյալն է. 1-ին հիփոթեքը՝ 30,000 մարկ, 2-րդ հիփոթեքը՝ 10,000 մարկ: Տանտերն ամբողջությամբ վերականգնել է իր կապիտալ ներդրումը, բայց մյուս կողմից՝ գոյություն ունի 50,000 մարկ չափով սեփականության նոր, հանրային իրավունք: Դրանով սկսվում է պետության իրավունքը՝ որոշում կայացնելու վարձավճարից ստացվող հետագա եկամուտների և վարձավճարի չափը որոշելու վերաբերյալ8 :

Անարդար կլինի հիմա, վճարման առումով, տան սեփականատիրոջը նույն մակարդակի վրա դնել գրավադրված վարկերի հետ: Քանի որ նրա կապիտալը նեղ իմաստով մաքուր վարկային կապիտալ չէ, որը պետք է ազդվի տոկոսային ստրկության վերացման վրա. այստեղ խոսքը «ռիսկային» կապիտալի մասին է, մասնավորապես՝ արժեքավոր ապրանքի, մասնավորապես՝ տան վերածված գումարի: Հետևաբար, տան սեփականատիրոջից է կախված՝ տրամադրել վճարումների ավելի երկար ժամկետ, թե՞ համապատասխան տոկոս, որը մշտապես ներառվի տան շահագործման ծախսերի մեջ:

Այստեղ նպատակը չի կարող լինել որևէ պարտավորեցնող առաջարկ անելը. այստեղ միայն առաջարկներ են արվում այն մասին, թե ինչպես կարող է տոկոսային տնտեսության անխոչընդոտ անցումը անտոկոս տնտեսության տեղի ունենալ նույնիսկ անշարժ գույքի ոլորտում:

Օրինակն ամբողջացնելու համար ենթադրենք, որ 25 տարի անց վիճակը հետևյալն է. այդ ժամանակ բոլոր գրավադրումները մարված են. միայն մշտական ծախսերը նույնն են կամ, տան ավելի մեծ տարիքի պատճառով, 1000 մարկից աճել են մինչև գուցե 1500 մարկ: Ենթադրենք, որ այս գումարից տան սեփականատիրոջը տրամադրվող եկամուտը նույնպես կազմում է մոտ 1000-1500 մարկ: Հետևաբար, ստացվում է, որ վարձակալության եկամուտներից մոտ 3000 մարկ է ծախսվում չքննարկվող ծախսերը ծածկելու վրա, մինչդեռ վարձակալության եկամուտներից սկզբնական 7000 մարկից մնացած 4000 մարկերը ազատորեն կօգտագործվեն: Այսպիսով, պետությունը հնարավորություն ունի կրճատել վարձավճարները կեսից ավելիով. դա կանի, օրինակ, աշխատողների բնակարաններում, կամ պետությունը կարող է կրճատել վարձավճարները ընդամենը 20, 30 կամ 40%-ով և այդպիսով այդ տարբերությունից ստանալ եկամտի հսկայական աղբյուր այլ հանրային կարիքների համար, առաջին հերթին, բնականաբար, հանրային տների շինարարության համար: Առանձնատների համար վարձավճարները չեն նվազում, կամ շատ չեն նվազում, ինչի հետևանքով շատ մեծ լրացուցիչ միջոցներ են հասանելի դառնում նաև տների ավելի լավ կառուցման կամ հատուկ սոցիալական նպատակների համար: Սակայն ապագա այս իրավիճակը բացահայտում է, և ես սա համարում եմ շատ արդյունավետ հեռանկար, համայնքի (պետության) համար ներքին արդարացումը նույնիսկ հիմա մասնակցելու վարձավճարի չափը որոշելուն այն ձևով, որը ես ուրվագծեցի վերևում՝ աշխատողների բնակարանների վարձավճարը նվազեցնելով:

Պետության՝ անշարժ գույքի սեփականությանը մասնակցելու աճող իրավունքի մեջ է նաև կայանում կայուն թողարկման բանկի հիմք և հիփոթեքային վարկատուներին վարկերի տրամադրում:

§ 4-ի և 5-ի վերաբերյալ

Այս պարբերությունները պահանջում են ամբողջ դրամական համակարգի սոցիալականացումը: Փողը միայն և բացառապես ավարտված աշխատանքի համար տրված վաուչեր է, որը տրամադրվում է իր սեփական համայնքի կողմից:

---

8 Ֆեդերը չի նշում, թե ինչպես է ստացել 50,000 մարկի թիվը. այն կազմում է բնակարան-շենքի արժեքի կեսը, բայց նաև հավասար է կորպորատիվ հիփոթեքի գումարին: Հավանաբար ամենակարևոր փաստն այն է, որ այն չի գերազանցում հիփոթեքային պարտքի գումարը և, հետևաբար, տանտիրոջ համար որևէ դժվարություն չի առաջացնում: Հավանաբար, հաշվի առնելով Ֆեդերի կողմից անցավ անցման վրա դրված շեշտը, եթե տան համար պարտքի գումարը լիներ արժեքի կեսից պակաս, Ֆեդերի ծրագրի համաձայն՝ պետությունը դեռևս չէր պահանջի սեփականության այնպիսի բաժին, որը մեծ կլիներ հիփոթեքային պարտքի գումարից:

Machine Translated by Google

պետություն: Դրամական ժետոններ թողարկելը պետության ինքնիշխան հիմնարար իրավունքներից մեկն է: Պետական դրամական ժետոնների կեղծումը ենթակա է ամենախիստ պատիժների, հետևաբար, դա բավականին ուժեղ սոցիալական պահանջ է, որ դրամական համակարգը դրվի կոլեկտիվի վերահսկողության տակ: Կոլեկտիվի աշխատուժը դրամական ժետոնների միակ հիմքն է, և միայն այս հիմնարար փաստի չգնահատումն է ընդհանուր առմամբ հանգեցրել մեր պետական ֆինանսների վատթարացմանը և դրամական համակարգի լիակատար անարխիային:

§ 5-ում առաջարկվող մասնավոր բանկիրների կողմից անձնական և առևտրային վարկերի հրաժարմամբ, ընդհանուր վարկային համակարգում ավելի խորը կտրվածք է կատարվում: Պետական վարկային համակարգի, ինչպես նաև մունիցիպալ և նույնիսկ անշարժ գույքի վարկերի համար անհրաժեշտ է առավելագույն խստությամբ և եռանդով հավատարիմ մնալ տոկոսային ստրկության վերացմանը, քանի որ դա ընդհանուր առմամբ սոցիալական պետության անփոխարինելի նախապայման է:

Իրավիճակն այլ է անձնական վարկի հետ կապված: Մենք նաև պահանջում ենք, ինքնին և որպես այդպիսին, անձնական վարկի անտոկոս լինելը, սակայն այս պահանջը նույն հսկայական և սկզբունքային նշանակությունը չունի: Մենք հիշում ենք 250 միլիարդ ֆիքսված տոկոսադրույքով վարկային կապիտալը՝ համեմատած...
միակ 12 միլիարդը դիվիդենդ վճարող բաժնետոմսերով:

Բոլոր նման վարկերը, բաժնետոմսերը, մասնակցության վկայականները, հանքարդյունաբերական բաժնետոմսերը, բաժնետիրական կապիտալը և այլն, ռիսկային կապիտալ են: Այս կապիտալի եկամտաբերությունը կախված է այն անձանց արդյունաբերությունից և արդյունավետությունից, որոնց վստահվել է գումարը: Այստեղ, այսպիսով, գործի է դրվում ռիսկի և կորստի վտանգի տարրը՝ անձնական վստահության հարցի հետ մեկտեղ: Դրա համար դեռևս անհրաժեշտ է թվում որոշակի հատուկ փոխհատուցում: Բաժնետոմսերի և այլնի սեփականատերը ոչ մի կերպ չի փոխհատուցվում կամ օգուտ չի ստանում, եթե ձեռնարկությունը, որին նա վստահել է իր գումարը, ոչինչ չի վաստակում: Նա ամբողջությամբ կորցնում է իր գումարը, եթե ձեռնարկությունը փլուզվում է:

Այլ կերպ է, օրինակ, Ռայխսայզենբանի պարտատոմսերի սեփականատիրոջ դեպքում:
Ռայխի երկաթուղիները [Էլզաս-Լոտրինգենում] լիովին կորսվում են Էլզաս-Լոտրինգենի կորստի հետ մեկտեղ: Այնուամենայնիվ, երկաթուղային պարտատոմսերի տերերը շարունակում են ստանալ իրենց տոկոսները: Ումի՞ց: Համայնքի հարկերից: Երկաթուղիները կարող են աշխատել ցանկացած մեծության դեֆիցիտային հաշվեկշռով, ինչպես Պրուսիայում և Բավարիայում վերջին մեկ տարվա ընթացքում, սակայն պարտատոմսերի տերերը միևնույն է ստանում են իրենց տոկոսները: Ումի՞ց: Աշխատող բնակչության աշխատանքային ներուժից և սպառումից վճարված տուրքից:

Մարդ պարզապես կցանկանար այս հիմնարար տարբերությունը կատարելապես պարզ դարձնել, որպեսզի վերջապես հասկանալ, թե որտեղ է վամպիրը ծծում մարդկանց աշխատանքային ներուժից:

Այսպիսով, անձնական վարկը պետք է մնա, կամ ավելի ճիշտ՝ կրկին հատկացվի մասնավոր բանկի միջոցով անձնական գործարքներին: Վարկ փնտրողի անձնական արդյունավետությունը, որի հետ բանկիրը անձամբ ծանոթ է, կրկին պետք է դառնա անձնական վարկի որոշիչ գործոնը: Պետության կողմից սահմանված վճարները կկարգավորվեն ինքնուրույն՝ համաձայն փողի հոսունության, որը, այնուամենայնիվ, կսկսվի տոկոսային ստրկության վերացումից հետո:

§ 6-ի վերաբերյալ

§ 5-ի հիմնական կետը վերաբերում է նաև մասնավորապես դիվիդենդային ակտիվներին: Սոցիալական պետություն-համայնքի շահերից ելնելով՝ պետք է պահանջել, որ խոշոր արդյունաբերական ձեռնարկությունների համար նույնպես փորձվի վարկով տրամադրված կապիտալի վերադարձ՝ այստեղ առանձին արդյունաբերական ձեռնարկությունների պարտքի նվազեցման նպատակով, որոնք միայն ներդրողներ են:

Քանզի իրականում այն, ինչ մենք կարողացանք դիտարկել բոլոր ժողովուրդների նկատմամբ վարկային կապիտալի փոխհարաբերություններում, կրկնվում է այստեղ՝ ավելի փոքր մասշտաբով: Այստեղ նույնպես կապիտալիստը շահագործում է բանվորին,

Machine Translated by Google

վարպետը, ինժեները, ձեռնարկատերը, բոլորը հավասարապես, քանի որ գերակա է դիվիդենտներ վաստակելու հարկադրանքը[9] :

Սակայն, եթե մենք հասնենք արդյունաբերությունների և բիզնեսների ազատագրմանը հավերժական շահամոլից, ապա ճանապարհը բաց է ապրանքների գների իջեցման և ավելցուկային արժեքի մատակարարման և բաշխման համար՝ մասամբ համայնքին, մասամբ՝ բանվորներին, միջին կառավարմանը և տվյալ ձեռնարկությունների տնօրենների խորհուրդներին, այսինքն՝ նրանց, ովքեր իրականում միայն արտադրություն և արժեքներ են ստեղծում:

§ 7-ի վերաբերյալ

Այս պարբերությունում, բնականաբար, գործի է դրվում նաև ապահովագրության ամբողջ ոլորտը, որը կարող է կառուցվել նմանատիպ անտոկոս հիմունքներով: Վճարվող ապահովագրավճարները չեն կարող աճել տոկոսների ավելացման միջոցով. ապահովագրական ընկերությունները կդառնան խնայողական հաստատություններ. այլ կերպ ասած՝ ապահովագրության ռիսկն ու առավելությունը պահպանվում են: Դրա համար պատասխանատու է քաղաքական հանրությունը:

§ 8-ի վերաբերյալ

Մեր փողի արժեզրկման հետ կապված, որը պայմանավորված է միայն մեր անթիվ պարտքային վկայականների հսկայական զանգվածով, մենք պահանջում ենք խիստ աստիճանական հարստության հարկ: Մենք շեշտը դնում ենք «ուժեղ աստիճանականի» վրա:

[Հաստատուն] հարստության հարկը [նպատակ ունենալով] կրճատել թղթադրամների քանակը և այլն, ոչ այլ ինչ կլինի, քան ինքնախաբեություն, որի միջոցով ավազ են նետում ժողովրդի աչքերին: Որովհետև եթե ես նաև բռնագրավեմ ամբողջ հարստության կեսը ամենուրեք և վճարեմ պարտատոմսերով և դրանցով ցելյուլոզով, ապա դրանով իրականում միայն թղթի քանակը կնվազի, մինչդեռ դրա դիմաց փոխակերպման գործակիցը կբարձրացնի շրջանառվող թղթի ամբողջության ֆիկտիվ արժեքը՝ այն հասցնելով նախկին մակարդակին: Իրական արժեքը միշտ պատկանում է միայն սպառման և օգտագործման ապրանքներին, երբեք՝ կատարված աշխատանքի թղթային կտրոններին:

Մեկ այլ հարց է, թե արդյոք մեր շուկա-արժույթի արտարժույթի փոխարժեքը կարող է բարելավվել: Սակայն նույնիսկ փոխարժեքի այս բարելավումը, վերջին հաշվով, կրկին կախված է միայն աշխատանքային ներուժից և արտադրությունից, այլ կերպ ասած՝ մեր ամբողջ ազգային տնտեսության արտադրության հնարավորությունից:

Հակադարձումները և դրանց հերքումը

Երբեք որևէ գաղափար չի կարողացել հաստատվել առանց դիմադրության, առավել ևս՝ այնպիսի գաղափար, որն այդքան արմատապես շեղվում է շահերի սրբության և անձեռնմխելիության մասին վաղուց հաստատված ենթադրություններից: Հաշվի առնելով արդեն իսկ բարձրացված և սպասվող առարկությունները՝ միշտ անհրաժեշտ է անել կրկնակի դիտարկում. նախ՝ պետք է հարցնել, թե ներկայացված առարկությունների որ մասն է հիմնված շահերի ստրկության վերացման գաղափարի դիտավորյալ աղավաղման վրա, և երկրորդ՝ ի՞նչ պետք է ասել ի պատասխան բոլոր անկեղծ և փաստերի վրա հիմնված կասկածների:

Ամենահաճախակի առարկությունը հետևյալ պնդումն է. առանց տոկոս գանձելու ոչ ոք փող չի տրամադրի:

[9] Սա բաժնետիրական ընկերությունների խնդիրն է: Ընկերությունները, որոնք ազատորեն և առանց որևէ խոչընդոտի պատկանում են ընտանիքներին, ինչպես դա տարածված է Գերմանիայում, չունեն այս հատկանիշը:

Machine Translated by Google

Իրականում մենք այլևս չենք ուզում, որ որևէ մեկը իր փողը պարտքով տա: Վարկը հնարքն էր, թակարդը, որի մեջ ընկավ մեր տնտեսությունը, և որի մեջ այն այժմ անօգնականորեն խճճված է:

Եթե ժողովուրդն իսկապես շտապ կարիք ունի ավելի մեծ կապիտալի, ապա նա անհրաժեշտ գումարը ստանում է անտոկոս կենտրոնական պետական գանձարանից՝ միայն մարման պահանջով: Ի վերջո, այն կթողարկի նոր թղթադրամներ: Ինչո՞ւ պետք է այն թողարկի տոկոսային վկայականներ: Թղթի տոկոսային լինելը, թե ոչ, տարբերություն չունի: Դրա միակ և միակ հենարանը ժողովրդի աշխատանքային և հարկային ներուժն է: Ինչո՞ւ սկզբից ի վեր յուրաքանչյուր պետական ծախս ծանրաբեռնել հավերժական տոկոսների ծանր բեռով:

Այո, բայց ինչպե՞ս պետք է պետությունը կատարի իր մշակութային աշխատանքը համայնքի համար: Այն դեռ պետք է փող և կարող է արդար լինել այս գործում միայն տոկոսագումար գանձող վարկերի միջոցով:

Այս պնդումը հիմնված է բացառապես մամոնիստական մտածողության վրա: Այս Մանիֆեստի մանրակրկիտ ընթերցումից հետո այն պետք է միտումնավոր հաշվարկվի մոլորեցման համար, քանի որ նախևառաջ մենք ապացուցել ենք, որ տոկոսային ստրկության վերացումից հետո պետության բոլոր մշակութային և սոցիալական խնդիրները կարող են ծածկվել պետական բիզնեսներից, փոստային ծառայության, երկաթուղու, հանքերի, անտառների և այլնի եկամուտներից՝ առանց որևէ այլ բանի: Երկրորդ՝ ինքնիշխան ժողովրդական պետությունը [Volksstaat] ցանկացած պահի ունի լիազորություններ հոգալու հատուկ մշակութային խնդիրների մասին՝ մամոնիստական պետության կանոն հռչակված տոկոսային վկայականների փոխարեն անտոկոս արժեքային նշաններ թողարկելու միջոցով: Բացարձակապես անհնար է հասկանալ, թե ինչու պետք է պետությունը հատուկ մշակութային խնդիրները, օրինակ՝ երկաթուղու, ջրանցքի և հիդրոէլեկտրակայանի կառուցումը, ավելի թանկ դարձնի իր համար՝ հավերժական տոկոսների խոստումով, որը բացարձակապես ավելորդ է: Եթե այն չի կարող վճարել շինարարության ծախսերը իր ներկայիս պետական բիզնեսի եկամուտներից, ապա չկա որևէ պատճառ հասկանալու, թե ինչու պետությունը չպետք է ստեղծի այդ գումարը: Ինքնիշխան ժողովուրդը պետք է վճարի դրա համար, մինչդեռ հենց այս փողը ճանաչում է որպես վճարման միջոց: Սակայն ինչո՞ւ պետք է ժողովուրդը՝ իր ողջ աշխատանքային և հարկային ներուժով, կանգնի ևս մեկ թղթի (տոկոսային վարկի) ետևում, որն իր ամբողջության մեջ ժողովրդի վրա պարտադրում է միայն հավերժական տոկոսային պարտավորություն՝ կապիտալիստի օգտին: Հետևաբար, վերջ մամոնիստական պետության այս մոլուցքին:

Այնուհետև կապիտալիստները պարզապես կվերցնեն թողարկված թղթադրամները և կկուտակեն թղթադրամները փող

Սա հերքվում է երկու ձևով: Նախ, այն պահանջը, որ պարզապես փողի տիրապետումը պետք է անշահավետ դարձնել, այդ դեպքում, իհարկե, արդեն կբավարարվեր, և տոկոսային ստրկության վերացումը կամավոր կերպով կձեռնարկվեր հենց կապիտալիստների կողմից, քանի որ կապիտալիստը հրաժարվում է տոկոսներից իր կամքով, եթե տանը կուտակում է իր թղթադրամները: Երկրորդ, կապիտալիստի վախը իր փողի համար դա անհավանական է դարձնում. բավական է պատկերացնել փող կուտակողի անքուն գիշերները, ով տանը կուտակում է մեծ գումարներ և անընդհատ տեսնում է, թե ինչպես են իր ունեցվածքը սպառնում գողերին, ավազակներին, գողերին, տան խուզարկություններին, հրդեհին և ջրհեղեղին: Ես համոզված եմ, որ բարեխիղճ քաղաքացին կարճ ժամանակում կհոգներ այս անհանգստություններից և շուտով կգտնի իր ճանապարհը դեպի պետական բանկ: Պետական բանկը տալիս է կտրոն և այժմ իրավաբանորեն պատասխանատու է հաշվի համար, բայց ոչ տոկոսային վճարումների համար: Հակառակ դեպքում, իհարկե, բոլորի համար դեռևս բաց է մնում երրորդ հնարավորությունը, մասնավորապես՝ աշխատել իր փողով, ստեղծել արժեքներ և արտադրել ապրանքներ, մասնակցել արդյունաբերական ձեռնարկություններին, իր կյանքը դարձնել ավելի հարուստ և գեղեցիկ, աջակցել արվեստին և գիտությանը, մի խոսքով՝ օգտակար կերպով օգտագործել իր փողը՝ մերժելով Մամոնայի պաշտամունքը:

Այնուամենայնիվ, դեռ կարող է պատահել, որ որոշ նպատակների համար անհրաժեշտ մասնավոր կապիտալի անհրաժեշտություն առաջանա անհապաղ, օրինակ՝ գյուտերի փորձարկման, երիտասարդ, կոմպետենտ արհեստավորների կամ գործարարների կողմից բիզնեսների հիմնադրման և այլնի համար:

Machine Translated by Google

Սկսելու համար, սա բացարձակապես կապ չունի տոկոսային ստրկության վերացման հետ: Քանի որ, նախևառաջ, պետք է տրամաբանորեն ենթադրել, որ կապիտալիստը, որը տոկոսային ստրկության վերացումից հետո, իհարկե, այլևս հնարավորություն չունի իր գումարը ներդնելու անխոցելի ձևով և ակնկալելու տոկոսի անգործ սպառում, ինչպես ավելի վաղ դարաշրջանում, ավելի շուտ հակված կլինի ռիսկի դիմել իր գումարը նման նպատակներով, ուստի այս ուղղությամբ պակասը կամ անհրաժեշտությունը շատ ավելի քիչ կլինի, քան մինչ այժմ: Կամ մի՞թե մենք չենք լսել հակառակը անընդհատ արդյունավետ գործարարներից, ամենախելացի գյուտարարներից, հենց այն բողոքը, թե որքան դժվար է մամոնիստական պետությունում նման նպատակներով գումար ստանալ, եթե «դիվիդենդը» չի երաշխավորվում: Երկրորդ, ապագա պետության խնդիրը պետք է լինի խրախուսել յուրաքանչյուր իրավասու ուժ առատաձեռն աջակցության միջոցով: Իրոք, նույնիսկ նախկինում հին բյուրոկրատական պետությունում արդեն իսկ եղել են սկիզբներ դեպի դա, բայց այնքան նեղսրտ, որ խթանի փոխարեն առաջացել է արգելակում և դժկամություն՝ հանրային աջակցության տրամադրմանը ուղեկցող ոտնձգողական կարգավորումների պատճառով: Երրորդ հերթին, նշենք, որ մի քանի միլիոն մարկեր հատկացնելով՝ կարելի էր հսկայական չափով հասնել: Աշխատանքի ուրախությունը, գերմանացի գյուտարարի, ինժեների, արհեստավորի և այլնի աշխատասիրությունն ու համառությունը այնքան մեծ են, որ պետության՝ հաջողակ գյուտերի արդյունքներին մասնակցելու իրավունքի միջոցով ծախսերը, ամենայն հավանականությամբ, առատորեն կպարգևատրվեին (օրինակ՝ Անգլիան):

Տոկոսային ստրկության վերացումը անխուսափելիորեն հանգեցնում է հարստության սպառմանը:

Օ՜հ: Ո՞վ է դա պնդում: Բայց, իհարկե: Ով իր կյանքը հարմարեցրել է կապիտալի տոկոսավճարների սպառմանը և չի կարողանում որոշել աշխատել, նրա համար դա անկասկած ճիշտ է. տարեկան 5% սպառելով՝ նա 20 տարի անց ամբողջությամբ կսպառի իր հարստությունը: Իհարկե, բայց դա իսկապես լիովին տեղին է: Մենք ուզում ենք հենց տոկոսային ստրկության վերացումը. մենք ուզում ենք, որ կենսաթոշակով ապրելը դադարի քաղաքացու բարձրագույն իդեալը լինելուց: Մենք ուզում ենք վերջ դնել այս մամոնիստական անկմանը. իսկապես, մենք այլևս չենք ուզում հանդուրժել, որ շատերը կարող են մշտապես հարմարավետ ապրել միայն վարկերի տոկոսավճարների շնորհիվ՝ այլ կերպ ասած՝ ուրիշների հաշվին:

Կրկնում եմ. բոլորովին էլ ճիշտ չէ, որ տոկոսների տիրապետության վերացումը կհանգեցնի հարստության վերացմանը և սպառմանը: Ընդհակառակը, տոկոսային ստրկության վերացումը կնպաստի հարստության ստեղծմանը, որը հիմնված է աշխատանքի վրա, որը ապրանքներ է արտադրում և արժեք է ստեղծում՝ ազատված հավերժական տոկոսային ծախսերից: Տոկոսային ստրկության վերացումը, ինչպես տեսանք, հանգեցնում է կյանքի բոլոր ոլորտներում ծախսերի համապարփակ իջեցման. այն մեզ ազատում է հարկման չափազանց մեծ բեռից, այնպես որ յուրաքանչյուր աշխատողի համար ապագայում խնայողություններ կուտակելու հնարավորությունը պետք է ավելի մեծ լինի, քան մինչ այժմ: Եվս մեկ բան. Արդյունաբերության, առևտրի և առևտրի ապրանքներ և արժեքներ արտադրող ազգային-տնտեսական աշխատանքը ոչ մի կերպ չի խոչընդոտվում, այլ առավելագույնս խթանվում է տոկոսային ստրկության վերացման միջոցով:

Ի՞նչ է ստանում աշխատողը, եթե կապիտալիստները այլևս տոկոսներ չեն ստանում:

Այս հարցը իսկապես այլևս չպետք է բարձրացվեր: Նախ, իհարկե, աշխատուժի անընդհատ կոչն այն էր, որ կապիտալիստները շահագործելու են աշխատողներին. երկրորդ՝ մենք իսկապես հստակ և հստակ տեսել ենք, որ հենց աշխատողն է, ով ավելի շատ է պարտավոր վճարել վարկերի տոկոսները, քան որևէ մեկը: [Այլ կերպ ասած, աշխատողը ստանում է ավելի ցածր հարկեր և ավելի ցածր կենսապահովման արժեք]:

Ընտանեկան կապերը թուլանում և վնասվում են, եթե մարդ չի կարողանում իր հետևից որևէ հարստություն թողնել: երեխաները:

Այո, ի՞նչ է իրականությունը այստեղ: Ընդհանուր առմամբ, ես կարծում եմ, որ փողը քիչ կամ ընդհանրապես կապ չունի ընտանիքի զգացողության հետ: Կամ լսե՞լ եք, որ ավելի հարուստ ծնողների երեխաները կառչած են...

Machine Translated by Google

իրենց ծնողներին ավելի շատ, քան աղքատ ծնողներինը: Կամ հարուստ ծնողներն իրենց երեխաներին ավելի շատ են սիրում, քան պակաս ունեցվածքը ունեցողները: Ի՞նչն է ավելի կարևոր երեխաների համար՝ որ ծնողները կազմակերպեն նրանց համար լավագույն հնարավոր դաստիարակությունը և սովորեցնեն որոշակի կարգապահություն՝ նրանց մեծացնելով աշխատասեր, առողջ և քաջարի մարդկանց, թե՞ որ նրանք նրանց համար թողնեն հնարավոր ամենամեծ փողի պարկը:

Առանձին դեպքերում, անկասկած, պետք է ճանաչվի երեխաների ֆինանսական ապագան ապահովելու արդարացված ձգտումը: Այս ձգտումը, և, հետևաբար, ծնողների խնայողությունը իրենց երեխաների նկատմամբ, ոչ մի կերպ չի ազդվի տոկոսային ստրկության վերացումից, ընդհակառակը: Խնայելու հնարավորությունը կդառնա ավելի մեծ, երբ մեր ազգային տնտեսությունը ազատագրվի տոկոսային ստրկության համընդհանուր ճնշումից:

10,000 մարկ եկամուտ և 5000 մարկ կենսաթոշակ ունեցող մարդու օրինակից տեսանք, որ բոլոր միջին և փոքր կարողությունները իրականում զրկվում են ցանկացած օգտակար ազդեցությունից՝ բնակարանային վարձակալության և այլնի ուղղակի և անուղղակի հարկերի շրջանցիկ ճանապարհով: Ես չեմ կարող բավականաչափ հաճախ կրկնել. փոքր և միջին հարստության տերերի համար պարտատոմսերի տոկոսը խաբեություն է, ինքնախաբեություն, շրջանագծով վազվզոց, բայց խոշոր կապիտալը իր նվիրված մամուլի միջոցով բավականին դիվային կերպով տարածել և հռչակել է ամբողջ աշխարհում տոկոսի սրբության և անձեռնմխելիության հավատը: Այն թույլ է տալիս բոլորին, կարծես, մասնակցել տոկոսի հաճելի, ցավազրկող սպառմանը՝ քնեցնելու այն չար խիղճը, որը անխուսափելիորեն պետք է ուղեկցի տոկոսի պարապ, անաշխատ սպառմանը, և ընկերներ հավաքագրելու պայքարի համար՝ մամոնիզմի այս բարձրագույն բարիքի պաշտպանության համար:

Պետական ծառայողը, պետական գործիչը կասի. պետությունը չի կարող հրաժարվել իր պարտատերերի նկատմամբ ստանձնած պարտավորությունից:

Ի՞նչ է նշանակում «պարտավորություններ»: Արդյո՞ք որևէ կերպ բարոյական է ստանձնել պարտավորություններ, որոնց մասին պետությունը պետք է սկզբից իմանա, որ կարող է կատարել այդ պարտավորությունները միայն այն դեպքում, եթե վարկատուներից տոկոսները վերցնի ուղիղ և անուղղակի հարկերի միջոցով՝ ճիշտ նույն չափով: Որտե՞ղ է դրանում բարոյականությունը: Կամ գուցե ավելի ազնիվ չէ խոստովանել. «Ես կարող եմ տոկոսները վճարել միայն այն դեպքում, եթե նույնքան հարկեր հավաքեմ, բայց պատերազմի ժամանակ ես անպայման պետք է փող ունենայի, և դրա համար ես խաբեություն արեցի ռազմական պարտատոմսով. դուք պետք է ներեք ինձ, սիրելի՛ ժողովուրդ, վերջին հաշվով դա ձեզ համար էր, և հիմա մենք այլևս չենք ուզում թաքնվել. ես՝ պետությունը, տոկոսներ չեմ վճարում, իսկ դուք՝ հարկ վճարողները, պարտավոր չեք հարկեր վճարել տոկոսների համար. դա էապես կհեշտացնի մեր գործարքները: Այսպիսով, մենք կազատվենք հսկայական հարկային բյուրոկրատիայից և, հետևաբար, արտակարգ շահագործող բյուրոկրատիայից: Չէ՞ որ մենք գործարք ունենք»: Եվ դուք, պարոն Շայդեման, այլևս ձեր անունը որպես հին, վարկաբեկված կառավարության պետքարտուղար մի՛ տեղադրեք գովազդային բոլոր սյուների վրա՝ պատերազմական կապի անվտանգության և անձեռնմխելիության վերաբերյալ հիմար հայտարարությունների ֆոնին: Դուք միայն ամաչում եք. ամբողջ խաբեությունից օգուտը իրականում գնացել է միայն և բացառապես խոշոր վարկային կապիտալին:

Ֆինանսական պաշտոնյաներն ու բանկային մասնագետները հայտարարում են, որ ռազմական պարտատոմսերի և պետական պարտքերի տոկոսների ստրկության վերացումը անհնար է, քանի որ դա հոմանիշ է պետական սնանկացման:

Կներեք ինձ. ըստ Ձեր ելույթների՝ մենք իրոք հրապարակային սնանկացել ենք կամ պետք է սնանկանանք: Սակայն հրապարակային սնանկության բացահայտ հայտարարությունը կլինի ամենամեծ հիմարությունը, որ մենք կարող ենք թույլ տալ. ներկայիս իշխանությունների իրական անկարողությանը դա վաղաժամ կավելացնի այս անկարողության պատմական հաստատումը:

Ինչո՞ւ սնանկ հայտարարել: Եթե ես աջ տաբատի գրպանից ձախ եմ դրել 3 միավոր,
Այդ պատճառով ես դեռ չպետք է հայտարարեմ աջ տաբատի գրպանի սնանկության մասին:

Machine Translated by Google

Իսկապես, պատերազմական վարկի դեպքում էլ նույնը չէր: Ռեյխը ժողովրդի գրպաններից հանեց առաջին իրականում առկա միլիարդները, ապա փողը նորից հետ հոսեց. հետո եկավ նոր վարկը, և փողը նորից հետ հոսեց. կրկին եկավ պոմպը և ներծծեց միլիարդները, և դրանք նորից նահանջեցին, մինչև որ, խաղը ինը անգամ կրկնելուց հետո, պետությունը ուրախությամբ ստեղծեց 100 միլիարդ պարտք: Դրա համար ժողովուրդը ձեռքում ուներ 100 միլիարդ մանր տպագիր թղթեր: Սկզբում ժողովուրդը պատկերացրեց, որ ինքն այդքան հարստացել է, ապա եկավ պետությունը և ասաց. «Սա սարսափելի է. ես 100 միլիարդ պարտք ունեմ և սնանկության եմ մատնվելու»: Այո, բայց ինչո՞ւ: Ամեն դեպքում, դա միայն ինքնախաբեություն է: Ես ինքս իսկապես երբեք չեմ կարող սնանկանալ, եթե ժամանակ առ ժամանակ հանեմ իմ փողը մեկ գրպանից և դնեմ մյուսի մեջ: Հետևաբար, մենք կարող ենք հանգիստ լինել պետական սնանկության հարցում՝ մեր ներքին պատերազմական պարտքերի վերաբերյալ: Հետևաբար, մենք իսկապես կարիք չունենք պետական սնանկություն հայտարարելու, և մենք իսկապես կարող ենք խնայել մեզ հսկայական աշխատանքից՝ հիմար տոկոսավճարներով և մեծ, բայց նույնիսկ ավելի հիմար հարկերով:

Եկեք վերջապես ազատվենք մեծ վարկային կապիտալի կամքը կատարելուց: Այս վարկային տոկոսների հարկային խաբեությունից միայն խոշոր վարկային կապիտալն է օգտվում, քանի որ դրա համար մնում է ավելի գեղեցիկ ոսկու կտոր, և աշխատավոր ժողովուրդը վճարում է այդ ավելցուկը անուղղակի հարկերի տեսքով, մինչդեռ մանր ու միջին կապիտալիստը պարզապես հետապնդում է իր պոչը:

Համաշխարհային տնտեսական պաշտոնյան ասում է. «Տոկոսային ստրկության վերացումը մեզ համար հնարավոր չէ իրականացնել միայն Գերմանիայում. այն պետք է իրականացվի միջազգային մակարդակով. հակառակ դեպքում մենք կկորցնենք ողջ հեղինակությունը, կապիտալը կհոսի, և մենք դեռ ստիպված կլինենք կատարել մեր տոկոսային պարտավորությունները մնացած աշխարհի նկատմամբ»:

Խոստովանում եմ, որ ես ինքս երկար ժամանակ շփոթված էի այս հարցի շուրջ: Սա ամենադժվար հարցն է, քանի որ այն վերաբերում է մեր հարաբերություններին աշխարհի մնացած մասի հետ, մինչդեռ հարցն ունի երկու կողմ: Մի կողմից, տոկոսային ստրկության վերացման գաղափարը բոլոր արտադրող ժողովուրդների մարտական կոչն է՝ ընդդեմ փողի տոկոսների միջազգային ստրկացման, մյուս կողմից՝ դա մեր ներքին ֆինանսական դժվարությունների արմատական բուժումն է: Բայց իրականում դա պատճառ չէ հրաժարվելու դեղամիջոցի կիրառումից, միայն այն պատճառով, որ նույնքան հիվանդ հարևանը միաժամանակ չի կիրառում այն: Սակայն լրացուցիչ հիմարություն կլիներ, եթե մենք՝ Գերմանիայում, շարունակեինք խելագար շրջանագծով պտտվել և հարկեր ու տոկոսներ վճարել, երբ հստակ գիտակցել ենք, որ այս ծիծաղելի գործունեությունը օգուտ է բերում միայն խոշոր կապիտալիստներին և ուրիշ ոչ մեկին: Հետևաբար, եկեք առաջնորդենք մեր ազատագրական օրինակով, եկեք ազատագրվենք փողի տոկոսների ստրկությունից, և շուտով կտեսնենք, որ այս հաղթական ազատագրական գաղափարի ուժը կխթանի աշխարհի ժողովուրդներին հետևել մեզ:

Ես իրականում համոզված եմ, որ մեր նախաձեռնությունը՝ եթե այն չճնշվի Գերմանացի մամոնիստները՝ անդիմադրելի անհրաժեշտությամբ, կքշեն մյուս ժողովուրդներին:

Սպարտացին ասում է. Ամբողջ գաղափարը միայն կապիտալի պաշտպանություն է. այն դեռևս մնում է այնպես, ինչպես կար. աղքատը ոչինչ չունի, իսկ հարուստը՝ մնում:

Այո՛, բարեկամս, ընդհանուր առմամբ շատ դժվար է քեզ հետ քննարկում վարել, եթե դու իսկապես հոգուդ խորքում կոմունիստ ես և, հետևաբար, իրականում պնդում ես, որ «ամեն ինչ պատկանում է բոլոր մարդկանց»[10], և եթե դրան զուգահեռ դուք իսկապես ծանոթ եք Ռուսաստանի մեծ բոլշևիկյան առաջնորդների, մասնավորապես՝ Լենինի իրական գաղափարներին և դրանք ճիշտ եք համարում, և համապատասխանաբար Լենինի կողմից նշանակված Խորհրդային Հանրապետության հաջորդ խնդիրները՝ «հաշվապահական հաշվառման համընդհանուր ներկայացումը և ամբողջ արտադրության ու բաշխման վերահսկողությունը», համարում եք մարդկային հնարավոր:

10 Պյոտր Կրոպոտկին, Հացի նվաճումը

Machine Translated by Google

Սակայն, եթե դուք լիովին պարզ եք այն փաստի վերաբերյալ, որ այս խնդիրն իրականում հնարավոր է միայն սարսափելի բռնապետության ներքո, եթե ընդհանրապես հնարավոր է, և դուք դեռևս ձեր սրտի խորքում մնում եք համոզված կոմունիստ կամ սպարտացիստ և այլն, ապա եկեք այլևս չվիճենք միմյանց հետ. մենք պարզապես չենք հասկանում միմյանց և խոսում ենք տարբեր լեզուներով, և ապագան կորոշի՝ կամ բոլշևիզմի քաոսից ի վերջո առաջացող զսպաշապիկով պետության, կամ նոր պետության համար, որին ես հույս ունեմ՝ ազգային տնտեսությամբ, որը ազատագրված կլինի տոկոսային ստրկությունից:

Բայց եթե ձեր կոմունիստական սրտի խորքում՝ եթե ազնիվ եք, դեռ մտածում եք, կարոտում եք կնոջն ու երեխային, մարդկային հոգուն, որը ձեզ ավելի մոտ է, քան էսկիմոսը կամ զուլու կաֆիրը, եթե խորհրդային տնօրենի կողմից ղեկավարվող գործարանային աշխատանքի ժամանակ մտածում եք, որ դեռ լավ կլիներ ունենալ ձեր սեփական փոքրիկ տնակը, փոքրիկ այգին, եթե իսկապես ձեր հոգու խորքում իրականում իրական բավարարվածություն չի պատճառի այն, որ դուք իրավունք ունեք, ինչպես փողոցի շունը, օգտագործել ձեր ճանապարհին հանդիպող յուրաքանչյուր էգ, եթե ուզում եք ինչ-որ մեկին ձեր կինը անվանել, եթե պարզապես մտածում եք ձեր աշխատավարձից ինչ-որ բան խնայելու մասին, որը այդ դեպքում պետք է պատկանի միայն ձեզ, ապա դուք այլևս կոմունիստ չեք. ապա ձեր սրտում արդեն կոտրված եք ձեր այդքան բարձրաձայն հայտարարված կարգախոսից՝ «Ամեն ինչ պատկանում է բոլոր մարդկանց». ապա հենց այն, ինչ դուք չեք ուզում, այն է, որ ամեն ինչ պատկանի բոլոր մարդկանց. դուք ուզում եք, որ հենց այն, ինչ ցանկանում եք ինքներդ ձեզ համար՝ կին, երեխա, տուն, ֆերմա, խնայողություններ, անկախ նրանից, թե արդեն ունեք դրանք, թե միայն հույս ունեք ձեռք բերել դրանք, նույնիսկ այդ դեպքում պետք է պատկանի միայն ձեզ:

Եվ տեսնո՞ւմ ես, բարեկամս, եթե միայն սրտումդ կասկածում ես, որ դա կարող է տարբերություն ստեղծել քեզ համար, եթե ինչ-որ պատահական անհատ գար և պարզապես խլեր քո խնայողությունները «բոլորի» անունից, և եթե նա քեզ համար մեկ այլ երեխա բերեր ու իր հետ վերցներ քոնը, քանի որ բոլոր երեխաները պատկանում էին «բոլորին», ապա բարեկամս, եկեք չշարունակենք միմյանցից բացարձակապես անտեղի խոսել:

Գուցե կարող եմ խնդրել ձեզ մտածել, թե արդյոք կոմունիստական այն ուղերձը, որ ամեն ինչ պետք է պատկանի բոլոր մարդկանց, չի նշանակի յուրաքանչյուր մշակույթի վերջ, քանի որ սեփականության որևէ հասկացության բացակայությունը համոզիչ տրամաբանությամբ պետք է մարդուն իջեցնի գազանի մակարդակի:

Եթե ամեն ինչ պատկանի բոլոր մարդկանց, եթե հնարավոր լիներ հարկադրել հաշիվների ներկայացումը և վերգետնյա արտադրության ու բաշխման վերահսկողությունը՝ Լենինի իմաստով, ապա լավագույն դեպքում կստացվեր մրջյունների գաղութ: Բայց այդ դեպքում մենք կարող ենք նաև առանց լեզվի, հոգու և մտքի. լուռ և բնազդաբար կարող ենք կատարել մեր հարկադիր աշխատանքը: Մարդու վերջը սա է:11

Բայց բավական է, ընկեր Սպարտակ: Թող այս հիմնարար միտքը խորը մտնի քո մտքի ու սրտի մեջ: Քո հարցի ավելի ճշգրիտ պատասխանը կստանաս մյուս կողմերի հետ զրույցի ընթացքում:

Եվ հիմա, դուք՝ երկու սոցիալիստական կողմնորոշումների ընկերներ, չափավոր և անկախ:12

Ես չեմ կարող պատկերացնել, որ ձեր կողմից լուրջ հակասություններ կամ առարկություններ կլինեն տոկոսային ստրկության վերացման դեմ, և այնուամենայնիվ, ես պետք է կատեգորիկորեն վերաբերվեմ ձեզ, ինչպես նաև ամբողջ սոցիալիստական գաղափարների աշխարհին, սկսած Մարքսից մինչև ներկայիս առաջնորդներ Էբերտը, Շայդեմանը, Կաուցկին և այլն:

1. Սոցիալիստական կամք. բանվոր դասակարգի բարձրացումը անվերապահորեն հաղթանակող գաղափար է. մինչև այս պահը մենք համաձայն ենք:

---

11 «Մարդու վերջը» Եզեկիելից է: Այնտեղ այն նշանակում է մարդու նպատակը, բայց այստեղ այն կարող է կրկնակի իմաստ ունենալ: Կոմունիզմի պայմաններում մարդու նպատակը դառնում է անմիտ ստրկություն, որը մարդու կործանումն է:

12 Ֆեդերն այստեղ նկատի ունի Սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցությունը և դրա խաղաղասիրական ճյուղը՝ Անկախ սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցությունը:

Machine Translated by Google

2. Այս մեծ նպատակին հասնելու համար անցած ճանապարհները գրեթե ամբողջությամբ սխալ են, որովհետև նրանք

3. հիմնված են սխալ ենթադրությունների վրա:

4. Պետության [մարքսիստական] սոցիալիստական գաղափարը անպայմանորեն հանգեցնում է կոմունիզմի, այդպիսով անկում

5. Քանի որ սոցիալ-դեմոկրատիան, չնայած այլ նպատակ ունի՝ բանվոր դասակարգի, ընդհանրապես բոլոր աշխատավորների բարձրացումը, այն բախվում է սարսափելի ներքին հակամարտության, քանի որ մարքսիզմի տրամաբանական հետևանքները հանգեցնում են բանվորական շարժման գործնական նպատակի ուղիղ հակառակին:

6. Այս ներքին բաժանումից է բխում ակնհայտ անորոշությունը՝ կառավարություն

7. Մեծ գործնական նպատակի (բանվոր դասակարգի բարձրացման) համար պետք է ավելի կտրուկ գիծ քաշել «Սպարտակի» և բոլշևիկյան կոմունիզմի դեմ, և նրանց մեթոդների դեմ պետք է պայքարել մեր բոլոր ուժերով: Սակայն արհմիությունների միջոցով կազմակերպված սոցիալ-դեմոկրատիան այսօր թույլ է զգում այս արմատական խմբերի առջև, քանի որ այն մարքսիստական մտածողությունը ընդունել է որպես կրթության հիմնարար սկզբունք, և քանի որ մարքսիստական մտածողության բոլոր ձևերը տրամաբանորեն տանում են դեպի կոմունիզմ:

Հիմա ապացույցը. 2-րդ կետն ասում է, որ սոցիալ-դեմոկրատիայի կողմից անցած ճանապարհները գրեթե ամբողջությամբ սխալ են:

Երկրով մեկ իրականացված ողջ ագիտացիան խորը պառակտման է հանգեցրել մեր ազգի բնակչության շրջանում: Ամեն տեսակի գործատուների, նույնիսկ բուրժուական ցանկացած անվանման դեմ անընդհատ կրկնվող զրպարտությունները՝ որպես ակնհայտորեն ինքնուրույն աշխատող ֆիզիկական բանվորի շահագործողներ և արյունարբուներ, հանգեցրել են անհիմն դառնության և աշխատանքի ամբարտավանության, որն այսօր անպայմանորեն իր արտահայտությունն է գտնում «պրոլետարիատի դիկտատուրայի» պահանջի մեջ (Կոմունիստական մանիֆեստ): Էրֆուրտի ծրագրի էական պահանջը՝ արտադրության միջոցների մասնավոր սեփականությունից համայնքի սեփականությանը և շահագործմանը փոխանցելը, այսօր սեղմվել է «սոցիալականացման» կոչի մեջ:

Յուրաքանչյուր լուրջ քաղաքական գործչի համար լիովին պարզ է, որ մեր տնտեսական ավերածության լիակատար սոցիալականացումը կնշանակի պետական լիակատար սնանկացում: Սակայն չի կարելի դա բացահայտ և ազատորեն խոստովանել ժողովրդին:

Այժմ կարգախոսը պետք է լիներ ոչ թե սոցիալականացումը, այլ դեսոցիալականացումը: Այսպիսով, փորձ է արվում փոխհատուցել յուրաքանչյուր սոցիալականացման ակնհայտ ձախողումը՝ մոլորեցնող հարկային նախագծերի միջոցով, և այս ճանապարհով երկրորդ անգամ «բռնագրավել բռնագրավողներին»: Այս ամենը նշանակում է միայն ամբողջ ազգային տնտեսությունը լիակատար կործանման մատնել: Աճի փոխարեն (արտադրության կրկնապատկման մասին, ինչպես խոստանում էր հեղափոխությունից հետո ընկած ժամանակահատվածի ողջ սոցիալիստական գրականությունը, խոսք անգամ չի կարող լինել), տեղի է ունեցել հակառակը:

Ամենավատը, սակայն, կլիներ, եթե ներկայիս սոցիալիստական կառավարությունը մտածեր խոշոր արտասահմանյան վարկեր ընդունելու մասին: Դրանով ոչ միայն մեր տնտեսական անկումը կկնքվեր, այլև մենք ամբողջությամբ կհանձնվեինք Անտանտի տոկոսային ստրկությանը, որից վերադարձ չէր լինի:

Հիմնարար ձախողումը, հիմնական սխալը, որի վրա կառուցվել է ժողովրդին տրված պայմանագրերի, պահանջների և խոստումների այս ամբողջ սխալ շղթան, արդյունաբերական կապիտալի և վարկային կապիտալի նկատմամբ բացարձակապես սխալ վերաբերմունքն է: Կոմունիստական մանիֆեստը, Էրֆուրտի ծրագիրը, Մարքսը,

Machine Translated by Google

Էնգելսը, Լասալը, Կաուցկին չեն ճանաչել արդյունաբերական կապիտալի և վարկային կապիտալի միջև եղած արմատական տարբերությունը:

Այս հարցում ամբողջ սոցիալ-դեմոկրատիան պետք է վերստին սովորի. այս հիմնարար սխալը պետք է հստակորեն ճանաչվի և անկեղծորեն ընդունվի առանց վերապահումների: Սակայն, այնուամենայնիվ, պետք է անդադար նաև միակ հնարավոր եզրակացությունները անել: Սակայն դրանք նշանակում են արմատական հրաժարում անիմաստ, քանի որ լիովին սխալ է, արդյունաբերության, գործատուի դեմ ուղղված զայրույթից: Աշխատողը և աշխատանք տվողը միասին են. նրանք ունեն նույն նպատակը՝ աշխատանք, արտադրություն, քանի որ առանց արտադրության, առանց աշխատանքի չի կարող լինել կյանք, մշակույթ, առաջ և վերելք: Մարդկանց միջև գոյություն ունեցող ակնհայտ և անխուսափելի հակասությունները, միայն այն պատճառով, որ նրանք մարդիկ են, շատ ավելի քիչ կարևոր են, քան գործատուի և աշխատողի մեծ ընդհանուր շահը: Այս հակասությունները լուծվում են և լուծվել են աշխատավարձային պայմանագրերի և առևտրային կազմակերպությունների միջոցով՝ երկու կողմերի փոխադարձ բավարարվածության համար:

Բայց եկեք չշարունակենք այս հարցերը, որոնք մեր ուժի ամենամեծ քաղաքական գծերի վերաբերյալ տրակտատի շրջանակներում աննշան են, և միայն ընդգծենք, որ աշխատուժի շահերը համատեղ կատարելապես համապատասխանում են մեր ազգային արդյունաբերությանը, մեր ժողովրդի ազգային տնտեսությանը:

Ով որ այլ բան է սովորեցնում և գործատուի ու աշխատողի միջև եղած հակասությունները ներկայացնում է որպես ավելի կարևոր, ինքն իրեն անպատասխանատու է դարձնում հենց աշխատողների նկատմամբ, քանի որ դրանով կացինը դնում է աշխատողին սնող և պահող ծառի արմատներին:

Սակայն սոցիալ-դեմոկրատիան դա արել է, և դրանով իսկ հավերժական մեղք է կրել գերմանական աշխատուժի առջև: Դրանով այն աննկարագրելի տառապանք է բերել մեր ժողովրդի վրա, քանի որ չի կարող պահել իր բոլոր խոստումները, քանի որ չի կարող մեզ համար փոխըմբռնման խաղաղություն բերել, քանի որ չի կարող մեզ համար աշխատանք ստեղծել, քանի որ նույնիսկ պետք է մեր դեմ զինված ուժեր ստեղծի, քանի որ չի կարող առանց պետական ծառայության գոյատևել, քանի որ պետք է պահանջի աշխատելու պարտավորություն, քանի որ 20 տարեկանից բարձր տղամարդկանց և կանանց համար համընդհանուր հավասար և ուղղակի ընտրական իրավունքը ոչ մեկին չի օգնում ապրուստ վաստակել, քանի որ առանց պետության կողմից անձի և սեփականության անվտանգության երաշխիքի պետք է ստեղծվեն քաոսային իրավիճակներ, քանի որ առանց անհատի ինտեգրման և հասարակությանը ենթարկվելու պետության կենսունակությունը հնարավոր չէ:

Այսպիսով, խորը, հուսահատությամբ լի հիասթափության ալիք է անցնում ողջ ժողովրդի միջով: Եթե անհատները դեռ չեն հասկանում դա, նախարարները, խորհրդարանի անդամները և ժողովրդական պատվիրակները շարունակում են ուրախությամբ ստել միմյանց, որ «հեղափոխության նվաճումները» պետք է պաշտպանվեն «ռեակցիայից». թե ինչ են նշանակում այս երկու տերմինները, եթե որևէ բան նշանակում է, ոչ մի անկեղծ պետական գործիչ չի կարողանա ժողովրդին հստակ ասել:

Հեղափոխության բացասական գործողությունները՝ մի շարք հնացած դինաստիաների տապալումը, սպաների տապալումը, ազնվականության վերացումը, բանակի լուծարումը, մի խոսքով՝ «Մեծ ավերումը», իսկապես «շահույթ» չեն:

Եվ հակազդեցությո՞ւն: Աստվածային իրավունքի քայքայված, փտած ուսմունքը ողջ ժողովրդի մեջ բավարար բարոյական հենարան չունի որևէ ուժային գործողության հանգեցնելու համար. բուրժուազիան, իսկական բուրժուազիայի նկատմամբ, չափազանց վախկոտ է, չափազանց բարոյապես ապականված՝ դասակարգային գիտակից աշխատանքի դեմ միավորվելու համար. հետևաբար, բանվորների իշխող դասը պարտավոր չէ անհանգստանալ դինաստիական կամ բուրժուական հակազդեցության համար:

Սակայն ժողովրդի խորը հիասթափությունը հեղափոխության այսպես կոչված նվաճումներից, այլ կերպ ասած՝ ժողովրդի իրավիճակի իրական բարելավման բացակայությունից, ահա մեծ վտանգը: Այս հիասթափությունը հանգեցնում է մեծ զանգվածների ավելի ու ավելի ձախակողմյան հոսքին, որտեղ արդեն տրված խոստումները զգալիորեն գերազանցվում են:

Machine Translated by Google

Վերջիվերջո, այլևս չի կարելի խոստումներ տալ, ինչպիսիք են՝ «ամեն ինչ բոլոր մարդկանց»: Սա մաքուր խելագարություն է, բայց յուրաքանչյուր գաղափար, յուրաքանչյուր երևույթ, յուրաքանչյուր գործունեություն, որը ձգվում և չափազանցվում է մինչև ծայրահեղություն, վերջում դառնում է խելագարություն, ապա վերածվում է իր հակառակի: Նույնը վերաբերում է նաև կոմունիստական գաղափարին, որ ամեն ինչ պետք է պատկանի բոլորին, քանի որ սա, ի վերջո, ավարտվում է և հանգեցնում է բոլորի... ոչինչ չունենալուն: Ռուսաստան են ժամանել քաղցը, հուսահատությունը, տառապանքը, հիվանդությունը և կարիքը. մարդիկ կորցրել են կյանքի քաջության և ուրախության վերջին մնացորդը:

Կրկնում եմ. սոցիալիստական գաղափարախոսության աշխարհում առկա հսկայական հիմնարար սխալը, վերջին հաշվով, պետք է հետագծվի արդյունաբերական կապիտալի և վարկային կապիտալի միջև խորը էական տարբերությունը չճանաչելու մեջ: Տոկոսը կլանող վարկային կապիտալը մարդկության պատուհասն է: Հենց խոշոր վարկային կապիտալի, այլ ոչ թե արտադրողական, ապրանքարտադրական, արդյունաբերական շրջանառու կապիտալի, հավերժական, անվերջ աճն է հանգեցնում ժողովուրդների շահագործմանը:

Այստեղ չեմ կարող չքննարկել այն հարցը, թե ինչու այս էական տարբերությունը չի ճանաչվել, արդյոք այն իսկապես չի ճանաչվել, թե՞ գուցե այն մթագնել են խոշոր վարկային կապիտալի օգտին, արդյոք կապիտալիզմի դեմ պայքարի առաջնորդներն ու պարագլուխները, արդյոք «Կոմունիստական մանիֆեստի», «Էրֆուրտի ծրագրի» հեղինակները և ներկայիս առաջնորդները միշտ գործել են անհրաժեշտ բարեխղճությամբ:

Ամենածանր և սարսափելի բանն է, երբ մեկը կասկածի տակ է դնում մեկ ուրիշի բացարձակ լրջությունն ու անսասան համոզմունքը. թվում է, թե ավելի լուրջ է, այնքան ավելի ուշադիր է մարդ փնտրում կյանքի իրադարձությունների հետ կապված պատճառներն ու կապերը: Հետևաբար, ես նաև ուզում եմ ոչ մի պատասխան չտալ այս հարցին, այլ միայն ակնարկել մեծ, անհասկանալի կապերի մասին՝ մեջբերելով Անգլիայի մեծագույն վարչապետ լորդ Բիկոնսֆիլդի՝ Դիզրայելիի խոսքերը: Այս մասին նա գրում է իր «Էնդիմիոն» վեպում.

«Ոչ մի մարդ անտարբերությամբ չի վերաբերվի ռասայի սկզբունքին: Այն պատմության բանալին է, և պատմությունը հաճախ այդքան շփոթված է լինում այն պատճառով, որ այն գրվել է այն մարդկանց կողմից, ովքեր անտեղյակ են եղել այս սկզբունքից և դրա հետ կապված ողջ գիտելիքներից»: [Բարոն Սերգիոսը Էնդիմիոնին]

Բուրժուան:

Բուրժուան, որի համար հանգիստը բուրժուական պարտականություն է, անկասկած անհանգստացած է յուրաքանչյուր նոր հեղափոխական պահանջից, ինչպես միշտ՝ յուրաքանչյուր նոր գաղափարի հետ: Դա նրա համար անհանգստություն է նշանակում, քանի որ, հնարավոր է, նա նույնիսկ ստիպված լինի մտածել դրա մասին: Նրա համար ամեն փոփոխություն ատելի է. նա ուզում է հանգիստ ունենալ, և վա՜յ նրան, ով տենչում է իր փողի պարկին: Այժմ իսկապես նրանից ուզում են նրա տոկոսավճարները, տների վարձակալությունից ստացված եկամուտը, ծածկված պարտատոմսերից ստացված տոկոսավճարները, գրավադրված վարկերից հավաքված տոկոսները. մի խոսքով, այն, ինչը կազմում է նրա հանգիստը, նրա բավարարվածությունը և նրա բախտը:

Այնուամենայնիվ, մենք պետք է հարցնենք, թե ինչ կասեն վարկային կապիտալ ունեցող դասակարգերի անդամները: Նրանք կազմում են, բացի իսկական բուրժուայից... Բուրժուան մարդկային տեսակ է, որի հետ այլևս ոչինչ չի կարող սկսվել. բուրժուան մարդկության ծառի վրա ճյուղ է, որը պետք է կտրել, որքան շուտ, այնքան լավ: Սրանք ինքնագոհ, ինքնագոհ Բաբբիթներն են՝ իրենց տխուր նեղ հորիզոններով, ովքեր ընդունակ չեն որևէ ոգևորության: Նրանք իրենց օրերն անցկացնում են հավերժական միապաղաղության մեջ՝ սուրճով, առավոտյան թերթով, առավոտյան խմիչքով, կեսօրվա թերթով, ճաշով, կեսօրվա քնի, կտրոնների կտրման, կեսօրվա խմիչքի, պանդոկում ընկերների և երբեմն կինոթատրոնի հետ: Չհասկանալով աշխարհը շարժող ամեն ինչ, ինչին կարոտում է երիտասարդությունը, ինչին տանջում է ժողովրդին, պետությանը և հասարակությանը, չանհանգստանալով պատերազմի և հաղթանակի համար, նրանք բուսնում և քայքայվում են՝ միաժամանակ ամբարտավան և ստրկամիտ, բայց բուրժուազիան այնքան լայն դասակարգ է, որ այն չի կարելի անտեսել:

Machine Translated by Google

Այսպիսով, տոկոսային ստրկության վերացման միջոցով ոչնչացվում է խնայողությունը. մարդիկ հայտնվում են աղքատանոցում:

Այն, որ տոկոսային ստրկության վերացումը, ընդհանուր առմամբ, կարող է ազդեցություն ունենալ խնայողության վրա, պետք է վճռականորեն հերքվի: Խնայողությունը նույնքան քիչ կապ ունի գերիշխող տնտեսական տեսակետների հետ, որքան, օրինակ, վատնումը: Խնայողությունն ու վատնումը մարդկային որակներ են, որոնք կամ առկա են, կամ՝ ոչ, անկախ նրանից, թե արդյոք դարաշրջանը հավանություն է տալիս, թե՝ ոչ տոկոսային գաղափարին:

Անցումային ժամանակաշրջաններում, հնարավոր է, խթանվի խնայողության աճը կամ նվազումը: Սակայն, տվյալ դեպքում ես շատ ավելի հակված եմ այն տեսակետին, որ ռացիոնալ, տնտեսապես մտածող մարդը կասի ինքն իրեն հետևյալը. «Ես այլևս չեմ կարող ապագայում հույս դնել միայն իմ շահերի վրա ապրելու վրա: Սակայն ես ուզում եմ ապրել հետագա տարիներին և միևնույն ժամանակ ինչ-որ բան թողնել իմ երեխաների համար, հետևաբար, հիմա ես պետք է ավելի շատ խնայեմ»: Իմ կարծիքով, տոկոսային ստրկության վերացումը պետք է այս ազդեցությունը թողնի մարդկանց մեծամասնության վրա: Ինչ վերաբերում է տարեցներին, ապա, իհարկե, նրանք կուղղորդվեն հանրային աջակցության:

Այստեղ նույնպես պետք է ևս մեկ անգամ ընդգծեմ, որ հաշվի առնելով գույքի վրա ուղղակի հարկերի ներկայիս բեռը և անուղղակի հարկերի բեռը յուրաքանչյուր կենսակերպի վրա, հաճելի տոկոսավճարներից ոչինչ չի մնում, բացառությամբ այն անձի դեպքի, որի համար՝ և դա իսկապես անարդար բան է և որի դեմ պետք է պայքարել՝ բոլոր եկամուտները հոսում են միայն հավերժական տոկոսավճարներից: Հետևաբար, խնայողության անկումից, հավանաբար, չպետք է վախենալ:

Մի՞թե (զզվելի) խոշոր կապիտալն իսկապես այդքան անպտուղ է: Մի՞թե այն չի ստեղծել նաև լայնածավալ առաջընթացի միջոցներ, որոնք մարդկության համար ավելի մեծ պտուղներ են տալիս, քան վարկային կապիտալի տոկոսները ոչնչացնում են:

Ո՛չ: Հարցի ձևակերպումը միայն ապացուցում է, որ մամոնիստական ֆրազելոլոգիան մթագնել է մեր պարզ տեսլականը:

Մեծ կապիտալը չի ստեղծել լայնածավալ առաջընթացի միջոցներ, այլ մեծ կապիտալն աճել է աշխատանքից: Ամբողջ կապիտալը կուտակված աշխատանք է: Մեծ կապիտալն ինքնին անարդյունավետ է, քանի որ սովորական փողն ինքնին բացարձակապես անպտուղ բան է: Մտքից, աշխատանքից և առկա կամ արդեն մշակված հումքից կամ հանքային ռեսուրսներից արժեքներ են արտադրվում, և ապրանքներ՝ աշխատանքի միջոցով և միայն աշխատանքի միջոցով:

Քանզի եթե մեկը այդքան շատ փող է ներդնում ամենաբերքավոր գյուղատնտեսական հողերի, ամենահարուստ ածխահանքի մեջ, ապա գյուղատնտեսական հողերը դրա պատճառով հացահատիկ չեն տալիս, և ոչ էլ ածխահանքն է ինքնուրույն ածուխ թափում: Եկեք վերջնականապես հաստատենք սա:

Եթե մարդիկ հորինել են փողը, ապա այն, համապատասխանաբար, բավականին օգտակար և ողջամիտ է, քանի որ ամենուրեք... Բարդ տնտեսության մեջ անհրաժեշտ է այս (համընդհանուր ճանաչում ունեցող) «ավարտված աշխատանքի երաշխիքը»: Սակայն այն, որ այս «փողային կայսրություններում» պետք է ներհատուկ լինի հավերժական աճի ներուժը՝ իրենցից դեպի հսկայականություն, իսկ փողը դա անում է, եթե կարող է տոկոսներ բերել, դա է, որի դեմ ապստամբում է մեր էության միջուկը. դա է, ինչը փողը շատ ավելի բարձր է դասում բոլոր մյուս երկրային դրսևորումներից. դա է, ինչը փողը դարձնում է կուռք: Եվ այս ամենը, իրոք, մարդկության ամենամեծ ինքնախաբեությունն է:

Միայն փողից ոչինչ, բացարձակապես ոչինչ չի կարող գալ: Սեղանը, պահարանը, հագուստը, տունը, գործիքը, մի խոսքով՝ մեր շուրջը ամեն ինչ որոշակի արժեք ունի. վերջիվերջո, մարդ դեռ կարող է կոտրված կահույքը որպես վառելափայտ օգտագործել տաքանալու համար, բայց քսան մարկի թղթադրամով ոչինչ անել հնարավոր չէ:
Ես նույնիսկ պանրի կտոր չեմ կարող փաթաթել դրա մեջ: Միայն այն բանից հետո, երբ մարդիկ ողջամտորեն համաձայնության են եկել սպառման համար ապրանքների փոխանակման հեշտացման, կատարված աշխատանքի համար կտրոններ գրելու հարցում, միայն դրանով է թղթի կտորը իմաստ և նպատակ ստանում, և շատ ողջամիտ է, որ գյուղացին իր հացահատիկի դիմաց ածխահանքային ընկերությունից ստանում է ոչ թե ածուխ, այլ փող: Այսպիսով,

Machine Translated by Google

այլ ավարտված աշխատանքի համար կտրոն, օրինակ՝ եղաններ, խեցեղեն, գութան և գերանդի: Բայց դրանով փողի իշխանությունը պետք է ավարտվի:

Այսպիսով, մարդկության լայնածավալ առաջընթացը ձեռք է բերվել ոչ թե փողի, այլ մարդկանց կողմից՝ նրանց համարձակ ոգու, հպարտ քաջության, խելացի մտքի, ձեռքերի ուժի, համատեղ, հետևաբար՝ սոցիալական, աշխատասեր աշխատանքի շնորհիվ: Այնքան հպարտորեն և այնքան հստակ պետք է տեսնենք: Մարդիկ էին ամենակարևորը, անշուշտ, ոչ թե այն խղճուկ թղթի կտորները, որոնք մարդիկ հորինել էին առևտուրը պարզեցնելու համար:

Հետագա ծրագիր

Չնայած տոկոսային ստրկության վերացումը նոր պետականության վերջնական նպատակը չէ, այն իսկապես ամենաճշգրիտ գործողությունն է, միակ գործողությունը, որը կարող է միավորել բոլոր ժողովուրդներին իսկական ազգերի լիգայի մեջ՝ բոլոր ժողովուրդներին ընդգրկող մամոնիզմի բռնապետության դեմ: Սակայն դա վերջը չ Ընդհակառակը, տոկոսային ստրկության վերացումը պետք է հանգեցնի հետագա քայլերի, քանի որ, ինչպես տեսանք, այն արմատից, և իսկապես գլխավոր արմատից, բռնում է համաշխարհային չարիքը:

Միայն այն դեպքում, երբ տոկոսային ստրկության վերացման հիմքը դրվի, սոցիալական պետության համար ճանապարհն առաջին անգամ կբացվի: Սա պետք է հստակորեն ճանաչվի և իրականացվի՝ չնայած բոլոր մամոնիստական ուժերին: Սոցիալականացման կոչը [մինչ տոկոսային ստրկությունը շարունակվում է] ոչ այլ ինչ է, քան բոլոր արդյունաբերությունների տրաստի ձևավորման և ամենուրեք հսկա կոնգլոմերատներ ստեղծելու փորձ, որոնց վրա խոշոր վարկային կապիտալը, չնայած բոլոր հարստության հարկերին, բնականաբար, ապագայում կրկին վճռորոշ ազդեցություն կունենա: Մամոնիստական հիմքի վրա սոցիալիստական պետությունը աբսուրդ է և բնույթով հանգեցնում է մամոնիզմով արդեն իսկ խիստ աղտոտված սոցիալ-դեմոկրատիայի և խոշոր կապիտալի միջև փոխզիջման:

Մենք, ընդհակառակը, պահանջում ենք մամոնիստական պետության արմատական մերժում և պետության վերակառուցում՝ համաձայն սոցիալիզմի իրական ոգու, որտեղ գերիշխող հիմնական գաղափարը սնուցման պարտավորությունն է՝ որտեղ կոմունիզմի հին հիմնական պահանջը կարող է գտնել իր ռացիոնալ և օգտակար բավարարումը այն ձևով, որ ժողովրդի յուրաքանչյուր անդամ ստանա հայրենիքի հողի նկատմամբ իրեն տրված իրավունքը՝ պետության կողմից ամենակարևոր սննդամթերքի բաշխման միջոցով:

Մենք նաև պահանջում ենք, որպես նոր պետության կմախք, ժողովրդի ներկայացուցչություն Ժողովրդական ներկայացուցիչների պալատի միջոցով, որը պետք է ընտրվի ամենալայն հիմունքներով, և դրան կից՝ մշտական Աշխատանքի պալատ՝ կենտրոնական խորհուրդ, որտեղ ազգի աշխատողներն ունեն ձայնի իրավունք՝ ըստ իրենց մասնագիտության և տնտեսական դասակարգի բաշխմանը համապատասխան: Վերջապես, մենք պահանջում ենք պետության տնօրենների ամենաբարձր պատասխանատվությունը: Պետության այս նոր կառուցվածքը սոցիալիստական-ազնվականական հիմքի վրա կքննարկվի լրացուցիչ աշխատանքում:

որը շուտով կհրապարակվի նույն հրատարակչի կողմից: Սակայն այս ամբողջ մեկնաբանության նախապայմանը մնում է տոկոսային ստրկության վերացումը:

Իմ անսասան համոզմունքը, ավելին՝ իմ գիտելիքները ինձ հստակորեն գիտակցում են, որ տոկոսային ստրկության վերացումը ոչ միայն կիրառելի է, այլև պետք է ընդունվի և ընդունվի ամենուրեք աննկարագրելի ցնծությամբ: Հիշե՛ք. ի տարբերություն մարդկության բարելավմանը նպատակաուղղված մյուս բոլոր գաղափարների, շարժումների և ջանքերի, որքան էլ բարի մտադրություններ ունենան, իմ առաջարկը չի փորձում բարելավել մարդկային բնույթը, այլ կիրառում է թունավոր նյութի, մի երևույթի դեմ, որը արվեստով, ոչ թե դիվային կերպով է հորինվել, մարդու խորագույն զգացողությանը լիովին հակառակ՝ մարդկությանը հիվանդացնելու, նրան նյութապաշտության մեջ գցելու, նրանից խլելու իր ունեցած լավագույնը՝ հոգին: Ջեռք ձեռքի տված՝ կողք կողքի:

Machine Translated by Google

շարունակվում է փողային իշխանությունների սարսափելի, անողոք բռնապետությունը, որի համար մարդիկ միայն տոկոսի ստրուկներ են, գոյություն ունեն միայն դիվիդենտների, տոկոսի համար աշխատելու համար:

Խորապես մտահոգված՝ մենք գիտակցում ենք հին Աստվածաշնչյան ասացվածքների սարսափելի պարզությունն ու ճշմարտությունը, որոնց համաձայն՝ հրեաների աստված Յահվեն խոստանում է իր ընտրյալ ժողովրդին. «Ես ուզում եմ ձեզ շնորհել աշխարհի բոլոր գանձերի տիրապետումը. ձեր ոտքերի տակ կընկնեն երկրի բոլոր ժողովուրդները, և դուք կտիրեք նրանց»:

Այս գլոբալ հարցը հիմա ձեր առջև է դրված: Համաշխարհային հարցերը ձեռքի շարժումով չեն լուծվում, բայց գաղափարը պարզ է, ինչպես օրը: Եվ գործը պետք է ջանասիրաբար տարածվի. մենք պետք է հստակ հասկանանք, որ մենք բախվում ենք ամենաահռելի թշնամու՝ աշխարհ ընդգրկող փողային տերությունների հետ: Մյուս կողմից՝ ամբողջ ուժը, մեր կողմից՝ միայն արդարությունը, արտադրողական աշխատանքի հավերժական արդարությունը:

Ձեռքերդ մեկնիր ինձ, բոլոր երկրների աշխատավորներ, միացի՛ր:

Machine Translated by Google

Գերմանական պետությունը ազգային մակարդակով

Սոցիալիստական հիմնադրամ

Machine Translated by Google

Նախաբան

կողմից

Ադոլֆ Հիտլեր

Յուրաքանչյուր մեծ գաղափարի համար անհրաժեշտ է երկու բան՝ իշխանության կամք և հստակ նպատակներ: Իշխանության, ազատագրման կամքը վառվում և ուժեղ է մեր սրտերում, Գոտֆրիդ Ֆեդերն իր «Գերմանական պետությունը ազգային և սոցիալիստական հիմքերի վրա» գրքում մեր նպատակները ներկայացրել է հստակ, պարզ և բոլորի համար հասկանալի ձևով: Այնտեղ միլիոնավոր մարդկանց հույսն ու կարոտը գտել են իրենց ձևը և հզոր արտահայտություն: Մեր շարժման գրականությունը ստացել է իր կատեխիզը:

Մյունխեն, 8 նոյեմբերի, 1923թ. Ադոլֆ Հիտլեր

Machine Translated by Google

Նախաբան

մինչև հինգերորդ հրատարակությունը

Այստեղ իմ աշխատանքը՝ « Գերմանական պետությունը ազգային և սոցիալիստական հիմքերի վրա», ներկայացված է «Ազգային սոցիալիստական գրադարանի» շարքում: Տեքստը մնացել է էապես և հիմնարարապես անփոփոխ, սակայն այն հատվածները, որոնք վերաբերում էին այս աշխատանքի (1923) հրատարակման ժամանակաշրջանի հանգամանքներին և օրինակներ էին վերցված այնտեղից, ջնջվել են, իսկ հրեական հարցի բացատրությունները կրճատվել են, քանի որ վերջինիս նվիրված կլինի հատուկ աշխատություն:

Նոր հրատարակությունը հատկապես պետք է վկայի այն փաստի մասին, որ հիմնական ծրագրում ոչինչ չի փոխվել:

Մուրնաու, 1931 թվականի հոկտեմբեր

Գոտֆրիդ Ֆեդեր

Machine Translated by Google

«Երջանիկ են այն մարդիկ, որոնց համար խիստ անհրաժեշտություն է

պարտադրում է բարձր քաղաքական գաղափար, որը,

լինելով մեծ ու պարզ,

դարաշրջանի մյուս բոլոր գաղափարները ստիպում է իր ծառայությանը:

Հենրիխ ֆոն Տրեյչկե

Machine Translated by Google

Ներածություն

առաջին հրատարակությանը

Մենք ապագային նայում ենք լի ուժեղ հույսով և կարոտով: Գերմանիան կապրի, Գերմանիան չի կարող կործանվել: Գերմանիան ցնցվում է, կարծես նոր դարաշրջանի ճնշող ծննդաբերական ցավերից: Ինքնամեղքի սարսափելի շղթաները, ինչպես նաև օտար տանջողները, կընկնեն և կթափվեն հզոր ուսերը թոթվելով, և Գերմանիան կգլխավորի ազգերը:

Եթե այդքան տառապանք ու տառապանք կապված չլիներ փլուզման ու անկման հետ, մենք կկարողանայինք որոշակի երջանկության զգացումով մասնակցել նոր դարաշրջանի ստեղծման օրերին: Եթե մենք մեր հայացքը նետենք օրվա քայքայման, ներկայի խառնաշփոթի վրա, ամենուր կտեսնենք հզոր կամք, լուրջ աշխատանք, ոգեշնչված ինտուիցիա: Գերմանական հոգին շարժում է իր թևերը դեպի նոր բարձր թռիչք:

Այսօրվա խնդիրները հզոր են, ավելի մեծ ու դժվար, քան երբևէ գերմանացիների այդքան ցավոտ պատմության մեջ:

Այսպիսով, անհրաժեշտ է լուծել երկակի խնդիր՝ ոչ միայն «վերականգնել» պետությունն ու տնտեսությունը, այլ նրանց նոր ձև տալ: Եվ դրանով իսկ նոր ձև նաև մեր ժողովրդի մշակութային և մտավոր կյանքի համար:

Միասնական Գերմանիայի հին գերմանական կարոտը վերջապես պետք է իրականություն դառնա, կծնվի նոր տնտեսական օրենք և կվերացնի տոկոսային կապիտալիստական տնտեսագիտության մղձավանջային ձևը:

Այնքան համապարփակ և ճնշող են մեզ սպասվող խնդիրները: Մեր ետևում կանգնած է անցյալի ոգին, որը լի է երկյուղածությամբ այն ամենի նկատմամբ, ինչ տեղի է ունեցել պատմականորեն՝ լավագույն գերմանական ավանդույթի ամուր հիմքի վրա, հիմնված ամենավաղ արիական իմաստության վրա, ժողովուրդն ու պետությունը, տնտեսությունն ու մշակույթը պետք է նորովի ստեղծվեն:

Այստեղ աշխատավորները պետք է գիտակցեն իրենց հսկայական պատասխանատվությունը, իրականում նրանց կրում է ամբողջ ազգի՝ ազատության հույսը:

Սակայն ազգային սոցիալիստական գաղափարը շատ ավելին է, քան պարզապես վերադարձ կամ շեղում դեպի հին նախնիների սովորույթները, այն կոտրում է մարքսիստական պետական և տնտեսական ձևի շղթաները, այն, որպես առաջին և ամենահաստատակամ գաղափար, գիտակցաբար մղում է ամենադժվար պայքարը մամոնիստական տերությունների, համահրեական իմպերիալիզմի աշխարհակալ իշխանության, ագահության, եսասիրության և անտարբերության ոգու դեմ:

Այս համընդհանուր և մեծ գերմանական ազատագրական շարժումը իր ամենաուժեղ, կամային և նպատակասլաց քարոզչին գտնում է Ազգային-սոցիալիստական գերմանական աշխատավորական կուսակցության մեջ: Կուսակցությունն իր նպատակները ուրվագծել է կարճ ծրագրում, որը 25 կետերում համառոտ ամփոփում է շարժման հիմնական պահանջները: Մեծ Գերմանիայի ազգային-սոցիալիստական շարժման բանավեճի օրգանի՝ «Nationalist Observer»-ի[13] գլխավոր խմբագիր Ալֆրեդ Ռոզենբերգը շնորհակալության արժանի ձևով առանձին-առանձին բացատրել է ծրագրային կետերը կարճ աշխատության[14] մեջ :

---

13 «Ֆոլկիշեր Բեոբախտեր»-ը 1920 թվականին գնվել է NSDAP-ի կողմից որպես կուսակցության օրգան և խմբագրվել է Դիտրիխ Էկարտի կողմից: մինչև իր մահը՝ 1923 թվականին, երբ այն ղեկավարում էր Ալֆրեդ Ռոզենբերգը:

14 Ռոզենբերգն առաջին անգամ հրատարակեց իր Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei-ը: Դաս Programm der Bewegung 1923 թ.

Այս աշխատանքի հիման վրա առնվազն հնարավոր է ընկերներին և թշնամիներին ասել, թե ինչ է ուզում Ազգային սոցիալիստական գերմանական բանվորական կուսակցությունը: Մյուս կողմից, ազգային սոցիալիզմի գրականության մեջ բացակայում է համապարփակ աշխատանք, որը կներկայացներ այն քաղաքական և տնտեսական գաղափարները, որոնցից բխում է ազգային սոցիալիզմը, թե ինչ ուղիներ է այն մտադիր ընտրել ազգային քաղաքականության մեջ՝ իր վերջնական նպատակին հասնելու համար՝ ազգային սոցիալիստական գերմանական պետությանը, աշխատանքի և արդյունավետության վիճակին: Ներկայիս աշխատանքը ձգտում է կատարե Հետևաբար, մենք պետք է լուսավորենք ազգային սոցիալիզմի մեկնարկային կետը, ուղին և նպատակը, մենք պետք է ցույց տանք, թե ինչով էապես կտարբերվի գերմանական ազգային սոցիալիստական պետությունը գոյություն ունեցող պետությունից, որ ոլորտները կմնան էապես անփոփոխ, որ ոլորտներում կլինեն էական բարեփոխումներ, և որ ոլորտներում էապես նոր ուղիներ պետք է ընտրվեն:

Մենք պետք է փնտրենք և բացահայտենք հասարակական կյանքի, մասնավորապես՝ ազգային ֆինանսական քաղաքականության, ռասայական հարցի և դրա հետ կապված հարցերի լուծման նոր ուղիներ: Մենք նաև պետք է հիմնարար կերպով գործ ունենանք արդեն իսկ բարձրաձայնված թշնամական առարկությունների, աղավաղումների և ստերի հետ:

Մեր առջև դրված խնդիրը չափազանց մեծ է, բայց այն Գերմանիայի վերածննդի ամբողջ ծավալի միայն մի փոքր մասն է կազմում:

Բոլոր ջանքերը ապարդյուն կլինեին, եթե մահվան հասնող վճռականությունը և անզուսպ կամքը...

առաջնորդը չէր աշխատում գաղափարների արդյունավետության համար:

Ամենաուժեղ կամքն անօգուտ կվատնվեր, եթե մեր սրտերում անսասանորեն չպահեինք հստակ պատկերացում այն մասին, թե ինչպիսին պետք է լինի այս գերմանական պետությունը՝ Գերմանիան, մեր հայրերի և երեխաների երկիրը՝ մեր կամքին համապատասխան՝ մեր հաղթանակից հետո:

Machine Translated by Google

1. Հիմնադրամները

Բարոյական հիմքերը

Ազգային-սոցիալիստական պետականության հիմքը ժողովրդի և սեփական անձի նկատմամբ լիակատար պատասխանատվությունն է:

«Հանրային շահը անձնական շահից վեր»՝ սա ազգային սոցիալիզմի առաջին օրենքն է:

Կարող է տարօրինակ թվալ, որ նման սկզբունքը պետք է ընդհանուր առմամբ սահմանվի պետության համար, քանի որ մենք պատմությունից ճանաչում ենք այն ժամանակաշրջանները, երբ կառավարիչների մտքում ամբողջի բարեկեցությունը նրանց պետական ղեկավարության հիմքն էր: Եթե այսօր անհրաժեշտ է այս սկզբունքը դնել բոլոր մյուս նկատառումներից վեր, ապա սա միայն այն փաստի արտահայտությունն է, որ ժամանակակից հասարակական պայմանները ամեն ինչ են, բացի այս միակ ճիշտ քաղաքական զգացմունքի արտահայտությունից: Այս առաջին սկզբունքում մենք նույնպես տեսնում ենք, թե որքան սերտորեն են բարոյականությունն ու տնտեսագիտությունը կապված միմյանց հետ:

Հանրային շահը անձնական շահից առաջ նախևառաջ բարոյական պահանջ է: Սակայն այն միաժամանակ գերազանց լեզվական պարզությամբ արտահայտում է ամբողջի բարեկեցության և անհատի անձնական ձեռքբերման ու սեփականության արդարացված ձգտման միջև հիերարխիկ կարգը: Հետևաբար, այս ազգային սոցիալիստական սկզբունքը ոչ մի կերպ չի բացառում մասնավոր սեփականությունը: Ընդհակառակը. ազգային սոցիալիզմը լիովին և ամբողջությամբ ճանաչում է սեփականության նշանակությունը: Այն գիտի, որ անձնական սեփականությունը և ձեռքբերումը ազատորեն տնօրինելու իրավունքը յուրաքանչյուր տնտեսագիտության և, դրանից այն կողմ, յուրաքանչյուր բարձրագույն մշակույթի հիմքն է. սակայն ազգային սոցիալիզմը նույնպես ճանաչել է, որ մասնավոր սեփականության ճանաչման համար անհրաժեշտ է գծել բավականին որոշակի սահմաններ, այսինքն՝ որտեղ սեփականությունը դառնում է պարզապես իշխանության գործիք և կիրառվում է շահագործման ձևով ամբողջի բարեկեցության դեմ:

Հավանաբար, հազիվ թե գտնվի որևէ լուրջ մտածող մարդ, ով կցանկանա հակասել այս առաջին սկզբունքին այս ընդհանուր ձևով: Դժվարությունը կլինի հանրային շահերի ճիշտ գնահատման մեջ՝ համեմատած անհատի շահերի հետ: Չնայած անկասկած գոյություն ունեցող...

Համաձայնության համաձայն, որ հանրային շահի նկատառումները պետք է գերակշռեն մասնավոր շահերից, ուշագրավ է, որ մեզ մոտ գործող իրավական գաղափարների համաձայն, հենց սեփականության օգտագործման ձևի վերաբերյալ, քրեականից դուրս որևէ բարոյական սահմանափակում չի սահմանվել: Անշուշտ, արգելվում է բռնություն գործադրել մերձավորի նկատմամբ (շորթում, սպանություն, մարդասպանություն՝ դավաճանություն և անօրինական հարստացում և այլն), սակայն երբեք և ոչ մի տեղ արգելված չի եղել կուտակել անհամար հարստություն և օգտագործել դրա համար հաճախ բավականին կասկածելի բանկային և ֆոնդային բորսայի տեխնիկական միջոցները: Ավելին, օրենքը յուրաքանչյուր պարտատիրոջ իրավունք է տալիս անողոք կերպով զրկել պարտքը չվճարող պարտապանին իր տնից և ունեցվածքից, երբ անբարենպաստ պայմաններ են ստեղծվում՝ Հիվանդությունը, մահը, արատները, վատ բերքը և սովը՝ անհնար են դարձնում ստանձնած պարտավորությունների կատարումը: Յուրաքանչյուր փորձառու դատավոր կարող է պատմել անթիվ դեպքեր, որոնցում մեր կոշտ օրենքը ոչնչացրել է տնտեսական գոյությունը, այն դեպքերում, երբ արդարադատության յուրաքանչյուր առողջ զգացում ապստամբել է աշխատասեր, ջանասեր մարդուն, որը, սակայն, ժամանակավորապես հետապնդվել է անհաջողության կողմից, պարտատիրոջ դաժան ճնշմանն ու բռնակալությանը հանձնելու դեմ:

Անձնական իրավունքի անսահմանափակ ճանաչումը, ընդհանուր առմամբ, պատշաճ և իրավական պահանջների համար պետք է տրամաբանորեն հանգեցնի հանրային շահի վնասման՝ այս էապես շրջված հակասոցիալական իրավական գաղափարի եսասիրական շահագործման միջոցով՝ ի հակասություն մեր պետական «հանրային շահը սեփական շահից վեր» սկզբունքի:

Machine Translated by Google

Մեզ մոտ տիրող կեղծ հիմնարար ձևակերպման՝ կապիտալիստականի հակադրություն է մյուս ծայրահեղությունը՝ պետության և տնտեսագիտության մարքսիստական գաղափարը: Այս տնտեսական ձևի հիմնարար գաղափարը մասնավոր սեփականության ժխտումն է: Մարքսիստական ուսմունքը հասնում է մինչև այն աստիճանի, որ սեփականությունը ուղղակիորեն բացատրում է որպես «գողություն» (Պրուդոն)15: Այն պահանջում է, օտար լեզվով, որն այդքան անհասկանալի է հատկապես գերմանացի պրոլետարների համար, «բռնագրավողների բռնագրավում»16 ՝ այլ կերպ ասած՝ սեփականության զրկում: Պետությունը, ժողովուրդը, մշակույթը և տնտեսությունը ոչնչացնող այս ուսմունքը գտել է իր ծայրահեղ, բայց տրամաբանական իրականացումը ռուսական բոլշևիզմում: Իր տնտեսական տեսանկյունից այս ծայրահեղությունը կարելի է ամփոփել հետևյալ նախադասության մեջ.

«Ամեն ինչ պատկանում է բոլորին»:

Այստեղ մենք գործ ունենք սեփականության անձնազրկման հետ, ամբողջ սեփականության փոխանցման հետ ամբողջի անանուն սեփականությանը:

Մյուս կողմից, մեզ մոտ դեռևս տիրող անսահմանափակ սեփականության իրավունքի ծայրահեղականությունը մեզ արդեն հասցրել է Մամոն աստծո տաճարի առջևի վերջին աստիճանին, որի դռան վրա ոսկե տառերով գրված է. «Ամեն ինչ պատկանում է Մեկին»: Նույնիսկ այս սարսափելի տնտեսական ձևը պետք է նույնքան հանգեցնի սեփականության անհատականացման՝ միայն թե այլ կերպ՝ այն առումով, որ, վերջապես, ամբողջ աշխատավոր մարդկությունը այստեղ ճնշվում է անանուն ֆինանսական ուժի սարսափելի պարտքային ստրկության մեջ:

Մարքսիստական սոցիալիզմի և արևմտյան դեմոկրատների բարձր կապիտալիստական մամոնիզմի վերը նկարագրված տնտեսական ծայրահեղությունների կտրուկ հակադրության մեջ, ազգային սոցիալիզմի տնտեսական իդեալը պահանջում է «Յուրաքանչյուրին՝ իր սեփականը» սկզբունքի իրականացում:

Հենց այս սկզբունքում են բարոյականությունն ու տնտեսագիտությունը կրկին ամենասերտորեն փոխկապակցված: Բարոյական սկզբունքների հեռացումը առևտրային կյանքից իսկապես այնքան բնորոշ է ժամանակակից տնտեսությանը, որտեղ հենց ավելի մեծ տիրապետման, ավելի մեծ խորամանկության, պետական իշխանությունից խուսափելու արվեստն է հավասարակշռությունը խախտում: Մի հայացք նետելով հազարավոր, հիմնականում մռայլ գոյություններին, որոնք իրենց չարագործություններն են անում բոլոր խոշոր քաղաքներում, ովքեր տնօրինում են ֆանտաստիկ գումարներ, մի հայացք նետելով մի քանի դատական գործընթացներին, որոնք դատարան են հասնում մասնակիցների ողջ դիմադրությանը չնայած, ցույց է տալիս, թե որքան սարսափելիորեն ապականված է ժամանակակից առևտրային բարոյականությունը: Եկեք դիտարկենք, ի տարբերություն դրա, սարսափելի տառապանքը միջին խավի և ամուսնացած աշխատավոր մարդկանց շրջանակներում, ովքեր այլևս չեն կարող վճարել կաթի և հացի համար իրենց նորածինների և մեծացող երեխաների համար, եկեք պարզաբանենք, որ ընդհանուր առմամբ շատ-շատ դեպքերում պատվավոր աշխատանքով հազիվ թե կարելի է վաստակել կյանքի համար անհրաժեշտ անհրաժեշտությունները, Կ երբ կան երեխաներ, որոնց մասին պետք է հոգ տանել և մեծացնել: Մտավորական և ազատ մասնագիտությունների տառապանքը գերազանցում է բոլոր չափերը. առաջին կարգի արվեստագետները, հատկապես, երբ նրանց կողմնորոշումը չի համապատասխանում այսօր տիրող հրեական ճաշակի կողմնորոշմանը, կտրականապես մատնվում են սովի. իսկական գերմանական բանաստեղծությունները չեն կարող հրապարակային ելույթ ունենալ: Սակայն բավականին աննկարագրելի է նրանց տառապանքը, ովքեր պետության ֆինանսական քաղաքականության վատ կառավարման պատճառով խաբվել են իրենց խնայողություններից, փոքր կապիտալի թոշակառուների և թոշակառուների, պատերազմի հաշմանդամների, բարեգործական օգնության հարկադրվածների, ինչպես նաև բոլոր նրանց, ովքեր հույսը դրել են պետական պարտատոմսերի անվիճելիության, ինչպես նաև մեր ազգային արժույթի կայունության և մարկի ոսկե ծածկույթի վրա: Նման վիճակը տնտեսության քայքայում է՝ անարխիա: Աշխատասիրությունը հատուցվում է անբավարար վարձատրությամբ, ծուլությունը՝ պարգևատրվում, պատվավոր առևտուրը տառապում է, անառողջ առևտուրը, միջնորդական առևտուրը, շահարկումը ամենալավն է ծաղկում: Որքան ավելի գերազանց է մշակութային առումով արտադրությունը, այնքան ավելի վատ է վարձատրությունը, որը կարելի

---

15 Պիեռ Ժոզեֆ Պրուդոնը (1809-1865) իր 1840 թվականի աշխատության մեջ հայտարարեց Qu 'est-ce que la proriete? որ «la propriete c'est le հատոր»:

16 Այս արտահայտությունը, որը փոխառված է ֆրանսերեն «Texpropriation des expropriates» բառից, օգտագործվել է Մարքսի կողմից «Կապիտալ»-ում, I, Գլուխ 24: «Մասնավոր սեփականության վերջին ժամը հարվածում է, բռնագրավողները բռնագրավվում են»:

Machine Translated by Google

դավաճանություն, և իսկապես՝ պետության կողմից, որը պետք է լինի օրենքի և արդարադատության պաշտպանը, հասարակական բարոյականության փաստաբանը:

Մեզ այլևս բնավ պետք չէ մատնանշել հասարակական կյանքում տիրող կոռուպցիան, մամուլի հուդայականացումն ու աղքատացումը, ինչպես նաև մեր արտաքին քաղաքականության տխուր անզոր և անարժան ղեկավարությունը՝ մեր հասարակական կյանքի և մեր տնտեսական բարոյականության ծայրահեղ նվաստացումը ցույց տալու համար:

Այս նյութական աղքատացման և հասարակական կյանքի աղտոտման դեմ պետության ազգային սոցիալիստական գաղափարը դնում է պետության և տնտեսության երկար ժամանակ փորձարկված սկզբունքը՝ «Յուրաքանչյուրին՝ իր սեփականին », բայց ամենից առաջ՝ «Հանրային շահը՝ անձնական շահից վեր»: Այս սկզբունքը ազգային սոցիալիստական պետության ուղեցույց սկզբունք դարձնելով՝ ազգային սոցիալիզմը կապվում է գերմանական պատմության լավագույն և ամենափառահեղ ժամանակաշրջանների հետ:

«Suum cuique»-ն17 արդեն իսկ առողջ գերմանական վաղ միջնադարի տնտեսական սկզբունքն էր, բայց հատկապես երկար ժամանակահատվածում այն ապահովվում էր միությունների կարգադրությամբ, որ յուրաքանչյուրին հատկացվի իր սեփականը: Վարպետի և աշակերտի միջև աշխատանքի համատեղությունը կես կամ մեկ երրորդ պեննի դիմաց առնվազն աշխատողին ապահովում էր նրա եկամուտը, ավելի լավ աշխատանքը և աշխատանքի որակը, որը ստանում էր ճանաչում և վարձատրություն, իսկ ակնառու աշխատանքի դեպքում՝ համբավ և հարուստ եկամուտ:

«Suum cuique»-ն զարդարում է նաև Պրուսիայի բարձրագույն շքանշանը՝ Սև Արծվի շքանշանը, թեև այստեղ այն հատուկ իմաստով, որ հատուկ արժանիքներով է պայմանավորված նրա թագը: Հենց այս մեկնաբանությունն է հատկապես համապատասխանում ազգային սոցիալիզմին՝ ոչ այնքան այն պատճառով, որ այստեղ խոսքը պալատական զարդարանքների կամ զինվորական ծառայության միակողմանի պատվի մասին է, որքան այն պատճառով, որ պետության և ժողովրդի նկատմամբ պարտքի պարզևատրված կատարման բարոյական բովանդակությունը գտնում է իր արտահայտությունն այնտեղ, պարտքի կատարում, որը կատարվում է անձնուրացորեն՝ առանց նախատեսման և առանց աշխատավարձի նախնական հաշվի առնելու, անձնական շահերը երկրորդ պլան մղելով, որը ծնվում է պետության և ժողովրդի նկատմամբ ներքին պարտադրող պատասխանատվության զգացումից:

Մենք՝ ազգային սոցիալիստներս, այս սկզբունքը տարածում ենք նաև մյուս ուղղությամբ՝ գերմանական միջնադարի «յուրաքանչյուրին՝ իր սեփականին» և Ֆրիդրիխի պետության «արժանի լինել իր թագին» գաղափարին ավելացնում ենք՝ մեծ շեշտադրմամբ. «Հանցագործին՝ իր պատիժը»: Յուրաքանչյուրին՝ իր սեփականին, իր թագին արժանանալուն, յուրաքանչյուր կարգապահ և պատվավոր աշխատանքին՝ իր համարժեք վարձատրությունը, յուրաքանչյուր հատուկ կատարմանը՝ իր բարձր վարձատրությունը, յուրաքանչյուր աղքատ մարդուն և յուրաքանչյուր մարդու, ով անմեղորեն ընկել է դժվարության մեջ, բավարար օգնություն հանրային միջոցներից, բայց հավասարապես բոլոր նրանց, ովքեր գործում են հասարակական բարոյականության և տնտեսական հարգանքի դեմ՝ արժանի պատիժը:

Այնուամենայնիվ, մենք ընդգծում ենք, որ ազգային սոցիալիստական պետության պարտականությունների շրջանակում ոչ մի կերպ չի մտնում քաղաքացու անհատական վերահսկողությունը տնտեսական հարցերում, որպեսզի տնտեսությունը հնարավորինս լավ բարգավաճի բյուրոկրատական խնամակալությունից ազատ: Մենք նաև գիտենք, որ յուրաքանչյուր քաղաքացու դեպքում ռիսկի նվազեցումը պետության միջոցով՝ ավելի շուտ Նաումանի «ռիսկազուրկ մարդու» իմաստով, այսինքն՝ այն մարդու, որի հիմնական գոյությունը պետք է ապահովի պետությունը, կհանգեցներ Նաումանի ակնկալածի հակառակին:18 Պետության պարտականությունը պետք է սահմանափակվի ինքն իրեն պահող տնտեսության համար նախադրյալներ ստեղծելով:

17 Յուրաքանչյուրին՝ իր սեփականին

18 Ֆրիդրիխ Նաումանը (1860-1919) բողոքական աստվածաբան և լիբերալ քաղաքական գործիչ էր, որը հիմնադրել է 1896 թվականին և իր «Die Hilfe» ամսագրի միջոցով տարածել է սոցիալական լիբերալիզմի մի ձև: Առաջին համաշխարհային պատերազմից հետո Նաումանը դարձել է Գերմանական Դեմոկրատական կուսակցության (DDP) առաջին նախագահը:

Machine Translated by Google

որքան հնարավոր է ազատ այն սարսափելի վաշխառուական երևույթներից, որոնք մեզ հայտնի են ժամանակակից տոկոսային կապիտալիստական պետությունում:

Հետևաբար, պետության բարեկեցությունը պետք է կրկին դառնա բարձրագույն օրենք, պետության արդյունավետությունը պետք է «Հանրային շահը սեփական շահից վեր» սկզբունքը դնի մյուս բոլոր նկատառումներից վեր:

Այժմ, սակայն, այս սկզբունքը պետական գործիչների, պետական ծառայողների և հասարակական կյանքում ակնառու պաշտոններ զբաղեցնողների շրջանում անհրաժեշտ է դարձնում մի հատկանիշ, որն այսօր գրեթե ամբողջությամբ անհետացել է կառավարությունից և հասարակական կյանքից՝ պատասխանատվությունը:

Մեր ողջ հասարակական կյանքն այսօր կանգնած է անպատասխանատվության նշանի տակ: Պատգամավորները պատասխանատու չեն, ասում են՝ «անձեռնմխելի են»՝ խորհրդարանում իրենց արածների և ելույթների համար: Հուսահատ եզրույթ, երբ հիշում ես, որ այս արտահայտությունը վերցված է բժշկությունից, որտեղ ասվում է, որ մարմինն արդեն այնքան հագեցած է թույներով, որ նոր ներարկված թույները շատ ավելի քիչ կամ ընդհանրապես չեն վնասում մարմնին, մինչդեռ առողջ մարմինը կմահանար դրանցից: Խմբակցությունները պատասխանատու չեն մեծամասնության որոշումների համար, նախարարները պատասխանատու չեն իրենց պաշտոնի կատարման համար, քանի որ նրանք միայն այն կուսակցությունների պաշտոնյաներն են, որոնք մասնակցում են հենց կառավարության ձևավորմանը: Եթե ինչ-որ բան այնպես չգնա, ժողովուրդն իսկապես կրում է ամենամեծ վնասը, բայց այսպես կոչված պատասխանատու նախարարը փոխարինվում է միայն մեկ այլ, նույնքան անպատասխանատու կուսակցական պաշտոնյայով: Իրական պատասխանատվության մասին խոսք չկա:

Թագավորների աստվածային իրավունքի դարաշրջանում արդեն իսկ Ամենակարողին դիմելը, ցավոք, չափազանց հաճախ իշխող տերերի անպատասխանատվության բավականին յուրահատուկ ձև էր (բացառություններ, որոնց համար իրենց աստծո նկատմամբ պատասխանատվությունը հոմանիշ էր իրենց ժողովրդի նկատմամբ պատասխանատվության զգացողությանը, հստակորեն ճանաչվում են): Ընդհանուր առմամբ, սակայն, այս սիրելի աստվածը, վերջին հաշվով, միշտ եղել է միայն հարմարավետ պաշտպանիչ վահան, որի ետևում, միայն իր վերադասին պատասխանատու պաշտոնյայի, միայն իր թագավորին պատասխանատու նախարարի և միայն իր աստծո առջև պատասխանատու կառավարչի աստիճանի վրա, կարող էր թաքնվել իշխող դասի և նրա ներկայացուցիչների ամենաանհավանական անպատասխանատվությունը ժողովրդի իրական կենսական կարիքների նկատմամբ:

Ազգային սոցիալիզմը ստիպված կլինի արմատապես վերացնել այս պետության կողմից թույլատրված անպատասխանատվությունը:

«Ամենաբարձր պատասխանատվությունը» երկաթե տառերով կկանգնի ազգային-սոցիալիստական պետության մուտքի դարպասների վրա: Նրան, ով պատիվ ունի կանգնելու մեծ ժողովրդի շահերի համար առաջատար դիրք զբաղեցնելու, չի կարելի բավականաչափ ուժեղ հիշեցնել իր պատասխանատվության մասին: Իրականում, միայն նա կարող է լինել առաջնորդ, ով իր սրտում կրում է պատասխանատվության այս խորը զգացումը: Բոլոր պետական ծառայողների և հասարակական կյանքում կանգնածների համար այս պատասխանատվությունը պետք է հատուկ կերպով սահմանվի և իրականացվի անողոք խստությամբ: Միայն այս կերպ կարող է վերականգնումը իրականում պարտադրվել, այսպես ասած:
Միայն այս կերպ կարող է վերածնվել և աճել ամենաթանկ բանը՝ վստահությունը, որը կարող է թույլ տալ առաջնորդին և ժողովրդին կրկին դառնալ իրական ազգային և պատմական համայնք: Եվ վստահությունից հետո կարող է կրկին աճել հավատքը, որը առաջնորդի պատասխանատվությամբ կբերի Գերմանիայի վերականգնում և նորացում, գերմանական հոգու վերազարթոն՝ աշխատանքի և գործունեության ազգայնական վիճակում, որտեղ յուրաքանչյուրը կգտնի իրենը:

Machine Translated by Google

Տնտեսական հիմքերը

Առողջ տնտեսական մարմնում բարոյականությունն ու ազգային տնտեսությունը չեն կարող առանձնացվել: Հակառակ դեպքում տնտեսությունը կտուժի ամենադաժան ձևով, հատկապես յուրաքանչյուր տնտեսության ամենաարժանապատիվ խնդրի՝ պահանջարկի բավարարման առումով: Առանց առևտրի հանդեպ հավատի, առանց աշխատասիրության, առանց պաշտոնյաների և աշխատողների հավատարմության, ոչ մի աշխատանք չի կարող բարգավա Արդյունավետությունը, արդարությունը, ձեռնարկատիրական ոգին, էներգիան, տնտեսական խնդրին մասնակցող բոլոր կողմերի միջև փոխադարձ վստահությունը յուրաքանչյուր տնտեսության բարգավաճման անփոխարինելի նախապայմաններն են: Այս ամենը պետք է ասել միայն իրենց բացառիկ նշանակության մեջ ճանաչվելու համար: Բոլոր նրանք, ովքեր ստիպված են եղել տնտեսապես ակտիվ լինել ներկայում և ոչ հեռու անցյալում, գիտեն, թե որքանով են այս լավ բաները պակասում այսօր: Եվ ո՞վ է, վերջապես, տառապում մարքսիզմի փրկության վարդապետությունների և դրա գործառնական մեթոդների, գործադուլների, դիվերսիաների, անփույթ և անփույթ աշխատանքի վնասներից: Բայց, վերջիվերջո, միայն բնակչությունն է, որը պետությունն ու ժողովուրդը քայքայող նման վարդապետությունների միջոցով կորցրել է համայնության ողջ զգացողությունը և իր ամենակարևոր գործը տեսնում է դասակարգային պայքարի մեջ: Հետևաբար, այս կողմին պետք է ուղղվեն նաև այն բողոքները, որոնք հնչում են հատկապես ազգայնական ճամբարներից, որ մենք այլևս ժողովուրդ չենք, որ նախ պետք է կրկին ժողովուրդ դառնանք, եթե ցանկանում ենք վերականգնել մեր կորցրած իշխանության դիրքը և միջազգային հեղինակությունը:

Այս բողոքները արդարացված են, բայց բողոքներով առաջ չես գնում: Մարքսիզմը չհապաղեց իրականացնել իր տնտեսական և քաղաքական իդեալը, երբ ուներ դրա համար անհրաժեշտ ուժը, այն չխուսափեց այլախոհների դաժան ճնշումից. Ռուսաստանում այն ընդմիշտ լռեցրեց իր թշնամիներին՝ մեր մեջ կոտորելով ամբողջ բուրժուական մտավորականությանը՝ հանրապետության պաշտպանության օրենքների միջոցով:19 Քաղաքական իշխանության ձեռքբերումը, ակնհայտորեն, յուրաքանչյուր տնտեսական կամ ազգային քաղաքական բարեփոխման նախապայմանն է: Դա մենք գիտենք ինչպես կոմունիստներն ու սոցիալ-դեմոկրատները, բայց մենք քաղաքական իշխանությունը ցանկանում ենք ոչ թե ինքնին, ոչ թե որոշակի դասի դեմ իշխանության ձեռքբերված դիրքը շահագործելու, այլ աշխատանքային համայնքի մեջ միավորված ազգային ընկերների միջև տնտեսական խաղաղության նախադրյալներ ստեղծելու համար: Պահանջարկի բավարարումը20 ազգային տնտեսության խնդիրն է, այլ ոչ թե շահութաբերությունը, որն այսօր գրեթե միակ որոշիչն է ապրանքների արտադրության մեջ: Ազգային սոցիալիզմի այս հիմնարար վերաբերմունքով մենք մտնում ենք կապիտալիստական պետության հիմնական տնտեսական գաղափարների հետ որոշակի հակադրության մեջ: Սկզբում արտադրվել է ոչ թե անհրաժեշտը, այլ այն, ինչը շահութաբեր էր: Ամեն ինչ, որը չէր խոստանում բավարար տոկոսներ և դիվիդենտներ բերել, սկզբից չի ընդունվել: Որպես ներկայիս կապիտալիստական տնտեսության շահութաբերության խելագարության հատկապես հստակ օրինակ կարող է ծառայել այն փաստը, որ բնակարանաշինությունը, չնայած բնակարանի սարսափելի կարիքին, այսինքն՝ ամենաանհետաձգելի կարիքին, պարզապես չի իրականացվում, քանի որ այն շահութաբեր չէ: Այն, որ բնակարանաշինությունը, դիտարկվելով ազգային քաղաքական իմաստով՝ ավելի բարձր իմաստով, իսկապես շահութաբեր կլինի, այստեղ լրացուցիչ բացատրություն չի պահանջում, բայց անմիջապես պարզ է ասվածից, հատկապես պետության սոցիալական խնդիրների վերաբերյալ: Ավելին, եթե ժողովուրդը քաղցած է և սառչում է, ապա շահույթին ուղղված կապիտալիստական տնտեսությունը ոչ մի կերպ չի տեսնում իր պարտականությունը այս կարիքը բավարարելու մեջ՝ էժան և լավ կոշիկների, հագուստի և ներքնազգեստի և այլնի արտադրության միջոցով, քանի որ բնակչության գնողունակության նվազման պայմաններում սա «շահութաբեր» չէ: Մյուս կողմից, բոլոր ոլորտներում շքեղության արդյունաբերությունը լիովին զբաղված է, քանի որ երբեք այդքան ջանք չգործադրվել է հարստություն ձեռք բերելու համար:

---

[19] Հետպատերազմյան Գերմանիան ունի նմանատիպ օրենք՝ Սահմանադրության պաշտպանության մասին դաշնային օրենքը: (Bundesverfassungsschutzgesetz), որն ընդունվել է 1950 թ.

[20] Պահանջարկի բավարարում ասելով պետք է հասկանալ բնակչության կենսական անհրաժեշտությունների բավարարումը՝ մատչելի գների միջոցով: բոլոր նրանց ամբողջությունը, ովքեր միավորված են ազգային համայնքի մեջ:

Machine Translated by Google

այսօրվա պես ձգտում է շրջապատել իրեն մաքուր շքեղությամբ: Սակայն կապիտալիստական շահութաբերության գաղափարը իրականում դառնում է տնտեսական անհեթեթություն մեր տնտեսության այն ճյուղերում, որոնք այսօր կառավարում են ամեն ինչ՝ բանկային և բորսայական համակարգում: Բանկերի իշխող դիրքի փաստը ամենացայտուն կերպով ապացուցում է կապիտալիստական գաղափարի տնտեսական անիմաստությունը: Բանկերի և բորսաների «արտադրանքով» երբեք երեխա չի կերակրվել, երբեք սառցակալած մարդուն չի հագցվել, ընդհանրապես երբեք կյանքի համար անհրաժեշտ նույնիսկ ամենափոքր պահանջը չի բավարարվել: Այս հայտարարությունը ամենևին էլ դեմագոգիկ կարգախոս չէ, այն նույնիսկ չի ներառում դրամական գործարքների ինստիտուտների անհրաժեշտությունը, այն միայն ամենայն պարզությամբ ցույց է տալիս, թե ինչ հսկայական տարբերություն կա պահանջարկի իսկապես ազգային տնտեսական բավարարման, ինչպիսին է ազգային սոցիալիստական ցանկությունները, և լիովին մասնավոր-կապիտալիստականորեն կողմնորոշված շահույթի վրա հիմնված տնտեսության միջև:

Նույնիսկ ազգային սոցիալիստական պետությունը կունենա իր բանկերն ու այլ ֆինանսական հաստատությունները, բայց դրանք այլևս չեն լինի ազգային տնտեսության կառավարիչները, այլ նրանց ծառաները, փողը այլևս չի լինի պետության և ժողովրդի տերը, այլ միայն ապրանքների փոխանակման համար անհրաժեշտ օժանդա Մենք ճշգրիտ գիտենք, որ բանկային և ֆոնդային կապիտալի դեմ այս պայքարը կնշանակի ամենադժվար պայքարը ազգային-սոցիալիստական շարժման համար, քանի որ այսօր աշխարհի երբևէ կրած իշխանության ամենամեծ լիակատարությունը կենտրոնացած է բանկային և ֆոնդային կապիտալում:
Այստեղ խոսքը կյանքի ու մահվան պայքարի մասին է իշխանության համար, սա հակառակորդն ավելի լավ գիտի, քան մեր ընկերների և հետևորդների մեծ մասը: Այս պայքարը շատ ավելի դժվար կլինի, քանի որ բնակչության ամբողջ շերտեր դեռևս խրված են շահութաբերության խելագարության մեջ:

Հիմնարար հարցը, որին պետք է կրկին պատասխանել ամենայն պարզությամբ, այն է, թե ինչպես է ազգային սոցիալիզմը հիմնականում կանգնած սեփականության նկատմամբ: Առաջին գլխի հիմնարար դիտարկումներից և հատկապես այնտեղ նկարագրված մարքսիստական սոցիալիզմի հիմնարար հակադրությունից, ազգային սոցիալիզմի համար բնական հետևանք է սեփականության հիմնարար ճանաչումը: Մասնավոր սեփականության այս ճանաչումը չափազանց խորն է խարսխված արիական կյանքում: Ստեղծագործ միտքը, որը ճանաչում է շրջակա միջավայրը, որը մտորում է շրջակա միջավայրի մասին՝ դրանից ստեղծելու և ձևավորելու իր աշխարհը, ստեղծագործ մարդը, որը քրտնաջան աշխատանքի միջոցով խլում է դրա պտուղները հողից, որը հաստատվում է, կառուցում է իր համար տներ և քաղաքներ, որը, հաստատվելով և արմատավորվելով իր ազգականների, իր ցեղային ընկերների շրջապատում, մարդը, որը այնուհետև շարունակում է հողում արմատավորված նման ենթակառուցվածքով դեպի ավելի բարձր մշակույթ և ստեղծում է իր համար իր աշխարհը՝ ավելի բարձր մտավոր իմաստով՝ փիլիսոփայության, պոեզիայի, երաժշտության, արվեստի և քանդակագործության ոլորտներում, այս մարդը, անշուշտ, չի կարող այլ կերպ պատկերացնել, քան այն, որ իր ձեռքի ստեղծագործությունները, որոնք ծնվել են իր սեփականությունից, նույնպես իր սեփականությունն են: Ստեղծագործ մարդու այս իմացությունից անմիջապես բխում է ուրիշների սեփականության նկատմամբ հարգանքը, և բխում է օրենքը:

Ստեղծագործ մտքի հետ հիմնարար և անհաշտ հակադրվում է այլ կերպ տրամադրված այլ մարդկանց ագահ, գող-սիրող միտքը, ովքեր երբեք չեն ճանաչել արարչագործության շունչը, ովքեր անհանգիստ տեղաշարժվում են տեղից տեղ, ովքեր երբեք չեն կարողացել արմատներ գցել որևէ տեղ, ովքեր լայնորեն չեն բարձրացել հողից՝ երկարատև զարգացման մեջ դեպի ավելի բարձր մշակույթ, այլ իրենց անհանգիստ շարժվող մտքով և իրենց փողով տեղափոխվել են երկրից երկիր, երբ արդեն «արածել» են առանձին քաղաքներ կամ հողակտորներ: Նույնիսկ ստեղծագործ ազգերի դաշտերում հրեան էապես բավականին հեռու էր կանգնած իրական արտադրություններից, մենք հրեային չենք ճանաչում որպես գյուղացի, ոչ որպես արհեստավոր, ոչ որպես ինժեներ կամ վարպետ շինարար, ոչ որպես գործարանային և վարձու աշխատող, և իսկական ստեղծագործական հանճարը նրան օտար է նույնիսկ կերպարվեստում և գիտություններում: Շարժվող միտքը սկսում է իր բնորոշ գործունեությունը միայն այնտեղ, որտեղ ստեղծագործական ձեռքով ստեղծվել է ստեղծագործություն, ստեղծվել է առարկա, այնտեղ ագահ միտքը գիտի, թե ինչպես ձեռք բերել այդ ապրանքները:

Machine Translated by Google

իրեն և դրանք իր նյութական օգտին տեղափոխելու համար: Ոչ թե ազգային տնտեսական պահանջարկը բավարարելու, այլ արտադրության սպառման այս շրջանառությունից իր համար հնարավորինս բարձր շահույթ ստանալու համար, որը նա տեղադրեց արտադրողի և սպառողի միջև՝ առաջացավ առևտրականը: Այսօր առևտրականն ու փողի փոխանակիչը դարձել են տնօրենների խորհուրդ և բանկային տեր: Ամբողջ աշխարհի տնտեսությունը գլխիվայր է շրջվել ամենաանմիտ ձևով: Խելացի, հնարամիտ, համարձակ, ստեղծագործ և արտադրողական միտքն այլևս չի տիրում. տիրում է ծուռ միտքը, որն անկարող է ստեղծել իր սեփականը՝ շահագործող և ագահ միտքը: Փողը տիրում է աշխատանքին և արյանը:

Հրեայի շարժուն միտքը կարողացել է ամեն ինչ դարձնել շարժուն, նույնիսկ հողը՝ հիփոթեքի միջոցով, ամենամեծ, վաղուց հաստատված արդյունաբերությունները՝ անանունացման և բաժնետիրական ընկերությունների միջոցով, իսկ պետական պարտատոմսերի տնտեսության միջոցով միջազգային կապիտալը նույնիսկ կառավարություններին բաժանել է իրենց ժողովուրդներից: Այսօր կառավարությունները բոլորը կախված են խոշոր վարկային կապիտալից, և իրենց ժողովուրդների նկատմամբ նրանք ընդամենը տոկոսներ են հավաքում իրենց անանուն տերերի համար Ուոլ Սթրիթում, Լոնդոնում և Փարիզում:

Այս կարճ դիտարկումները մեզ ցույց տվեցին ստեղծագործ ժողովուրդների և ագահ հրեայի միջև անհաշտ հակադրության խորագույն գաղտնիքը: «Արիացին ստեղծագործում է, հրեան՝ աշխարհը իր համար»:

Այստեղ կարելի է համառոտ ավելացնել, որ գոյություն ունի շատ նուրբ տարբերություն սեփականության և տիրապետման միջև: Տիրապետումը պարտադիր չէ, որ սեփականություն լինի, տիրապետումը չի կարող ինքնուրույն ստեղծվել: Տիրապետման դեպքում տիրապետման ծագումը կասկածի տակ չի դրվում: Հրեան զավթել է արիական ժողովուրդների սեփականությունը և այժմ կառավարում է ստեղծողներին իր ֆինանսական ուժի միջոցով: Իրավական պահանջների, պարտատոմսերի, գրավադրումների և այլնի տեսքով սեփականության այս վերացական ձևը ամբողջ աշխարհն այսօր տոկոսադրույքի միջոցով ենթարկել է կապիտալին: Տոկոսային կապիտալիստական տնտեսական ձևը, ընդհանուր առմամբ, տիրապետման սահմաններ չի ճանաչում, այն թույլ է տալիս, որ ամբողջ ազգեր՝ իրենց ողջ աշխատանքով, ենթարկվեն մի քանի բանկային և ֆոնդային բորսաների մագնատների տոկոսներին:

Այս ոչ այնքան վախեցնող տոկոսային կապիտալիստական ավազակային տնտեսության դեմ ազգային սոցիալիզմը սահմանում է սեփականության իրավունքի սահմանափակումը: Այս սահմանափակման սկզբունքը կայանում է հետևյալ նախադասության մեջ. «Հանրային շահը անձնական շահից վեր»: Այն, որ սեփականության այս սահմանը կարող է շատ բարձրացվել, բխում է այն փաստից, որ ազգային սոցիալիզմը ոչ մի կերպ չի մերժի նույնիսկ ամենամեծ արդյունաբերական աշխատանքները, քանի դեռ դրանք մնում են ստեղծողների (մենք կարծում ենք Կրուպի, Մանեսմանի, Թիսենի և այլն) մասնավոր տիրապետության տակ, որպես ամբողջության շահերին հակասող, հատկապես, երբ այդ խոշոր աշխատանքների սեփականատերերը զգում և հասկանում են սոցիալական հարցերը և կարողանում են գտնել ճիշտ սահմաններ արտադրությունից համապատասխան անձնական շահույթի, վաճառքի և ազգային տնտեսության պահանջարկի բավարարման համար համարժեք գնագոյացման, ինչպես նաև աշխատուժի աշխատանքների եկամուտներին մասնակցության համապատասխան և արժանի ձևի միջև:

Այստեղ մենք անցնում ենք արտադրության արտաքին ձևերի վերաբերյալ համառոտ հիմնարար դիտարկումների: Պատերազմից առաջ հզորորեն աճող գերմանական տնտեսությունը առանձնանում էր խոշոր, միջին և փոքր բիզնեսի շատ բախտավոր խառնուրդով: Այժմ, ընդհանուր առմամբ, խոշոր բիզնեսի հակման մեջ իսկապես վտանգ կա ազգային տնտեսության համար, քանի որ խոշոր բիզնեսից վերև հաջորդ քայլը այլևս չի ծառայում պահանջարկի բավարարմանը, այլ շուկայի գերիշխանության և գների դիկտատուրայի բարձր կապիտալիստական շահերին: Այնուամենայնիվ, հստակորեն ընդունվում է, որ որոշակի արդյունաբերություններ կարող են աշխատել միայն որպես խոշոր բիզնեսներ: Սա վերաբերում է այն արդյունաբերական ճյուղերին, որոնք մենք սովորաբար անվանում ենք ծանր արդյունաբերություններ: Առանց այս պահին մանրամասների մեջ մտնելու ցանկության, կարելի է հիմնականում ասել, որ ազգային սոցիալիստական պետությունը պատճառ չունի ձգտելու տնտեսության այս արտաքին ձևերի հիմնարար փոփոխությունների: Ազգային սոցիալիզմը մերժում է մարքսիստական իմաստով «սոցիալականացման կամ ազգայնացման» բոլոր տեսակները: Մեր տնտեսական իդեալը պահանջում է, որ մեծ...

Machine Translated by Google

տնտեսապես ազատ գոյատևման մի շարք՝ հատկապես միջին և փոքր բիզնեսում: Մենք գիտենք, որ միայն ազատ և անկախ մարդիկ, ովքեր կարող են ազատորեն տնօրինել իրենց աշխատանքն ու աշխատանքային եկամուտը, լցված են իրենց աշխատանքի նկատմամբ պատասխանատվության լուրջ զգացումով, որ միայն այս հողի վրա են ծնվում հզոր անհատականություններ, և որ միայն ազատության և պատասխանատվության հողի վրա է ծաղկում համայնքի զգացումը, որը միավորում է նրանց, ովքեր կապված են ընդհանուր աշխատանքով կյանքի և ճակատագրի համայնքի հետ և դրանով իսկ նրանց դարձնում է ազատ, ինքնագիտակից ազգ:
Միայն նման հողի վրա կարող է անհատի բարեկեցությունը միավորվել ամբողջի բարեկեցության հետ:

Պետության և տնտեսության սահմաններում

Մանչեստրիզմը21 և պետական սոցիալիզմը հակադրվում են այն սահմաններին, որոնք պետությունը պետք է պահպանի տնտեսության մեջ իր միջամտության ժամանակ: Առաջին վարդապետությունը պահանջում է որքան հնարավոր է շատ ազատություն յուրաքանչյուր պետական խնամակալությունից, այն լավագույնս կցանկանար տեսնել պետությանը գիշերային պահակի դերում: Պետական սոցիալիզմը կարծում է, որ բիզնեսների մեծ մասը լավագույնս ղեկավարվում և կառավարվում է պետության կողմից: Սոցիալականացման կամ ազգայնացման ամենածայրահեղ ձևերը, որը ռուսերեն տերմին է ձեռնարկությունների բոլորի կողմից կառավարման համար, ցույց են տվել սոցիալիստական փորձերը անաչառորեն և վճռականորեն դիտարկած բոլորին, որ արտադրության նման կոմունիստական ձևերը երկարաժամկետ հեռանկարում անիրագործելի են:
Տնտեսության հիմունքների մեր բացատրություններին հետևելը կարող է առանց դժվարության ճանաչել այս երևույթի ներքին պատճառները: Մի կողմից՝ ձեռնարկատիրական նախաձեռնության ճնշումը, շահույթի մոտիվացիայի բացակայությունը, մրցակցության վերացումը, մյուս կողմից՝ խորհրդայինների կողմից անողոք ուժով կիրառվող աշխատանքի հարկադրանքը պետք է նվազագույնի հասցնի արտադրության առավելությունը:

Բիզնեսի «պետական վերահսկողության» աստիճանական, ավելի մեղմ ձևը, ինչպես մենք այն գիտենք մեր գերմանական տնտեսական կյանքից, հաջողությամբ կարող է կիրառվել միայն հանրային տնտեսության տարբեր ոլորտներում: Ազատ տնտեսության հետ մրցակցող ոլորտներում, հատկապես խոշոր արդյունաբերական արտադրության (ածուխ) ոլորտում, առևտրային հաջողությունը խիստ սահմանափակ է ազատ տնտեսության համեմատ, որը կարողանում է բոլոր կարևոր որոշումները կայացնել ավելի արագ և անկախ, քան անհրաժեշտաբար հնարավոր է պետական ձեռնարկությունների դեպքում: Որպեսզի ճիշտ դատողություն ունենանք այն մասին, թե որ բիզնեսներն են ընդհանուր առմամբ հարմար պետական վերահսկողության համար, մենք պետք է պարզ լինենք, թե ինչ դիրք է զբաղեցնում պետությունը ազգային տնտեսության ամբողջական գործունեության մեջ:

Մենք բացատրել ենք, որ ազգային սոցիալիզմը տնտեսագիտության խնդիրը տեսնում է պահանջարկի բավարարման մեջ: Արտադրողն ու սպառողը, արտադրողը և օգտագործողը յուրաքանչյուր տնտեսության երկու հիմնական մասնակիցներն են: Այժմ մենք գիտենք, որ օգտագործումը, վերջին հաշվով, միշտ և ամենուրեք զուտ անհատական է, կամ արտահայտվում է շատ հստակ. յուրաքանչյուր կտոր հաց կարող է սպառվել միայն մեկ անձի կողմից, հագուստը նույնպես նախատեսված է միայն անձնական օգտագործման համար, ֆիատը ցանկացած պահի տանիք է տրամադրում միայն փոքր, միացված շրջանակի, աշխատավայրը ցանկացած պահի պաշտոն է տրամադրում միայն, գուցե, ավելի մեծ, բայց դեռևս սահմանափակ թվով աշխատանքային ընկերների, ուստի մենք ընդհանրապես չենք կարող խոսել ապրանքների ընդհանուր սպառման կամ օգտագործման մասին: Հետևաբար, եթե սպառումը, վերջին հաշվով, անհատական է, նույնը վերաբերում է նաև արտադրությանը, ապրանքների արտադրությանը: Որքան ավելի արժեքավոր է արտադրողական աշխատանքի արդյունքը, այնքան ավելի պարզ է, որ դա բխում է միայն խիստ անձնա
Գիտության և կերպարվեստի, տեխնիկական գյուտերի և հայտնագործությունների ոլորտներում մտքի աշխատանքների համար սա անմիջապես պարզ է, բայց նույնիսկ հավաքված աշխատանքի դեպքում

21 Մանչեստրիզմը տնտեսական մտքի դպրոց է, որը ծագել է 19-րդ դարում Մանչեստրում՝ որպես 1815 և 1846 թվականների պրոտեկցիոնիստական Կորայի օրենքների դեմ արձագանք: Այն պաշտպանում էր ազատ առևտուրը և աջակցում արդյունաբերողներին՝ ընդդեմ հողատեր արիստոկրատիայի գյուղատնտեսական շահերի: Այս շարժման հիմնական կողմնակիցներն էին Ռիչարդ Քոբդենը (1804-1865) և Ջոն Բրայթը (1811-1889):

Գործարանանման ձեռնարկություններում, որտեղ մեքենաների միջոցով մեխանիզացիան գրեթե ամբողջությամբ ճնշում է մարդկային անհատական աշխատանքը, վերջապես դեռևս ուժի մեջ է մնում այն փաստը, որ հենց այս աշխատողի կողմից պատրաստված կոշիկի զույգը կարող է արտադրվել միայն այս մեկի կողմից, և ոչ թե մեկ ուրիշի կողմից: Սակայն արտադրանքի որակը նվազում է մեխանիզացիայի աճին զուգընթաց: Գյուղատնտեսական բիզնեսում արդեն գործում է հին կանոնը. «Տիրոջ աչքն է գիրացնում անասուններին», այսինքն՝ միայն բուծողի անձնական խնամքն է տալիս ամենաբարձր արդյունքները:

Կոմունիստական տնտեսության բոլոր փորձերը միշտ ավարտվել են լիակատար ձախողմամբ: Հետևաբար, մենք պետք է հիմնարար կերպով հայտարարենք, որ և՛ սպառումը, և՛ արտադրությունը հակասում են սոցիալականացմանը: Այժմ, հենց որ մարդկությունը հրաժարվեց ընտանիքում անհատական տնտեսության սկզբնական տնտեսական ձևերից և աշխատանքի բաժանման միջոցով անցավ ավելի բարդ տնտեսական ձևերի և ձևավորեց մեծ պետական համայնքներ, արտադրության և սպառման միջև միջամտեց մի նոր բան՝ առևտուր, առևտուր և ֆինանսական համակարգ:

Այս շատ պարզ տնտեսագիտական փիլիսոփայական դիտարկումը մեզ ամենապարզ ապացույցն է տալիս այն ոլորտների, որոնցում պետությունը ստիպված է սահմանափակել իր տնտեսական գործունեությունը: Իսկապես անմիջապես պարզ է դառնում, որ խոսքը վերաբերում է այն հարցերին, որոնցով յուրաքանչյուր անհատ հավասարապես հետաքրքրված է: Եվ տրամաբանական է, որ այստեղ պետությունը իր պարտականությունների շրջանակը կգտնի որպես ընդհանուր շահերի մարմնացում:

Եթե մեր տնտեսական փիլիսոփայությունը ճիշտ է, ապա պետությունը պետք է որ որևէ օրինակելի բան կատարած լինի այս ոլորտներից մեկում, եթե արդեն փորձել է իր ուժերը: Նույնը այն արել է նաև տրանսպորտի ոլորտում: Պատերազմից առաջ գերմանական երկաթուղային իշխանությունների գործունեությունը պարզապես օրինակելի էր, և այդպիսին է նույնիսկ այսօր, այնքանով, որքանով դեռևս գերիշխում են պարտքի նկատմամբ հին հավատարմությունն ու բարեխղճությունը: Հաճախ նաև Ամերիկայի ոչ պետական երկաթուղային համակարգին են վերագրում հատուկ կատարելություն. սա նաև ճշգրիտ է որոշակի համատեքստում, քանի որ երթևեկությունը բավականին ավելի ազատ է, և մեզ մոտ բյուրոկրատական համակարգի հետ կապված բազմաթիվ փոքր դժվարություններ դժվար թե կարելի լիներ խուսափել: Նույնիսկ մեծ չափերի շոգեքարշերի կառուցումը Ամերիկայում նախկինում մեզ մոտ զարմանք էր առաջացնում, բայց դրա հիմնական պատճառն այն էր, որ ամերիկյան երկաթուղային ցանցի ավելի լայն լայնությունը դա տեխնիկապես ավելի հեշտ հնարավոր էր դարձնում: Բայց սա տրանսպորտի ասպեկտ չէ, այլ տեխնիկական փաստ, որը չի մտնում մեր դիտարկումների շրջանակի մեջ: Մյուս կողմից, մեր հարցի համար շատ ավելի կարևոր է երկաթուղային տրանսպորտի անվտանգությունը: Այս ոլորտում գերմանական երկաթուղիները մշտապես գիտակցում էին պետական տրանսպորտի այս գերագույն խնդիրը և կարող են նաև հավակնել իրենց հեղինակությանը՝ տեխնիկապես և կազմակերպչական առումով կատարելով այն ամենը, ինչ հնարավոր էր: Ինչպիսի անպատասխանատու անզգուշությամբ է վտանգվել ուղևորների կյանքը հենց այս ոլորտում՝ ամերիկյան և ֆրանսիական երկաթուղիներում, ի հայտ է գալիս ամերիկյան և ֆրանսիական երկաթուղիների երկաթուղային վթարների պատմությունից մինչև ազգայնացումը, քանի դեռ դրանք ծառայել են Փարիզի Ռոտշիլդների անզգույշ շահույթի հետապնդմանը: – Հետևաբար, նույնիսկ այստեղ մենք կրկին տեսնում ենք կապիտալիստական շահութաբերության գաղափարի և պահանջարկի բավարարման տնտեսության պարտականության գաղափարի միջև հիմնարար հակադրությունը:

Առևտրի խնդիրն է, առաջին հերթին, ծառայել ազգային տնտեսությանը՝ ապրանքների և անձանց օգտագործման կամ աշխատանքի վայրեր անվտանգ, արագ և էժան տեղափոխման միջոցով: Պետական ձեռնարկությունում շահութաբերության հարցը միայն երկրորդ տեղում է, կամ էլ միայն սակագնային քաղաքականության հարց է: Առևտրի մեջ, բնականաբար, մտնում է նաև փոստային և հեռագրական համակարգը: Նույնիսկ այստեղ անհրաժեշտ է միայն գերմանական փոստային և հեռագրական վարչակազմի գործունեության պատվավոր հիշողությունը՝ ցույց տալու համար, թե որքան անվտանգ, արագ և հուսալի է պետության կողմից կատարվել այս կարևոր ազգային տնտեսական խնդիրը:

Machine Translated by Google

Մյուս կողմից, առևտուրը միշտ համարվել է մասնավոր ձեռնարկատիրական նախաձեռնության բացառիկ խնդիր: Այժմ, առևտրի մասին չի կարելի խոսել այնքան միանշանակ, որքան տրանսպորտային համակարգի մասին: Պետական կարգավորման համար սկզբից հաշվի է առնվում միայն որոշակի տեսակի ապրանքներ, այն էլ՝ զանգվածային սպառման ապրանքներ: Որքան քիչ կարելի էր ակնկալել պատերազմից առաջ ամենակարևոր սննդամթերքի առևտրի պետական կարգավորման մասին, քանի որ ազատ առևտրի դոկտրինն էր գերիշխում մեր ազգային տնտեսական մտածողության մեջ, այնքան քիչ կարելի է ակնկալել այսօր՝ հաշվի առնելով դեռևս չմոռացված հետպատերազմյան շրջանում ամենակարևոր սննդամթերքի անամոթ վաշխառությունը, որ այն գաղափարը, որ պետության խնդիրն է ապահովել ամենակարևոր սննդամթերքի պատրաստումը, տեղափոխումը և բաշխումը, կընկնի բերրի հողի վրա: Բացառիկ դեպքերում մենք հանդիպում ենք, նույնիսկ տնտեսական ոլորտի մեր հակապոդերի՝ բոլշևիկների, փորձեր լուծելու այս խնդիրը, այսինքն՝ արտադրության և դրա բաշխման պետական վերահսկողության միջոցով: Այստեղ սխալը, ինչպես արդեն ցույց տվեցինք, արտադրությունը միշտ պետականորեն վերահսկվող ձևով իրականացնելու կամ այն հասկանալու ցանկությունն է: Մյուս կողմից, արտադրության ճիշտ բաշխումը, անկասկած, հատկապես կարևոր պետական խնդիր է: Հատկանշական է, որ Ռուսաստանում միակ բուրժուական կազմակերպությունները, որոնք պահպանվել են, գյուղատնտեսական արտադրության և սպառողական կոոպերատիվներն են, այսինքն՝ այն կազմակերպությունները, որոնք իրենց առջև հստակորեն դրել էին ամենակարևոր սննդամթերքի պահեստավորման և հավաքագրման խնդիրը՝ ընդհանուր շահերից ելնելով, և մյուս կողմից՝ սպառողին ընդհանուր շահերից ելնելով մատակարարելու խնդիրը: Մեր գերմանական...
Տնտեսական կյանքը մեզ հիմա ցույց է տալիս, որ նույնիսկ մեզ մոտ այս գաղափարը բոլորովին նոր չէ, այլ կոոպերատիվ գաղափարը գնալով ավելի ու ավելի է տարածվում ամենուրեք և դրանով իսկ ստեղծում է այն նախադրյալները, որոնք նացիոնալ-սոցիալիզմը մտապահել է այս անչափ կարևոր հարցի կարգավորման համար: Գյուղատնտեսական արտադրանքի կոոպերատիվ օգտագործումը, մի կողմից, ապահովում է գյուղացու արտադրանքի դուրսբերումը համարժեք գներով, այն ապահովում է պարարտանյութերի, գյուղատնտեսական գործիքների և այլնի կոոպերատիվ գնումը, և հատկապես ջանքեր է գործադրում պահանջարկի բավարարումն ապահովելու համար՝ գյուղատնտեսական պահեստներ հիմնելով: Մյուս կողմից, սպառողական միությունները իրենց հերթին ձեռնարկել են լիովին գործնական քայլեր՝ արտադրանքը սպառողներին հնարավորինս անմիջականորեն մատակարարելու և, առաջին հերթին, միջնորդական առևտրի ճնշմամբ: Արտադրական կոոպերատիվների և սպառողական կոոպերատիվների միավորումը պետական հսկողության ներքո նախատեսված է լուծելու այս հարցը:

Նույնիսկ այստեղ հարցի էությունը կրկին այն է. տնտեսության առաջին խնդիրը ոչ թե շահութաբերությունն է, այլ պահանջարկի բավարարումը:

Առևտրի համար դեռ բավականաչափ տեղ կա զբաղվածության համար, հատկապես բոլոր այն ոլորտներում, որտեղ անձնական ռիսկի գործոնը հարցականի տակ է դրվում: Սննդամթերքի համար, որը միշտ անվտանգ է և վաճառքի բոլոր հանգամանքներում, գործարարին բնութագրող գործոնները սկզբից վերանում են:

Ֆինանսական համակարգը երրորդ և ամենակարևոր բանն է, որը պետք է ենթարկվի պետական կարգավորման: Շատ ֆինանսական տեսաբաններ փողը բացատրում են որպես ապրանքների փոխանակման փոխանակման միջոց. այս բացատրությունն իսկապես սխալ չէ, այլև ոչ ամբողջական և ոչ պարզ: Այնուամենայնիվ, այս սահմանումը արտահայտում է այն ճիշտ զգացողությունը, որ փողը ապրանքների շրջանառության օժանդակ միջոց է: Այն փաստը, որ պետությունը պնդում է մետաղադրամ հատելու արտոնությունը իր համար, արդեն իսկ ապացուցում է, որ պետությունը փողը համարում է հասարակական կյանքի հատկապես կարևոր ոլորտ: Այն փաստը, որ պետությունը քրեական օրենսգրքում ստեղծել է կեղծիքին վերաբերող մի ամբողջ շարք բաժիններ, նմանապես ապացուցում է, որ դա առաջնային կարևորության հանրային հարց է: Փաստորեն, պետությունը երկար ժամանակ իր սեփական իշխանության միջոցով որոշել է, թե ին

Machine Translated by Google

առևտուր: Ֆինանսական տեսաբանների հատուկ ուղղվածությունը՝ Չարտալիստները[22] , ներկայացնում է փողի պետական տեսությունը, որը համառոտ հայտարարում է. «Փողը այն է, ինչ պետությունը հայտարարում է որպես փող»: Դրանով փողն ամբողջությամբ անջատված է փողի էությունից, և պետական ինքնիշխանության կնիքը բավարար է երկաթից, ալյումինից, ճենապակուց և, ամենից առաջ, թղթից «փող» պատրաստելու համար: Ժամանակակիցը մեզ սովորեցնում է, որ այս տեսությունն իրականում դարձել է իրականություն: Այս ֆինանսական տեսաբանների՝ մետաղագործների[23] հակառակորդները կառչած են հին գաղափարին, որ փողը պետք է ունենա ներքին արժեք, հետևաբար պետք է լինի թանկարժեք մետաղից (ոսկի և արծաթ): Ժամանակակից հարաբերությունները չեն հաստատում այս ուղղվածությունը, քանի որ, ըստ էության, պետությունը նույնիսկ փող է պատրաստում թղթից, և իսկապես փող, որով կարելի է իսկապես ինչ-որ բան գնել, նույնիսկ երբ թղթադրամները պատրաստված են բավականին անարժեք թղթից: Սակայն այս փողի գնողունակության հարցը այլ պատմություն է: Այստեղ փողի գնողունակության անկումը, որը հակադարձ համեմատական է թղթադրամի քանակի աճին, կարծես թե ապացուցում է մետաղագործների ճիշտը, քանի որ իրականում ոսկե և արծաթե մետաղադրամները չեն հանգեցրել թղթադրամի գնողունակության կորստին: Սակայն դա պայմանավորված է մեկ այլ պատճառով, այն է՝ ոսկե փողի ապրանքային բնույթով: Ոչ թե այն պատճառով, որ ոսկե փողը իրական ոսկի է, այն պահպանում է իր գնողունակությունը, այլ այն պատճառով, որ ոսկե փողը նույնպես ապրանք է: Այսօր քսան մարկանոց մետաղադրամն իր գնողունակությունը ստանում է ոչ թե պետական դրամական նշանից՝ «20 մարկ», այլ դրա մեջ զտված ոսկու ապրանքի պարունակությունից: Սակայն մենք այստեղ չենք կարող ավելի երկար կանգ առնել այս ֆինանսական տեսական վիճահարույց հարցերի վրա, մենք ստիպված կլինենք ավելի մանրամասն խոսել այս հարցերի մասին՝ պետական ֆինանսական համակարգի ներկայացման մեջ՝ համաձայն ազգային սոցիալիստական ռեֆորմի դատողության: Այստեղ խոսքը վերաբերում է այն ճանաչմանը, որ ֆինանսական համակարգը, պետության և տնտեսության սահմանների վերաբերյալ մեզ այս պահին հուզող հարցի դեպքում, այնուամենայնիվ պատկանում է այն ոլորտներին, որոնք, որպես ամբողջ տնտեսական կյանքի կարևորագույն հարց, ինչպես առևտուրը և ամենակարևոր սննդամթերքի առևտուրը, անպայման պետք է ենթարկվեն պետության կողմից ամենախիստ հավատարմագրային կարգավորմանը:

Ֆինանսական խնդրի կարևորությունն ինքնին այսօր հատուկ բացատրության կարիք չունի:
Ամեն ինչի վրա իշխող խոշոր ֆինանսական տերությունների իշխանությունը ակնհայտ է յուրաքանչյուրի համար, ով ցանկանում է տեսնել այն: Հեռատես մարդը վաղուց է գիտակցել, որ հենց այն անգործունակ, կեղծ ձևը, որով պետությունը դիրքավորվել է ֆինանսական համակարգի նկատմամբ, պետական ֆինանսների ներկայիս աղետալի վիճակի հիմնական պատճառն է: Այն փաստը, որ այսպես կոչված պետական կենտրոնական բանկերի մեծ մասը բնավ էլ պետական ինստիտուտներ չեն, այլ բաժնետիրական ընկերություններ, որոնցում կառավարությունները պահպանել են միայն որոշակի վերահսկողության իրավունքներ, արդեն իսկ պատկերացում է տալիս պետական ֆինանսական համակարգի ոլորտում տիրող խառնաշփոթի մասին:

Ազգային քաղաքական հիմքերը

Առանց իշխանության պետություն չկա, և առանց իշխանության՝ կառավարություն չկա: Ոչինչ ավելի ակնհայտ և ավելի անմիջականորեն ակնհայտ չէ առողջ բանականության համար: Եթե մեզանում՝ կառավարական շրջանակներում, դեռևս կարծում են, որ կարելի է կառավարել՝ ռազմական և քաղաքական իշխանության լիակատար բացակայությամբ, դա պետք է վերագրել մեր հասարակական մտքի լիակատար անտեսմանը:

Իշխանությունն առանց իշխանության գործիքի անհնար է պատկերացնել. քաղաքական իշխանությունը և իշխանության ռազմական միջոցները փոխադարձաբար պայմանավորում են միմյանց այնպես սերտորեն, ինչպես տնտեսությունն ու բարոյականությունը չեն կարող տարանջատվել: Կորցրած իշխանությունը վերականգնելու համար միակ միջոցը իշխանության ռազմական գործիք ստեղծելն է:

22 Չարտալիստները կողմ են ֆիատային փողի կամ կառավարության կողմից թողարկված տոկենների (լատիներեն՝ charta) որպես ազգային արժույթ օգտագործմանը:

23 Մետաղագործները կարծում են, որ փողն իր արժեքը ստանում է թանկարժեք մետաղներից և դեմ են ֆիատային փողի՝ որպես ներքին արժեք չունեցող տարբերակին:

Machine Translated by Google

Ինչքան սարսափելիորեն է մեր խեղճ հայրենիքը պատժվել, քանի որ հրաժարվել է իշխանության գաղափարից և տրվել այն խաղաղասիրական շուքին, որը մենք հիմա ամեն օր ու ամեն ժամ տեսնում ենք: «Ավելի վատ իրավիճակը կանխելու համար» մենք ինքներս ենք հանձնվել և ոչնչացրել մեր զենքերը, «ավելի վատ իրավիճակը կանխելու համար» մենք ստորագրել ենք Վերսալյան հրամանագիրը, «ավելի վատ իրավիճակը կանխելու համար» Բեռլինի կառավարությունը «այո» և «ամեն» է ասել մեզանից պահանջվող ամեն ինչին, «ավելի վատ իրավիճակը կանխելու համար» մենք թույլ ենք տվել, որ մեր դեմ կիրառվի ամեն չարություն, ամեն նվաստացում, ամեն շահագործում: Վախկոտության և ստորության այս անամոթ կարգախոսով գերմանացի ժողովուրդը տարվել է ավելի ու ավելի խորը տառապանքի: Մենք կատարել ենք այն, ինչ մեզանից պահանջվել է, և...

Գերմանացի լինել ցանկացող նախարար դոկտոր Ռաթենաուն24 համարձակվեց հրապարակավ հայտարարել. «Չկա որևէ բացարձակ անկարողություն կատարելու, հարցը միայն այն է, թե որքան խորը կարող է թույլ տրվել ժողովրդին ընկնել տառապանքի մեջ»: Այլ կերպ ասած՝ սա նշանակում է, չնայած Ռաթենաուի խոսքերն արդեն բավականին պարզ են. գերմանական ազգը լիովին անպաշտպան է, այն քաղաքականապես լիովին անզոր է, մտավորապես այն գրեթե անզոր է, այն կարող է պարզապես շարունակել աշխատել: Այն թույլ է տվել իրեն ծանրաբեռնվել մեղքի այնպիսի հսկայական բեռով, որ Ընտրյալ ժողովրդի անդամները կարող են այս փոխհատուցումների շնորհիվ հավերժ ապրել շքեղ աշխատանքից զուրկ կյանքով աշխարհի բոլոր երկրներում՝ գերմանական աշխատանքի գնով: Սակայն հիմա գոյություն ունի վտանգ, որ նույնիսկ գերմանացիների հսկայական աշխատուժը կարող է կոտրվել այդ ֆանտաստիկ բեռի տակ: Հետևաբար, գերմանացիներին պետք է անընդհատ կենդանի պահել խթանիչների միջոցով և հենց այս կերպ պահպանվել իրենց ֆիզիկական կատարողականի սահմաններում, որպեսզի նրանք կարողանան աշխատել՝ հավաքելով ամբողջ ուժը միշտ այն խաբուսիկ հույսով, որ մի օր կարող են ազատվել իրենց բեռից: «Խնդիրը միայն այն է, թե որքան խորը կարող է թույլ տրվել ժողովրդին ընկնել տառապանքի մեջ»: Սա նախարար Ռաթենաուի քաղաքական տրամադրությունն էր, որն այդքան գովաբանվում էր բոլոր հանրապետականների կողմից:

Եթե մենք վերհիշել ենք ժամանակակից գերմանական պետականության այս մոդելը, դա միայն այն էր, որ հաստատենք մեզ այդքան մոտ գտնվող այս սարսափելի օրինակը՝ անպաշտպան և անզեն ազգը ստիպված է պարզապես հանդուրժել ամեն ինչ, նույնիսկ ամեն ծաղր: Դրա դեմ մեզ համար արդարացի է արտաքինից հզոր պետության հանդեպ հավատը, որը միայն կարող է երաշխավորել խաղաղություն և ազատություն: Մենք հրաժարվում ենք պատմական պատճառաբանություններից, սա մանիֆեստի խնդիր չէ, այլ պատմաբանի գործ:

Արտաքինից ուղղորդվող ուժային քաղաքականության գաղափարի համարժեքը ներքին ուղղորդվող կոշտ սահմանադրական պետությունն է: Այս իդեալական վիճակին մենք բավականին մոտեցել ենք Բիսմարկի ուժային պետությունում, սակայն ֆինանսական համակարգին և մասնավոր սեփականության անսահմանափակ ճանաչմանը ու դրանից բխող պահանջներին վերաբերող ոլորտներում մեր իրավական գաղափարները լիովին համապատասխանում էին կապիտալիստական գաղափարին:

Հատուկ շեշտադրում չի պահանջվում, որ ներքին քաղաքականության առումով ազգային սոցիալիզմը անվերապահորեն կանգնած է օրենքի դիրքորոշման առաջ այնքանով, որքանով բոլորը պետք է հավասար լինեն օրենքի առջև, և հասարակական կարգերում չպետք է լինեն տարբերություններ: Սակայն անհրաժեշտ է էական վերափոխում:

կարող է իրականացվել օրենքի հիմնական գաղափարի նկատմամբ, որը գերմանացու համար նշանակում է ներքին կարիք, կամավոր ենթարկում ամբողջի բարձրագույն շահերին, մինչդեռ մեզ մոտ այսօր գործող օրենքի կանոնները հանդես են գալիս պարզապես որպես իշխանության պատվիրան և, իրոք, որպես իշխանության պատվիրաններ, որը չի ծառայում ամբողջին, այլ, հենց սեփականության հարցերի հետ կապված, սեփականության պաշտպանությունը դրել է պաշտպանությունից վեր:

---

24 Վալտեր Ռաթենաուն (1867-1922) հրեա արդյունաբերող և քաղաքական գործիչ էր, որը 1922 թվականին ծառայել է որպես Վերակառուցման նախարար, իսկ 1922 թվականին՝ որպես արտաքին գործերի նախարար: Նրա պնդումը, որ Գերմանիան պետք է կատարի Վերսալի պայմանագրով ստանձնած իր պարտավորությունները, առաջացրեց գերմանացի ազգայնականների թշնամանքը, և նա սպանվեց 1922 թվականի հունիսին: Վայմարյան կառավարության արձագանքը այս սպանությանը 1922 թվականի հուլիսին Հանրապետության պաշտպանության մասին օրենքի (Republikschutzgesetz) հրապարակումն էր, որին Ֆեդերը հաճախ հղում է անում:

Machine Translated by Google

անձի: Հանրային իրավունքի նոր կարգի հարցը պետք է ավելի մանրամասն քննարկվի մեկ այլ բաժնում:

Հիմա համառոտ անդրադառնանք արտաքին պետական ձևի հարցերին: Այս հարցի վերաբերյալ վերջնական որոշումը ոչ մի կերպ անհետաձգելի չէ: Այն ընդհանուր առմամբ կարող է լուծվել միայն մեր ներքին քաղաքական պայմանների բավականին տարրական մաքրագործումից հետո: Այս ներքին քաղաքական մաքրագործմանը հասնելու միակ հնարավոր ճանապարհը մեզ թվում է բացառապես բռնապետության միջոցով, որը լիակատար վճռականությամբ կտրում և այրում է մեր ազգային մարմնում քայքայման և հիվանդության աղբյուրները:

Նման առաջնորդի առջև մեր պահանջները չափազանց բարձր են. նրան պետք է բնորոշ լինի իր ժողովրդի հանդեպ կրքոտ սերը, անսասան կամքը, բոլոր որոշումներում գրեթե սոմնաբուլիստական վստահությունը: Այն, որ նրա մտավոր կարողությունները պետք է բարձրանան միջինից, ինքնին ակնհայտ է, բայց տարբեր ոլորտներում գիտելիքներն ու կարողությունները որոշիչ գործոն չեն: Գիտելիքներն ու ուսումը կարող են իրականացվել ուրիշների կողմից. քանի՞ մարդ կա բարձր գիտելիքներով, մտքի մեծ պարզությամբ, մեծ ինտուիցիայով, լավագույն գեղարվեստական տաղանդով, բայց եթե նրանց մոտ բացակայում է վերջին բանը՝ կրքոտ կամքը, անսասան ազդակը, որը հիմնված է խորագույն բարոյական լրջության վրա, ապա նրանք երբեք չեն առաջ շարժվի ազգերի գլխավերևում՝ որպես առաջամարտիկներ և առաջնորդներ, դեպի նոր բարձունքներ: Մենք մտածում ենք կրոնական հանճարների մասին, ինչպիսիք են Քրիստոսը և Լյութերը, Սավոնարոլան25 և Մուհամմադը, պետական գործիչների, ինչպիսիք են Բիսմարկը և Կրոմվելը, զորավարների, ինչպիսիք են Ֆրիդրիխ Մեծը և Յորկը26 և այլն: Բռնապետը պետք է լիովին ազատ լինի բոլոր ավելորդ սահմանափակումներից և տատանումներից, նրա համար անխուսափելիություններ չեն կարող լինել, քանի որ հենց նա պետք է ստեղծի պատմությունը, և նա բռնում է այն համարձակ, վճռական ձեռքով, երբ իր ժամը հարվածում է, նա մարմնավորում է ազգի կարոտը, և, հետևաբար, նա երբեք չի սխալվում և կրվում է նրանց մոլեռանդ սիրով, ում իր արարքը ազատություն է բերում: Նա պետք է կարողանա ատել այնքան ուժեղ և անողոք, որքան սիրում է իր ժողովրդին և իր սրբազան գործը: Իր օգնականների և գործընկերների նկատմամբ նա առաջինն է ազատ և հավասար մարդկանց մեջ:

Այս հին գերմանական գաղափարը հիմք է հանդիսանում առաջնորդի միջև այս երկաթե կապի համար և նրա ընկերները՝ գործի համար:

Նա առաջնորդ է, որովհետև ապացուցել է իրեն, և քանի դեռ ապացուցում է իրեն:

Ամեն ուժ, կարծես, կրկնապատկվում է նրա ներկայությամբ
Նա դուրս է քաշում ամեն թաքնված էներգիա,
Յուրաքանչյուրին ցույց տալով իր յուրահատուկ տաղանդը,
Սակայն թողնելով ամեն ինչ այնպես, ինչպես բնությունն է ստեղծել,
Եվ միայն հետևում են, որ նրանք ուրիշ ոչինչ չլինեն
Ճիշտ տեղում և ժամանակին:

(Շիլլեր, Վալենշտեյն)27

Նա խիստ և կոպիտ է իր հանդեպ, կողմնորոշվում է իր սեփական օրենքներով: Նա ժամանակ ունի բոլորի համար և լսում է նրանց, բայց բավականին լավ է տարբերակում կարևորը անկարևորից: Իր նպատակին հասնելու համար նա կարող է չվախենալ...

25 Ջիրոլամո Սավոնարոլան (1452-1498) դոմինիկյան միաբան էր, որը քարոզում էր պետության և հոգևորականության կոռուպցիայի դեմ և մարգարեանում, որ Ֆլորենցիան կդառնա հզոր Նոր Երուսաղեմ, եթե շտկի իր բարոյական արատները: Նրա լրացուցիչ մերժումը
Հռոմի պապ Ալեքսանդր VI-ի՝ Ֆրանսիայի դեմ Սուրբ լիգայի աջակցությունը հանգեցրեց նրա արտաքսմանը եկեղեցուց 1497 թվականին և մահապատժի:
տարի

26 Լյուդվիգ Գրաֆ Յորկ ֆոն Վարտենբուրգը (1759-1830) պրուսական ֆելդմարշալ էր, որը դեմ էր պրուսական գեներալ Յուլիուս ֆոն Գրաուերտի համագործակցությանը ֆրանսիացիների հետ Նապոլեոնի 1812 թվականի Ռուսաստան ներխուժման ժամանակ և, այդպիսով, կարևոր դեր խաղաց Նապոլեոնի դեմ Վեցերորդ կոալիցիայի ձևավորման գործում, որն ավարտվեց Նապոլեոնի 1814 թվականին Էլբա աքսորով:

27 Ֆրիդրիխ Շիլլեր, «Պիկկոլոմինիները», նրա «Վալենշտեյն» եռագրության (1799) առաջին պիեսը: Թարգմանությունը Սեմյուել Թեյլոր Քոլրիջինն է:

Machine Translated by Google

Արյան և պատերազմի մեջ նա կարող է չհանգստանալ և չթուլանալ մինչև իր նպատակին հասնելը, ապա նա ավելի է ամրապնդում իր ստեղծագործությունը, որքանով դա մարդկայինորեն հնարավոր է, բայց նա կարող է ինքը նահանջել, ինչպես արեց բռնապետ Սուլլան, և այդպիսով կրկնակի կերպով ամրապնդում է իր աշխատանքը՝ գործելով հեռվից, բայց միևնույն է, իր ուժեղ անհատականության միջոցով չի ստիպում ամեն ինչ չափվել արտակարգ չափանիշներով. մյուս կողմից, ավելի ազատ և ավելի անկախ հետևորդներ կկարողանան զարգանալ, եթե Տիտանը անընդհատ չորոշի քաղաքական առօրյա կյանքը, այլ մնա առաջնորդը հոգևոր իմաստով: Գործողության նման փայլունությունը կառանձնացնի այն բռնապետին, որը կրկին կտանի Գերմանիան դեպի բարձունք: Եթե այդ դեպքում ճահճից դուրս գալու ելքը գտնվի արտակարգ առաջնորդի հաջողության միջոցով, անկախ ազգային կյանքի ներքին և արտաքին նախադրյալները կվերականգնվեն, ապա ազգը կարող է կրկին որոշել պետության արտաքին ձևը:

Ապագա պետական ձևի մեր պատկերացումը էապես կազդվի հասարակական կյանքի որոշակի ձևերի, մասնավորապես՝ ընտրական իրավունքի և դրանից բխող ժողովրդական ներկայացուցչության ձևավորման եղանակից: Մենք, անշուշտ, կարող ենք մտածել առողջ հանրապետական պետական ձևի հնարավորության մասին, ինչպես Հին Հռոմում: Իրոք, Գերմանիայում գրեթե բոլոր պատմական հիշողությունները մատնանշում են միապետական պետական ձևը: Այժմ, միապետական պետության ձևի հետ անքակտելիորեն կապված չէ դինաստիական գաղափարը: Ընդհակառակը, թվում է, թե չափազանց հաճախ դինաստիական շահերը մեծապես զարգացել են ազգերի վնասի համար: Մեկ այլ գործոն մեզ հորդորում է չափազանց զգույշ լինել միապետական պետական ձևի հնարավոր վերականգնման հարցում՝ դինաստիաների միջև ժառանգականության հետևանք: Գերմանական ժողովրդի ցավոտ պատմության մեջ բազմիցս կարելի է հանդիպել, որ նշանակալի կառավարիչից հետո երրորդ սերունդը վատնել է իր նախնիների ժառանգությունը, վնասել ազգի պատիվն ու արժանապատվությունը, կորցրել կայսրության իշխանության դիրքը և ոչնչացրել քաղաքացիների խաղաղությունն ու բարեկեցությունը: Այն, ինչ գերմանացին պատկերացնում է, երբ խոսում է միապետության առավելությունների մասին, հատկապես ժառանգական կառավարող տան ներքո, միշտ այն մարդկանց մասին է մտածում, որոնց պատմությունը տվել է «Մեծ» մակդիրը: Այսպիսով, մենք մտածում ենք Կառլոս Մեծի, Օտտո Մեծի[28], Ֆրիդրիխ Մեծի[29] և այն քչերի մասին, ովքեր դասվում են այս իրական կառավարիչներին հավասարի շարքին. սա պարզապես անգործության, անտարբերության, եսասիրության, շռայլության, երևակայության, ժողովրդից հեռավորության և այլ վտանգավոր բնութագրերի պատկերասրահի անցողիկ հիշողություն է, որոնք կապված են Լյուդովիկոս Բարեպաշ

[28] Կառլոս Մեծը (մոտ 742-814) դարձավ ֆրանկների թագավոր 768 թվականին և իր տիրապետությունը տարածեց Ֆրանկիայի սահմաններից դուրս՝ Կարոլինգյան կայսրության մեջ: կայսրություն, որը ներառում էր Արևմտյան Եվրոպայի մեծ մասը:

29 Օտտո Մեծը (912-973) Սաքսոնիայի դուքսն էր, որը 936 թվականին դարձավ գերմանացիների թագավոր, 955 թվականին հաղթեց մագյարներին և 961 թվականին նվաճեց Իտալիայի թագավորությունը: 962 թվականին նա թագադրվեց կայսր Հռոմի պապ Հովհաննես XII-ի կողմից և թագավորեց Հռոմից որպես Սրբազան Հռոմեական կայսր:

30 Լուի լը Պիյոն (778-840) Կառլոս Մեծի որդին էր, որի հետ նա կառավարել է որպես համակայսր 813 թվականից: 817 թվականին նա իր կայսրությունը բաժանեց իր երեք որդիների և իր եղբորորդի Բեռնարի միջև, որը կառավարել էր որպես Իտալիայի թագավոր: Սակայն Բեռնարը ապստամբեց իր հորեղբոր դեմ և պատժվեց կուրացման դատավճռով, որից կարճ ժամանակ անց մահացավ: Լուիսը հրապարակավ քավեց իր դաժանությունը և այդպիսով կորցրեց իր հեղինակության մեծ մասը որպես կառավարիչ: Ֆրանկական կայսրությունը նշանավորվեց քաղաքացիական պատերազմներով նրա գահակալության մնացած ժամանակահատվածում:

[31] Օտտո III-ը (980-1002) Սրբազան Հռոմեական կայսրության առաջնորդն էր 996 թվականից և իր գահակալության ընթացքում բախվեց սլավոնական ժողովուրդների մեծ դիմադրությանը, ուստի ստիպված եղավ լքել Էլբայից արևելք գտնվող կայսերական տարածքները, չնայած նրան, այնուամենայնիվ, հաջողվեց ամրապնդել քրիստոնեության ազդեցությունը Լեհաստանում և Հունգարիայում:

[32] Պրշեմիսլիդների դինաստիայի Վացլավ I-ը (մոտ 907-935) Բոհեմիայի դուքսն էր 921 թվականից: 929 թվականին Բոհեմիան հարձակման ենթարկվեց արևելյան ֆրանկների թագավոր Հենրի I-ի կողմից և ստիպվեց վերսկսել վերջինիս հարկերի վճարումը: Վացլավը սպանվեց իր եղբոր՝ Բոլեսլավի հետ դաշինք կնքած ազնվականների խմբի կողմից, որը դարձավ Բոհեմիայի հաջորդ դուքսը:

33. Չարլզ VI-ը (1368-1422) կոչվում էր «le bien-aime» (Սիրելի), ինչպես նաև «le fou» (Խելագար): Նա տառապում էր խելագարության նոպաներից, և նրա գահակալությունը նշանավորվեց այսպես կոչված Հարյուրամյա պատերազմի շարունակական հակամարտություններով: Չարլզի և Բուրգունդիայի միջև շարունակական թշնամանքից օգտվեց Անգլիայի Հենրի V-ը, որը 1415 թվականին Ազենկուրի ճակատամարտում հաղթեց ֆրանսիացիներին:
1420 թվականին ստորագրված Տրուայի պայմանագրով Հենրին ամուսնացավ Չարլզ VI-ի դուստր Եկատերինայի հետ, ինչպես նաև ստացավ Ֆրանսիայի գահի ժառանգորդությունը:

Machine Translated by Google

Ֆրիդրիխ Վիլհելմ III34, Վիլհելմ II35-ը բավական է հստակորեն ճանաչելու համար, որ դինաստիական պետական ձևը ոչ մի կերպ չի ներառում ազգի բարեկեցության երաշխիք:

Գերմանացու միապետության հակումը արտահայտում է գերմանացու առաջնորդի կարիքը և նրան ենթարկվելու պատրաստակամությունը: Հենց այս վերջին բնութագիրը, թերևս, գերմանացու հատկապես բնորոշ բնութագիրն է, մենք շատ լավ գիտենք գերմանական բնավորության այս գիծը՝ իր լավ և վատ կողմերով: Մինչև մահ հավատարմությունը թույլ տվեց նրան պայքարել և հաղթել ամենահզոր հաղթանակները, թույլ տվեց նրան հետևել նույնիսկ օտար դրոշներին, բայց դա ներառում է նաև ավելի թույլ տեսակների շրջանում անկախության մեծ պակաս՝ մինչև անարժեքության և ստրկության աստիճանի, օտար բաների սերը և դատողության բացակայությունը:

Հետևաբար, Գերմանիայում իրավահաջորդության հարցը դժվար չէ լուծել:
Ավելի դժվար հարցը կայանում է առաջնորդի խնդրի մեջ:

Առաջնորդի ընտրությունը մինչ օրս գրեթե միշտ թողնվել է մաքուր պատահականության վրա: Արքայական ամուսնական մահճակալը ոչ մի կերպ չի երաշխավորում միապետից անպայման պահանջվող մտավոր կարողությունները և անհրաժեշտ բնավորության գծերը: Եվ եթե հիշենք ժամանակակից գերմանական տնտեսությունը, որտեղ միայն կուսակցության անդամակցությունը որոշում է բարձրագույն պաշտոնների համար որակավորումը, ապա պետք է այս հարցին հատուկ ուշադրություն դարձնենք:

Ամեն դեպքում, դժվարությունը կայանում է նրա բարոյական և բնավորության որակների պահպանման մեջ, ում ձեռքում պետք է լինի ժողովրդի ճակատագիրը: Մինչդեռ բռնապետը առաջնորդությունը ստանձնում է ինքն իրենից՝ որպես ազգային կարոտի կրող, ապագա առաջնորդը պետք է իրականում ի հայտ գա ազգի գիտակցված կամքից՝ որպես լավագույնը և ամենահարմարը:
Այսպիսով, կարող է լիովին բաց մնալ այն հարցը, թե արդյոք բարձրագույն արժեքը պետք է միավորվի մեկ անձի մեջ, թե՞ պետական ղեկավարությունը պետք է կազմված լինի երկուսից կամ ավելիից: Ամեն դեպքում, մեզ համար մեկ բան հաստատուն է. բարձրագույն պետական գործերի ղեկավարումը վստահված անձին, լինի դա թագադրված ղեկավարներ, թե հյուպատոսական դուումոր եռապետություն, բարձրագույն պատասխանատվությունը, լավագույն դեպքում, ամրագրված կլինի սահմանադրության մեջ: Հետևաբար, բարձրագույն պատասխանատվությունը կլինի ամենակարևոր ազգային քաղաքական հիմքը, որը կտարբերի ազգային սոցիալիստական պետությունը կառավարման նախորդ ձևերից:

Ազգային սոցիալիստական պետության ազգային քաղաքական հիմքերի առանձնահատուկ ասպեկտը ազգայնական պետության պահանջն է, որտեղ օտար երկրների և ռասաների ներկայացուցիչները բացառված են պետական գործերի ղեկավարումից, ինչպես նաև պետական պաշտոններ զբաղեցնելուց:

Ամբողջ գերմանական պատմության մեծ դասը կարելի է ամփոփել այն փաստում, որ Գերմանիան միշտ աղքատ, թույլ և դժբախտ է եղել, երբ նրա կառավարիչները հետապնդել են արտաքին շահեր, և երբ առանձին նահանգների և քաղաքների նեղ, փոքր հոգսերը վեր են դրվել Ռայխի ընդհանուր գործերից: Նույն կերպ Գերմանիան միշտ ուժեղ և հզոր է եղել, երբ այն միասնական է եղել, և նրա կառավարիչները մտածել և զգացել են գերմանական ձևով, իսկ նահանգներն ու քաղաքները զգացել են իրենց որպես մեծ ընդհանուր հայրենիքի անդամներ: Արտաքինից ազգի փակումը՝ ներքին լիակատար ազատությամբ և բազմազանությամբ: Սա է գերմանական պետության ճիշտ գաղափարը: Բիսմարկի Ռայխն արդեն...

---

34 Ֆրիդրիխ Վիլհելմ III-ը (1770-1840) Պրուսիայի թագավորն էր 1797 թվականից: Չնայած նա փորձեց չեզոքության քաղաքականություն վարել Նապոլեոնյան պատերազմների ժամանակ և չմիացավ Երրորդ կոալիցիային, նրա թագուհի Լուիզա անունով պաշտպանվող պատերազմամետ կուսակցությունը նրան ստիպեց միանալ 1806 թվականի Չորրորդ կոալիցիային, ինչը հանգեցրեց Ենայի ճակատամարտին, որտեղ Պրուսիան պարտվեց Նապոլեոնին:

35 Վիլհելմ II-ը (1859-1941) վերջին գերմանական կայսրն էր և գահակալել է 1888 թվականից մինչև 1918 թվականի նոյեմբերը: Վիլհելմը չէր աջակցում Բիսմարկի խիստ հակասոցիալիստական օրենքներին և 1890 թվականին ազատեց կանցլերին: Երբ Սարաևոյում էրցհերցոգ Ֆրանց Ֆերդինանդի սպանությունից հետո Ավստրիան ստիպված եղավ հարձակվել Սերբիայի վրա, նա որոշեց աջակցել Ավստրո-Հունգարիային, չնայած գիտակցում էր Ռուսաստանի, Ֆրանսիայի և Անգլիայի մասնակցությամբ պատերազմի վտանգները:

Machine Translated by Google

շատ մոտ էր գերմանական պետության գաղափարի այս իդեալին, միայն թե մեր ցեղային եղբայրները Գերմանական Ավստրիայում36 դեռևս մնում էին Ռայխից դուրս:

Հետևաբար, բոլոր գերմանական ցեղերի միավորումը փակ ազգային պետության մեջ մեր ամենակարևոր ազգային քաղաքական նպատակն է: Ներքին քաղաքական առումով, պատմականորեն ձևավորված խոշոր նահանգների դաշնակցային և դաշնային բնույթը պետք է պահպանվի կամ վերակառուցվի: Այս առումով ազգային քաղաքական հիմքերը հետևյալն են. Ռայխի բոլոր գործառույթները, որոնցում խոսքը վերաբերում է Գերմանական Ռայխի իշխանության քաղաքական դիրքին արտասահմանյան երկրների նկատմամբ, Ռայխի գործերն են: Դրանք են՝ Արտաքին գործերի նախարարությունը, դեսպանատներն ու հյուպատոսությունները, անձնագրային համակարգը, արտաքին առևտրի վերահսկողությունը, մաքսային համակարգը և, ամենից առաջ, բանակն ու նավատորմը: Մյուս կողմից, ներքին քաղաքականության մեջ պետք է խթանվի առանձին նահանգների կամ դաշնային նահանգների առավելագույն անկախության գաղափարը: Ֆինանսական անկախությունը ազգի անկախ գոյության նախապայմանն է, ուստի հարկային օրենսդրությունը պետք է հիմնականում պատվիրակվի նահանգներին:

Քաղաքացիական, առևտրային և քրեական իրավունքի օրենսդրությունը կարգավորվելու է օրենքով:
Ռեյխին, բայց գործնականում ենթարկվում էր նահանգային արդարադատության և ոստիկանության իշխանություններին:

Նմանապես, տրանսպորտային հաստատությունները, անշուշտ, կկարգավորվեն Ռայխի օրենքների հրահանգներին համապատասխան, բայց այնուամենայնիվ, դրանք կմնան իրենց ֆինանսապես, վարչական և գործառնական առումով նահանգային ինքնիշխանության ներքո:

Այն, որ կրոնի ազատությունը պետք է լիովին պաշտպանված մնա սահմանադրությամբ, հատուկ հիշատակման կարիք չունի. մյուս կողմից, այն կրոնները, որոնց գրվածքները լիովին գրված չեն գերմաներեն լեզվով և հասանելի չեն բոլորի համար, և որոնց բովանդակությունը պարունակում է պետության համար վտանգավոր վարդապետություններ, չեն վայելի այս պաշտպանությունը:

Ռայխի հիմնական սոցիալիստական բնույթի սահմանադրական ձևը շեշտվում է հատկապես աշխատանքային իրավունքի ոլորտում, ինչպես նաև հիվանդության, դժբախտ պատահարի, ծերության և հաշմանդամության ապահովագրության ոլորտներում, և այն ավելի լավ կիրականացվի, քան այսօր է կատարվում:

Մտորումներ և նպատակների սահմանում

Եթե ժամանակի հետ կապված հարցերի յուրաքանչյուր մանրակրկիտ ուսումնասիրություն պահանջում է պատասխան երեք հարցերին՝ ինչպե՞ս է հիմա, ինչպե՞ս է դա առաջացել և ի՞նչ հիմա, քանի որ առանց այս հիմնական հետազոտության երբեք չի կարելի ակնկալել ամբողջական և բարեխիղճ աշխատանք, սա ավելի բարձր իմաստով վավեր է, երբ խոսքը նոր պետություն կառուցելու մասին է: Այս աշխատանքի շրջանակներում ներկայիս իրավիճակի նկարագրությունը, բնականաբար, տեղ ունի միայն այնքանով, որքանով խոսքը պետության և տնտեսության ներկայիս կրիտիկական պայմանների էական բնութագրերի բացահայտման մասին է: Նման գործում հատկապես պետք է խուսափել որևէ ախտանիշ որպես պատճառ ընդունելուց: Սա հենց յուրաքանչյուր ախտորոշման արվեստն է, որը չի խաբվում արտաքին գործոններով կամ ուռուցիկներով, այլ ավելի խորն է նայում իրերի պատճառին: Սա առավել հստակ է դառնում բժշկական օրինակում կամ կենդանի մարդու դեպքում: Եթե մարմնի որևէ մասում այտուց է առաջանում, պատճառը պետք է նախ փնտրել մարմնի համապատասխան մասի հիվանդության մեջ. այն փաստը, որ մարմնի այս մասը հիվանդ է, իր պատճառն ունի արյան վատ վիճակում: բայց նույնիսկ այս գիտելիքը չպետք է համարել վերջին պատճառը, այլ արյան վատ վիճակը, իր հերթին, կլինի վատ կամ անբավարար սնուցման հետևանք: Այժմ, բուժումը չէր կարողանա հաջողության հասնել, եթե բժիշկը պայքարեր

36 Գերմանական Ավստրիայի Հանրապետությունը անվանում էր այն պետությունը, որը ձևավորվեց 1918 թվականին Առաջին համաշխարհային պատերազմից հետո՝ Ավստրո-Հունգարական կայսրության գերմանախոս հողերից: Այն, ներկայիս ավստրիական տարածքներից բացի, ներառում էր Հարավային Տիրոլը և Տարվիզիոն (այժմ՝ Իտալիայում), հարավային Կարինթիան և հարավային Շտիրիան (այժմ՝ Սլովենիայում), ինչպես նաև Սուդետյան կղզիները և Գերմանական Բոհեմիան (այժմ՝ Չեխիայում):

Machine Translated by Google

միայն արտաքին երևույթը. այդպիսով լավագույն դեպքում կհաստատվեր ժամանակավոր մեղմացում, ցավերի մեղմացում, բայց հիվանդությունը կշարունակվեր: Նույնիսկ արյան մաքրման միջոցով բուժման փորձը չէր կարողանա երկարատև բուժում բերել, եթե չվերացվեր հիմնական պատճառը, այսինքն՝ անբավարար կամ վատ սնունդը կամ այլ վնասակար հանգամանքները: Միայն ներսից և դրսից նման բուժումը կարող է իրական բուժում բերել: Սա բոլորի համար պարզ է: Հենց այդպես էլ պետք է հետաքննություն անցկացվի, եթե գործ ունենք հիվանդ ազգային մարմնի հետ: Նույնիսկ այստեղ շատ քիչ օգտակար է, եթե հիվանդության արտաքին ախտանիշների դեմ պայքար է տարվում: Մարդը շատ լավ է զգում հայտնի ասացվածքը. «Փոքր խաբեբաներին կախաղան են հանում, մեծերին՝ ազատության մեջ»: Հանրային շահերի դեմ ուղղված խախտումների հաճախականությունը միայն արտաքին նշանն է այն փաստի, որ կուլիսներում տեղի են ունենում բաներ, որոնք մեծապես վնասում են հանրային բարեկեցությանը: Քանզի միայն այն դեպքում, երբ պետությունում ինչ-որ բան փտած է, այդպիսի մեծ վնասները կարող են շարունակվել և դառնալ երկարատև վտանգ հենց պետության գոյության համար: Եթե պետությունն ինքնին հիվանդ է, ապա մեծ հավանականությամբ պետք է ենթադրել, որ դրա պատճառը ժողովրդական մտահոգությունների և պետության իրական գործառույթների ու իշխանության վերաբերյալ սխալ մտավորական վերաբերմունքն է: Հետևաբար, վերջնական վերլուծության մեջ կարելի է ակնկալել բուժում պետության մասին նոր առողջ պատկերացումից՝ առողջ, հզոր պետական ղեկավարության ստեղծման միջոցով, որը լիովին անկախ է և չի ծանրաբեռնված անցյալի մեղքերով: Յուրաքանչյուր լուծում, որը մեկնարկային կետ է վերցնում գործող իշխանությունների հետ փոխզիջումից կամ որը ձգտում է կրկին կապվել նախկին պետության փլուզված ձևերի հետ, իր մեջ կրում է իր սեփական քայքայման սերմը: Այս կապակցությամբ պետք է նաև զգուշացվել պատմական պետական ձևերին կապվելու դեմ, որոնք իրականում վատ չէին, բայց շատ արագ ենթարկվեցին փլուզման:

Որո՞նք են ժամանակակից ճգնաժամի ամենաակնառու առանձնահատկությունները:

Արտաքինից և մակերեսորեն՝ ինչպես տենդի դեպքում՝ բարձր ջերմություն կամ, տնտեսաքաղաքական տերմիններով թարգմանաբար՝ անհանգստություն, լարվածություն ամեն առիթով, անհանգստություն և անկարգություն: Չափազանց նշանակալից է, որ յուրաքանչյուր ծույլ և ծույլ մարդ, բայց նաև իրական պարտապանների ամբողջ բանակը, միշտ բարձր ձայնով գովաբանել է «հանգիստն ու կարգուկանոնը» որպես ամեն ինչի դեղամիջոց: Հանգիստն ու կարգուկանոնը, բնականաբար, ընդհանուր առմամբ քաղաքական նպատակ չեն, այլ միայն պայման, որը ցույց է տալիս, որ ազգային մարմնում տիրում են առողջ պայմաններ: Բայց եթե ազգը հիվանդ է, ապա բավականին բնական և ինքնին հասկանալի է, որ դա դրսևորվում է անկարգության և անկարգության մեջ: Հետևաբար, քաղաքական վերաբերմունքը, որը քարոզում և ձգտում է հաստատել միայն «հանգիստ և կարգուկանոն», լիովին սխալ կողմնորոշված է. մյուս կողմից, այն միայն օգնում է հիվանդությանը ավելի ու ավելի խորը մտնել, մինչև մահը մտնի ամենասարսափելի ցավերով: Նույնիսկ խոցերն ու թարախակույտերը, որոնք համարվում են անձնավորված, բնականաբար ցանկանում են, որ հիվանդը մնա բավականին հանգիստ, քանի որ այդ դեպքում բացիլները կարող են զարմանալիորեն արագ բազմանալ և տարածվել ամբողջ մարմնով մեկ՝ լիովին փտելով այն նաև ներքին օրգաններում: Ոչ, ընդհակառակը. վերացրեք թարախակույտերը: Դրանք պետք է հեռացվեն, չի կարելի վիրահատական հարձակման ցավերը որպես հակադարձ պատճառ բերել. հիվանդը պետք է դուրս բերվի իր վատ միջավայրից, և ամենից առաջ նա պետք է ստանա առողջ և սննդարար սնունդ:

Հետագա ախտանիշներն են՝ պետական պաշտոնների լրացումը անպատշաճ տարրերով, պետական գործերի կառավարումը մեծամասնության որոշումներով, խորհրդարանում այնպիսի մեծամասնության որոշումների ընդունումը, որոնք որևէ պատասխանատվություն չեն կրում, այնպիսի խորհրդարանների ընտրությունը այնպիսի ընտրական իրավունքի համաձայն, որն արտաքուստ իսկապես ամենաազատն ու համընդհանուրն է, բայց ներքին առումով շահարկում է... զանգվածների դատողության պակասը և պարզապես ճնշում է ավելի լավ ըմբռնումը և պատասխանատվության բարձր զգացումը: Կառավարությունը, որը կախված է խորհրդարանական մեծամասնությունից, որոնք ձևավորվում են զուտ պատահականորեն և որոնց համար որոշիչ են միայն կուսակցական-քաղաքական նկատառումները, բնականաբար, իր հերթին այլևս չի կարող լինել ընդհանուր բարօրության օբյեկտիվ պահապանը, բայց այն

Machine Translated by Google

հող հանդիսանալով հավակնոտ կուսակցական քաղաքական գործիչների և համառ դոկտրինների համար: Այս բոլոր ախտանիշները կարելի է ամփոփել «խորհրդարանականություն» բառում:

Այս պառլամենտարիզմը ժողովրդի ինքնակառավարման կարողության մասին մեծ ժողովրդավարական սուտ է: Իհարկե, մենք կարող ենք մտածել, որ պատասխանատվություն կրող պետական քաղաքացիները լիովին ընդունակ են հեղինակավոր կերպով դատելու հանրային հարցերում և ղեկավարելու իրենց համայնքի կամ երկրի ճակատագիրը, բայց համընդհանուր ընտրական իրավունքը, որը ուղղակի և գաղտնի է 21 տարեկանից բարձր անձանց համար՝ երկու սեռերի էլ, անպայմանորեն կրում է ցածրորակների և անբարեխիղճների նողկալի կառավարման սերմը:

Խորհրդարանների և դրանցից կախված կառավարությունների նողկալի կառավարման հետ մեկտեղ, այսօր իրականում, չնայած մարքսիստների բոլոր հակակապիտալիստական կարգախոսներին, տիրում է խոշոր վարկային կապիտալը: Բարձր ֆինանսները պետության և տնտեսության անսահմանափակ կառավարիչն են: Ոչ մի կառավարություն չի համարձակվում որևէ կտրուկ միջոց ձեռնարկել բանկային և բորսայական աշխարհի շահույթի շահերի դեմ: Բոլոր ազգերը տոկոսներով և վճարներով կապված են այս գերազգային համաշխարհային տերության հետ՝ բավականին հսկայական ազգային պարտքերի միջոցով: Այս տոկոսային ստրկության հետևանքները հսկայական են, դրանք ցնցում են ամբողջ աշխարհը տնտեսական և ազգային քաղաքական հարաբերություններում: Տոկոսների գանձումը իսկապես դարձել է կառավարությունների հիմնական գործը: Սա ազգերի համար նշանակում է սարսափելի հարկային շահագործում և ուղղակի և, մասնավորապես, անուղղակի հարկերի տարբեր մեթոդներով՝ անկասելիորեն առաջադեմ գնաճի միջոցով, որը իր գագաթնակետին հանգեցրել է ամբողջ միջին դասի խնայողությունների կողոպուտի: Փողի պարկի այս անսահմանափակ կառավարումը, տոկոսների նկատմամբ իրավական պահանջի դիմակի տակ, իրականացնում է ամենադաժան կառավարումը, որը երբևէ կառավարել է աշխարհը: Այն հանգեցնում է զանգվածների և հատկապես այն շրջանակների աղքատացման և աղքատացման, որոնց համար փողի ձեռքբերումը ինքնանպատակ չէ և, հետևաբար, նրանց ամբողջ մտքի կենտրոնական կետը չէ: Միայն դրանից է բխում այս բացարձակ ֆինանսական կանոնի ամենասարսափելի հետևանքը, այսինքն՝ այս կանոնի տակ գտնվող ժողովուրդների բարոյական դեգրադացիան: Բոլոր բնազդները ուղղված են ձեռքբերմանը և տիրապետմանը, հավատարմության և հավատքի բոլոր հասկացությունները խորտակվում են շահույթի անողոք հետապնդման մեջ, հարգված մարդը ստիպված է զգալ, որ իր հարգանքի համար որպես պարգև պետք է ավելի ու ավելի խորը խորտակվի, մինչդեռ անբարեխղճությունը հսկայական շահույթներ է բերում բոլոր հնարավոր և անհնար բիզնեսների դեպքում: Հուսահատորեն մեծ շրջանակները պայքարում են իրենց ապրուստի համար, միայն աշխատանքի միջոցով տանելի եկամուտ ստանալը դառնում է ավելի ու ավելի դժվար:

Փակ առաջնագծում աշխատողները ձգտում են կորզել ավելի ու ավելի բարձր աշխատավարձեր, գործադուլները ցնցում են տնտեսական աշխատավայրերը, կախում իրենց արտադրությունը և անուղղակիորեն վնասում ամենից շատ նրանց, ովքեր կախված են ազգային տնտեսության համար ապրանքների հնարավորինս մեծ արտադրությունից, այսինքն՝ հենց իրենց՝ աշխատողներին:

Որպես ամբողջական երևույթ՝ մենք կարող ենք ամփոփել այս պայմանները «Մամոնիզմ» հասկացության ներքո :

Այս մամոնիզմի հակառակ կողմը մարքսիստական աշխարհայացքն է , որը ծնվել է մամոնիստական խախտման զոհերի մտավոր տրամադրությունից: Մենք շատ լավ գիտենք, որ մարքսիստների գլխավոր մտքերը հմտորեն կարողացել են օգտագործել այս մտավոր տրամադրությունը իրենց համար՝ որպես միջազգային կապիտալի կառավարիչներ և, միևնույն ժամանակ, շեղել իրենցից շահագործվողների ատելությունը, բայց այստեղ մենք պետք է գործ ունենանք մտավոր տրամադրվածության հետ, որը ոչ միայն խոչընդոտող, այլև խիստ թշնամական կերպով է դեմ առնում առողջ ազգային պետության վերականգնմանը:

պետություն

Մարքսիզմի էությունը մենք պետք է նկատենք այն փաստում, որ այն ժխտում է մասնավոր սեփականությունը և դրանով իսկ կտրում հիմքերը յուրաքանչյուր տնտեսությունից և դրանից այն կողմ՝ յուրաքանչյուր բարձրագույն մշակույթից: Ավելին, այն փաստում է, որ այն խթանել է դասակարգային պայքարի գաղափարը և դրանով իսկ ժողովրդին բաժանել:

տարբեր դասակարգեր, որոնք փոխադարձաբար պայքարում են միմյանց դեմ: Բավական է մատնանշել ռուս ժողովրդի անանուն տառապանքը, որտեղ խորհրդային պետությունում այս սխալ ազգը և տնտեսությունը կործանող վարդապետությունը բարձրագույն չափով իրականություն դարձավ:

Եվ եթե հիմա փնտրենք հիվանդության իրական հարուցիչները, տարօրինակ կերպով ամենուրեք կհանդիպենք հրեաներին՝ որպես առաջնորդների և գլխավոր շահառուների:

Հրեական հարցը դառնում է համաշխարհային հարց, որի լուծումը կախված է բարեկեցությունից և ազգերի դժբախտությունը կախված կլինի:

Այս հարցին նվիրված կլինի հատուկ աշխատանք այս «Գրադարան» շարքում37 :

Պատմության վերանայումը ցույց է տալիս, որ հուսահատ ազգերը բազմիցս փորձել են ազատվել այս չարիքից՝ արյունալի ճնշման և անհատ հրեաների ոչնչացման միջոցով, սակայն մի քանի սերունդ անց հրեաները նման ջարդերից հետո կրկին վերադարձել են ավելի ուժեղ և ֆինանսապես ավելի հզոր:

Հետևաբար, մենք պետք է խուսափենք հրեական հարցի լուծումը այս պարզունակ ձևով փնտրելուց. իրականում ժանտախտի բացիլը հնարավոր չէ սպանել անհատապես, այն կարելի է վերացնել միայն՝ նրանից կտրելով կենսականորեն անհրաժեշտ նյութերը:

Ամբողջ աշխարհում բռնկվող հակասեմիտիզմը ջահ-ազդանշան է այն բանի, որ ազգերը ճանաչել են իրենց ամենամեծ և ամենամահացու թշնամուն, բայց հիմա մեր խնդիրն է այս ճիշտ հուզական գիտելիքը ուղղորդել ճիշտ, բանական ձևով:

Մարքսիզմի և դրանով իսկ հրեաների դեմ պայքարը հաջողության է հասնում թունավորված զանգվածների անխոնջ կրթության միջոցով: Սա մեր պայքարի առաջին փուլն է:

Տոկոսային ստրկության կոտրումը տնտեսական ոլորտում ժողովրդի և պետության ազատագրման վերջին և ամենադժվար պայքարն է վերազգային ֆինանսական համակարգի ոսկե ցանցից:

իշխանություն

Միայն այս փուլերը հաղթահարելուց և հաղթանակը լիովին նվաճելուց ու ամրապնդելուց հետո կլինի ժամանակը իրականացնելու բոլոր հետագա բարեփոխումները, որոնք թուլացած և հիվանդ ազգային մարմնին կտան ապրելու նոր կամք և նոր կենսական ուժ, որը նախ կգիտակցի, թե ինչ կա մեր բոլորի մտքերում, ինչին մենք բոլորս հավատում ենք փայլուն սրտերով և ինչին ձգտում ենք անկոտրում կամքով:

Գերմանիայի վերածնունդը:

Նոր, ազատ, միավորված Մեծ Գերմանիա՝ աշխատանքի և արդյունավետության առողջ, կայուն և հզոր վիճակում:

37 Հրեաների մասին Ֆեդերի աշխատությունը՝ Die Juden-ը, հրատարակվել է 1933 թվականին որպես Nationalsozialistische Bibliothek-ի 45 հատոր:

Machine Translated by Google

2. Ծրագիրը

Ծրագրի ծագումը

Յուրաքանչյուր աշխատանք պահանջում է ծրագիր, յուրաքանչյուր իրականացման պետք է նախորդի մտավոր ստեղծագործությունը:

Որքան ավելի հստակ և լավ մշակված լինեն շինարարական ծրագրերը, այնքան ավելի գեղեցիկ և արագ կկառուցվի շենքը: Նույնիսկ նոր քաղաքական կառույցները պահանջում են հստակ շինարարական ծրագիր, սա այստեղ կոչվում է քաղաքական ծրագիր:

Քաղաքական ծրագրին ներկայացվող պահանջները շատ բարձր են և բազմազան: Սա բարձրագույն պատասխանատվության խնդիր է, քանի որ սեփական ժողովրդի բարեկեցությունն ու դժբախտությունը կախված են նրանից, թե արդյոք ծրագիրը լավն էր: Ծրագիրը պետք է հնարավորինս համառոտ անդրադառնա հասարակական կյանքի բոլոր կարևոր ոլորտներին, պետք է դիմանա ցանկացած քննադատության, չպետք է մանրամասնությունների մեջ ընկնի, չպետք է հակառակորդներին առաջարկի որևէ ավելորդ թույլ կողմ, չպետք է արթնացնի որևէ ուտոպիական հույս, որը հետագայում չի կարող բավարարվել: Ծրագիրը պետք է լինի ապագա պետության և նոր տնտեսության ճշգրիտ պատկերը: Այն պետք է բոլորին ուրվագծերով ցույց տա ցանկալի պետական և տնտեսական կարգի ուրվագիծը, բայց նաև չպետք է սահմանափակի կամ կանխագուշակի դրա իրականացումը մանրամասներով:

Յուրաքանչյուր ծրագիր նույնպես ունի պատմություն և զարգացում, բայց այն անկասկած շարժման հիմնարար ճշգրտության չափանիշ է, եթե այդքան տարիներ անց դրա հիմնական առանձնահատկություններում ոչ մի էական բան չպետք է փոխվի, և միայն որոշ անորոշություններ պետք է վերացվեն: Միայն 1923 թվականի փետրվարի 24 -ի № 11 հին ծրագրի ամենակարևոր և ցայտուն ծրագրային կետը՝ «Եկամտի վերացում առանց աշխատանքի և ջանքերի, տոկոսային ստրկության վերացում», անհապաղ պահանջում է մանրակրկիտ ծրագրային մշակում ազգային, ֆինանսական և տնտեսական քաղաքական առումներով: Այս կետի մանրամասն քննարկումն այդ ժամանակ այդքան էլ բացարձակ անհրաժեշտություն չէր, քանի որ այդ ժամանակ ավելի մանրամասն գրվածքները, որոնք վերաբերում էին դրան՝ տոկոսային ստրկության վերացման և պետական սնանկացման մանիֆեստին, դրա լուծմանը, գրեթե միակ գոյություն ունեցող գրվածքներն էին և լիովին հայտնի ու ծանոթ էին շարժման հիմնադիրներին և առաջին հետևորդներին: Ինչ-որ առումով, հենց այս գրվածքների մտավոր բովանդակությունն էր, որը ավելացրեց սոցիալիստական գործունեության շրջանակը՝ ծրագրերով, որոնք այդ ժամանակ արդեն որոշված էին իրենց հիմնարար առանձնահատկություններով՝ դեպի նորացման կամքը, որը միավորել էր Անտոն Դրեքսլերի38 և Ադոլֆ Հիտլերի շուրջ փոքր շրջանակ, դեպի ազգայնական և պոպուլիստական գաղափարների շրջանակը:

Հենց այս ծրագրային կետերով ու պահանջներով է, որ ազգային սոցիալիզմի գերմանական ազատագրական շարժումը էապես և հիմնարար կերպով տարբերվում է մյուս բոլոր պոպուլիստական և ազգայնական խմբերից, շարժումներից և կուսակցություններից, և որոնցով այն առանձնանում է հատկապես այսպես կոչված խորհրդարանական բոլոր կուսակցություններից, որոնք, իրենց հերթին, միայն մամոնիստական-պլուտոկրատական կառավարման դրսևորում են:

Ծրագրի նոր ձևակերպման մեջ մեկ այլ անհրաժեշտություն էր ավելի հստակ պատկերացում կազմելը: ձև և հստակ կառուցվածք հասարակական կյանքի առանձին ոլորտների վերաբերյալ: Սա տեղի է ունեցել:

Այստեղ իմ պարտականությունն է մտածել ևս մեկ նորարարական աշխատության մասին, որը իր ծագումը պարտական է Ավստրիայում և Բոհեմիայում ազգային-սոցիալիզմի զուգահեռ դրսևորմանը, այսինքն՝ «...

---

38 Անտոն Դրեքսլերը (1884-1942) Դիտրիխ Էկարտի և Ֆեդերի հետ միասին Մյունխենում սկզբնապես ավստրիական Deutsche Arbeiter Partei-ի գերմանական համարժեքի հիմնադիրներից մեկն էր: Դրեքսլերը կուսակցության պատվավոր նախագահն էր, որի միանշանակ առաջնորդը Հիտլերն արդեն 1921 թվականին դարձել էր: Դրեքսլերը լքեց կուսակցությունը 1923 թվականին և վերադարձավ, երբ Հիտլերը իշխանության եկավ 1933 թվականին:

Machine Translated by Google

ինժեներ Յունգ[39], Պրահայի խորհրդարանում Չեխոսլովակիայում Սուդետյան գերմանացիների ներկայացուցիչը:

Ավստրիական ազգային սոցիալիզմի ակունքները սկիզբ են առնում պատերազմից շատ առաջ: Դրա գաղափարների շրջանակն ավելի շատ հիմնված էր սոցիալիստական գաղափարների աշխարհը ազգայնական գաղափարի հետ ներդաշնակեցնելու փորձի վրա, մինչդեռ Ռայխի գերմանական ազգային սոցիալիզմը, որը ծագեց միայն փլուզումից հետո՝ իրականում առանց այս ավստրիական ազգային սոցիալիզմի գոյության մասին իմանալու, սկզբից որդեգրեց մարքսիզմի դեմ հիմնարար մարտական դիրքորոշում:

Այսօր երկու շարժումները միավորվել են իրենց ընդհանուր նպատակների շուրջ:

[39] Ինժեներ Ռուդոլֆ Յունգը՝ Տրոպաուի պատվիրակ

Machine Translated by Google

NSDAP-ի ազգային և տնտեսական ծրագիրը

Մեր նպատակն է՝ Գերմանիայի վերածնունդը գերմանական ոգով դեպի գերմանական ազատություն:40

Այս գլխավոր նպատակին հասնելու ճանապարհը հետևյալն է.

I. Ազգային քաղաքական սկզբունքը. Գերմանական Ռայխը գերմանացիների հայրենիքն է:

1. Արտաքին քաղաքականության մեջ՝

1. Բոլոր գերմանացիներին ներառող փակ ազգային պետության ստեղծումը:

2. Գերմանական շահերի հզոր ներկայացուցչությունը արտասահմանում:

2. Ռասայական քաղաքականության մեջ՝

3. Հրեաների և բոլոր ոչ գերմանացիների հեռացումը բոլոր պատասխանատու պաշտոններից հասարակական կյանք:

4. Արևելյան հրեաների և այլ մակաբույծ օտարերկրացիների ներգաղթի արգելում: Խնդրահարույց օտարերկրացիներն ու հրեաները կարող են արտաքսվել:

3. Քաղաքացիական քաղաքականության մեջ՝

5. Միայն այն գերմանացին, ով նվիրված է գերմանական մշակույթին և համայնքին, կարող է իրականացնել պետական քաղաքացիության իրավունքները:

6. Գերմանացի չհանդիսացող անձը կարող է գերմանական պետությունում ապրել միայն որպես հյուր և ենթակա է օտարերկրյա օրենսդրությանը:

7. Գերմանացիների իրավունքներն ու շահերը գերակշռում են օտարերկրյա պետությունների անդամների իրավունքներն ու շահերին ազգեր:

II. Տնտեսաքաղաքական սկզբունքը. Ազգային տնտեսության խնդիրը պահանջարկի բավարարումն է, այլ ոչ թե վարկային կապիտալի հնարավորինս բարձր շահութաբերությունը:

8. Ազգային սոցիալիզմը հիմնարար կերպով ճանաչում է մասնավոր սեփականությունը և այն դասում է պետական պաշտպանություն:

9. Սակայն ժողովրդի բարեկեցությունը սահմանափակում է անհատների ձեռքում հարստության անհամաչափ կուտակումը:

10. Բոլոր գերմանացիները կազմում են աշխատանքային համայնք՝ ընդհանուր բարեկեցության և մշակույթ

11. Յուրաքանչյուր գերմանացու այս ընդհանուր աշխատանքային պարտականության շրջանակներում և մասնավոր սեփականության հիմնարար ճանաչմամբ, յուրաքանչյուր գերմանացու թույլատրվում է ազատորեն ձեռք բերել և ազատորեն տնօրինել իր աշխատանքային եկամուտը:

12. Տնտեսական կյանքի բոլոր ոլորտներում, այդ թվում՝ գյուղատնտեսությունում, փոքր, միջին և խոշոր բիզնեսի առողջ համադրությունը մնում է պահպանված:

13. Պայքար կծավալվի հսկա ձեռնարկությունների (կորպորացիաների, սինդիկատների և տրաստների) դեմ:

14. Վաշխառությունն ու շորթումը, ինչպես նաև ժողովրդի գնով և վնասով անողոք հարստացումը կպատժվեն մահապատժով: 15. Յուրաքանչյուր գերմանացու համար մեկ տարվա պարտադիր աշխատանքի ներդրում:

[40] Այս կետերի մանրամասն քննարկման համար տե՛ս Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Մյունխեն, 1927; tr. ETS Dugdale, NSDAP-ի ծրագիրը և դրա ընդհանուր պատկերացումները, Մյունխեն, 1932 թ.

Machine Translated by Google

III. Ֆինանսաքաղաքական սկզբունքը. Ֆինանսական համակարգը ծառայում է պետությանը, ֆինանսական իշխանությունները չեն կարող պետություն կազմել պետության մեջ, հետևաբար մեր նպատակն է. Տոկոսային ստրկության վերացումը՝

16. Պետության և դրանով իսկ ժողովրդի ազատագրումը խոշոր պարտատերերի նկատմամբ տոկոսային պարտքից վարկային կապիտալ:

17. Ռեյխսբանկի և կենտրոնական բանկերի ազգայնացում:

18. Բոլոր խոշոր պետական խնդիրների (հիդրոէներգիայի, ճանապարհների և այլնի զարգացում) ֆինանսավորումը՝ վարկերից խուսափելով՝ անտոկոս պետական գանձապետական վաուչերների տրամադրման կամ անկանխիկ եղանակով:

19. Կայուն արժույթի ներդրումը ծածկված հիմունքներով:

20. Անտոկոս վարկ տրամադրելու համար ոչ առևտրային շինարարական և տնտեսական բանկի ստեղծում (արժույթային բարեփոխում):

21. Հարկային համակարգի հիմնարար վերակառուցում՝ սոցիալիստական, ազգային տնտեսական սկզբունքներին համապատասխան: Սպառման ազատագրում անուղղակի հարկերի և արտադրության ազատում՝ կաշկանդող հարկերից (հարկային բարեփոխում և հարկերից ազատում):

IV. Սոցիալ-քաղաքական սկզբունքը՝ Հանրային բարեկեցությունը բարձրագույն օրենքն է:

22. Ծերության ապահովագրության առատաձեռն զարգացում՝ ցմահ կենսաթոշակային համակարգի ազգայնացման միջոցով: Յուրաքանչյուր կարիքավոր գերմանացի ազգային ընկերոջ համար որոշակի տարիքից կամ ապրուստ վաստակելու մշտական անկարողության վաղաժամ առաջացման դեպքում կերաշխավորվի համարժեք կենսաթոշակ:

23. Արտադրական ձեռնարկություններում ներգրավված բոլոր մարդկանց մասնակցությունը աշխատանքի եկամուտներին՝ ըստ աշխատանքի արդյունավետության և տարիքի, զուգորդված պատասխանատվության մեջ մասնակցությամբ աշխատանքի ազգային տնտեսական խնդիրների կատարման համար:

24. Պատերազմից և հեղափոխությունից ստացված բոլոր շահույթների բռնագրավում, որոնք հիմնված չեն ազնիվ աշխատանքի վրա, ինչպես նաև կուտակման և վաշխառության միջոցով ձեռք բերված գույքի բռնագրավում և դրանց օգտագործում սոցիալական ապահովագրության զարգացման համար:

25. Բնակարանային պակասի վերացում՝ Ռայխի ողջ տարածքում նոր բնակարանային համալիր շենքերի կառուցման միջոցով՝ 21-րդ հոդվածի համաձայն ստեղծված նոր ոչ առևտրային շինարարական և տնտեսական բանկի միջոցով:

V. Մշակութային քաղաքականության մեջ. Բոլոր գիտությունների և կերպարվեստի ծաղկումը քաղաքականապես ազատ, տնտեսապես առողջ պետության հիմքի վրա մեր գլխավոր մշակութային նպատակն է:

Սա պետք է հասնել հետևյալի միջոցով.

26. Երիտասարդության կրթությունը ֆիզիկապես առողջ և մտավորապես ազատ տղամարդկանց գերմանական մտավոր կյանքի մեծ ավանդույթների համաձայն:

27. Կրոնի և խղճի լիակատար ազատություն:

28. Քրիստոնեական հավատքի հատուկ պաշտպանություն:

29. Գերմանական բարոյական զգացողությանը հակասող և պետություն-ազգ կործանարար բնույթ կրող կրոնական ուսմունքների ճնշում և բացառում:

30. Գրականության և մամուլի, բեմի, արվեստի և այլ ոլորտներում բոլոր վնասակար ազդեցությունների ճնշումը կինոթատրոն

31. Ուսուցման ազատություն գերմանական համալսարաններում, բնավորության տեր մարդկանց իշխող դասի ձևավորում:

Machine Translated by Google

VI. Ռազմական առումով՝

32. Ազգի պաշտպանունակության ապահովումը յուրաքանչյուր ազատ մարդու համար ռազմական օրենքի ներդրման միջոցով Գերմանական:

33. Վարձկան զորքերի վերացում:

34. Հայրենիքի պաշտպանության համար աշխարհազորային բանակի ստեղծում՝ պրոֆեսիոնալ սպաների կորպուսի ներքո, որը պետք է կառուցվեր խիստ հիերարխիկ կարգապահության միջոցով:

VII. Այլ բարեփոխումներ՝

35. Մամուլի համակարգի բարեփոխում: Գերմանացի ժողովրդի շահերին հակասող բոլոր մամուլի գործիքների ճնշում: Ամենախիստ պատասխանատվությունը բոլոր նորությունների համար, որոնք կեղծ կամ միտումնավոր աղավաղված:

36. Ընտրական իրավունքի բարեփոխում՝ ընտրարշավի ներկայիս կոռումպացնող ձևերի վերացմամբ և ընտրվածների պատասխանատվության բացակայությամբ (անձեռնմխելիություն):

37. Մասնագիտական պալատների զարգացում:

38. Դատական համակարգի բարեփոխումները

Հողային իրավունք – (հողի սեփականության իրավունքի հիմնարար ճանաչում, մասնավոր կապիտալի կողմից հողի վարձակալության անհնարինություն, պետության նախապատվության իրավունք և հողի վերադարձ պետությանը անփույթ կառավարման դեպքում):

Քաղաքացիական իրավունք - (անձնական պատվի և առողջության շատ ավելի խիստ պաշտպանություն՝ ի տարբերություն այսօրվա սեփականության վերաբերյալ կառավարման միակողմանի իրավական պաշտպանության):

39. Սահմանադրական բարեփոխումներ.

Սահմանադրություն. Գերմանական բնույթին համապատասխանող սահմանադրությունը ինքնիշխան պետական ղեկավարություն է, որը կենտրոնացած է բարձրագույն պաշտոնի վրա: - Արդյո՞ք այս բարձրագույն պաշտոնը զբաղեցնում է ժողովրդի կողմից ընտրված միապետը, թե՞ երկու կամ երեք պատասխանատու Ռեյխի բարձրագույն պաշտոնյաները, պետք է թողնվի ժողովրդի հետագա որոշմանը:

Ռայխի դաշնային բնույթը. տարբեր նահանգներից կազմված գերմանացի ժողովրդի կազմը, որը ներքին կապեր ունի ցեղերի և պատմության միջոցով, պայմանավորում է առանձին դաշնային նահանգների համապարփակ անկախությունը իրենց ներքին գործերի հարցում:

Ռայխի մտահոգությունը գերմանացի ժողովրդի արտաքին ներկայացուցչությունն է, անձնագրերն ու տուրքերը, և, ավելին, բանակն ու նավատորմը:

Ազգային սոցիալիզմի այս ազգային և տնտեսական ծրագրի իրականացման ճանապարհին կանգնած են երեք հիմնական հակառակորդներ՝ մարքսիզմը, պառլամենտարիզմը և, երկուսից էլ վեր, խոշոր վարկային կապիտալը:

Մեր հակամարքսիստական պայքարն ուղղված է 1-ին հրեա Կարլ Մարքսի պետությունը քայքայող վարդապետության, դասակարգային պայքարի ժողովրդին քայքայող վարդապետության, մասնավոր սեփականության ժխտման տնտեսությունը քայքայող վարդապետության և պատմության զուտ տնտեսական մատերիալիստական ընկալման դեմ:

2. Մեր հակախորհրդարանական պայքարն ուղղված է այսպես կոչված ժողովրդական ներկայացուցիչների անպատասխանատվության դեմ, ովքեր՝ անձեռնմխելի լինելով հանդերձ, երբեք իրականում պատասխանատվություն չեն կրում իրենց որոշումների հետևանքների համար, ինչպես նաև դրանցից բխող բոլոր վնասների դեմ (կոռուպցիա, խնամակալություն, կաշառակերություն) և, որպես ամենավատ հետևանք՝ նման խորհրդարանից կախված կառավարության դեմ:

Machine Translated by Google

3. Մեր հակամամոնիստական պայքարը, որը դասվում է մյուս երկու ճակատամարտերի շարքին, ուղղված է համաշխարհային ֆինանսական իշխանության դեմ, այսինքն՝ մեր ժողովրդի մշտական ֆինանսատնտեսական արյունահոսության և շահագործման դեմ՝ խոշոր վարկային կապիտալի միջոցով:

Սակայն, մյուս կողմից, այս պայքարը նաև հզոր մտավոր պայքար է եսասիրության և ագահության հոգեորսական նյութապաշտական ոգու դեմ՝ իր բոլոր ուղեկցող ապականիչ դրսևորումներով մեր հասարակական, տնտեսական և մշակութային կյանքի բոլոր ոլորտներում:

Վերջին և խորը վերլուծության մեջ խոսքը երկու աշխարհայացքների պայքարի մասին է, որոնք արտահայտվում են երկու հիմնարարորեն տարբեր մտավոր կառուցվածքների միջոցով՝ արտադրողական և ստեղծագործական ոգու և շարժուն ագահ ոգու: Հողի մեջ արմատավորված և մետաֆիզիկական փորձառության մեջ աշխարհը հաղթահարող ստեղծագործական ոգին իր գլխավոր ներկայացուցիչն է գտնում արիական մարդու մեջ. զուտ այս աշխարհիկին ուղղված ագահ, արմատազուրկ առևտրային և նյութապաշտ ոգին իր գլխավոր ներկայացուցիչն է գտնում հրեայի մեջ:

Ազգային սոցիալիզմը, ինչպես հակասեմիտիզմը, հրեական մատերիալիստական ոգու մեջ տեսնում է չարիքի հիմնական արմատը, բայց նաև գիտի, որ համաշխարհային պատմության այս ամենահզոր մարտը չի կարող կանգուն մնալ զուտ բացասական հակասեմական պահանջների մեջ, հետևաբար, ազգային սոցիալիզմի ամբողջ ազգային և տնտեսական ծրագիրը շատ ավելի բարձր է դասվում, քան անկասկած նորարարական, բայց բացասական հակասեմական մարտը՝ դրականորեն տալով ստեղծագործական և կառուցողական պատկեր այն մասին, թե ինչպիսին պետք է լինի ազգային սոցիալիստական աշխատանքի և կատարողականի վիճակը:

Եթե այս գլխավոր նպատակին հասնենք, ապա Ազգային սոցիալիստական կուսակցությունը կլուծարվի: Այդ դեպքում Ազգային սոցիալիզմը կդառնա ամբողջ գերմանացի ժողովրդի կյանքի բովանդակությունը: Ազգային սոցիալիստական գերմանական աշխատավորական կուսակցությունը, ընդհանուր առմամբ, խորհրդարանական կուսակցություն չէ բառի սովորական իմաստով, այլ միայն վճռական, առաջադեմ և ապագային կողմնորոշված բնակչության այն հատվածն է, որը հավաքվել է կամքով և մտքով ուժեղ առաջնորդի շուրջ՝ Գերմանիան արտաքին ամոթից և անզորությունից, ներքին կործանումից և կոռուպցիայից դուրս բերելու համար դեպի հզոր և ազդեցիկ դիրք արտաքին, իսկ ներքին՝ դեպի տնտեսապես առողջ, մշակութային առումով ծաղկող, մտավոր և բարոյական առումով բարձր դիրք ունեցող ազգային համայնք:

Մենք ցանկանում ենք կառուցել գերմանական կարոտի Ռայխը, ինչպես Geibel41-ն է երգում.

Մեկը արտաքնապես, հզոր սրով,
Բարձր դրոշի շուրջը հավաքվելով,
Ներքինորեն հարուստ և բազմազան,
Ամեն ցեղ իր ձևով!

41 Էմանուել Գեյբելը (1815-1884) գերմանացի բանաստեղծ և դրամատուրգ էր, որը գրել է մի քանի հայրենասիրական բանաստեղծություններ, որոնք քննադատության են ենթարկվել հրեա գրողներ Հայնրիխ Հայնեի և Լյուդվիգ Բորնեի շուրջ ժամանակակից լիբերալ «Երիտասարդ գերմանացի» գրական շրջանակի կողմից, սակայն ավելի ուշ պաշտպանվել են ազգային սոցիալիստների կողմից:

Machine Translated by Google

3. Ազգային պետական կառուցվածքը

Սոցիալիստական պետություն

Գերմանական պետության ազգային-սոցիալիստական գաղափարը

Արդեն ուժի քաղաքական հիմքերի մասին գլխում մենք նշել ենք այն փաստը, որ գերմանացի կառավարիչների յուրաքանչյուր շեղում իրենց զուտ գերմանական խնդիրներից ուղեկցվել է գերմանացի ժողովրդի համար ամենաաղետալի հետևանքներով: Եթե ուսումնասիրենք գերմանական պատմությունը, միշտ կտեսնենք, որ գերմանական կարոտը փակ ազգային պետության նկատմամբ իրականանում է միայն կարճ պատմական ժամանակահատվածներում, այս գերմանական երազանքը կրկին ու կրկին մարում է, և Գերմանիան կրկին ու կրկին խորտակվում է անզորության և քայքայման մեջ: Այսպիսով, ամբողջ գերմանական պատմությունից ամուր կանգնած է մեկ դաս, որ միայն ազգի փակումը հզոր պետության մեջ թույլ է տալիս Գերմանիային դիմակայել այն հսկայական վտանգներին, որոնք նրա համար առաջանում են միայն իր անբարենպաստ աշխարհաքաղաքական իրավիճակից: Գրեթե ոչ մի տեղ Գերմանիան բնական սահմաններ չունի, գրեթե ամենուրեք այն ազատ և անպաշտպան է թշնամական ներխուժումներից: Ոչ ծովը, որը շրջապատում է Անգլիան, ոչ էլ բարձր լեռները, որոնք բաժանում են Իսպանիան և Իտալիան հարևաններից, Գերմանիային բնական պաշտպանություն չեն տալիս: Ֆրանսիան մեր դեմ ունի միայն մեկ բաց կողմ՝ նույնը Ռուսաստանը: Միայն Գերմանիան է գտնվում մյուս ազգերի միջև՝ որպես սիրտ և որպես Եվրոպայի մարտադաշտ: Գերմանական հողի վրա կռվում էին իսպանական, ֆրանսիական, անգլիական, շվեդական, ռուսական և մոնղոլական բանակները, գերմանական հողի վրա մղվում էին Երեսնամյա պատերազմի սարսափելի կրոնական պատերազմները, և հակառակը, գերմանացիները արյուն էին թափում բոլոր երկրներում՝ ծառայելով օտարերկրյա շահերին: Մայր Գերմանիան արյունահոսում էր հազարավոր վերքերից, որոնք պատճառվել էին իր օտարերկրյա բանակների կողմից և որոնք նրա մեջ հասցվել էին իր սեփական որդիների պայքարի պատճառով: Անվերջ ողբերգական է գերմանական պատմությունը, այնքան ողբերգական, որ գերմանական կարոտը միասնական, փակ գերմանական Ռայխի համար ներառվել է հեքիաթներում, հին Բարբարոսայի սագաներում՝ «Կիֆհոյզեր» գրքում: Դարերի ընթացքում գերմանական պետականության գաղափարի իրականացումը մնաց՝ ազգի լավագույն մարդկանց կարոտն ու հույսը, մինչև 1871 թվականին մի հզոր դարբին կռեց Գերմանիայի միասնությունը: Շատ բան էր մնացել ցանկալի Մեծ Գերմանական պետության իրականացման գործում, որը պետք է ներառեր բոլոր գերմանացիներին, ովքեր ապրում են հայրենիքի հետ տարածքային կապի մեջ: Բայց արդեն գերմանական կարոտի այս մասնակի իրականացումը մեզ պարգևեց գերմանական պատմության բարձր ծաղկում, ինչպես հազվադեպ էր նախկինում:

Բայց մենք պարտավոր չենք հաշվի նստել «եթե»-ների և «բայց»-երի հետ, այլ պետք է դասեր քաղենք պատմությունից: Քաղաքականությունը պատմություն է, որը հասունանում է, և եթե «պատմություն կերտելուց» փրկություն պետք է ծաղկի մեր ժողովրդի համար, ապա մեր պետականությունը, մեր ազգային քաղաքականությունը, պատմության մեջ տեղի ունեցածի նկատմամբ հարգանքով, պետք է խուսափեն նախորդ ժամանակների սխալներից և կապվեն լավագույն ավանդույթներին: Մարդը, պատմություն չունեցող քաղաքական գործիչը, որը դոգմատիկորեն պատմություն է կերտում իր բազկաթոռից, կկարողանա միայն աղետ բերել ժողովրդին, ինչպես մենք վերջին տարիներին տեսել ենք նոր գերմանական մարքսիստական կառավարություն-շոումենների կողմից: Որքան էլ աղետալի և վնասակար լինի հին հասարակական ձևի լիակատար փլուզումը, հատկապես, երբ այս ոչնչացումը նույնական է մարքսիստական շարժման ուժին, այնքան քիչ կարող է պահպանվել հինը միայն այն պատճառով, որ այն հին է:

Ահա թե ինչպիսին է կրկին պահպանողական ոգու ողբերգությունը, որը ստեղծագործաբար անպտուղ և

---

42 Թյուրինգիայի և Սաքսոնիա-Անհալթ նահանգների միջև գտնվող Կիֆհոյզերի բլուրների շարքը համարվում է Սուրբ Հռոմեական կայսր Ֆրիդրիխ Բարբարոսայի (1122-1190) հանգստավայրը, որը խեղդվել է Սալեֆ գետում Թուրքիայում՝ Երրորդ խաչակրաց արշավանքի ժամանակ:

Machine Translated by Google

Առանց երևակայության, այն մերժում է ամեն նոր բան պարզապես այն պատճառով, որ այն նոր է, և որովհետև կառչած է հնացած ձևերին, որոնք վաղուց կորցրել են իրենց էությունը: Մարդիկ և պետությունը մումիաներ և կառուցվածքներ չեն, այլ կենդանի էակներ. մեկ անգամ կտրված հագուստը հավերժ չի սազում:
Ազգերի ճակատագրի միջով են գծվում միայն որոշ բավականին մեծ հիմնական գծեր, և նման հիմնական գիտելիքների անտեսումը միշտ դառնորեն վրեժ է լուծել ազգերի դեմ: Մեզ՝ գերմանացիներիս համար հիմնարար պատմական ազգային քաղաքական դոկտրինն է. «Միացե՛ք»:

«Միասնական»[43] բառը, սակայն, չի նշանակում «միասնություն»[44], այլ «համաձայնության մեջ լինել»[45]: Միայն գերմանական ցեղերի արտաքին և ներքին քաղաքականության սկզբունքների շուրջ համաձայնությունից կարող է իր լավագույն ծաղիկի պես աճել ներքին ազատ պետություն, որը արտաքինից հզոր է՝ միջազգային կշիռով:

Հետևաբար, գերմանական պետության համար կարող են չլինել որևէ եվրոպական կամ միջազգային տնտեսական, եկեղեցական կամ մարդասիրական դրդապատճառներ, այլ բացառապես ամբողջ գերմանական ազգի բարեկեցությունը: Ես նկատի ունեմ քաղաքական գործողությունների «դրդիրներ»: Դրան զուգահեռ, բնականաբար, գործում են եկեղեցական, տնտեսական և ընդհանուր առմամբ մարդկային բնույթի ազդեցությունները, որոնք պետք է համարժեքորեն գնահատվեն և հաշվի առնվեն: Սակայն սկզբունքը պետք է լինի և մնա, որ գերմանական ազգային պետությունը պետք է ներկայացնի միայն գերմանացիներին, և սա՝ ինչպես ներքին, այնպես էլ արտաքին քաղաքականության մեջ:

Հետևաբար, մեր ազգային քաղաքական նպատակը հետևյալն է.

1. Բոլոր գերմանացիներին ներառող փակ ազգային պետության ստեղծումը:

2. Գերմանական բոլոր շահերի հզոր ներկայացուցչությունը արտասահմանում:

Ազգայնական գաղափարը

Ազգային ամուր գիտակցության զարթոնքի կամ, ավելի ճիշտ, վերազարթնման նախապայմանն է

բոլոր հրեաների և ոչ գերմանացիների հեռացումը հասարակական կյանքի բոլոր պատասխանատու պաշտոններից:

Մեր հասարակական կյանքի գրեթե բոլոր ոլորտներում հրեաների ներխուժման դեմ վճռական պաշտպանական պայքարը լիակատար էներգիայով տարվում է միայն ազգային սոցիալիզմի կողմից: Հրեականության դեմ պայքարը գերմանական ոգու և գերմանական ազատության համար գիտակցված պայքար է:

Հրեաների ազդեցությունն ու ազդեցությունը իրենց ընդունող ժողովուրդների վրա բնավ չի կարող համեմատվել այլ ժողովուրդների ուժային հարաբերությունների և մարտերի հետ, այլ միայն կյանքի ու մահվան պայքարի հետ՝ առողջ մարմնի և դրա վրա հարձակված մահացու թունավոր մանրէների միջև: Երբ կենդանի օրգանիզմը ենթարկվում է թունավոր բացիլների հարձակման, հարցը միայն հետևյալն է. կամ մարմնի առողջ ուժը կդառնա օտար ներխուժողների տիրակալը, ապա այն կվերացնի նրանց, կամ այն այլևս չի լինի նրանց տիրակալը, ապա կմահանա նրանց պատճառով: Այսպիսով, աշխարհի ամենուրեք հրեաների ընդունող ժողովուրդների համար կա միայն հետևյալը. կամ կտրել հրեաներին ազգային մարմնից, կամ մեռնել հրեայի պատճառով:

Հենց մարդու մարմնի և մանրէների հետ համեմատությունը շատ պատկերավոր ցույց է տալիս, թե որքան անհավասար է տարածված մոլորեցնող կարծիքը, որ հրեաները ամենուրեք տարածվել են միայն իրենց ավելի մեծ արդյունավետության շնորհիվ, և խիստ սխալ ու անարդար է նրանց հարձակվելն ու հալածելը այդ պատճառով: Չի կարելի պարզապես ասել, որ խոլերայի ցուպիկը նույնպես շատ ավելի ուժեղ և արդյունավետ է, քան մարդը, և այդ պատճառով էլ այն հաղթել է առողջ մարդուն. ոչ,

---

[43] «հիանալի»

[44] «Միասնություն»

[45] «Հարմարավետություն»

Machine Translated by Google

Այն մարդու համար թույն է: Եվ ճիշտ այնպես, ինչպես կենդանի օրգանիզմի այս պայքարում ներխուժող թույների դեմ, թունավորման հատուկ ախտանիշներ են ի հայտ գալիս, որոնք ուղեկցվում են ջերմային վիճակներով, կծկումներով, կաթվածահարության ախտանիշներով և այլն, այնպես էլ հրեայի կողմից հարձակված ազգերի պայքարը արտահայտվում է հիվանդության բավականին նմանատիպ ախտանիշներով՝ անկարգություններ և իրարանցում քաղաքացիական և քաղաքական կյանքում, հզոր ցնցումներ ազգային մարմնում, խառնաշփոթ, ահաբեկչություն, քաղաքացիական պատերազմ, որոնք հերթագայում են բավականին բնորոշ կաթվածահարության ախտանիշներով, հատկապես ազգերի մտավոր մասերում՝ կառավարություններում: Այդ դեպքում միայն մեկ հարց է մնում՝ արդյոք թշնամուն ճանաչող ազգային գիտակից շրջանակները կհաջողեն զգուշացնել և լուսավորել կառավարություններին, թե՞ ձևավորել կառավարություն և չեզոքացնել հրեաներին, ապա բուժումը անպայման կգա. եթե դա չհաջողվի, ապա ազգային մահը նույնքան անպայման կգա: Երրորդ ճանապարհ չկա: Ժամանակավոր մեկուսացումը՝ բժշկական պատկերավորության մեջ մնալը, բերում է միայն թվացյալ բուժումներ. վաղ թե ուշ բացիլները նորից կպայթեն մարմնի արյան անոթների մեջ, այս երկրորդ պայքարի ավարտը մահացու կլինի հիվանդի համար

Վերջնական հաջողության համար վճռորոշը՝ ինչպես կյանքում ընդհանրապես, իշխանության կամքն է: Առանց իշխանության այս կամքի՝ ազգի պահպանման այս կամքի՝ ազգը անօգնականորեն դատապարտվում է կործանման: Այն, ինչ բառացիորեն չի կործանվում, դառնում է ստրուկ, ֆելահին, ստրուկ և ծառա համահրեական համաշխարհային տերության:

Սա կյանքի ու մահվան պայքար է: Շատ մարտունակ զինվորներ են ճանապարհ ընկել, բայց մեր ազգային ընկերների մեծ մասը դեռ քնած է: Կրթությունը՝ անընդհատ, անխոնջ, լուծումն է: Այս կրթությունը հատկապես դժվար դարձնողը արիականի անարվեստությունն ու մեղմությունն է հենց այս կենսական ռասայական հարցերում:

Մեր գերմանացի ժողովրդի մեջ առկա ուժեղ ռասայական խառնուրդը, անկասկած, գրեթե ամբողջությամբ թաղել է չափազանց շատերի մոտ պարզ և բարձր ռասայական գիտակցությունը, այնպես որ ռասայական օրենքների ճշգրիտ իմացության փոխարեն մնացել է միայն ռասայականորեն օտար հրեաների նկատմամբ անորոշ հակակրանքի զգացում: Իր հերթին, հրեան երկու հազար տարուց ավելի խստորեն հետևել է իր ռասայական օրենքներին՝ հստակ գիտակցելով արյան մաքրության պահպանման բացառիկ կարևորությունը բնավորության և ազգի համար[46] :

Մյուս կողմից, նա կարողացել է ռասայական ագիտացիան ներկայացնել որպես հնացած աղբ, ինչը, Գերմանիայում ռասայական խառնուրդի վերաբերյալ, ցավոք, նրա համար հնարավոր էր որոշակի արդարացման տեսքով: Փոխանակ գերմանացիների կողմից ռասայական գիտության նկատմամբ հրեական արհամարհանքը լիակատար վճռականությամբ հակադրվի՝ պահանջելով. «Գերմանացո՛ւմ, մաքուր պահի՛ր քո արյունը»՝ գերմանացին նույնիսկ այս ոլորտում զիջում էր հրեայի հոգեբուժական արվեստներին[47] : Լուսավորության դարաշրջանը իր մարդասիրական իդեալներով իսկապես հրեաներին ազատագրում բերեց այն շղթաներից, որոնք մեր նախնիները կռել էին իրենց բարձրագույն իմաստությամբ՝ հրեական ոգու՝ կողոպուտի և վաշխառության դեմ, բայց մեզ համար միայն շփոթություն և անորոշություն բերեց այս հիմնարար հարցի շուրջ: «Հրեաները նույնպես մարդիկ են» նախադասությամբ՝ նախադասություն, որը երբեք չի վիճարկվել և իրականում չի վիճարկվում ոչ մեկի կողմից՝ հրեաների մուտքը քաղաքացիական հավասար իրավունքներին ապահովվեց: Այսպիսով, ազգային-ռասայական դիմադրությունը հրեա օտարերկրացիների դեմ, որոնք ունեին բոլորովին այլ մտավոր կառուցվածք, դադարեց, և քաղաքացիական ազատագրման դեմ պայքարը սկզբից ի վեր խաթարվեց:

Այս հարթակից այժմ տեղի ունեցավ մեր ամբողջ տնտեսության նվաճումը և, վերջերս՝ հասարակական կյանքը մինչև հրեաների անսահմանափակ տիրապետության ներկայիս իրավիճակը:

---

[46] Հմմտ. Ազգային սոցիալիստական գրադարանի հատորները ռասայի և հրեաների մասին:

[47] Համոզելու արվեստներ:

Machine Translated by Google

Հրեաների վկայությունների մի ամբողջ շարք ցույց է տալիս, որ նրանք իրենց զգում են որպես պետություն պետության մեջ, որ ավելի սերտորեն կապված են իրենց ռասայական ընկերների հետ այլ երկրներում, քան իրենց ընդունող ժողովուրդների հետ:

Ժողովուրդների միջև սերտորեն կապված լինելու այս հրեական զգացումից անմիջականորեն առաջանում են վտանգներ բնիկ ժողովուրդների համար՝ պատերազմի և խաղաղության պայմաններում ազգերի արտաքին քաղաքական հարաբերությունների ոլորտում:

Սակայն սկզբում հրեաների ուշադրությունը կենտրոնացած էր տնտեսական առավելությունների պահանջի վրա: Այստեղ ևս մեկ անգամ նրանց անսահմանափակ շահույթի հետապնդումը, որը խաթարված էր իրենց հյուրընկալ ժողովրդի նկատմամբ սոցիալական զգացմունքների բացակայությամբ, նրանց համար օգտակար էր:

Որպես ժամանակակից վարկային համակարգի հեղինակներ և կրողներ, նրանց համար շուտով հեշտ դարձավ իրենց ազդեցության տակ դնել պետությունների ամբողջ ֆինանսական տնտեսությունը և, բանկերի և ֆոնդային բորսաների միջոցով, նաև մասնավոր հատվածի մեծ մասը:

Այստեղից, այսպիսով, իրենց ֆինանսական դիրքի ստեղծումից հետո, հրեականությունը մատը մեկնեց նաև ազգի մտավոր-մշակութային արտադրանքին. այստեղ նրանց օգնության հասան նրանց շարժուն ոգին, սուր միտքը, քննադատական հասկացողությունը՝ բնութագրեր, որոնք հաճախ կարող են թվալ որպես լուրջ, ծանր, իրական արիական ոգու անվիճելի առավելություններ:

Բայց իրականում դա միայն գողական բնազդն էր, նրանց խղճի պակասը և անբարեխղճությունը, ինչն արդեն հայտարարված է նրանց կրոնական ուսմունքներում: Հրեայի համար, ըստ Շուլխան Արուչի48 ուսմունքների, ոչ հրեայի ունեցվածքը նման է տիրոջից զուրկ ունեցվածքի՝ այնտեղ, որպեսզի հրեան կարողանա այն յուրացնել: Հրեան իր ծառայությանն է դրել բանկային և բորսայական տեխնիկայի բոլոր միջոցները: Անոնիմացումը՝ մեր տնտեսության անհատականացումը՝ բաց բաժնետիրական ընկերության ֆոնդային շուկայի ձևի միջոցով, որոշակի չափով առանձնացրել է կապիտալը աշխատանքից, բաժնետերը հազվադեպ դեպքերում ինչ-որ բան գիտի իր գործարանի մասին, նա միայն միակողմանի շահագրգռվածություն ունի իր փողի շահութաբերության մեջ:

երբ նա այն ներդրել է բաժնետոմսերի տեսքով: Այս երևույթը պետք է հիշատակվի այստեղ, քանի որ մեր տնտեսության այս անձնազրկման հետ զուգահեռաբար ընթանում է նաև դրա քայքայումը: Ձեռնարկատերը և արտադրողը, որը զրոյից կառուցել է իր ձեռնարկությունը, որը գիտի իր հաճախորդների պահանջները, որը դեռևս պահպանում է հին գործարարական պատիվը և իր պարտականությունն է համարում արտադրել կայուն, լավ, երկարատև արտադրանք, որը համապատասխանում է տնտեսության իրական կարիքներին, այս իսկապես կայուն ձեռնարկատերը շատ էապես տարբերվում է ժամանակակից խոշոր բաժնետերերից, որը, ունենալով զուտ կապիտալիստական բաժնետոմսերի մեծ փաթեթ, միայն մեկ շահ ունի՝ ձգտել հնարավորինս բարձր եկամտաբերության: Անկախ նրանից, թե ձեռնարկություններում արտադրվում են լավ և էժան առարկաներ, թե ընդհանուր առմամբ արտադրական արժեքները ստեղծվում են բաժնետիրական ընկերության կողմից, թե, ինչպես վարկային ընկերությունների (բանկերի) դեպքում, ընդհանրապես արժեքներ չեն ստեղծվում, կապիտալիստի՝ բաժնետիրոջ նկատմամբ խիստ անտարբերության հարց է: Սա ունի նաև այն հետևանքը, որ արտադրությունն ավելի քիչ է կողմնորոշված կարիքներին, որ, ավելի շուտ, միայն ակնհայտ կարիք է անհրաժեշտ խթանել հսկայական գովազդի միջոցով: Նախկինում ձեռնարկատերերի պատվի կանոնագրքում լիովին արգելված էր սեփական ապրանքները գովաբանելը. դա անողը շուկայի աղաղակող էր, և սեփական ապրանքների նման շուկայական աղաղակող գովաբանումը լուրջ գործարարի կողմից համարվում էր անազնիվ մրցակցություն: Սակայն հրեա առևտրականը հենց այսպիսի շուկայական աղաղակող առևտրային գործունեություն էր վարում լիակատար համառությամբ, որտեղ նրա համոզման արվեստը օգտակար էր լինում: Այսօր համառ հրեա աղաղակողի փոխարեն հայտնվել է հրեական գովազդը:

---

48 Շուլխան Արուքը հրեական իրավունքի ամենահեղինակավոր օրենսգիրքն է և կազմվել է 1563 թվականին Հյուսիսային Պաղեստինում Յոսեֆ Կարոյի կողմից:

Machine Translated by Google

Գիտության ոլորտում տեղի ունեցավ նմանատիպ զարգացում, մասնավորապես՝ տնտեսագիտության ոլորտում՝ այսպես կոչված ազգային տնտեսագիտության մեջ: Աստիճանաբար ազգային տնտեսագիտության խնդիրը այլևս չէր համարվում ազգային տնտեսական օրինականության և անհրաժեշտության ուսումնասիրությունը և հետազոտությունների արդյունքներից տնտեսական ղեկավարության ուղեցույցների ստացումը, այլ ավելի ու ավելի շատ իրականացվում էր միայն իրավիճակի նկարագրություն՝ առանց ուսումնասիրելու, թե արդյոք հանդիպող տնտեսական երևույթներն ու ձևերը նույնպես լավն էին, հարմար և կիրառելի ազգային տնտեսության իրական կարիքների համար: Այսպիսով, մարդիկ հաջողության հասան, և այսօր ավելի շատ հաջողության հասան, քան երբևէ, տնտեսությանը և, դրանով իսկ, ազգային հանրությանը սարսափելի վնաս հասցնելով՝ գիտականորեն դիտարկելով, և այդ պատճառով՝ անփոփոխ ձևով: Այս ոլորտում մտնում է հատկապես պետական և մասնավոր վարկային ծառայությունների ոլորտի վարդապետությունը, և հատկապես տոկոսների վարդապետությունը: Մենք այս հարցին մանրամասնորեն անդրադարձել ենք մեկ այլ տեղում, այստեղ բավական կլինի նշել այն փաստը, որ այն, ինչ մենք այսօր անվանում ենք ազգային տնտեսություն, ըստ էության, միայն մասնավոր կապիտալիստական հրահանգ է անձնական հարստացման համար և լավ կազմակերպված փորձ՝ արդարացնելու արտադրողական ազգերի աշխատուժի վաշխառու կապիտալիստական կողոպուտը:

Հարկ է նշել, որ ազգային տնտեսագիտության դասախոսների շրջանում շատ մեծ է
հրեաների տոկոսը:

Հասարակ մարդու համար ավելի ապշեցուցիչ է հրեաների ներխուժումը գրական և գեղարվեստական ոլորտ:
դաշտ

Մեր ժամանակակից թատրոնը դիտարկողը կզարմանա այնտեղ տարածված ստորությունից և ցինիզմից: Հատկապես վավեր է ժամանակակից կինոյի երևույթի այս դրսևորումը: Անառակների և խաբեբաների դրաման տիրում է մեր բեմերում. խորամանկ և խելացի բարբառով լավ գերմանացուն դասախոսություն են կարդում, որ բարոյականությունն ու էթիկան, պատիվն ու խղճմտանքը, ըստ էության, մաքուր հիմարություն են, առանց որոնց կարելի է ավելի հեռու գնալ: Հանրության վրա այս հարձակումները ուղեկցվում են հրեական թատերական գործակալությունների անհարմարություններով, որոնցում գեղարվեստական հակվածությունների մասին գիտելիքները հակված են ավելի քիչ վճռորոշ լինել, քան պաշտոն փնտրողների թատերական և համերգային գործակալների նկատմամբ երախտագիտությունը:

Սակայն հետո լայնորեն մանիպուլացվեց հասարակական կարծիքը ամենօրյա մամուլի միջոցով: Գրեթե բոլոր խոշոր թերթերը աստիճանաբար անցան հրեական սեփականությանը:
Այսպիսով, գերմանացի ժողովրդի շուրջը օղակը փակվեց: Տնտեսական կառավարմանը ավելացավ նաև մտավոր կառավարումը: Ամեն ինչ, ինչը վնասակար էր հրեական շահերին, հնարավորինս երկար լռեցվեց հանրությունից: Եթե գաղափարները կամ ներկայացումները, այնուամենայնիվ, հաստատվում էին, ապա սկսվում էր իսկական կախարդների որսը, սկզբում նման ջանքերը ծիծաղելի դարձնելու փորձով, և եթե նույնիսկ դա չէր օգնում, պետք է գործեին ստերն ու սխալ ներկայացումները, ինչպես նաև անձնական զրպարտությունները: Փորձեր էին արվում կաշառքների, սպառնալիքների միջոցով, և վերջապես չէր խուսափում նույնիսկ անհարմար հակառակորդին կամ հանդիմանողին տնտեսապես վնասելուց կամ նույնիսկ նրան սպանելուց:

Այս վերջին ամենասարսափելի զենքը, որպես կանոն, չէր օգտագործվում, կամ հազվադեպ էր օգտագործվում մասնավոր անձանց դեմ, քանի որ քաղաքական կամ պետական իշխանության դիրք չունեցող ժողովրդի իրական ընկերոջ արձագանքը հազվադեպ էր հասնում որոշակի արդյունավետության, նախքան նա արդեն կոտրվեր հրեաների պետական մարմիններում ստերի և զրպարտության հեղեղի պատճառով:

Կուսակցություններում զանգվածների դժգոհությունը բորբոքվում էր ծայրահեղ չափազանցության միջոցով, և դասակարգային ատելությունը բորբոքվում էր ունևորների և նրանց ենթադրյալ պաշտպանների՝ պետական իշխանության և բանակի նկատմամբ: Նույնիսկ այստեղ՝ ինչպես ամենուրեք ազգային պետության վրա այս հարձակումների դեպքում, հրեաներն էին հիմնականում գրգռում և հրահրում: Բավական է միայն հիշել, որ դասակարգային պայքարի մարքսիստական ուսմունքի հիմնադիր Կարլ Մարքսը իսկապես հրեա էր (Մարդոքայ

Machine Translated by Google

նրա իրական անունն էր): Նրա մունետիկը Գերմանիայում՝ Ֆերդինանդ Լասալը49, սկզբնապես Ֆեյստ Լասալը, նույնպես հրեա էր:

Պատերազմի և հեղափոխության ժամանակ հրեաների կողմից գերմանական պետության դեմ ուղղված ոչնչացման գործն ավարտվեց: Իշխաններին վտարեցին, սպաներից պոկեցին ուսադիրները, պաշտոնյաներին ստիպեցին հնազանդվել սովի պատճառով, որպեսզի կարողանան հասանելի դարձնել իրենց աշխատուժը՝ անփոխարինելի նույնիսկ ժամանակակից Գերմանիայի սոցիալիստական-բարձր կապիտալիստական պետության համար: Այս կերպ գերմանական ազգը զինաթափվեց, թուլացավ, թալանվեց իր առաջնորդներից, զրկվեց ունեցվածքից և բռնության ենթարկվեց, հուսահատվեց և թուլացավ, մինչդեռ հասարակական կյանքում՝ տնտեսագիտության և քաղաքականության, արվեստի և թատրոնի մեջ, հրեաները իրենց համար անվիճելի գերիշխանություն էին ձեռք բերում:

Նրանց կառավարման հիմքը նրանց հսկայական հարստությունն է:

Չնայած իրենց փոքր թվաքանակին՝ իրենց ընդունող ժողովուրդների համեմատ, նրանք կարողացել են հասարակական կյանքի բոլոր կարևոր պաշտոնները հանձնել իրենց հրեա ռասայական ընկերներին կամ հրեաներին սերտորեն կապված գերմանացիներին: Այնուամենայնիվ, հրեաների հեռացումը գերմանական ազգային մարմնից լիովին հնարավոր է, առավել ևս այն պատճառով, որ արդյունաբերության և գյուղատնտեսության, մասնագիտությունների և կառավարման մեջ կենսականորեն կարևոր արտադրողական գործունեությունը գրեթե ամբողջությամբ զերծ է հրեաներից:

Հրեաների մեր ազգային մարմնից հեռացումը ո՛չ կխաթարի գյուղատնտեսական արտադրությունը. ես դեռ չեմ տեսել որևէ հրեայի, որը գութանի ետևում պտտվում է ակոսում, ո՛չ էլ գործարանները կկանգնեն աշխատողների պակասի պատճառով. աշխատուժը իսկապես կիմանա, որ ոչ մի հրեա չի բարձրացնում ածուխ ծանր աշխատանքի ժամանակ կամ չի կանգնում դարբնոցում. մեր դարբինների, մետաղագործների, հյուսների և կոշկակարների աշխատավայրերը որբ չեն մնա. հրեաների արտաքսումից հետո տները ոչ մի կերպ չեն մնա ավերակների պես, վիճակագրությունը ոչինչ չի նշում հրեա քարագործների, հյուսների, տանիքագործների կամ ապակեպատողների մասին: Բայց նույնիսկ առևտրի և առևտրի մեջ լճացում չէր առաջանա, եթե հրեաները այլևս այնտեղ չլինեին: Տրանսպորտային համակարգի ոլորտում պետությունն արդեն մինչ օրս օրինակելի կերպով հոգ է տարել անձնական և բեռնափոխադրումների մասին, և, այնուամենայնիվ, ո՞վ է հրեաներին համարել երկաթուղային ուղեկցորդներ կամ շոգեքարշի մեքենավարներ.

կամ որպես տրամվայի վարորդներ, կամ որպես սայլապաններ կամ տրանսպորտային աշխատողներ՞

Բայց նույնիսկ հրեայի առևտրի և ֆինանսների նկատմամբ բնորոշ նախատրամադրվածության ոլորտում, պատերազմից առաջ ռազմական վարչական պաշտոնները ցույց են տվել, որ նրանք կարողանում էին իրականացնել զգույշ պահեստավորման և մատակարարման ծառայություն, առևտրում ակտիվորեն աշխատում են հարյուր հազարավոր առևտրային գրագիրներ և գերմանացի գործարարներ, ովքեր հասկանում են առևտրի իրական կողմերն ու անհրաժեշտությունները, իսկ պետական բանկում և փոստային բանկում մենք ունենք հաստատություններ, որոնք կարող են հիմք հանդիսանալ հրեական ավազակային տնտեսությունից ազատ առողջ ազգային տնտեսության համար:

Եթե այս բավականին կարճ ակնարկում տեսանք, որ հրեաները ոչ մի կերպ անփոխարինելի գործառույթ չեն ներկայացնում մեր պետական և ազգային կյանքում, որ նրանք, մյուս կողմից, ամենադաժան ձևով չարաշահում են իրենց գերիշխանությունը՝ ի վնաս իրենց տեղաբնակ ժողովուրդների, ապա որպես ակնհայտ և տրամաբանական հետևանք առաջանում է հրեաներին մեր ազգից վտարելու պահանջը:

Պետության քաղաքացի կարող է լինել միայն նա, ով իրեն նվիրված է դարձնում գերմանական ազգային համայնքին50 :

---

49 Ֆերդինանդ Լասալը (1825-1864) գերմանա-հրեա սոցիալիստ էր, որը ծանոթ էր Մարքսի հետ, չնայած վերջինս նրան համարում էր օպորտունիստ՝ պահպանողական Բիսմարկի հետ փոխզիջման գնալու նրա պատրաստակամության պատճառով: Հետևաբար, Մարքսը չաջակցեց Լասալին, երբ վերջինս հիմնադրեց Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein-ը (գերմանական ընդհանուր աշխատավորների միություն):
Ասոցիացիա) 1863 թվականին, որը հիմնականում նպատակ ուներ ձեռք բերել համընդհանուր ուղղակի ընտրական իրավունք:

50 Այս դրույթն արդեն ներառված էր 1935 թվականի սեպտեմբերի 15- ի Նյուրնբերգյան օրենքների երկրորդ մասում ՝ «Ռայխի քաղաքացիության մասին օրենքում», հոդված 2-ում. «Ռայխի քաղաքացի է համարվում միայն այն հպատակը, ով գերմանական կամ ազգակից արյուն ունի և իր վարքագծով ցույց է տալիս, որ ցանկանում է և պիտանի է հավատարմորեն ծառայելու գերմանացի ժողովրդին և Ռայխին»: Հրեաների լիակատար անջատումը գերմանական հասարակությունից հրամանագրվել էր այս օրենքների առաջին մասում՝ «Գերմանական արյան և գերմանական պատվի պաշտպանության օրենքներում»:

Machine Translated by Google

Ռասայական հարցի այս վերանայումից բնականաբար և անհրաժեշտաբար հետևում են նաև արևելյան հրեաների ներգաղթի արգելքի մյուս հետևանքները: Հրեական հարցի լիակատար անհասկացողություն է, եթե մեկը կարծում է, որ բավարար է արևելյան հրեաներին հետ մղել ներգաղթի արգելքի միջոցով: Անհրաժեշտ է միաժամանակ օտարերկրացու ազդեցության տակ դնել մեր մեջ բնակվող մեր ժողովրդի նկատմամբ թշնամաբար տրամադրված հրեաներին: Արևելյան հրեաները, իհարկե, այն մեծ ջրամբարն են, որից հրեաները անընդհատ համալրվում են: Այս ներգաղթի մեջ ներառված մեծ վտանգը ամենայն պարզությամբ բացահայտվել է վերջին տարիների փորձի միջոցով: Մի քանի տարվա ընթացքում այս արևելյան հրեաները կարողացել են բոլոր հնարավոր գործարարական խորամանկությունների և շքեղությունների միջոցով ձեռք բերել հսկայական հարստություն: Մեր դատարանները լի են նման օտարերկրյա տարրերի կողմից իրականացվող խարդախություններով: Պետությունը բացարձակապես շահագրգռված չէ այնպիսի մարդկանց ներգաղթով, ովքեր ոչ մի կերպ իրենց արդյունավետորեն օգտակար չեն դարձնում:

Արևելյան հրեաների նկատմամբ ազգային սոցիալիստական պետության այս դիրքորոշումը չի բացառում, որ նույնիսկ այլ ազգերի այն անդամները, որոնք ազգային մարմնի մակաբույծներ են, կարող են վտարվել:

Այս հարցերի քննարկումը մեզ տանում է դեպի պետական քաղաքականության երրորդ բաժինը: Ազգային սոցիալիզմ. քաղաքացիության իրավունքին:

Քաղաքացիության իրավունքը

Քաղաքացիության իրավունքը պետք է ձեռք բերվի: Այս սկզբունքով ազգային սոցիալիզմը զգալիորեն տարբերվում է ներկայումս գործող իրավունքից, որի համաձայն՝ 20 տարեկանից բարձր յուրաքանչյուր չափահաս գերմանացի, արական և իգական սեռի, կարող է իրականացնել պետական քաղաքացիության իրավունքներ: Նմանապես, այսօր, ըստ Վայմարի սահմանադրության, այս հնարավորությունը բաց է հրեական ռասայի անդամների համար: Նմանապես, պետական անդամակցությունը կարող է ձեռք բերել ցանկացած օտարերկրացի՝ մի քանի մակերեսային ձևականությունների կատարման դեպքում:

Վայմարի սահմանադրությունը ընդհանուր առմամբ չի հասկանում պետության քաղաքացի հասկացությունը, սակայն 110-րդ հոդվածում խոսում է պետությանը անդամակցության, իսկ 109-րդ հոդվածում՝ բոլոր պետության անդամների՝ արական և իգական սեռի, օրենքի առջև հավասար իրավունքների մասին: Այս հասկացության անորոշությունը, բնականաբար, բացառում է քաղաքացիության իրավունքի ձեռքբերման համար բարոյական և ռասայական նախապայմանների պահանջը: Դրան հակառակ, Ռայխի սահմանադրության 113-րդ հոդվածը օտարախոս «ազգի հատվածներին» (!) վերցնում է իր հատուկ պաշտպանության տակ. նրանք «չեն կարող անբարենպաստ վիճակում լինել իրենց ազատ ավանդական զարգացման մեջ, հատկապես կրթության մեջ մայրենի լեզվի օգտագործման, ինչպես նաև ներքին կառավարման և արդարադատության իրականացման գործում»:

Եթե համեմատենք օտարերկրյա քաղաքացիների այս ամենաընդգրկուն դիտարկման հետ մեր «Հանրապետության պաշտպանության մասին օրենքի» կիրառումը սեփական ազգային ընկերների դեմ, այսպես կոչված ռազմական հանցագործներին թշնամուն հանձնելու պարտավորությունը՝ 1-12 հոդվածում երաշխավորված այն վստահությամբ, որ «օտարերկրյա կառավարության ոչ մի գերմանացի չի կարող հանձնվել հալածանքների կամ պատժի», և եթե համեմատենք հենց այս վերջին հոդվածը ֆրանսիացիների կողմից Կրուպի51 և նրա ղեկավարների դեմ կայացրած անպարկեշտ դատավճիռների հետ, գուցե հղում անել այն փաստին, որ այս սահմանադրության հեղինակը հրեա Պրոյսն52 էր, բավարար կլինի այս բոլոր իրադարձությունների վրա որոշակի լույս սփռելու համար:

---

51 Գուստավ Կրուպ ֆոն Բոլեն և Հալբախը (1870-1950) 1909-ից 1941 թվականներին ղեկավարել է Ֆրիդրիխ Կրուպ AG-ն: Հանս ֆոն Զեեկտի (1866-1936) գլխավորած Ռայխսվերի հետ համագործակցելով՝ Կրուպը ձեռնարկել է Գերմանիայի գաղտնի վերազինումը՝ խախտելով Վերսալի պայմանագիրը: 1923 թվականին, երբ ֆրանսիացիներն ու բելգիացիները գրավեցին Ռուրի շրջանը, նրանք նաև տուգանեցին Կրուպին 1909-ից 1941 թվականներին:
Մեծ հանրային հուղարկավորություն Էսենում Կրուպ գործարանի տասներեք աշխատողների համար, որոնք սպանվել էին ֆրանսիացիների կողմից օկուպացիայի ժամանակ:

52 Հյուգո Պրոյսը (1860-1925) Վայմարյան Հանրապետության գերմանա-հրեա ներքին գործերի նախարարն էր և կարևոր դեր խաղաց...
1919 թվականի Վայմարի Սահմանադրության մշակման գործում:

Machine Translated by Google

Ոչ թե «լեհերի ավելի բախտավոր ապագան», ինչպես Բեթման-Հոլվեգն[53] ասել է իր անհաջող խորհրդարանական ելույթներից մեկում, և ոչ էլ Ռումինիայում հրեաների վիճակի բարելավումը (ըստ Կուլմանի)[54] կարող է լինել գերմանական պետության առաջատար գաղափարը, այլ միայն գերմանացի ժողովրդի բարեկեցությունը: Այս ուղղորդող թեման արտահայտված է NSDAP-ի ազգային և տնտեսական ծրագրում (Ծրագիր, էջ 35) թիվ 7-ում. «Գերմանացու իրավունքներն ու շահերը գերազանցում են օտարերկրյա ազգերի անդամների իրավունքներն ու շահերը» և թիվ 6-ում. «Ոչ գերմանացի կարող է ապրել միայն որպես հյուր Գերմանիայում և ենթակա է օտարերկրացիների մասին օրենքին»:

Համաձայն դրա՝ պետք է ձեռք բերվի պետական քաղաքացիության իրավունքը: Այն կարող է նաև կորցնել անարժանության պատճառով: Դա մի իրավունք է, որից հիմնարար կերպով մեկուսացված են հրեաները, որից կարող են մեկուսացվել նաև այլ ազգերի անդամները:

Գերմանական պետության քաղաքացիության դիմորդի ներքին պայմանը գերմանական մշակույթին և համայնքին նվիրվածությունն է: Նա, ով այսպես չի նվիրված գերմանական ազգին, նա, ով իրեն հայտարարում է գերմանական պետության թշնամի, նա, ով իրեն ավելի սերտ կապված է զգում այլ ազգերի անդամների հետ, քան իր ժողովրդի հետ, չի կարող ստանալ գերմանական պետության քաղաքացիության որևէ իրավունք, քանի որ նա իրականում չի ցանկանում որևէ առնչություն ունենալ գերմանական համայնքի հետ:

Իսկապես խելագարություն է թվում, երբ մարդիկ, ովքեր հրապարակավ հայտարարում են, որ չգիտեն Գերմանիա անունով հայրենիք, ինչպես Քրիսպիենը[55]-ը և ուրիշները, դեռևս ցանկանում են խորհուրդներ տալ այս երկրի ճակատագրի վերաբերյալ, երբ նրանք պնդում են, որ ժողովրդի ներկայացուցիչներ են, պատվիրակներ, որոնք դեռևս վայելում են հատուկ արտոնություններ և երբ դեռևս վայելում են հատկապես խիստ օրենքների պաշտպանությունը (հանրապետության պաշտպանությունը), եթե այս խորհրդարանից առաջխաղացվեն կառավարության պաշտոնների:

Ազգային սոցիալիստական գերմանական պետությունը հենց այդպիսի մարդկանցից կպահանջի ամենախիստ հաշիվը, և հեղափոխական կառավարությունների և խորհրդարանների անդամները հետադարձ ուժով պատասխանատվություն կկրեն իրենց գործողությունների կամ անգործության համար: Հետևաբար, հասարակական կյանքում ներգրավված բոլոր անձանց պատասխանատվության ներքո մշակվող օրենքները պետք է օժտված լինեն հետադարձ ուժով:

Այստեղ խոսքը, ինչպես Գերմանական հեղափոխության սխալի դեպքում, ոչ թե քաղցած «պրոլետարների» աշխատավարձի համար պայքարի մասին է կշտացած և անհագ կապիտալիստների դեմ, հետևաբար, ոչ թե աշխատավորների առողջ և ճիշտ զգացմունքները դասակարգային պայքարի գաղափարի միջոցով մոլորեցնելու մասին է, այլ այստեղ խոսքը բարոյական պահանջի մասին է, որ ներկա խորհրդարանական և կառավարական համակարգի ներկայիս շահառուների անպատասխանատվությունը պետք է վերջ տա, և որ նրանք, ովքեր անչափ հարստացել են ժողովրդի կարիքների վրա կամ նրանք, ովքեր նպաստել են այլ շրջանակների մեքենայություններին, կարժանանան արժանի պատժի:

«Փոքրիկ ավազակներին կախաղան են հանում, մեծերին՝ ազատ արձակում» կարգախոսը չպետք է ապացուցվի որպես ճիշտ: Ընդհակառակը, պատժի որոշման դեպքում ազգային սոցիալիստական պետությունը հաշվի կառնի փոքր ավազակների գայթակղության փաստը որպես շատ մեղմացնող գործոն, իսկ մյուս կողմից՝ գերմանացի ժողովրդի դեմ խոշոր հանցագործներին կկանգնեցնի օրենքի լիակատար խստությամբ:

---

53 Թեոդոր ֆոն Բեթման-Հոլվեգը (1856-1921) ծառայել է որպես Գերմանիայի կանցլեր 1909-ից 1917 թվականներին: Պատերազմի ժամանակ, Բեթման-Հոլվեգը, կարծես, ավելի չափավոր քաղաքականության կողմնակից էր, քան ռազմական առաջնորդների կողմից պաշտպանվողները:

54 Ռիխարդ ֆոն Կուլման (1873-1948) ծառայել է որպես Գերմանիայի արտաքին գործերի պետքարտուղար 1917 թվականի օգոստոսից մինչև 1918 թվականի հուլիս: 1918 թվականի մայիսին նա բանակցություններ վարեց Բուխարեստի հաշտության շուրջ Ռումինիայի հետ:

55 Արթուր Քրիսփինեն (1875-1946) 1920 թվականին ընտրվել է սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցության անդամ, իսկ 1922 թվականին դարձել է Սոցիալդեմոկրատական կուսակցության (SPD) համանախագահ:

Machine Translated by Google

Այս պետական դատարանի մաքրագործող աշխատանքը ոչ մի կերպ չի կարող կանգ առնել նրանց վրա, ովքեր առաջին անգամ իշխանության եկան հեղափոխության միջոցով: Այն նաև պետք է թիրախավորի կայսերական կառավարության ներքո գտնվող նրանց, ովքեր իրենց անփութության պատճառով հնարավոր դարձրին Գերմանիայի այս անկումը: Գլխավոր պատասխանատուն՝ Բեթման-Հոլվեգը, իսկապես հեռացվել է իր երկրային դատավորներից, նույնը վերաբերում է հաջորդ ամենամեղավորին՝ Էրցբերգերին56, որը, որպես 1917 թվականի հուլիսի խորհրդարանական հեղափոխության հայր, կրկին արթնացրեց թշնամիների թուլացող հաղթանակի կամքը: Նույնիսկ Այսները57
և Ռաթենաուն հեռացվել են իրենց ազգասպան գործունեության ասպարեզից, իհարկե՝ անօրինական ճանապարհով, բայց պատմության երկաթե օրենքների համաձայն: Սակայն դեռ կենդանի են նրանցից շատերը, ովքեր 1918 թվականի հունվարին զինամթերքի գործադուլ կազմակերպելով դաշույն խրեցին մարտնչող բանակի մեջքին, և դեռ կենդանի են նրանք, ովքեր խոսքի և գրի միջոցով կոտրեցին հաղթանակի կամքը, նրանք, ովքեր քարոզում էին «խաղաղություն առանց հաղթողների և պարտվողների», նրանք, ովքեր դեռ ապրում են և ընդունում են այն որպես ճիշտ, ովքեր չարաշահեցին ժողովրդի տառապանքը պատերազմի և հեղափոխության մեջ՝ իրենց սեփական անհամաչափ հարստացման համար:

Անշուշտ, նման ազգային քաղաքական պահանջը կտարածի վախ ու սարսափ, և տասնյակ հազարավոր մարդիկ կվախենան իրենց կյանքի համար, քանի որ մաքուր սրտով չեն: Սակայն ազգային սոցիալիզմի համար սոցիալական արդարության այս պահանջով կանգնած է գերմանացի ժողովրդի ճակատագրի հարցը՝ արդյոք գերմանացի ժողովուրդը կարող է գտնել իր ճանապարհը դեպի ազնիվ ազգ, թե՞ նա կշարունակի տառապալից կյանք վարել քայքայման և կոռուպցիայի մեջ՝ որպես ֆելահին ազգ: Ազգային սոցիալիստական շարժման համար նրա գոյության իմաստը նույնպես որոշվում է այս հարցով:

Հետևաբար, պետական քաղաքացիության իրավունքը այն բանը չէ, որը կտեղադրվի Գերմանիայում ծնված յուրաքանչյուրի օրորոցում, ընդհակառակը, այս պետական քաղաքացիության իրավունքն իր մեջ ներառում է նաև պետության և ազգի նկատմամբ բարձրագույն բարոյական պարտավորությունները: Սակայն պետության և ազգի նկատմամբ այս պարտականության պահպանումը պետք է պաշտպանված լինի նաև այն հնարավորությամբ, որ այս իրավունքը կրկին կարող է կորսվել անարժանության դեպքում:

Մյուս կողմից, պետական քաղաքացիության իրավունքի ձեռքբերումը չի լինի ողորմածության դրսևորում, այլ պահանջ, որը կարող է բարձրացնել յուրաքանչյուր աշխատասեր գերմանացի, ով ապացուցում է, որ արժանի է գերմանական համայնքին և ով նվիրվում է գերմանական ռասայական և պատմական համայնքին:
Նա, ով կատարել է իր զինվորական և աշխատանքային պարտականությունները, ով իր մասնագիտության մեջ ակտիվորեն աշխատում է որպես պատվավոր աշխատող, իրավունք ունի ձեռք բերելու պետական քաղաքացիության իրավունք:

Սակայն այս պետական քաղաքացիության իրավունքի հետ կապված է նաև պարտավորությունը՝ չմոռանալ ամբողջի մասին իր ողջ աշխատանքում և միշտ գիտակցել, որ իր տնտեսական գործունեության մեջ պետք է իր աշխատանքը տեղավորել ամբողջի մեջ, այսինքն՝ նույնիսկ որոշակի ոլորտներում լիակատար ազատության դեպքում, գերմանացի պետական քաղաքացու գործունեությունը չպետք է ուղղված լինի ամբողջի բարեկեցության դեմ:

---

56 Մաթիաս Էրցբերգերը (1875-1921) Deutsche Zentrumspartei-ի (Կաթոլիկ կենտրոնամետ կուսակցություն) անդամ էր, որը համարվում էր Բեթման-Հոլվեգի աջ ձեռքը: Պատերազմի ժամանակ, 1917 թվականի կեսերին, նա պնդեց պատերազմի բանակցությունների միջոցով ավարտը և խաթարեց գերմանական զինվորականների նկատմամբ վստահությունը: Էրցբերգերը ստորագրեց Առաջին համաշխարհային պատերազմի ավարտը հայտարարող զինադադարը, և որպես Վայմարյան Հանրապետության ֆինանսների նախարար՝ նա հաստատեց Վերսալի պայմանագիրը: Նա սպանվեց 1921 թվականին Ֆրիկորպսի հրամանատար Հերման Էրհարդտի (1881-1971) կողմից հիմնադրված «Կազմակերպության կոնսուլ» կազմակերպության ծայրահեղ ազգայնական անդամների կողմից:

57 Կուրտ Այսները (1867-1919) գերմանացի հրեա սոցիալիստ էր, որը կազմակերպեց Վիտելսբախի տապալումը տապալող հեղափոխությունը: Բավարիայի դինաստիան 1918 թվականի նոյեմբերին: Նա դարձավ Բավարիայի հանրապետական վարչապետը և Բեռնի սոցիալիստների համաժողովում քննադատեց չափավոր սոցիալիստներին՝ Առաջին համաշխարհային պատերազմի հրահրման մեջ Գերմանիայի մեղքը չճանաչելու համար: Նրան սպանեց ազգայնական կոմս Արկո ֆոն Վալլին 1919 թվականի փետրվարին:

Machine Translated by Google

Ազգային տնտեսություն

Ազգային տնտեսության խնդիրը պահանջարկի բավարարումն է, այլ ոչ թե վարկային կապիտալի համար հնարավորինս բարձր տոկոսադրույքի հասնելը:

Կարելի է մտածել, որ այս սկզբունքը յուրաքանչյուր տնտեսության համար ընդունված է որպես ինքնըստինքյան, և այնուամենայնիվ, ազգային սոցիալիստական տնտեսությունը տարբերվում է ներկայիս տոկոսային կապիտալիստական տնտեսությունից հենց այս ուղեցույց սկզբունքով: Արտադրողական մարդու անմեղ մտքի համար այդքան էլ հեշտ չէ պատկերացնել ազգային տնտեսություն, որը չի ծառայում պահանջարկի բավարարմանը. և այնուամենայնիվ, այժմ պետք է պարզաբանել, որ տնտեսության ներկայիս տերերի՝ բանկային և ֆոնդային կապիտալի համար պահանջարկի բավարարումը, ըստ էության, շատ քիչ նշանակություն ունի: Միջազգային կապիտալն ունի շահագրգռվածություն:
դրանում միայն այնքանով, որքանով պահանջարկի այս բավարարումը կարող է շահագործվել վաշխառու կապիտալիստական եղանակով:

Իրականում մենք այստեղ գործ ունենք տնտեսության նկատմամբ երկու հիմնարարորեն տարբեր վերաբերմունքի հետ: Ամբողջ բնակչության կողմից ամբողջ տնտեսության վրա միակ հրատապ պահանջարկը, բնականաբար, սննդի կարիքի բավարարումն է, ապա՝ բնակարանի և հագուստի պահանջարկի բավարարումը, և միայն դրանից հետո են դասակարգվում մնացած բոլոր առօրյա կարիքները՝ մինչև բարձրագույն արվեստներն ու մշակութային հաճույքները: Դրանց միջև են մտնում օժանդակ ծառայությունները, ամբողջ տրանսպորտային համակարգը և դրա հետ կապված ամեն ինչ, առևտուրը և ֆինանսական համակարգը: Ապրանքների արտադրությունն իր հերթին առողջ տնտեսությունում ունի կարիքը լավագույնս բավարարելու ամենաարժանի նպատակը՝ վճարման միջոցով, որը ծածկում է արտադրության ծախսերը և ներառում է ձեռնարկատիրոջ համար համապատասխան աշխատանքային եկամուտ և համապատասխան շահույթի բաժին, որից կարող են փոխհատուցվել ինչպես անխուսափելի կորուստները, այնպես էլ ձեռնարկությունում բարելավումներն ու վերանորոգումները:

Արդար ձեռնարկատիրոջ ուշադրությունը չի ուղղված առանձին դեպքերում անչափ շահույթի հասնելուն, նույնիսկ երբ բախտավոր պատահականությունները կարող են դա հնարավոր դարձնել: Արդար ձեռնարկատերը լիովին գիտակցում է իր ազգային տնտեսական խնդիրները՝ արտադրությունը կազմակերպել այնպես, որ կարիքը բավարարվի օգտագործողի համար նվազագույն ծախսերով, որ միևնույն ժամանակ ձեռնարկությունը աճի և ծաղկի, որ արտադրության ծախսերը դառնան ավելի ու ավելի փոքր՝ առանց աշխատավարձի նվազման:

Ձեռնարկատիրական մտածողության այդպիսի իրական ուղու ամենավառ օրինակը, թերևս, Էռնստ Աբբեն է[58], Ենայի Zeiss գործարանի համահիմնադիրը և տնօրենը: Այս մարդը բարձր աստիճանի կատարելությամբ է հասկացել ձեռնարկատիրոջ այս ազգային տնտեսական խնդիրը և ձգտել է այն իրականացնել իր լավագույն կարողություններով:

Բայց այս առումով, մենք նաև, ընդհանուր առմամբ, որևէ պատճառ չունենք պատերազմից առաջ մեր ձեռնարկատերերի մասին հատուկ բողոքներ անելու: Մարդիկ, ինչպիսիք են Ալֆրեդ Կրուպը[59], Մանեսմանը[60], Վերներ Սիմենսը[61], Թիսսենը[62], Բորսիգը[63], Կրաուսը, Մաֆֆեյը[64] և այլք իրենց համար ապահովել են նույնիսկ սոցիալապես պատվավոր տեղ գերմանական արդյունաբերության պատմության մեջ: Նրանց բոլորին չէր կառավարում միակողմանի շահույթի հետապնդումը,

---

58 Էռնստ Աբբեն (1840-1905) ֆիզիկոս և ձեռնարկատեր էր, որին վարձել էր Ենայի համալսարանի հիմնադիր Կարլ Ցայսը: Carl Zeiss AG ընկերությունը, որը արտադրում էր օպտիկական գործիքներ և համակարգեր: Աբբեն դարձավ ընկերության համասեփականատեր:

59 Ալֆրեդ Կրուպը (1812-1887) Ֆրիդրիխ Կրուպի (1787-1826) որդին էր, ով 1811 թվականին հիմնադրել էր «Կրուպ» ձուլածո պողպատի ընկերությունը: Ալֆրեդ Կրուպի տնօրենության օրոք ընկերությունը դարձավ դարաշրջանի առաջատար զենք արտադրող ընկերությունը:

60 Mannesmann-ը հիմնադրվել է 1890 թվականին և սկզբնապես արտադրել է անխափան պողպատե խողովակներ:

61 Werner Siemens (1816-1892) գյուտարար և Telegraphen-Bauanstalt ընկերության հիմնադիրն էր 1847 թվականին: Այսօր Siemens AG-ն աշխարհի խոշորագույն էլեկտրատեխնոլոգիական ընկերություններից մեկն է:

62 Օգոստոս Թիսենը (1842-1926) 1867 թվականին հիմնադրել է Թիսեն-Ֆուսոլի երկաթագործարանը և ձեռք է բերել այլ ծանր արդյունաբերական ընկերություններ, որոնք 1926 թվականին միավորվել են Vereinigte Stahlwerke-ի մեջ, որը Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից առաջ աշխարհի ամենամեծ հանքարդյունաբերական և պողպատաձուլական կարտելն էր:

63 «Բորսիգը» շոգեքարշային ընկերություն էր, որը հիմնադրվել է Ավգուստ Բորսիգի (1804-1854) կողմից 1837 թվականին:

64 Krauss-Maffei-ն մեքենաշինական ընկերություն է, որը հիմնադրվել է 1838 թվականին:

Machine Translated by Google

նրանք բոլորը մնում էին պարզ ու համեստ իրենց համար, միայն իրենց գործերի բարգավաճումն էր նրանց ուղեցույցը:

Իրոք, գերմանական արդյունաբերության անխոնջ արտադրողական և հնարամիտ ուժը հանգեցրել է նրան, որ ոչ միայն բնակչության հսկայական աճը աշխատանք և հաց է ապահովել, այլև, չնայած աշխատավարձերի աճին, բնակչության բոլոր շերտերի կենսամակարդակի համապարփակ բարելավմանը, ամենակարևոր ապրանքները կարողացել են ավելի էժանանալ անընդհատ նոր բարելավումների և գյուտերի շնորհիվ: Գերմանացի ֆիզիկական աշխատողը երբեք չպետք է մոռանա, որ դրա համար պարտական է մտավոր աշխատողներին:

Եվս մեկ բան պետք է այստեղ կրկին շեշտվի ամենայն շեշտադրմամբ. գերմանական տնտեսության այս բարձր ծաղկման հիմքը և նախապայմանը հզորորեն գլխավորած Բիսմարկի Ռայխն էր: Այս երկու գործոնները՝ Գերմանական Ռայխի միասնական և, հետևաբար, հզոր քաղաքական իրավիճակը և գերմանացի ձեռնարկատերերի ու աշխատողների աննախադեպ աշխատասիրությունը հնարավոր դարձրին ամբողջ բնակչության կենսամակարդակի համապարփակ բարձրացումը, Գերմանիայի բնակչության հսկայական աճը հնարավոր դարձրեց կերակրվել, հագնվել և բնակարանով ապահովելը, և Գերմանիայից արտագաղթը նվազեց մինչև աննշան թվեր:

1870 թվականից հետո տասնամյակների ընթացքում գերմանական գաղթի թվերը ներառում էին միայն գերմանական ձեռնարկատիրական և առևտրային ոգու առողջ ավելցուկը, որը հոսում էր աշխարհ՝ որպես գերմանական աշխատասիրության և գերմանական արդյունավետության ռահվիրաներ:

Գերմանական Ռայխի ամբողջ ազգային տնտեսությունը, մեծ մասամբ, արդարացիորեն համապատասխանում էր այն հիմնարար պահանջներին, որոնք մենք նույնպես ներկայացնում ենք առողջ ազգային տնտեսությանը:

Պահանջարկը լիովին բավարարվեց: Այնուամենայնիվ, նույնիսկ այդ ժամանակ հայտնվեցին խորը մեր տնտեսությանը հասցված վնասները, որոնք արտահայտվում էին տարբեր ձևերով:

1. Մեր պետական ֆինանսները ընկան ավելի ու ավելի մեծ պարտքերի մեջ այն նույն ժամանակ, երբ գերմանացի ժողովուրդը դարձավ ավելի հարուստ և հզոր, երբ գերմանական արդյունաբերական և առևտրային արդյունավետության արտադրանքը նվաճեց աշխարհի վաճառքի շուկաները, այն ժամանակ, երբ մեր ներքին տնտեսությունը հաջողությունից հաջողություն էր ապրում, իսկ բժշկական և կենսապայմանները տարեցտարի բարելավվում էին:

Բնականաբար, լավ նշան չէ, եթե պարտքերը գնալով մեծանում են: Նման երևույթը միշտ ցույց է տալիս, որ ինչ-որ բան կարգին չէ: Քանզի այն իսկապես պետք է համարել լիովին աբսուրդային և անհեթեթ, եթե պետությունը, որի քաղաքացիները վայելում են աճող հարստություն, միևնույն ժամանակ չի գտնվում առողջ և ծաղկող պետական ֆինանսների վիճակում: Սա պետք է շատ ավելի զարմանալի լինի, երբ Գերմանական Ռայխի և դաշնային նահանգների համար աներևակայելի մեծ եկամուտներ էին հոսում իրենց երկաթուղիներից, փոստից և հանքարդյունաբերական աշխատանքներից, ինչպես նաև պետական անտառներից և այլն, անկախ այն փաստից, որ Ռայխը և դաշնային նահանգները կարող էին, իրենց ֆինանսական ինքնիշխանության ուժով, պահանջել իրենց քաղաքացիների զգալի հարկային կարողությունը:

2. Մեր գյուղատնտեսական և քաղաքային անշարժ գույքի պրոգրեսիվ պարտքը ևս մեկ խորը տնտեսական վնաս էր: Դրա դեմ կիրառված հողային բարեփոխումների շարժումը ճիշտ ճանաչեց ամբողջ խնդրի շատ կարևոր մասը՝ դժբախտաբար լիարժեք արդյունավետության չհասնելով:

3. Մեր արդյունաբերության գնաճի փաստը տարբեր տեսակի վարկերի միջոցով նույնպես պետք է անհանգստություն պատճառեր սրատես դիտորդներին: Անշուշտ, աճող բարգավաճման ժամանակաշրջաններում առևտրային և արդյունաբերական ձեռնարկությունները թեթևամտորեն են վերաբերվում օտարերկրյա փողերի ընդունմանը և դրան կապված տոկոսային պարտավորություններին, քանի որ աշխատանքի և եկամտի հնարավորության կտրուկ աճը թույլ է տալիս կրել այդ բեռները:

Machine Translated by Google

> Բայց վա՜յ, եթե տնտեսական ճգնաժամեր սկսվեն: Այդ դեպքում տոկոսային վարկերի օգտագործումը դրսևորվում է իր ողջ տնտեսական վնասակարությամբ:
>
> Այս տարիներին ի հայտ եկած բաժնետիրական ընկերության ձևը՝ կապիտալի իրական անջատմամբ դրան կապված աշխատանքից, այսինքն՝ պարտատերերի կողմից փողի շահութաբերության մեջ մաքուր կապիտալիստական շահերի անջատմամբ՝ անհատ ձեռնարկատիրոջ առողջ համագործակցությունից և նրա գոյության ամբողջական նույնականացումից իր ձեռնարկության հետ, նմանապես ցանեց խորը տնտեսական վնասների սերմը:
>
> 4. Փողի միջնորդական ինստիտուտների՝ բանկերի աճող դիրքը պետք է անհանգստություն պատճառեր ազգի պատվավոր բարեկամին: Տնտեսության ծառաներից բանկերը դարձան ամբողջ ազգային տնտեսության անսահմանափակ տերերը: Հատկանշական և նշանակալի կերպով բանկերի այս աճող դիրքը ոչ մի կերպ չի ուղեկցվել մեր ազգային տնտեսության միաժամանակյա բարգավաճմամբ, այլ, ընդհակառակը, որքան ավելի տխուր էր դառնում մեր տնտեսությունը, այնքան ավելի էին բանկերը բարձրանում:

Մենք այստեղ չենք ցանկանում ավելի խորանալ այս զարգացման մեջ, դրա մասին շատ բան կլինի ասելու զուտ ֆինանսական և դրամավարկային տնտեսության քննարկման ժամանակ: Ֆինանսական և վարկային համակարգի միջոցով ազգային տնտեսական մեծ վնասի քառակի արմատի հիշատակումը մեծ նշանակություն ուներ, քանի որ ամբողջ տնտեսության հենց այս կողմը դարձել է իսկական ազգային տնտեսության հակառակը, այն է՝ ֆինանսական տերությունների միակողմանի ավազակային տնտեսություն:

Նա, ում վրա մակաբույծներով վարակված մարմնի կերպարը ինքնաբերաբար չի պարտադրվում, պետք է շատ հետաքրքրված լինի ներկա իրավիճակի պահպանմամբ կամ կախված լինի այս շահագործող տնտեսության շահառուներից: Դժբախտաբար, վերջինս տեղի է ունենում շատ մեծ թվով մարդկանց մոտ: Ահա թե ինչու այս ժամանակակից տնտեսական ավազակ-բարոնական համակարգի նկատմամբ ներքին դիմադրությունը համապատասխան ձևով չի դրսևորվում:

Հատկապես վատ է, որ նույնիսկ գիտությունը, և հատկապես գիտությունը, որը պետք է պարտաճանաչորեն զբաղվի այս բաներով, մի քանի բացառություններով (Օթմար Շպանն65), դեռևս գտնվում է ներկայիս տոկոսային կապիտալիստական տնտեսության ազդեցության տակ և կախված է դրանից: Ժամանակակից ազգային տնտեսությունը ճշմարտության և ճիշտ գիտելիքի առաջնորդ չէ, այլ դարձել է ազգային տնտեսական հանցագործության խոսնակը:

Բոլոր մեծ ճշմարտություններն ու իմաստությունը կարող են հասկանալ և խորհել իրենց էական կողմերով յուրաքանչյուր պարզ մարդու կողմից: Այս փաստը չպետք է շփոթել այն փաստի հետ, որ բնականաբար այդքան էլ հեշտ չէ հասնել նման հիմնարար գիտելիքների: Անշուշտ, գիտելիքն ինքնին, ինտուիցիան, նման է պայծառ լույսի, որը փայլում է հավերժորեն գիտելիքի ծարավ հոգու մեջ: Սակայն դժվար է հասկացողության հետագա աշխատանքը, որը պետք է եռանդուն կերպով աղյուս կույտի վրա կույտեր դնի՝ նյութերի ամենազգույշ ընտրությամբ ամբողջ մտածողության կառուցվածքը կառուցելու համար, որպեսզի ավարտված աշխատանքը բոլորին թվա ինքնին ակնհայտ:

Այդպիսի դեպքերում չկա ավելի լավ գովասանք, քան երբ մարդ երբեմն ինքնուրույն է նման մտքերի մեջ ընկնում: Այսպիսով, ես ստացա, երբ աշխատում էի այս աշխատանքի վրա (1923 թվականի ամառ),

---

65 Օթմար Շպանը (1878-1950) ավստրիացի հակասոցիալիստ տնտեսագետ և սոցիոլոգ էր, որը ազդվել էր Ադամ Մյուլլերի (1779-1829) տնտեսական տեսություններից, ով դեմ էր Ադամ Սմիթի մատերիալիստական լիբերալ տնտեսագիտությանը: Նա Վիեննայի համալսարանի պրոֆեսոր էր 1919 թվականից մինչև 1938 թվականը, երբ նրան զրկեցին պրոֆեսորի պաշտոնից ազգային սոցիալիստների կողմից՝ 1938 թվականի հոկտեմբերից հետո Ավստրիայի Անշլյուսը (անեքսիան): Չնայած Շպանը համակրում էր NSDAP-ի ազգայնական կողմնորոշմանը, նրա կորպորատիվ պետության վերաբերյալ հայացքները լիովին չէին աջակցվում ազգային սոցիալիստների կողմից:

Machine Translated by Google

Ավստրիացի ինժեներ Վ. Շոբերի66 գերազանց աշխատանքը, որում Ավստրիայի ֆինանսա-վարկային իրավիճակի ողջ աղետալի զարգացումը կանխատեսվել էր աննախադեպ պարզությամբ՝ դեռևս 30 տարի առաջ:

Շոբերը նշեց այն փաստը, որ միայն արմատապես կեղծ ազգային տնտեսական վարդապետություններից լիակատար հեռանալը կարող է կանգնեցնել ազգային տնտեսության աղետալի զարգացումը:
ցավոք, առանց որևէ հաջողության:

Այդ ժամանակ գլխավոր պատճառը կայանում էր նրանում, որ Շոբերի ընկերները՝ Քրիստոնեա-սոցիալիստական կուսակցությունից, սկզբնական ոգևորված համաձայնությունից հետո, ծույլ պատճառաբանություններով հեռացան նրանից. «Ժամանակը դեռ չի հասունացել», բայց իրականում դա չէր համապատասխանում քրիստոնեական բարձր ֆինանսներին:

Բանկը վաղուց դադարել է լինել խնայողական կապիտալի և տնտեսության պահանջների, ինչպես նաև շրջանառու կապիտալի միջև վստահելի միջնորդ: Այսօր խոշոր բանկերն ունեն իրենց տնօրեններն ու պատվիրակները բոլոր բաժնետիրական ընկերություններում: Ոչինչ չի կարող տեղի ունենալ առանց բանկի իմացության: Եվ ի՞նչ հետաքրքրություն ունի այժմ բանկը տնտեսությունում: Այն միակ շահագրգռվածությունն ունի, որ կապիտալը հնարավորինս բարձր շահույթ ստանա. ինչ ձևով է այն բացարձակապես անտարբեր դրա նկատմամբ: Այն իր խնդիրը չի տեսնում տնտեսության բեղմնավորման մեջ՝ փողի վարկավորման միջոցով՝ ամենաէժան տոկոսադրույքներով, հենց այն ժամանակ, երբ ազգային տնտեսությունը սպառնում է ամենավատ տեսակի ճգնաժամերով, սակայն սա կլիներ նրա բարձրագույն խնդիրը. խոշոր բանկերը շատ ավելի հակված են հանդես գալ վարկային փաթեթներով և վարկային ծանուցագրերով հենց այն ժամանակ, երբ արտադրական արդյունաբերությունն ամենաշատն է կարիք ունենում նախնական վարկի իր աշխատանքի համար:

Կարելի է նաև դիտարկել հետևյալը. ի՞նչ կարիք են հոգում բանկերը: Կասվի՝ փողի կարիքը: Իհարկե: Բայց ինչպե՞ս և ի՞նչ պայմաններում: Հացթուխը, կոշկակարը, գործարանատերը, գործարարը, իրոք, հոգում են սննդի, հագուստի և այլնի իրական կարիքը և դրա դիմաց ստանում են համարժեք արժեք, գին՝ փողով կամ փողի փոխանցման միջոցով:
Այսպիսով, կարիքը բավարարվում է, և գործարանի սեփականատերը և այլն կրկին ունենում են շրջանառու միջոցներ գնումների, աշխատավարձի վճարման և հետագա արտադրության համար: Այստեղ մենք տեսնում ենք տնտեսական շրջանի ավարտը: Արտադրողը բավարարում է օգտագործողի կարիքը, փողը կատարում է իր բուն խնդիրը՝ որպես փոխանակման բիզնեսի միջնորդ և վերստին պարարտացնում է տնտեսությունը արտադրողի ձեռքում:

Բոլորովին այլ է փող տրամադրող բիզնեսի դեպքում: Նախ, ոչ մի բանկի համար գոյություն չունի որևէ պարտավորություն՝ հանձնելու իր ապրանքը՝ փողը, ինչպես որ նման պարտավորություն գոյություն ունի, օրինակ, յուրաքանչյուր առևտրականի համար: Հետևաբար, այն կարող է ապահովել, որ փող տա միայն նրանց, ովքեր իր համար բարենպաստ են: Ավելին, բանկը պահանջում է, մեծ մասամբ, վարկի արժեքը զգալիորեն գերազանցող արժեթղթեր, այն նաև պահանջում է պարտքի վկայական, որի համաձայն պարտապանը պետք է պարտավորվի մարել պարտքը՝ օգտագործելով իր ունեցած և ստացած ողջ գումարը: Այլ կերպ ասած, փող տրամադրելու դիմաց բանկը իր իշխանության տիրույթ է ներգրավում վարկված գումարից զգալիորեն մեծ ակտիվներ. այն նաև թույլ է տալիս տրամադրել պարտքի վկայական, որը պարտապանի աշխատանքային եկամուտները դարձնում է իր ձեռքի տակ: Բայց դա բավարար չէ. այս կրկնակի, և շատ դեպքերում, ապահովված փողի վարկի համար բանկը թույլ է տալիս, որ իրեն վճարեն ավելի շատ տոկոսների տեսքով, որոնք ժամանակի ընթացքում դառնում են հսկայական: Այսպիսով, մենք այստեղ գործ ունենք մի ընթացակարգի հետ, որը, տնտեսապես դիտարկելով, բացարձակապես արդյունավետ գործողություն չէ. վերադարձի վճարումը՝ գրավը, պարտքի վկայականը, տրվում է անմիջապես, և, բացի այդ, պարտապանը պետք է համաձայնվի մեկ այլ շարունակական վճարման, որը մի քանի տարի անց կգերազանցի ստացված գումարի արժեքը՝ առանց գրավատուի:

---

66 Վենցել Շոբերը (1846-1928) ավստրիացի երկաթուղային ինժեներ էր, որը՝ վիեննացի պրոֆեսոր Յոզեֆ Շլեզինգերի (1830-1901) նման՝ իր տնտեսագիտական աշխատություններում հրեական միջազգային ֆինանսներից կախվածությունը նշել է որպես Ավստրիայի տնտեսական խնդիրների գլխավոր պատճառ: Նրա հիմնական աշխատանքներից են «Հյուսիսը և նրանց ուրսերը» (3 հատոր), Վիեննա, 1880-82), և «Արժեքի կառավարումը Օստերայխում» (1892):

Machine Translated by Google

ազատագրվելը կամ պարտքի մարումը: Նման ֆինանսական բիզնեսը բնականաբար ազգային տնտեսապես աբսուրդ է, դա անարատ վաշխառություն է:

Վարկի իրական իմաստը, ուրիշի ավելի մեծ տնտեսական արդյունավետության հավատը, իրականում այն է, որ խնայված գումարի տերը չի տեսնում, որ ինքը կարող է իր գումարը շահավետ կերպով օգտագործել, ուստի դիմում է մեկին, ում կարող է վստահել, որ կարող է վստահել այդ գումարը, և ով նրան երաշխիք է տալիս, որ նա կրկին կվերադարձնի իր խնայողությունները նրան՝ խնդրանքով, լիովին և աննշան: Եթե վարկը ամրապնդում է պարտապանի տնտեսական աշխատունակությունը, որպեսզի նա կարողանա զգալիորեն ավելի մեծ շահույթ ստանալ, սա կարելի է համարել արդարության կամ երախտագիտության դրսևորում, եթե պարտապանը, գումարի վերադարձից բացի, պարտատիրոջը տալիս է նաև իր շահույթի որոշակի բաժին: Մասնավոր դրամավարկային և վարկային տնտեսության այս ընկալումը տիրում էր ամբողջ միջնադարում, այն կազմել է Եկեղեցու տոկոսների ուսմունքի միջուկը: Տոկոսի պահանջարկը համարվում էր վաշխ: Այսօր այն տոկոսը, որը Եկեղեցու կողմից համարվում էր վաշխ, դարձել է մեր ամբողջ տնտեսության աքսիոմա. վարկի ազգային տնտեսական իմաստը դարձել է ազգային տնտեսական անհեթեթություն: Անշուշտ, փող ունեցող մարդու համար նման ուսմունքը երկարատև, անխափան հարստացման աղբյուր է: Ոչ թե այն պատճառով, որ ոսկին, ինչպես կցանկանար թվալ, իրականում ուժ է, որն ինքն իրենից փող է արտադրում, գերմարդկային երևույթ, որը, ազատված փչացողության երկրային օրենքներից, ամեն ինչ անմահ և ընդմիշտ իր հմայքի տակ է դնում, այլ այն պատճառով, որ ժամանակակից ֆինանսական և միջազգային տնտեսագիտության մեջ դա զգացվում է պարզապես որպես օրենք, որ ֆինանսական յուրաքանչյուր տեսակի տիրապետություն ինքնին կրում է տոկոսի պահանջ, որը որոշակի չափով բնածին է փողին, աշխատանքի և փողի միջև հարաբերության այս ամենահրեշավոր շրջադարձն է, որն ընդունվում է որպես օրենք, որպես մի բան, որին չի կարելի դիպչել, որպես մի բան, որի համար դրանով զբաղվող գիտությունը պետք է բազմաթիվ արդարացնող պատճառներ բերի:

Միայն այս կերպ էր հնարավոր ամբողջ ազգային տնտեսությունը շեղել կարիքները հոգալու և դրանով իսկ բոլորի համար աշխատանք ու սնունդ ստեղծելու իր միակ և բնական խնդրից և չարաշահել այն հիմնականում որպես բանկային և ֆոնդային կապիտալի սեփականատերերի անձնական հարստացման գործիք:

Մեր շարժման դեմ քաղաքական պայքարի սիրելի հնարքն այն է, որ մեր ազգային տնտեսության բարձր կապիտալիստական շահագործման և սոցիալական արդարության պահանջները բավարարող ազգային տնտեսության համար մեր այս դիմադրությունը ներկայացվում է որպես սեփականության և տիրապետման այլ ձևերի միջև հակադրություն, որ մեր «հանրային շահը անձնական շահից վեր» պահանջը դատապարտվում է որպես կոմունիստական: Դրա դեմ մենք պետք է անընդհատ մատնանշենք ազգային և տնտեսական ծրագրի 8-րդ հոդվածը (Ծրագիր, էջ 35).

«Ազգային սոցիալիզմը հիմնարար կերպով ճանաչում է մասնավոր սեփականությունը և այն դասում է...» կառավարության պաշտպանությունը»:

Այնուամենայնիվ, օրենսդրության խնդիրն է սահմանել սահմանափակումները՝ կապված անհատների ձեռքում անչափ հարստության կուտակում՝ ամբողջի հաշվին:

Դրականորեն և հենց տնտեսության համար, որպես ամբողջ տնտեսության և դրա խնդիրների պահանջ՝ ազգային սոցիալիզմի ոգով, առաջանում է «Ազգային և տնտեսական ծրագրի» թիվ 10 պահանջը. Բոլոր գերմանացիները կազմում են աշխատանքային համայնք՝ գերմանացի ժողովրդի ընդհանուր բարեկեցության և մշակույթի խթանման համար:

Այստեղից էլ իր հերթին բխում է այն բարոյական պահանջը, որ յուրաքանչյուր գերմանացի պետք է մտավոր և ֆիզիկապես աշխատի իր ուժերին համապատասխան, բայց որ նրա այս աշխատանքը պետք է ներառվի ամբողջի մեջ:

Ես ընդգծում եմ, որ սա բարոյական պահանջ է: Հետևաբար, խոսքը ոչ թե որևէ աշխատելու հարկադրանքը, ինչպես ներդրվել է Խորհրդային Ռուսաստանում: Միանգամայն այլ բան է

Machine Translated by Google

Մենք պահանջեցինք յուրաքանչյուր գերմանացու համար մեկ տարվա պարտադիր աշխատանքի ներդրում՝ մինչև պետական քաղաքացիության լիարժեք իրավունքներ ստանալը:

Այլ բան է, որ մեր գլխավոր նպատակը հենց այն է, որ ապահովենք անհոգ ծերություն բոլոր այն ազգային ընկերների համար, ովքեր իրենց երիտասարդության և չափահասության տարիներին աշխատել են ջանասիրաբար:
Հենց այն դեպքում, երբ ազգային տնտեսությունը անընդհատ չի գտնվում տոկոսների և տուրքերի պարտքի արյունահեղության տակ՝ վարկային կապիտալի նկատմամբ, հեշտությամբ կհասցվի, պետք է և կարող է իրականացվել, որպեսզի այն մեծ ավելցուկներ բաժանի այնպես, որ բոլոր ազգային ընկերներին որոշակի տարիքի հասնելու կամ վաղաժամ առաջացած աշխատանքային անաշխատունակության դեպքում ապահովվի համապատասխան և բավարար ծերության կենսաթոշակ՝ նման պաշտոնյաների կենսաթոշակային վճարին:

Ես այս սոցիալ-քաղաքական պահանջը բերում եմ այստեղ, քանի որ այս խնդրի կատարումը պատկանում է ամբողջ ազգային տնտեսության գործունեությանը, քանի որ դա այն կետն է, որը ոչ միայն կարողանում է անընդհատ աշխատողին ասել բառի ամենալայն իմաստով՝ դու պետք է աշխատես, այլև որովհետև աշխատանքային հարկադրանքի հետևում այն հաստատում է ինչ-որ մխիթարական և հաշտեցնող բան՝ ապահով ծերության հեռանկարը յուրաքանչյուրի համար, ով իր ամբողջ կյանքում կատարել է իր պարտականությունը:

Մասնավոր սեփականության մեր տնտեսության հիմքում հիմնարար ճանաչման շրջանակներում, բնականաբար, մտնում է նաև այն փաստը, որ յուրաքանչյուր գերմանացի պաշտպանված է իր ազատ ապրուստ վաստակելու հնարավորությամբ և իր աշխատանքային եկամտի ու ձեռք բերված հարստության ազատ տնօրինմամբ («Ազգային և տնտեսական ծրագրի» թիվ 11): Այս հիմնական իրավունքի սահմանափակումը թույլատրելի է միայն օրենքով, որի համաձայն պետք է հետևել այն ուղեցույցին, որ միայն այնպիսի աշխատանք է համարվում այնպիսին, որը ուղղված չէ համայնքի շահերի դեմ: Շղթայական առևտուրը և շահույթ ստանալը նույնպես, անկասկած, շատ աշխատանք են առաջացնում. նմանապես, գողը հաճախ ավելի շատ քրտինք կթափի իր «աշխատանքի» մեջ, քան որմնադիրը՝ տուն կառուցելիս, բայց նման «աշխատանքը» իրականում ուղղված է միայն միակողմանի անձնական հարստացմանը՝ ուրիշների հաշվին և վնասով: Հետևաբար, նման «աշխատանքը» ընդհանուր առմամբ վնասակար է և, հետևաբար, պետք է պատժվի ամեն խստությամբ:

Նման հստակ որոշումը ոչ մի կերպ ավելորդ չէ, քանի որ իրավունքի պրակտիկայից չափազանց հաճախ և սարսափելի չափով ակնհայտ է, թե որքան շատ բաներ են այնտեղ համարվում ազնիվ աշխատանք: Կա նաև մի ամբողջ շարք գործունեություններ, որոնք շատ մոտ են սահմանագծին, որտեղ դժվար է ասել, որ այս աշխատանքը դեռևս ներդաշնակ է «ամբողջի հետ»:

Ամեն դեպքում, պետք է ստեղծվեն իրավական գործիքներ, որպեսզի ճնշվեն այս բոլոր գործողությունները կամ ձեռնարկությունները, որոնք ուղղված են ազգային առողջության դեմ՝ ֆիզիկական կամ մտավոր ձևով: Նույնը վերաբերում է բնակչության տառապանքի շահագործմանը՝ շահարկման և վաշխառության միջոցով:

Նման վնասատուների համար, որոնք թշնամաբար են տրամադրված ազգի նկատմամբ, մենք պահանջում ենք մահապատիժ: Ֆինանսական նման անբարեխիղճ մարդկանց դեմ պատիժը կամ նույնիսկ ազատազրկումը անարդյունավետ են:

Ամփոփելով՝ ազգային սոցիալիզմի տնտեսական քաղաքականությունը կաշխատի շահութաբերության վրա տնտեսագիտության էապես կեղծ կենտրոնացումը վերացնելու և այդ պատճառով ազգային տնտեսության միակ ճիշտ և ողջամիտ խնդիրը՝ պահանջարկի բավարարումը, վերականգնելու ուղղությամբ:

Սա ոչ մի կերպ չի բացառում առևտրականի, գործարանատիրոջ և ազնիվ գործարարի եկամուտն ու շահույթը. ընդհակառակը, ոչ մի կերպ չպետք է դժվարություններ ստեղծվեն վաստակի արդարացված ձգտման համար, քանի դեռ այդ ձգտումը տեղավորվում է հանրային շահերի շրջանակներում:

Հետևաբար, խոսքը մաքրագործող գործողության, ապա գերմանական տնտեսության պահպանման մասին է, որը անվիճելի է թե՛ իր ձևերի, թե՛ իր ցուցանիշների առումով: Սրանով պետք է հասկանալ, թե ինչ է պահանջում «Ազգային և տնտեսական ծրագրի» թիվ 12-ը. խոշոր, միջին և փոքր բիզնեսի առողջ համադրությունը տնտեսական կյանքի բոլոր ոլորտներում, այդ թվում՝ նաև գյուղատնտեսության մեջ, պահպանվում է:

Machine Translated by Google

Դրա հետ մեկտեղ տրվում է նաև ազգային սոցիալիզմի հիմնարար դիրքը տարբեր հասարակական կարգերի նկատմամբ:

Ազգային սոցիալիզմը բոլոր միջոցներով կաջակցի և կխթանի գյուղատնտեսներին՝ որպես հզոր ազգի և բնակչության սննդի հիմք:

Եթե Ծրագրի 17-րդ կետը պարունակում է մի կետ, որը նախատեսում է ազատ ունեցվածքազրկում հատուկ հանգամանքներում, ապա դա նկատի ուներ միայն, ինչպես Ադոլֆ Հիտլերը հայտարարեց 1928 թվականի ապրիլի 13-ին, «անօրինական ճանապարհով ձեռք բերված կամ ժողովրդի բարեկեցության տեսանկյունից չկառավարվող հողերի բռնագրավման իրավական հնարավորությունների ստեղծումը, անհրաժեշտության դեպքում: Այսպիսով, սա հիմնականում ուղղված է հրեական հողային սպեկուլյատիվ ընկերությունների դեմ»: Հետևաբար, այս կետը նախատեսված էր միայն բնիկ բնակչության պաշտպանության համար:

Ազգային սոցիալիզմի համար հատկապես թանկ է նաև առողջ առևտրային և առևտրային միջին խավի բարգավաճումն ու անկախությունը:

Եվ նույնիսկ այսպես կոչված ծանր արդյունաբերության արտադրության ձևերում, ազգային սոցիալիզմի տեսանկյունից, չկա որևէ էական բան, որի դեմ կարելի է առարկել: Հենց այս խոշոր արդյունաբերությունն է ամեն ինչ ռացիոնալացրել օրինակելի ձևով, այսինքն՝ այն չի խուսափել որևէ ծախսից՝ ավելի լավ և պարզ արտադրական մեթոդներ ստեղծելու համար: Ձեռնարկությունների ներկայիս գերծանրաբեռնվածությունը՝ Կոմունիզացիային ուղղված՝ չափազանց շատ մարդկանցով, ովքեր իրականում անհրաժեշտ չեն (մենք այստեղ հիմնականում մտածում ենք սեփական հարկային և ապահովագրական պաշտոնյաներին պահելու անհրաժեշտության մասին և այլն), բնականաբար ուղղակիորեն դեմ է արդյունաբերության ազգայնացման ջանքերին:

Ազգային սոցիալիզմի այս տնտեսական և քաղաքական խնդիրների ավարտին կանգնած է ևս մեկ հսկայական կազմակերպչական գործողություն՝ «Յուրաքանչյուր գերմանացու համար մեկ տարվա աշխատանքային ծառայության ներդրումը»:

Նույնիսկ այստեղ այս պահանջը պարտադրում է խորապես բարոյական սկզբունքը՝ պարտականությունը:

Պետական-քաղաքացիական իրավունքներից օգտվել ցանկացողը պետք է նաև ծառայի պետությանը, նա պետք է նաև գործով ապացուցի իր պարտքի գիտակցումը և իր պետությանը նվիրվածությունը և նույնիսկ առանց վարձատրության, այսինքն՝ հարստանալու հնարավորության, ճիշտ այնպես, ինչպես զինվորը ծառայում է իր հայրենիքին:

Պարտադիր աշխատանքային ծառայության գաղափարում մենք տեսնում ենք համընդհանուր զինվորական ծառայության գաղափարին լիովին լրացող գաղափար:

Որքան էլ որ մենք կցանկանայինք հնարավոր համարել էապես կրճատել մարտունակ զինվորներ դառնալու համար անհրաժեշտ մարզումները՝ համեմատած նախկին երկու և երեք տարվա ծառայության ժամկետի հետ, այնքան էլ անհրաժեշտ և նպատակահարմար ենք համարում, որ յուրաքանչյուր երիտասարդ գերմանացի ծանոթ լինի մեկ կամ մի քանի առևտրային գործունեության, որոնցում կարող է ծառայել պետությանը:

Աշխատանքի որակի նկատմամբ պարտականության գիտակցությունը այնքան է տուժել մեքենայի տիրապետության և ձեռնարկատերերի նկատմամբ աշխատողների դասակարգային թշնամանքի ավելի ավերիչ վարդապետության ներքո, որ այս ոլորտում դասավանդումը պետական խիստ ղեկավարության ներքո՝ միասնական սկզբունքներով, թվում է լիովին անփոխարինելի: Հենց ձեռնարկատերերն էլ, լավ իմաստով, կողջունեն նման ինստիտուտը և այն ոչ մի կերպ չեն համարի մրցակցություն: Նման աշխատանքային բանակը չի կարող արդեն մրցակցություն լինել, քանի որ, ըստ փորձի, պետության յուրաքանչյուր արտադրողական տնտեսական գործունեություն պետք է չափազանց ծանրաբեռնված լինի իր պաշտոնական ապարատով, քանի որ երիտասարդ, անփորձ աշխատուժի վարձումն ու վերապատրաստումը խլում են դրա արդյունավետության չափազանց մեծ մասը:

Մյուս կողմից, այս տարվա աշխատանքային ծառայության խնդիրն է լինելու մոդելային պետական ձեռնարկություններում երիտասարդներին ավելի լավ ծանոթացնել տեխնոլոգիական բոլոր առաջընթացներին: Նրանք պետք է, եթ

Machine Translated by Google

հնարավորության դեպքում ծածկել աշխատուժի և ռազմական ծառայող ազգային ընկերների իրական կարիքները:

Այսպիսով, պետության մրցակցությունը ազգային տնտեսության մնացած մասի հետ կասկածի տակ չի դրվում, այն առավելագույնը կարող է որոշակի ոլորտներում գործել որպես գների կարգավորիչ՝ շուկայական գներով, որոնք դեռևս ազատ արհեստավորներին և ազատ ձեռնարկատերերին թողնում են ողջամիտ շահույթի լայն հնարավորություն:

Այս մանիֆեստի խնդիրը չի կարող լինել մանրամասների մեջ խորանալը: Այնուամենայնիվ, դրանք պետք է համառոտ ուրվագծվեն և լուսաբանվեն, քանի որ մենք գիտենք, որ այս հարցի ճիշտ լուծումը հսկայական առավելություն կունենա մեր տնտեսական ոգու վերականգնման համար, անկախ այն օգուտից, որը ամբողջ տնտեսությունը կստանա այն փաստից, որ աշխատանքի նկատմամբ պարտականության գաղափարը կարթնանա որպես ազգի նկատմամբ բարոյական պարտականություն:

Պետություն-քաղաքացու դիրքի վերաբերյալ ազգային տնտեսության նկատմամբ
Բիսմարկը մի անգամ հայտարարեց.

«Մենք չենք ապրում երջանիկ լինելու համար, այլ մեր պարտականությունը կատարելու համար»:

Այս բարոյական սկզբունքը ընկած է նաև պետության և պետության նկատմամբ մեր դիրքորոշման հիմքում: տնտեսություն:

Machine Translated by Google

Ազգային ֆինանսական բարեփոխում՝ փող և վարկ

Ազգային սոցիալիստական պետություն

«Տոկոսի կանոնը»:

Տոկոսային ստրկության վերացման պահանջը քաղաքական ծրագրում նորարարական է: Միայն այս փաստը բավարար կլիներ, որպեսզի ամենալայն շրջանակները առաջ քաշեին ազգային սոցիալիզմի դեմ ամենաուժեղ դիմադրությունը:

Հակառակորդների անհամեմատ մեծ մասը կազմված է նրանցից, ովքեր իրոք կորցրել են ամեն ինչ ներկայիս տոկոսային կապիտալիստական տնտեսության միջոցով և ովքեր, դաստիարակվելով այս գաղափարներով, դեռևս վախենում են արդեն կորցրած արտոնությունների կորստից: Այս ընդդիմությունն իրոք որևէ խթան չունի, քանի որ հենց ներքին խթանի բացակայությունն է բնորոշ կապիտալ կենսաթոշակի իդեալում խրված շրջանակին:

Մեկ այլ խումբ են նրանք, ովքեր կախված են վարկերից կամ առնվազն կարծում են, որ կախված են վարկերից: Այս խումբը, բնականաբար, իրականում չի վախենում տոկոսներ վճարելու պարտավորության վերացումից, այլ վախենում է, որ այլևս շրջանառու կապիտալ չի ստանա, եթե ամեն ինչ չմնա նախկինի պես:

Մեկ այլ խումբը հրաշալի ազգային տնտեսագետներն են, որոնց համար խնդրի նկատմամբ ընդդիմությունը տոկոսներից ազատագրումը նրանց ազգային տնտեսական իմաստության ալֆան և օմեգան է:

Մեկ այլ խումբ են չարամիտները, ովքեր իրականում ավելի լավ տեսակետ չունեն, բայց անձնական կամ կուսակցական մարտավարական պատճառներով պայքարում են ազգային սոցիալիզմի այս հիմնական պահանջի դեմ՝ կեղծ պնդումներով և աղավաղված ներկայացումներով:

Որ միջազգային ֆինանսների շրջանակները, որոնք կիրառում են տոկոսների կանոնը, հենց դրա վրա են Այս պահանջի հաշվառմամբ՝ մեր ամենաանհաշտ և կատաղի թշնամիների գոյությունն ինքնին ակնհայտ է:

Բացառությամբ չարամիտ և մասնագիտորեն շահագրգռված ընդդիմության, թշնամական և անվստահ վերաբերմունքի հիմնական պատճառներն են՝ անտեղյակությունը, մտավոր ծուլությունը, հիմարությունը:

Այստեղ մենք գործ ունենք բավականին հզոր հակառակորդների հետ, հակառակորդների հետ, որոնց շրջանում ցանկացած համակարգ, որը կարող է փորձվել պարտադրել, ձախողվում է, ովքեր համոզիչ բացատրությունների ճնշումից նահանջում են ինչպես մեդուզաները, բայց ճնշման թուլացումից անմիջապես հետո կրկին վերադառնում են մտածողության հին ձևերին:

Այսպիսով, ի՞նչ է հասկացվում «տոկոսային ստրկություն» ասելով: Տոկոսային ստրկության տակ պետք է հասկանալ պետության և ժողովրդի տոկոսային պարտքը վերազգային ֆինանսական տերություններին: Հետևաբար, այստեղ խոսքը ստրկության նոր ձևի՝ ֆինանսների տիրապետության ստրկության մասին է: Այս ստրկությունն ավելի սարսափելի և դաժան է, քան բացարձակ իշխանների տիրապետության ներքո կառավարման որևէ ձև, քանի որ այն իրականացվում է անձնազուրկ ձևով, առանց որևէ մարդկային զգացմունքի, տարված միայն ընդարձակման և մեծացման անհագ բնազդով, անհամեմատելի իշխանության ագահությամբ:

Այս կանոնի գոյության համար սովորական արտահայտությունն է՝ «Փողը շարժում է աշխարհը»: Սակայն այստեղ փողն օգտագործվում է միայն որպես ֆինանսական իշխանության տիրապետության խորհրդանիշ: Փողը, մետաղական և թղթադրամային արժույթները, ինքնին, բնականաբար, ո՛չ լավն են, ո՛չ էլ վատը, և որևէ տեսակի կառավարում չեն իրականացնում: Փողը որպես արժույթ անհրաժեշտ է ապրանքների և ծառայությունների փոխանակման համար: Ահա թե ինչու ֆինանսական իշխանությունների կառավարման հետ միայն փողի կողմից գործ ունենալու բոլոր փորձերը սկզբից սխալ են և դատապարտված են անարդյունավետության, քանի որ այս կառավարման դեպքում մենք իրականում գործ չունենք նեղ դրամական համակարգի հարցի հետ, այլ իշխանության հարցերի:
Ինչպես նշվեց, փողը որպես իշխանության գործիք ինքնին ո՛չ լավ է, ո՛չ էլ վատ, այն կախված է միայն դրա օգտագործումից: Այն փաստը, որ այն կարող է նաև օգտագործվել մարդասպանորեն, այսինքն՝ չարաշահվել, չի ազդում...

Machine Translated by Google

ոչ մի կերպ չեզոքացնել դրա անվերջ բազմազան և անփոխարինելի օգտակար օգտագործման հնարավորությունները: Նույնիսկ փողը, օգտակար ձևով կիրառվելով, բարերար ազդեցություն ունի ազգային տնտեսության վրա: Փողը սխալմամբ չի անվանվել ազգային տնտեսության արյունը: Քանի դեռ փողը հավատարիմ է մնում իր նպատակին՝ որպես փոխանակման միջոց, քանի դեռ ստացված կամ վաստակած փողը կրկին ուղղվում է տնտեսություն, այն չի կարող որևէ վնասակար ազդեցություն ունենալ ազգային տնտեսության վրա:

Հիմա մի գործոն է առաջանում. դա փողը որպես խնայողության մեթոդ օգտագործելու ցանկությունն է: Այս ցանկությունն ինքնին լիովին արդարացված է, ընդհակառակը, միայն լիովին կարելի է ցանկանալ, որ խնայողության զգացումը կրկին վերականգնվի պատվի համար, եթե՝ այո, եթե՝ խնայողությունները իսկապես հնարավոր լինեն ներկայիս պայմաններում: Մեր գերմանական փողի երկարատև, սպառնալից արժեզրկումը անպատասխանատու պետական ֆինանսական քաղաքականության պատճառով իսկապես խնայողությունը դարձնում է հիմարություն, քանի որ մի քանի շաբաթ կամ օր անց փողի արժեքը կարող է իջնել մինչև իր նախկին արժեքի մի մասը: Հետևաբար, եթե փողը պետք է կատարի իր առաքելությունը որպես խնայողական փող, այն պետք է ունենա կայուն արժեք:

Քանի որ գերմանական փողը, պատճառներով, որոնք մենք դեռ պետք է ուսումնասիրենք, այս պահին կայուն արժեք չունի և չի կարող կայուն արժեք ունենալ, գերմանացի խնայողը յուրաքանչյուր անկայուն ժամանակահատվածում փնտրում է այդպիսի կայուն արժեք ունեցող փող: Նման կայուն արժեք ունեցող փող են այսպես կոչված ազնվական արժույթները՝ դոլարը, շվեյցարական ֆրանկը և հոլանդական գուլդենը, սկանդինավյան ժողովուրդների փողերը և այլն, ինչպես նաև թանկարժեք մետաղներից ստացված մետաղական փողը:

Սակայն այժմ փողի՝ որպես տնտեսության շրջանառու կապիտալի ազգային տնտեսական խնդիրը հակադրվում է կայուն փող կուտակելու այս ցանկությանը: Այս հարցը ամբողջությամբ հասկանալու համար մենք պետք է հավատարիմ մնանք այն փաստին, որ փողը, ըստ իր էության, ոչ այլ ինչ է և պետք է լինի, քան «կատարված աշխատանքի նշան»: Սովորական բացատրությունը՝ «Փողը փոխանակման միջոց է», ոչ մի կերպ կեղծ չէ, բայց այն չի սպառում հարցը: Դա փողի խնդիր է, և իսկապես նրա ամենակարևորը՝ ապրանքների փոխանակման միջնորդությունը: Սակայն այս խնդիրը կատարվում է նաև այլ բաների միջոցով, ինչպիսիք են չինացիների թեյի փաթեթները, սևամորթների կովի խեցիները և այլն: Այսօր պետության կողմից տրամադրվող փողի, ինչպես նաև փողի փոխարինողների ներքին էությունն այն է, որ դրանք այլ անձանց կողմից կատարված որոշ աշխատանքի նշաններ են՝ կարելի է նաև ասել՝ վաուչերներ: «Կատարված աշխատանք» ասելով մենք պետք է բավականին համապարփակ հասկանանք յուրաքանչյուր տնտեսական ապրանք, հետևաբար նաև հումք, քանի որ նույնիսկ դրանք առևտրային կամ վաճառքի արժեք ունեն միայն այն դեպքում, եթե դրանք արդյունահանվում են և եթե դրանք շուկա են բերվում: Այս ապրանքափոխանակությունը միմյանց միջև հեշտացնելու, իրականում՝ բարդ տնտեսությունում սա ընդհանրապես հնարավոր դարձնելու համար, պետք էր հորինել փոխանակման մի միջոց, որը անմիջականորեն հնարավորություն կտար, որ միայն մեկ ապրանք արտադրողը կարողանար բավարարել իր բազմաբնույթ կարիքները փոխանակման այս միջոցի միջոցով, որն ուներ ընդհանուր արժեք: Կոշկակարը տարեցտարի կոշիկներ և կոշիկներ է պատրաստում, բայց նրան անհրաժեշտ է իր հանապազօրյա հացը՝ միս, կաթ, ձու, հագուստ և այլն: Հացթուխը, որից կոշկակարը գնում է իր հացը, իսկապես կարող է տարեկան մեկ կամ երկու զույգ կոշիկ պահանջել, բայց նա իրականում չի կարող ամբողջ տարին վճարվել այն ամբողջ հացի համար, որը բոլորը ուտում են միայն կոշիկներով, նա իսկապես պետք է նաև վճարի իր ջրաղացպանին և վառելափայտի մատակարարին ալյուրի և վառելիքի համար, բայց նրանք նույնպես չեն կարող ավելի շատ կոշիկներ օգտագործել, քանի որ իրենք արդեն կոշիկներ և կոշիկներ են ձեռք բերում մեկ այլ կոշկակարից:

Բայց հացթուխը, բնականաբար, չի կարող ջրաղացպանին վճարել իր ալյուրի համար իր սեփական արտադրանքով, հացթուխը պետք է հաց թխի համայնքի համար: Այլ կերպ ասած՝ մաքուր փոխանակման տնտեսությունը բացարձակապես անհնար է զարգացած ազգային տնտեսությունում՝ աշխատանքի լայն բաժանմամբ: Փոխանակման միջնո Հետևաբար, անփոխարինելի է: Առավել ընդհանուր ձևով այս փոխանակման միջնորդը պետք է լինի ազգային տնտեսության արտադրանքի ընդհանուր ճանաչված, պետության կողմից պաշտպանված գրանցամատյան. այդ գրանցամատյաններով պետք է նաև հնարավոր լինի ինչ-որ բան գնել, և բոլորը պետք է պարտավոր լինեն իրենց առևտրային ապրանքները տրամադրել այս փոխանակման փողի դիմաց:

Machine Translated by Google

Օրինակ, սխալ է նաև ասել, որ փողը կատարված աշխատանքի գրանցում է:
Անշուշտ, այս փողը ընդունվում է որպես կատարված աշխատանք, բայց ոչ թե այն պատճառով, որ դրանով արդեն ավարտվել է տնտեսական ցիկլը, այլ այն պատճառով, որ այս փողը իրականում բազմաթիվ կատարված աշխատանքային գործունեության յուրաքանչյուրի գրառում է. գրառումներ, որոնց միջոցով յուրաքանչյուրը կարող է բավարարել իր կենսական կարիքների և իր մյուս կարիքների պահանջը: Միայն այն ժամանակ, երբ այս կարիքը բավարարվում է, և փողը վերադարձվում է տնտեսություն, փողի հիմնական ցիկլն ավարտվում է: Բայց եթե փողը մնում է որպես կուտակված կամ խնայված փող մեկ ձեռքում, ապա կատարվում է միայն կես փոխանակում, միայն կես ցիկլ: Փողը դեռ չի կատարել իր նպատակը, ընդհակառակը, այն հեռացվել է այն նպատակից, որի համար այն հորինվել է և որի համար գոյություն ունի: Մենք պետք է հիմնարար կերպով հայտարարենք, որ փողի ազգային տնտեսական խնդրի այս ընդհատումը, ազգային տնտեսական և ազգային քաղաքական պատճառներով, անթույլատրելի է: Ակնհայտ է, որ չի կարելի այնպես անել, որ ստացված յուրաքանչյուր ֆինանսական գումար պետք է անմիջապես տրամադրվի, որ ֆինանսական շուկան պետք է այնքան առատորեն ապահովվի փողով, որ յուրաքանչյուր մասնավոր անձ կարողանա իր տնտեսական կարգավորումները կատարել այնպես, որ իր համար պահպանի գումարներ իր ամսական կարիքները հոգալու կամ տարեկան մեկանգամյա ավելի մեծ ծառայությունների համար, բայց պետք է ազգային-տնտեսական առումով բացարձակապես անընդունելի համարել, որ պետության կողմից համայնքի բարօրության համար տրամադրվող արժույթը հանրային շրջանառությունից հանվի որպես կուտակված փող:

Հետևաբար, ֆինանսական համակարգին համապատասխանում է նաև ծախսելու պարտականությունը, այսինքն՝ ձեռք բերված գումարը վերադարձնել շրջանառության մեջ:

Այստեղ կարելի է նաև բավականին կտրուկ նշել, որ խնայողությունները դրանով ոչ մի կերպ անհնար չեն դառնում: Ճիշտ հասկացված խնայողությունները ոչ մի կերպ փողի ագահ և ժլատ կուտակում չեն, բայց՝ եթե ցանկանում ենք կիրառել խնայողությունների գաղափարի և երեխաների օգնության սիրված համադրությունը՝ , դա ապրանքների ստեղծումն ու ձեռքբերումն է, փոքրիկ տան գնումը կամ կառուցումը, արժեքավոր առարկաների, հավաքածուների, գրքերի, նկարների, կենցաղային ապրանքների գնումը, գործարար հաստատության ընդլայնումն ու կատարելագործումը, պաշարների ընդլայնումը և այլն, և դա շատ ավելի լավ «խնայողություն» է, քան ոսկի կուտակելը:

Հենց մենք՝ գերմանացիներս, ստիպված ենք եղել այս հարցի վերաբերյալ աշխարհայացքի բարձրագույն ոճի կրթություն ստանալ: Այս ճիշտ «խնայողությունները», որոնք հենց նոր նկարագրվեցին, լավագույնս են պարգևատրվել, իսկ կեղծ «խնայողությունները», որոնք կենտրոնացած էին փողի վրա, դառը վրեժ են լուծել:

Ժողովրդի այս անսխալ ճիշտ զգացողությունը նույնիսկ այս հարցերում բավականին ճիշտ է արտացոլվել սագաներում և հեքիաթներում: Կուտակված փողը կամ վերածվում է անարժեք կույտի, կամ անհետանում է, կամ էլ անվերջ դժբախտություն է բերում: Մյուս կողմից, միշտ և ամենուրեք, նա, ով իր աշխատասիրության շնորհիվ «ինչ-որ բանի է հասել»՝ և այդ առողջ դատողությամբ միշտ հասկանում է ծաղկող մասնավոր տնտեսություն, լինի դա առևտրային, առևտրային, թե արդյունաբերական՝

ձեռք է բերել հարգանք և գնահատանք: Հարստության նման զարգացումը անվիճելի է, այն ուղղված չէ փողի ոգու դեմ, այն, որպես ամբողջ տնտեսության բարգավաճող անդամ, սոցիալական է լավագույն իմաստով:

Ֆինանսական համակարգի վերաբերյալ այս կարճ, բայց անհրաժեշտ, քանի որ էական դիտարկումներից հետո վերադառնանք մեր հարցի մեկնարկային կետին. «Ի՞նչ ենք հասկանում տոկոսային ստրկություն ասելով»:

Եթե փողը պահելու միջոցով այն մարդկանց ձեռքում, ովքեր չեն գիտակցում փողի ազգային տնտեսական խնդիրը, կամ ավելի շատ նրանց ձեռքում, ովքեր ցանկանում են հավաքված փողը օգտագործել որպես իշխանության գործիք, փակուղի է առաջանում, շրջանառության մեջ մնացած փողը դառնում է ավելի քիչ, առաջանում է փողի սեղմում: Բայց նրանք, ովքեր փող ունեն, դեռևս ազգային տնտեսապես առողջ ձևով չեն վերադարձնում իրենց փողը շրջանառության մեջ, քանի որ իրենց հերթին բավարարել են շարունակական կարիքները և տներ են կառուցել կամ գնել այլ...

Machine Translated by Google

առևտրային կամ արդյունաբերական արտադրանք: Հետևաբար, նրանք չեն խլում գործարարից կամ գործարանատիրոջից, ով անպայման կարիք ունի իր ձեռնարկության պահպանման համար շրջանառու կապիտալի, իր արտադրանքը, այլ նրան տալիս են իրենց կողմից ապօրինի կերպով պահված գումարը՝ ազգային տնտեսական իմաստով, հատուկ վճարի՝ տոկոսների դիմաց: Ազգային տնտեսական ճնշումը
սկսվում է:

Ազգային տնտեսական աշխատողի ապրանքների արտադրության՝ արտադրողի՝ փողի հետ կապը մի հարվածով շրջվում է գլխիվայր: Փողը, որն իր էությամբ և հորինվածքով պետք է ծառայեր տնտեսությանը, հանկարծակի ազատագրվել է և ճնշում է գործադրում ապրանքների արտադրության վրա: Սկսվում է ֆինանսական կանոնը: Անշուշտ, մասնավոր տնտեսությունը ուրախ է, որ կարողանում է իր ձեռնարկությունները գոնե այս կերպ պահպանել, քանի որ իրեն պարտավորված է զգում ազգային տնտեսապես ծառայել արտադրությանը: Փող կուտակողը ազգային տնտեսական աշխատողի ազգային տնտեսական պարտականության այս զգացումից ստանում է կրկնակի օգուտ. նախ՝ նրա մոտ կազմվում է պարտքի վկայական՝ այսինքն՝ իրավական վկայական, որի համաձայն պարտապանն իր ամբողջ հարստությամբ պարտավոր է աննշան վճարել փոխառված գումարները, շատ դեպքերում հարստության այլ որոշակի առարկաներ բավականին հատուկ գրավադրվում են, և երկրորդ՝ պարտապանը պետք է հետագայում գրավադրվի շարունակական լրացուցիչ վճարման համար, որը կոչվում է տոկոս:

Այսպիսով, երաշխավորված վարկը չի տրվում «վարկ» բառի բառացի իմաստին համապատասխանող պատճառներով, այսինքն՝ ավելի մեծ տնտեսական արդյունավետության և կատարողականի կարողության վստահությամբ, այլ զուտ տնտեսական ձեռնարկատիրոջ՝ իր աշխատանքային եկամտի մի մասը առանց որևէ ջանքի ձեռք բերելու անհրաժեշտությունը շահագործելու մտադրությամբ: Վարկը նաև չի տրվում արտադրությունը խթանելու համար, այլ միայն փողի տիրապետումը «շահութաբեր» դարձնելու համար: Վարկատուի համար, ըստ էության, բացարձակ անտարբերության հարց է, թե որ բիզնեսների համար է օգտագործվում վարկը. եթե նա հետաքրքրված է դրանով, դա տեղի է ունենում միայն այն բանի համար, որպեսզի համոզվի, որ իր փողը անվտանգ է և, ամենակարևորը, որ այն նաև արդյունավետորեն տոկոս է բերում:

Ընդհանուր առմամբ, բանկերի միջնորդությամբ գործող վարկային համակարգն այսօր կառուցված է այնպես, որ ընդհանուր առմամբ կապիտալիստը՝ փողի և վարկի տերը՝ լիովին անջատված է աշխատանքից: Նա ոչ մի անձնական կապ չունի արտադրության տարբեր ճյուղերի հետ, որոնցում նա «թողնում է, որ իր փողը աշխատի», ինչպես ասվում է սիրված մոլորեցնող արտահայտության մեջ: Ի՞նչ գիտի բաժնետերը «Գիրմեսի», «Պյոգեի», «Վեզերի», «Ռիբեկ Մոնտանի», «Օտավիի», «Սալիտրերայի», «Ստյաուա Ռոմանայի»67 մասին, ի՞նչ գիտի նա, թե ինչ է արտադրվում այս աշխատանքներում: Նա որևէ հետաքրքրություն չունի դրանում, նա միայն միակողմանի հետաքրքրություն ունի՝ արդյոք բաժնետոմսերը կբարձրանան, թե կիջնեն, և որքան բարձր են նրա կապիտալի ստացած դիվիդենտները: Բացարձակ անտարբերության հարց է նաև, թե արդյոք բաժնետիրական ընկերությունները, թե կապիտալիստական գործունեության այլ ձևերը (բաժնետիրական ընկերություն, սահմանափակ պատասխանատվությամբ ընկերություն, միություն և այլն) ծառայում են արտադրությանը ընդհանրապես: Գլխավորը, միակ որոշիչը՝ «շահութաբերությունն» է: Փաստի ապացույցը բանկային բաժնետոմսերի հսկայական ժողովրդականությունն է: Խոշոր բանկերը, ինչպես նաև յուրաքանչյուր վարկային հաստատություն, ընդհանուր առմամբ, ապրանքների արտադրության իմաստով ոչ մի արտադրողական աշխատանք չեն կատարում: Այստեղ՝ խոշոր բանկային համակարգում, տոկոսի գաղափարը, այսինքն՝ արտադրողական աշխատանքի եկամուտների հսկայական մասը պարզապես փողի սեփականատիրոջ տիրապետության տակ փոխանցելու հնարավորությունը, և, իրոք, վերջինիս համար՝ լիովին ջանք չգործադրելով, տոնում է իրական խնջույքներ: Այսօր գրեթե այլևս չկա ձեռնարկություն, որը որևէ կերպ կախված չէ բանկից, որը չի կառավարվում զուտ տոկոսային-կապիտալիստական ձևով: Ազգային տնտեսական ողջ աշխատանքը կախված է բանկից և ֆոնդային բորսայի կապիտալից և կապված է դրան տոկոսով:

67 «Գիրմեսը» տեքստիլ ընկերություն է, որը հիմնադրվել է Յոհաննես Գիրմեսի (1854-1912) կողմից: «Վեզերը» նավաշինական ընկերություն էր, «Ռիբեք-Մոնտան»-ը՝ հանքարդյունաբերական ընկերություն, «Օտավի»-ն՝ հանքարդյունաբերական և երկաթուղային ընկերություն, «Սալիտրերան» չիլիական սելիտրա արտադրող ընկերություն էր, իսկ «Ստեաուա Ռոմանան» ռումինական նավթավերամշակման ընկերություն էր:

Machine Translated by Google

Բանկերի տերերը՝ բարձր ֆինանսները, միևնույն ժամանակ նաև արտադրության տերերն են: Նրանցից է կախված, թե արդյոք աշխատանքը կդադարի, թե՞ շուկան կհեղեղվի հսկայական քանակությամբ աղբով: Կազմակերպված մասնավոր հատվածի համար պահանջարկի բավարարումը բացարձակապես երկրորդական հարց է:

Ժամանակակից վարկային համակարգի այս հետաքրքրակենտրոն կապիտալիստական տնտեսական ձևի դեպքում մենք գործ ունենք ազգային-տնտեսական ամենալիակատար անբարոյականության հետ, ֆինանսական և վարկային համակարգի՝ որպես տնտեսության ծառայի իմաստի լիակատար աղավաղման հետ՝ վերածվելով տնտեսության բացարձակ տիրոջ դիրքի:

Ստեղծագործական և արտադրողական աշխատանքը դարձել է ստրուկ, և խորամանկորեն ագահ, հավերժ շարժուն հրեական վաշխառության ոգին տիրում է աշխարհին: Շորթման մի կտոր, որը հնարավոր է միայն արհեստական արտակարգ դրություն ստեղծելու միջոցով՝ ազգային տնտեսապես անօրինական փողի պահման միջոցով: Եվ դա այսօր համարվում է արդարացի, որպես իրավունք, որին ոչ ոք չի համարձակվում դիպչել, քանի որ այն նրան բախման է բերում խոշոր վարկային կապիտալի աշխարհակալ ուժի հետ:

Հետաքրքրության ստրկությունը կատարելագործվել է:

Այն կատարելագործվեց այն փաստի շնորհիվ, որ շարժուն ոգու գայթակղիչ արվեստները հաջողությամբ նույնիսկ պետությունը՝ ֆինանսական համակարգի տվյալ պաշտպանը, կապեցին տոկոսային ստրկության հետ, որպեսզի այն նույնպես, կապված ձեռքերով, միջազգային կապիտալը ճանաչի որպես իր տեր և թույլ տա, որ իրեն շեղեն ազգային տնտեսության պաշտպանի իր իրական առաքելությունից՝ ստանձնելով դատական կատարածուի՝ խոշոր վարկային կապիտալի տոկոս հավաքողի դերը:

Machine Translated by Google

Ազգային ֆինանսական տնտեսություն

Այժմ մեր հատուկ խնդիրն է հետևել ազգային ֆինանսական տնտեսության այս զարգացմանը:

Նույնիսկ այստեղ ճիշտ կլինի սկսել փաստերի որոշումից՝ այնպես, ինչպես դրանք այսօր են:

Արևմտյան մշակութային շրջանակի ազգերի ազգային կյանքում ակնառու երևույթը բոլոր պետությունների հսկայական պարտքն է: Անկախ նրանից՝ հաղթող են, թե պարտված, բոլորը պատերազմի հետևանքով ծանր տուժած իրենց ազգային տնտեսություններում կրում են հսկայական պարտքային բեռ:

Բրիտանական կայսրության ամենակարևոր վիճակագրական աշխատանքը «Պետական գործչի տարեգիրքն» է: Այս պաշտոնական ազգային տարեգիրքը առանձին նահանգներին տալիս է իրենց պետական պարտքի վիճակի և այլնի վերաբերյալ ճշգրիտ պատկերացում:

Համաձայն դրա՝ Անգլիայի, այսինքն՝ անգլիական բանվոր դասակարգի պարտքը միջազգային կապիտալին 1930 թվականի մարտի 31-ի դրությամբ կազմել է 7,596,000,000 ֆունտ ստեռլինգ՝ տարեկան մոտ 350 միլիոն ֆունտ ստեռլինգ տոկոսավճարով: Բավականին օգտակար է այս գումարը վերածել գերմանական մարկերների, քանի որ այս կերպ լավագույնս կարելի է տեսնել, որ այս տոկոսային հարցում խոսքը ամենալայն մասշտաբի միջազգային հարցի մասին է:

Ֆրանսիան իր ներքին և արտաքին տոկոսային պարտատերերին պարտք է մոտ 279 միլիարդ ոսկե ֆրանկ:

Հյուսիսային Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները՝ դոլարի օրհնյալ երկիրը, պետական պարտք ունի մոտ 16 միլիարդ դոլարի բեռ:

Կանադայում, Ավստրալիայում, Հնդկաստանում, Իտալիայում, Չեխոսլովակիայում, Լեհաստանում, ամենուրեք մենք հանդիպում ենք պետությունների և, հետևաբար, ժողովուրդների անհույս պարտքի նույն տխուր պատկերին միջազգային կապիտալի առջև: Ամենուրեք ազգային կյանքը պտտվում է մեկ հարցի շուրջ. Ինչպե՞ս ենք մենք վճարում մեր վարկերի, այսինքն՝ միջազգային ֆինանսների, խոշոր վարկային կապիտալի առջև մեր պարտքերի տոկոսները:

Բոլոր նահանգների ֆինանսների նախարարությունները անդադար զբաղված են նոր հարկային աղբյուրներ հայթայթելով, խորհրդարանները ամիսներ շարունակ խորհրդակցություններ են անցկացնում նոր հարկային օրինագծերի վերաբերյալ, բայց ցանկացած դիմադրություն անօգուտ է: Միջազգային վաշխառու կապիտալի վեհության և տոկոսների վճարման նկատմամբ նրա կանոնադրական «օրինական» պահանջների առջև խորհրդարաններն ու կառավարությունները անընդհատ փլուզվում են և ճնշում իրենց ժողովուրդներին աննախադեպ հարկային բեռով, փոխարենը համարձակվելու վերջ դնել այս հսկայական միջազգային խարդախությանը միանշանակ «ոչ»-ով:

Անարդարությունը դարձավ օրենք, տերը՝ ստրուկ:

Այն, թե ինչ է կատարվում մեր խեղճ հայրենիքում, մենք ամեն օր և ամեն ժամ տեսնում ենք:

Բռնի և հզոր կերպով ոտքի կանգնեց երիտասարդ գերմանացի աշխատանքային հսկան, արյան և երկաթի միջոցով ազգային միասնության հասնելուց հետո: Նրա անխոնջ աշխատանքը, ստեղծագործական ոգին բերում էին անընդհատ նոր գյուտեր: Գերմանական ձեռնարկատիրական ոգին և համարձակությունը նվաճեցին աշխարհի շուկաները: Զարմանալի անհանգստությամբ Ռոտշիլդների և մյուս բանկային մագնատների ֆրանսիական և անգլիական վարկային կապիտալը, ինչպես նաև ամերիկյան ֆինանսական մարդկանց՝ Կանների, Լոեբների, Շպայերների և այլնի վստահության կապիտալը, իրենց համար լուրջ սպառնալիք էին ներկայացնում իրենց շահութաբերության առումով: Գերմանական մարկի արժեքը, այսինքն՝ գերմանական արտադրանքի որակը և էժանությունը, շարունակում էր աճել, կարելի էր պարզել, թե երբ մարկը կհասնի դոլարի արժեքին, մինչև անգլիական համաշխարհային առևտուրը կգերազանցի Գերմանիան, կարելի էր տեսնել, թե ինչպես ամբողջ աշխարհում գերմանական տրանսպորտային կառույցները, գերմանական կրթական հաստատությունները, գերմանական սանիտարական կազմակերպությունները, գերմանական քաղաքային վարչակազմերը, գերմանական ռազմական մեթոդները վերցվում էին որպես մոդել, կարելի էր տեսնել, թե ինչպես ամբողջ աշխարհում գերմանացի ինժեներները՝ որպես գերմանական աշխատանքային կարողությունների ռահվիրաներ, կառուցում էին երկաթուղիներ, կամուրջներ և փողոցներ: Բայց այս ամենը նշանակում էր, որ կապիտալի շահութաբերությունը վարկվում էր:

Machine Translated by Google

Ամբողջ աշխարհում միջազգային ֆինանսների կողմից սպառնալիքի տակ էր: Այնուհետև միջազգային ֆինանսները որոշեցին, միջազգային մասոնության օգնությամբ, շրջապատել Գերմանիան և, օգտագործելով ստի ու զրպարտության բոլոր միջոցները, ներկայացնել Գերմանիան որպես աշխարհի թշնամի: – Էդուարդ VII-ը այս շախմատային խաղում ընդամենը մի խաղաքար էր, որը առաջ մղվեց: Ազգայնական կրքերը բորբոքվեցին Գերմանիայի դեմ՝ Անգլիայում, ինչպես նաև Ֆրանսիայում: Առաջին համաշխարհային պատերազմի քաղաքական նախապատմությունը նշելը այստեղ տեղին չէ, բայց ամեն դեպքում հաստատ է, որ Գերմանիայի կողմը, չնայած իր ռազմական ուժի, պարտվեց, քանի որ ընդհանրապես չի կարող խոսք լինել Անտանտի տերությունների ինտրիգների խաղի դեմ քաղաքական հակախաղի մասին (հմմտ. Ռոզենբերգ, Միջազգային մասոնություն 68):

Նույնիսկ Գերմանիայում դեռևս արտաքին քաղաքական բնազդ ունեցող միակ խումբը՝ Համագերմանականը69, պատկերացում անգամ չուներ, որ զինված ազգերի միջև այս հզոր պայքարը քաղաքական հաջողության համար չէր, այլ ուղղված էր գերմանացի աշխատավորներին միջազգային կապիտալի շահերի ստրկությանը ֆինանսական ենթարկեցնելուն: Գերմանիայի ռազմականացված գերակշռությունը, բնականաբար, Ֆրանսիայի հատուկ նպատակն էր, գերմանական նավատորմի ոչնչացումը՝ Անգլիայի հատուկ նպատակը, բայց Ֆրանսիայի և Անգլիայի այս երկու իմպերիալիստական նպատակներից վեր միշտ կանգնած էր միջազգային կապիտալի համաշխարհային տիրապետության ձգտումը:

Մինչ ազգերը միմյանց էին պատառոտում կատաղի պայքարում, և լավագույնների արյունը հոսում էր առվակներով մարտադաշտերում, ամբողջ աշխարհի հրեաները շարժման մեջ էին: Ամբողջ Հուդայի համար եկել էր բերքահավաքի ժամանակը:

Բարձր ֆինանսները ֆինանսավորեցին համաշխարհային պատերազմը. աշխարհի բոլոր ազգերում հրեա գրիչները նստած էին միջազգային մամուլի խմբագրություններում, ստում և հրահրում էին ազգերին անընդհատ նոր ջանքերի միմյանց դեմ: Այս կերպ 26 պետություններ ներգրավվեցին Կենտրոնական տերությունների դեմ պատերազմի մեջ: Արևելքից արևելյան հրեաների հոսք էր հոսում գերմանական հողերի վրայով. նրանք առաջ մղվեցին, գնեցին, հարստացան, զավթեցին քաղաքների բնակարանները և ձեռք բերեցին այն ամենը, ինչ կարող էին ձեռք բերել: Ռազմաարդյունաբերական ընկերություններում գերմանական աշխատուժի թալանման և վատ կառավարման այս գործը հոգ էին տանում հրեական ռասայի անդամները, և հրեաները իրենց առաջ մղեցին և բարձրացան պետության և տնտեսության բոլոր պաշտոններում: Ներքին ապամոռալացումը նույնպես գիտակցաբար առաջնորդվում էր հրեաների, Հաասների, Դիտմանների, Կոնների, Լյուքսեմբուրգների, Բարթերի, ապա Պարվուս-Հելֆանդների, Այսների, Լևիենների, Գրանդնաուերների70 կողմից՝ գրգռված և հրահրված, որոնց աջակցում էին հավակնոտ մարդիկ, հիմարներ և իշխանատենչ հանցագործներ՝ ընդդեմ գերմանական ժողովրդի:

---

68 Ալֆրեդ Ռոզենբերգը հրատարակել է «Das Verbrechen der Freimanrerei» (1921) աշխատությունը, ինչպես նաև Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) Nationsozialistische Bibliothek շարքում, հատ.9:

69 «Ալդդոյչեր Վերբանդը» գերմանական ազգայնական կազմակերպություն էր, որը հիմնադրվել է 1891 թվականին: Առաջին համաշխարհային պատերազմի ժամանակ ասոցիացիան առաջ էր մղում Գերմանիայի էքսպանսիոնիստական նպատակները, իսկ պատերազմից հետո այն աջակցեց գեներալ Էրիխ Լյուդենդորֆին (1865-1937)՝ իր պնդման մեջ, որ Գերմանիան դավաճանվել է («մեջքից դանակահարվել») պատերազմում սոցիալիստների և դեմոկրատների կողմից:

70 Հյուգո Հաասեն (1863-1919) հրեա սոցիալիստ էր, որը 1911 թվականին գերմանացի Ավգուստ Բեբելի հետ միասին դարձավ Գերմանիայի սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցության (SPD) նախագահ: Նա իրեն պացիֆիստ էր հռչակել և 1914 թվականի հուլիսին կազմակերպել էր պատերազմի դեմ հսկայական հանրահավաք: Վիլհելմ Դիթմանը (1874-1954) SPD-ի ականավոր անդամ էր, որը դատապարտվել էր ազատազրկման 1918 թվականի փետրվարին Բեռլինի զինագործների գործադուլին մասնակցելու համար: Առաջին համաշխարհային պատերազմի ավարտին հաջորդած Նոյեմբերյան հեղափոխության ընթացքում և դրանից հետո Դիթմանը ակտիվ խորհրդարանական դեր է խաղացել որպես Գերմանիայի անկախ սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցության (USPD) անդամ: 1933 թվականին՝ Հիտլերի իշխանության գալուց հետո, Դիթմանը փախել է Շվեյցարիա: Օսկար Կոնը (1869-1934) հրեա քաղաքական գործիչ էր, որը համագործակցել է Սպարտակիստական լիգայի հիմնադիր Կարլ Լիբկնեխտի հետ և եղել է սիոնիստների կողմնա 1933 թվականին տեղափոխվել է Փարիզ: Ռոզա Լյուքսեմբուրգը (1871-1919) հրեա մարքսիստ էր, որը Լիբկնեխտի հետ միասին հիմնադրել է Սպարտակիստական լիգան, որը, ի վերջո, դարձել է Գերմանիայի կոմունիստական կուսակցություն (KPD): Լյուքսեմբուրգը և Լիբկնեխտը սպանվել են Ֆրայկորպսի կողմից 1919 թվականին: Էմիլ Բարթը (1879-1941) միացել է USPD-ին 1917 թվականին և Ժողովրդական պատգամավորների խորհրդի (Rat der Volksbeauftragten) վեց անդամներից մեկը, որը ստեղծվել էր 1918 թվականի նոյեմբերին գերմանական միապետության անկումից հետո (մյուս անդամներն էին Ֆրիդրիխ Էբերտը, Ֆիլիպ Շայդեմանը և Օտտո Լանդսբերգը SPD-ից, ինչպես նաև Հաասեն և Դիթմանը USPD-ից):
Ալեքսանդր Պարվուսը (ծնված Իսրայել Հելֆանդ) (1867-1924) Բելառուսից գետտո հրեա էր, որը Ռոզա Լյուքսեմբուրգի, Լենինի, Տրոցկու և այլոց հետ իր միջազգային կապերի միջոցով կարևոր դեր խաղաց «մշտական հեղափոխության» մարքսիստական ռազմավարության իրականացման գործում:
Երիտթուրքեր: Մաքս Լևիենը (1885-1937) ռուս հրեա բոլշևիկ էր, որը 1913 թվականին դարձավ Գերմանիայի քաղաքացի և անդամ:

Machine Translated by Google

Այսպես գերմանական ազգը վերջնականապես փլուզվեց ներսից: Հուդայի աստղը ծագեց արյունարբու: Վերջին ազգը, որը վճռականորեն դիմադրել էր միջազգային ֆինանսներին և նրա կախարդանքին, փլուզվեց, այն զենքերը վայր դրեց և խոնարհվեց Վերսալյան հրամայականի սարսափելի լծի առջև: Հազարավոր վերքերից արյունահոսող, առանց առաջնորդի, իրականում ոչ թե իշխանների վտարման պատճառով, քանի որ հենց նրանք էին լիովին ձախողվել որպես իրական առաջնորդներ, գերմանական ազգը իր խորհրդարանների և խորհրդարանական կառավարությունների կողմից առաջնորդվեց այն ճակատագրական դատավճռով, որը միշտ կարող է կիրառվել նման ժամանակներում՝ «Ավելորդից խուսափելու համար» արտահայտությամբ, դեպի վարկային կապիտալի տոկոսային ստրկությ

Գերմանիայի կոմունիստական կուսակցության (KPD) անդամ: 1919 թվականի ապրիլին Լևինը KPD-ի մեկ այլ ռուս հրեա անդամի՝ Եվգենի Լևինի (1883-1919) հետ միասին հիմնադրեց Բավարիայի Խորհրդային Հանրապետությունը: Սակայն այս «խորհրդային» փորձը կանխեց նախագահ Ֆրիդրիխ Էբերտը, որը վարձեց Ֆրայկորպսին Մյունխենում կարգուկանոն պահպանելու համար: Լևինը ձերբակալվեց և մահապատժի ենթարկվեց Ֆրայկորպսի կողմից 1919 թվականի մայիսին, սակայն Լևիենը փախավ Ավստրիա և Խորհրդային Միություն, որտեղ նա նույնպես մահապատժի ենթարկվեց 1937 թվականին՝ Ստալինի Մեծ զտումների ժամանակ: Գեորգ Գրանդնաուերը (1866-1946) Սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցության հրեա անդամ էր, որը Սաքսոնիայի թագավորության վերացումից հետո ծառայեց որպես Սաքսոնիայի առաջին նախարար-նախագահ: Չափավոր սոցիալիստ լինելով՝ նա փորձեց ճնշել Լայպցիգում արմատականներին Ֆրայկորպսի օգնությամբ՝ հետևելով Մյունխենում Էբերտի օրինակին: Սա նրան արժեցավ ընտրական կորուստներ, և նա ստիպված եղավ հրաժարական տալ 1920 թվականին:

Machine Translated by Google

Վերսալյան դիկտատուրան,
Դուսի պայմանագիրը և Յանգի պլանը

Համաշխարհային պատերազմի նպատակը հասած էր. Գերմանիան՝ աշխարհի ամենաաշխատասեր և արդյունավետ ազգը, զրկվեց համաշխարհային շուկայից որպես մրցակից, ռազմական առումով գերակշռեց, զրկվեց առաջնորդից, գայթակղվեց և թունավորվեց կեղծ մարքսիստական ուսմունքներով, բարոյապես քայքայվեց և թաղվեց պարտքերի լեռան տակ, որը այլևս երբեք չի կարող ազատվել ինքն իրենից, այլ ստիպված էր հավերժ ծառայել որպես միջազգային կապիտալի շահերի ստրուկ:

Լոնդոնի վճարման պլանի համաձայն՝ Գերմանիան ստիպված է եղել ճանաչել տոկոսագումարը կրելով 132 միլիարդ ոսկե մարկ պարտք, և այս պարտքին ավելացան նաև տոկոսները:

Անհեթեթ կլիներ, եթե այդքան սարսափելի լուրջ չլիներ, և եթե թշնամիները դա այդքան անողոք չընդունեին՝ ճիշտ հակառակ պացիֆիստների բոլոր տրիվիալ արտահայտություններին. «բայց այդքան էլ վատ չի լինի», և «բանականությունը կհաղթի»: Ո՛չ: Այն չի հաղթի: Եվ միջազգային ֆինանսները կանեն ամեն ինչ, որպեսզի Գերմանիան անընդհատ պահվի այս շահերի ստրկության մեջ: Միայն մենք կարող ենք ազատվել:

Գերմանական ազգի խորը ողբերգությունն այն է, որ որքան էլ այն արդյունավետ լինի իր նեղ աշխատանքային շրջանակներում, այն անմիջապես անորոշության մեջ է ընկնում, երբ հայացքը բարձրացնում է առօրյա աշխատանքի սահմաններից այն կողմ և կանգնում է համաշխարհային մեծ իրադարձությունների առջև: Այստեղ բարեխիղճ և ճշգրիտ գերմանացին կորցնում է չափսերը, դառնում է տեսլական ունեցող և էնտուզիաստ: «Գերմանացի պրոֆեսորը», որը իր մասնագիտացման մեջ ակնառու բաներ է անում, աշխարհիկ իրերի առջև դառնում է կատակերգական թերթերի առարկա՝ սկսած իր հովանոցը մոռանալուց մինչև գաղափարախոսների առատաձեռնությունը: Գերմանացի սպան, վստահելով իր զորքերի գերազանց արդյունավետությանը, հակված է թերագնահատել քաղաքական բնույթի հոգևոր անհաշվելիությունները և գաղափարների ուժը և դրանով իսկ կասկածի տակ դնել վերջնական հաջողությունը: Գերմանացի պաշտոնյան հակված է իրեն համարել բնակչության ղեկավար, այլ ոչ թե ամբողջի ծառա:

Այսպիսով, մենք մեծ ու փոքր բաներում տեսնում ենք գերմանական բնավորության այս աղետալի գիծը. գերմանացիները մասնագետներ և երազողներ են: Անհատապես ավելի արդյունավետ և աշխատասեր են բոլոր հատուկ ոլորտներում, քան որևէ ժողովուրդ, նույնիսկ լիովին ընդունակ են ցանկացած մեծ գաղափարի հանդեպ ոգևորվելու և հերոսական քաջությամբ իրենց կյանքը տալու գաղափարի համար, բայց պակաս հմուտ են միջազգային տնտեսական և քաղաքական հարցերի միջանկյալ շրջանակներում ճիշտ լուծումը տեսնելու և գտնելու հարցում:

Քաղաքական ոլորտում գերմանացու բնավորության այսպիսի հիմնարար գիծը նրա հաճախակիորեն ափսոսանքով արտահայտված ազգային զգացողության բացակայությունն ու քաղաքական անկարողությունն է: Միջին գերմանացին որոշակի չափով զուրկ է մեծ պատվերների զգացումից, ուստի նա նաև հիմնականում չի հասկանում, որ այդ պարտքի թվերը իրականում իր ճակատագիրն են, որ այդ թվերը, որ այս պարտքի ճանաչումը և այն փողով ու նյութական ապրանքներով վճարելու պատրաստակամությունն ու փորձը գերմանացի ազգի ողջ հուսահատ վիճակի հիմնական պատճառն են:
Սակայն նա շատ ավելի քիչ է տեսնում, որ այս գերմանական վճարման պարտավորության շահառուները իրականում ոչ թե մյուս ազգերն են, այլ միայն միջազգային ֆինանսները:

Սակայն միջազգային ֆինանսների համար վարկի մարումը ոչ մի կերպ կարևոր չէ, միայն տոկոսների վճարման մշտական պարտավորությունը: Միայն դա է պատճառը, որ միջազգային ֆինանսները, որոնք իրենց ֆինանսական մասերով կազմում էին Վերսալյան հրամայականը, սկզբից այնքան բարձր սահմանեցին հիմնական գումարը, որ մարման մասին երբեք մտածել չի կարելի, բայց նույնիսկ հիմնական գումարի վերջնական նվազեցման դեպքում (ամեն դեպքում միայն տոկոսադրույքի միաժամանակյա բարձրացմամբ), Գերմանիան մշտապես կգտնվի տոկոսների ստրկության մեջ:

Machine Translated by Google

Այս տոկոսային կանոնի պարտադրումը մեր աղքատ աշխատասեր ժողովրդի վրա վերջնական նպատակն էր: համաշխարհային պատերազմի ժամանակ դա բարձր ֆինանսների նպատակն էր, և այս նպատակը լիովին հասավ:

Վերսալյան հրովարտակի համապատասխան կետերն այնքան սարսափելի են, դրանք այնքան հստակ ցույց են տալիս այս տոկոսային կանոնի ողջ լրջությունն ու կործանարար կարծրությունը, որը միջազգային ֆինանսների ձեռքին է հանձնում մեր ունեցածը և այն ամենը, ինչի համար աշխատում ենք, որ ես դրանք մեջբերում եմ հատվածներով ստորև.

Հոդված 231. Դաշնակից և դրա հետ կապված կառավարությունները հայտարարում են, և Գերմանիան ընդունում է (!), որ Գերմանիան և նրա դաշնակիցները, որպես նախաձեռնողներ (!), պատասխանատու են բոլոր կորուստների և վնասների համար, որոնք Դաշնակիցներն ու դրա հետ կապված կառավարությունները և նրանց անդամները կրել են Գերմանիայի և նրա դաշնակիցների հարձակման հետևանքով նրանց պարտադրված պատերազմի հետևանքով:

Չնայած 232-րդ հոդվածում բավականին ցինիկաբար ընդունվում է, որ «Գերմանիայի ռեսուրսները բավարար չեն այս բոլոր կորուստների և վնասների լիակատար փոխհատուցումն ապահովելու համար», այնուամենայնիվ պահանջվում է պարտավորություն, որ «այս բոլոր կորուստներն ու վնասները փոխհատուցվեն»:

233-րդ հոդվածն ասում է. «Վնասի չափը կորոշի փոխհատուցման հանձնաժողովը»:

234-րդ հոդվածում ասվում է. «Փոխհատուցման հանձնաժողովը պարբերաբար կստուգի Գերմանիայի վճարունակությունը... Սակայն այն չի կարող հրաժարվել որևէ գումարից՝ առանց հանձնաժողովում ներկայացված տարբեր կառավարությունների հաստատման»:

234-րդ հոդվածը սահմանում է. «Գերմանիան մինչև փոխհատուցման պահանջի վերջնական գումարի որոշումը կվճարի... 20 միլիարդ մարկ ոսկով (ոսկով, ապրանքներով, նավերով, արժեթղթերով կամ այլ ձևերով)»:

Բացի այդ, Գերմանիան կթողարկի II հավելվածի 12գ հոդվածում նշված պարտատոմսերը:

Եվ հիմա, այսպես կոչված Վերսալի խաղաղության պայմանագրի VIII բաժնի II հավելվածի 12գ հոդվածի վերջում, գեղեցիկ կերպով թաքցված և Գերմանիայի ֆինանսական քաղաքական խեղդումը մոտենում է: Այս 12-րդ հոդվածն իր ամենակարևոր կետերում ասում է հետևյալը.

Հանձնաժողովն ունի բոլոր լիազորությունները և իրականացնում է բոլոր լիազորությունները, որոնք նրան երաշխավորված են այս պայմանագրով:

Հանձնաժողովը, ընդհանուր առմամբ, ունի փոխհատուցման հարցերի վերաբերյալ վերահսկողության և կիրառման ամենաընդգրկուն լիազորությունները: Այն պետք է պահպանի հետևյալ պայմաններն ու որոշումները.

ա) Որոշված պահանջների ամբողջ գումարի յուրաքանչյուր մասը, որը չի վճարվում ոսկով, նավերով, արժեթղթերով կամ ապրանքներով կամ այլ կերպ, պետք է ապահովվի Գերմանիայի կողմից Հանձնաժողովի կողմից սահմանված պայմաններով՝ համապատասխան գումարը պարտատոմսերի կամ որևէ տեսակի պարտավորությունների փոխանցելու միջոցով՝ պարտքի գումարի ճանաչումը ապահովելու համար:

բ) Հանձնաժողովը պարբերաբար կգնահատի Գերմանիայի վճարունակությունը և կուսումնասիրի Գերմանիայի հարկային համակարգը (!), որպեսզի նախ, Գերմանիայի բոլոր եկամուտները, ներառյալ ներքին վարկերի տոկոսների և պարտքի սպասարկման համար նախատեսված եկամուտները, նախընտրելի է (!), որ օգտագործվեն այն գումարների վճարման համար, որոնք այն պարտք ունի վերնագրի կամ

Machine Translated by Google

փոխհատուցումներ, և երկրորդ՝ որպեսզի համոզված լինեք, որ գերմանական հարկային համակարգը ճիշտ (!) նույնքան ճնշող է, որքան հանձնաժողովում ներկայացված ցանկացած այլ իշխանության համակարգը:

Այս պարբերությունը դիվային կերպով կենտրոնացած է Գերմանիայի երկարատև ճնշման վրա, այն գործնականում պարունակում է հնարավորություն՝ հղում անելով որևէ փոքրիկ ավազակ պետության, որտեղ սահմանվում են անսահմանափակ հարկեր, պարզապես սահմանել նույն հարկերի կիրառումը նույնիսկ Գերմանիայում: Բայց միևնույն ժամանակ դաժան անկեղծությամբ այն նաև ընդունում է, որ նույնիսկ մյուս ազգերը պետք է պահվեն նույն պարտքային ստրկության մեջ: Եվ հիմա գալիս է անպարկեշտ պարբերությունը՝ c.

գ) Դաշնակից և ասոցացված երկրներում տնտեսական կյանքի վերականգնումը հեշտացնելու և իրականացնելու համար, Հանձնաժողովը, ինչպես սահմանված է 232-րդ հոդվածում, Գերմանիայից կստանա առաջին վճարումը՝ որպես երաշխիք և մեղքի ճանաչում, որը բաղկացած կլինի պարտատոմսերի տերերին վճարվող ոսկով պարտատոմսերից, որոնք ազատված են ցանկացած տեսակի հարկից կամ վճարից (!), որոնք ներդրվել են կամ կարող են ներդրվել Ռայխի կամ գերմանական պետությունների կառավարությունների կողմից: Այս պարտատոմսերը տրամադրվում են մաս-մաս (!) և երեք մասով՝ ստորև նշվածի համաձայն. 1. 20 միլիարդ ոսկե մարկ պետք է վճարվի անմիջապես, 2. 40 միլիարդ ոսկե մարկ կտրամադրվի պարտատոմսերի տեսքով, որոնք պետք է կրեն 5% + 1% լրացուցիչ տոկոսադրույք՝ 1926 թվականից սկսած մարման համար: 3. Անմիջապես կտրվի ևս 40 միլիարդ ոսկե մարկ վճարելու գրավոր պարտավորություն՝ պարտատոմսերի տեսքով՝ 5% տոկոսադրույքով:

Այս կետը ամբողջ Վերսալյան հրամայականի միջուկն է: Մենք գիտենք, որ Լոնդոնի Ուլտիմատումը71 ոչ միայն սահմանեց ավելի քիչ վճարումներ, այլև, ընդհակառակը, ամբողջ գումարը սահմանեց 132 միլիարդ ոսկե մարկ: Այնուհետև 16-րդ հոդվածը հստակորեն հայտարարում է. «1921 թվականի մայիսի 1-ից Գերմանիայի կառավարությունը պետք է վճարի իր պարտքի տոկոսները»: Տոկոսադրույքը սահմանվեց 5 տոկոս:

Այնուհետև հետևում է 17-րդ հոդվածը, որը նկարագրում է յուրաքանչյուր խախտում.

Հոդված 17. Եթե Գերմանիան ուշանա պայմանագրի նախորդ բաժնի կողմից իր վրա դրված որևէ պարտքի կատարման հարցում, Հանձնաժողովը անհապաղ կտեղեկացնի բոլոր մասնակից տերություններին այդ չկատարման մասին և միաժամանակ կառաջարկի դրա դեմ ձեռնարկվելիք միջոցառումները:

Եվ հիմա ամբողջ պայմանագրի ամենաանհավանական կետերից մեկը.

Հոդված 18. Գերմանիան պարտավորվում է չմեկնաբանել այն միջոցները, որոնք Դաշնակից և դրա հետ կապված տերությունները արդարացված են (և ի՞նչը չի արդարացվի թշնամիների աչքում) Գերմանիայի կողմից դիտավորյալ (!) չկատարման դեմ ձեռնարկելիս որպես թշնամական վերաբերմունք (!): Այս միջոցները կարող են ներառել ներմուծման արգելքներ, տնտեսական և ֆինանսական պատժամիջոցներ և ընդհանուր առմամբ (!) բոլոր այն միջոցները (!), որոնք կարող են շահագրգիռ կառավարություններին թվալ հանգամանքներից բխող պահանջներով:

Այս կետով, բնականաբար, դուռը և դարպասը բացվում են ցանկացած, նույնիսկ ամենադաժան ահաբեկչության համար, և գերմանական կառավարությունը լրացուցիչ հստակորեն ստորագրել է, որ չի կարող նույնիսկ դիտարկել

---

71. Այն բանից հետո, երբ միջդաշնակցային փոխհատուցման հանձնաժողովը 1921 թվականի հունվարին սահմանեց Գերմանիայի կողմից որպես փոխհատուցում վճարվող գումարը 269 միլիարդ ոսկե մարկ, Մեծ Բրիտանիայի վարչապետ Դեյվիդ Լլոյդ-Ջորջը 1921 թվականի մայիսի 5-ին վեցօրյա վերջնագիր ներկայացրեց Լոնդոնում Գերմանիայի դեսպանին, ըստ որի, եթե Գերմանիան չճանաչի 132 միլիարդ մարկերի մարումը (մի փոքր տարբերվող հաշվարկ, քան հունվարի 269 միլիարդը), ինչպես նաև Վերսալի պայմանագրի մյուս պահանջները, դաշնակիցները կգրավեն Ռուրի տարածաշրջանը:

Machine Translated by Google

ամենամեծ ճնշումները, գերմանացիների սպանությունները, ամենադաժան արտաքսումները, թալանները, ավերածությունները և այլն՝ «որպես թշնամական վերաբերմունք»!

Գերմանացի ժողովրդի այս գրավոր հանձնագիրը դաժան, վրեժխնդիր, անողոք թշնամուն է. ավելին, նախատեսված հավերժ, քանի որ 23-րդ հոդվածն ասում է.

> Հանձնաժողովը կլուծարվի, երբ Գերմանիան և նրա դաշնակիցները վճարեն բոլոր այն գումարները, որոնք նրանք պարտք են սույն պայմանագրի կատարման համար կամ Հանձնաժողովի որոշումների համաձայն, և երբ այդ բոլոր գումարները կամ դրանց համարժեքները բաշխվեն մասնակից պետությունների միջև:

Սա Գերմանիայի հավերժական շահերի ստրկությունն է:

Գուցե մեր քաղաքական ընկերներն ու թշնամիները հիմա հասկանան, թե ինչ պետք է հասկանալ շահագրգիռ ստրկության տակ, գուցե հասկանանք, թե ինչու է այս սարսափելի շահագրգիռ ստրկության վերացումը կանգնած մեր պահանջների կենտրոնում: Գուցե հասկանանք նաև, թե ինչու այս պահանջի դեպքում միջազգային հարցը առաջին կարգի է: Գերմանիայի համար դա պարզապես ճակատագրի հարց է , իսկ մյուս ազգերի համար՝ վերականգնման ամենակարևոր հարցը:

Այս միջազգային հարցի համեմատ, մյուս բոլոր հարցերը կործանվում են, քանի որ առանց տոկոսային ստրկության վերացման, արտադրողական ազգերի վերելքը, ընդհանուր առմամբ, հնարավոր չէ: Եթե այժմ սկսված տոկոսային ստրկությունը պահպանվեր, Մամոն աստվածը կբարձրանար գահին: Աստված մեռած է, ազգերի հոգիները մեռնում են, մարդկային խառնաշփոթը լցնում է աշխարհը՝ որպես միջազգային ֆինանսների տոկոսային ստրուկներ: Փողը կառավարում է աշխարհը:

Վերսալյան հրովարտակի կանոնակարգերը էական կետեր էին, որոնք 1924 թվականին փոխարինվեցին Դոուսի պայմանագրով: Այժմ, գնաճի վախից հետո, Գերմանիայի հետագա թալանը պետք է շարունակվեր «ավելի ամուր հիմքերի վրա»: Բարձր ֆինանսները թույլ տվեցին տրամադրել ամեն տեսակի երաշխիքներ, որոնց թվում ամենակարևորը և հեռահարը պետք է նշել Ռեյխսբանկի և Ռեյխի երկաթուղիների ապազգայնացումը: Բոլոր «արծաթե ամպի» մարգարեություններին հակառակ, գերմանական տնտեսությունը շարունակում էր փլուզվել, Դոուսի պայմանագրով վճարումների անհնարինությունը վերջապես հասկացան նույնիսկ իրականացման կուրորեն մոլեգնած սադիստները: Դոուսի պայմանագրին փոխարինեց Յունգի պլանը: Այն պետք է բերեր «մեղմացումներ»: Այժմ վերջը եկել է:

գալ

Ազգային սոցիալիստական գրադարանի «Դոուսի պակտի սարսափների մասին» 7-րդ հատորը (գինը՝ 1.80 միավոր) ներկայացնում է ամենաճշգրիտ տեղեկատվությունը, որը պարունակում է բնօրինակ տեքստի վերատպություն՝ համապարփակ քննադատական մեկնաբանությամբ: Այս շարքի 13-րդ հատորը վերաբերում է Յունգի պլանի հիմնական կետերին:

Machine Translated by Google

Վարկային տնտեսություն

«Եթե պետությունը փողի կարիք ունի, այն պետք է այդ գումարը փոխառի իր այն քաղաքացիներից, ովքեր ավելի շատ գումար ունեն, քան իրենք կարող են օգտագործել: Բնականաբար, այն պետք է տոկոս վճարի այդ գումարի վերադարձի համար, հակառակ դեպքում այն չի ստանա գումարը, քանի որ այն արդեն իսկ բավականաչափ դժվարություններ ունի իր վարկերը մարելու հարցում»:

Այս ձևակերպումն օգտագործել է նախկին սոցիալիստ նախարար դոկտոր Դավիդ72-ը ինձ հետ Բեռլինում կայացած քննարկման ժամանակ: Ես այս ձևակերպումը միտումնավոր եմ տեղադրել այստեղ, քանի որ այն օրինակելի կերպով արտացոլում է մեր դարաշրջանի շահագրգիռ կապիտալիստական մտածողությունը. այն, որ նա, ամենից առաջ, մարքսիստ էր, ամբողջին տալիս է առանձնահատուկ գրավչություն:

Հարյուրավոր քննարկումներից և դասախոսություններից գիտեմ, որ վերը նշված ձևակերպումն այնքան ամբողջությամբ բխում է ներկայիս տոկոսային կապիտալիստական գաղափարների աշխարհից, որ հազիվ թե որևէ մեկը զգա պետության տոկոսային և պարտքային տնտեսության այս բացատրության կեղծիքը, և առավել ևս՝ գտնի դրա ճիշտ պատասխանը:

Սա ունի շատ պարզ հոգեբանական պատճառ, այն է, որ վերը նշված բացատրությունը վերաբերում է մասնավոր անձի դրամական կարիքի ծածկմանը տնտեսության տոկոսային-կապիտալիստական ձևի շրջանակներում:

Անհատ մասնավոր մարդու, ինչպես նաև ընդհանուր առմամբ մասնավոր տնտեսության համար, ճիշտ է հետևյալ նախադասությունը. «Եթե որևէ մեկին փող է պետք, նա պետք է այդ փողը տոկոսով փոխառի նրանցից, ովքեր ավելի շատ փող ունեն, քան իրենք կարող են օգտագործել»:

Բայց մենք իսկապես պետք է խուսափենք ազգային ֆինանսական տնտեսության հարցերին պատասխանել մասնավոր կապիտալիստական տեսանկյունից, այլ պետականորեն: Այսինքն՝ իսկապես մեծ դժբախտություն կլինի, եթե այս մասնավոր տնտեսական մտածողությունը պարզապես անվերապահորեն փոխանցվի ազգային տնտեսությանը:

Պետությունն իր իշխանության գործիքներով, իր ինքնիշխան իշխանությամբ, իսկապես չի կարելի նույնացնել որևէ պատահական մասնավոր մարդու հետ: Պետությունն ունի երեք հզոր հնարավորություն, որոնց միջոցով, իր ինքնիշխանության ուժով, կարող է բավարարել իր խնդիրների կատարման կարիքը: Դրանք են՝ ծառայողական ինքնիշխանությունը, դրամական ինքնիշխանությունը և ֆինանսական ինքնիշխանությունը:

Ծառայողական ինքնիշխանություն ասելով պետք է հասկանալ պետության ինքնիշխան իրավունքը՝ իր քաղաքացիներին անվճար ծառայությունների համար կանչելու: Պետության այս ինքնիշխանությունը անհատի նկատմամբ իր ամենաուժեղ դրսևորմամբ դրսևորվում է պարտադիր զինվորական ծառայության և նույնիսկ ավելի շատ՝ ռազմական ծառայության մեջ: Պատերազմի ժամանակ պետության կողմից իր քաղաքացիներից պահանջվող պահանջների առջև կանգնած՝ բոլոր անձնական նկատառումները պետք է նահանջեն: Ընտանիքը, մասնագիտությունը, բիզնեսը և եկամուտը՝ ամեն ինչ պետք է լռի, երբ պետությունը իր որդիներին դրոշի մոտ է կանչում: Բայց պետությունը կարող է իր քաղաքացիներին կանչել ոչ միայն ռազմական ծառայության, այլև մեծ տնտեսական ձեռնարկումների, մենք հիշում ենք օժանդակ ծառայության մասին օրենքը, որը, սակայն, ցավոք, ի տարբերություն զինվորական ծառայության, ապահովում էր բարձր և անընդհատ աճող վարձատրություն մատուցված ծառայությունների համար, այնպես որ շուտով խորը ճեղք առաջացավ ռազմաճակատի զինվորների միջև, ովքեր ստիպված էին ամեն օր իրենց կյանքը զոհաբերել հայրենիքի համար՝ առանց վարձատրության, և նրանց միջև, ովքեր աշխատում էին հայրենիքում՝ պաշտպանված ռազմաճակատի ետևում, բարձր աշխատավարձով: Հենց անցումով կարելի է հիշել նաև այլ ազգերի ուժեղ ելույթները, որոնք հիմնված էին ծառայողական պարտականությունների վրա. մենք հիշում ենք Չինական պատի կառուցումը, մեր միջնադարյան քաղաքների շրջանցումը: Հետևաբար, գործնականում դա լիովին կլիներ պետության ինքնիշխանության շրջանակներում

72 Էդուարդ Դավիդը (1863-1930) 1919 թվականի հունիսից հոկտեմբեր ամիսներին ծառայել է որպես Վայմարյան Հանրապետության ներքին գործերի նախարար:

Machine Translated by Google

վերակենդանացնել և ընդլայնել հին ձեռքի և թիմային ծառայությունը73 և այս կերպ լուծել նրանց հետ խոշոր տնտեսական խնդիրներ՝ առկա ուժերից ազատվելու համար:

Պետության դրամական ինքնիշխանությունը իշխանության երկրորդ աղբյուրն է, որից պետությունը կարող է անմիջականորեն հոգալ իր դրամական պահանջարկը: Ոչ ոք չի վիճարկում պետության իրավունքը՝ մետաղադրամներ հատելու կամ գանձապետական թղթադրամներ թողարկելու, ավելին՝ դրանից այն կողմ պետությունը, իր ինքնիշխանության շնորհիվ, փող է արտադրել բոլոր հնարավոր աղբյուրներից՝ պղնձից, նիկելից, երկաթից, ճենապակուց, ալյումինից և, ամենից առաջ, թղթից: Պարզապես պետք է հիշել այն ժամանակը, երբ մեր Ռայխի կառավարությունը արդարացված էր համարում օրական 100,000,000,000,000 մարկ և ավելի ու ավելի շատ նոր թղթային փող թողարկելը: Մենք այստեղ ավելի մանրամասն չենք անդրադառնա այն հարցին, թե արդյոք դա ճիշտ և ընդունելի էր, այստեղ պետք է միայն նշենք, որ պետությունը իրականում կարող է հոգալ իր կարիքը իր դրամական ինքնիշխանության շնորհիվ, և որ այն ստիպված չէ «տոկոսով փող վերցնել իր այն քաղաքացիներից, ովքեր ավելի շատ գումար ունեն, քան իրենք կարող են օգտագործել»:

Պետության ֆինանսական կամ հարկային ինքնիշխանությունը նույնպես չի կարող վիճարկվել որևէ մեկի կողմից, և նա, ով վիճարկում է սա և ձգտում է այն իրականացնել գործնականում որպես անհատ, կկարողանա զգալ պետության իշխանությունը՝ դատական կատարածուի տեսքով: Պետության ֆինանսական կամ հարկային ինքնիշխանությունը , այսինքն՝ պետության իրավունքը՝ իր քաղաքացիներին ֆինանսական ծառայություններ մատուցելու, նույնքան ակնհայտ է և նույնքան հին, որքան պետական կառույցները: Այս ձևը նաև ամենաբնականն ու առողջն է, չնայած որ այս ոլորտում մեր ժամանակներին վերապահվել է հարկման բանական զգացողությունը լիակատար անհեթեթության վերածելը և հարկային համակարգը ժողովրդի լիակատար թալանի միջոց դարձնելը՝ հօգուտ վերազգային ֆինանսական տերությունների: Նույնիսկ այստեղ հարկերի թույլատրելիության հարցը մեզ այլևս չպետք է զբաղեցնի, այլ միայն այն փաստը, որ պետությունը շատ լավ կարողանում է իր դրամական պահանջարկը ծածկել հարկերի միջոցով, այսպիսով, կրկին, այնպիսի ճանապարհով, որը բաց չէ մասնավոր տնտեսության համար, բայց որը բացարձակապես վերացնում է պետությանը իր դրամական պահանջարկը կապիտալիստներին տոկոսագումար վճարելու պարտավորության ընդունման միջոցով ապահովելու անհրաժեշտությունը:

Անշուշտ, պետությունը, ինչպես յուրաքանչյուր մասնավոր անձ, բնականաբար ունի իր կարիքները հոգալու հետագա հնարավորություն՝ պարտքեր կուտակելով: Սակայն մասնավոր մարդու համար սա արդեն երկսայրի սուր է. պետության համար, սակայն, դա, պարզ և լավ գերմաներենով արտահայտվելու դեպքում, ամենահիմար բանն է, որ այն կարող է անել ընդհանրապես: Բայց դա ոչ միայն ամենահիմար բանն է, այլև բացահայտ հանցագործություն՝ պետության՝ որպես ընդհանուր շահերի պաշտպանի առաքելության նկատմամբ:

Պետությունների վարկային տնտեսությունը գործնականում ավերել է նահանգները և հանձնել դրանք միջազգային ֆինանսների ձեռքը, այն ազգերի հարստությունը հանձնել է ֆինանսական տերություններին, և այսօր պետական վարկերը այն սարսափելի տզրուկն են, որից ազգերը չեն կարողանում ազատվել, և որի միջոցով նրանք անօգնականորեն կփլուզվեն, եթե մենք վճռականորեն չվերացնենք այս ուրվականը՝ կոտրելով տոկոսային ստրկությունը:

Այսպես մենք գտնվում ենք ազգային ֆինանսական քաղաքականության ոլորտում, այսինքն՝ մի ոլորտում, որտեղ սովորական գերմանացին իրեն ընդհանրապես տանը չի զգում: Ի՞նչ անել հիմա այսքան շատ և մեծ թվերի հետ: Սովորական պետական քաղաքացին, ընդհանուր առմամբ, չի կարդում բյուջետային քննարկումներ և այնքան կրոնական հարգանք ունի ֆինանսական արվեստի գաղտնի ուղիների և մոլորեցնող ուղիների նկատմամբ, որ ամենաշատը կցանկանար լիովին խուսափել դրանցից: Անգիտակցականում սա, անշուշտ, կապված է նաև այն փաստի հետ, որ յուրաքանչյուր անհատ իր մեջ կրում է պետության հարկային ինքնիշխանության նկատմամբ այդքան թույլ զգացողություն, և ոչ ոք չի ցանկանում, որ իրեն հիշեցնեն թվերը: Միայն այն ժամանակ, երբ հարկային փաստաթղթերը թռչում են նրա տուն, ժամանակակից մարդը նշում է, որ այս բաները իրականում նրան շատ են վերաբերում, և որ նա միշտ ամեն տեսակի կեղծ ազգային ֆինանսական քաղաքականության զոհն է:

73 Միջնադարում գյուղացիներից իրենց տերերի կողմից պահանջվող գյուղատնտեսական ծառայությունները, թե՛ ձեռքով, թե՛ կենդանիների հետ աշխատելով:

Machine Translated by Google

Այժմ չափազանց ուշագրավ է, որ ազգային ֆինանսական քաղաքականության հարցերը, ըստ էության, այնքան էլ անթափանցիկ և խորհրդավոր չեն, որքան թվում են առաջին հայացքից, ընդհակառակը, դրանք ըստ էության այնքան հստակ և պարզ են, որ կարող են ընկալվել յուրաքանչյուր միջին ըմբռնման կողմից, գոնե ընդհանուր առմամբ:

Հետևաբար, սահմանադրական մեծ բացատրությունների կարիք չկա, որ պետությունը շատ լավ տիրապետում է նկարագրված հնարավորություններին՝ ծածկելու իր դրամական պահանջարկը, քանի որ բոլորը գիտեն և իրենց կյանքում զգացել են, թե ինչ է պետության ծառայողական ինքնիշխանության բնույթը, և բոլորը ամեն օր իրենց ձեռքում են ստանում պետության կողմից թողարկված թղթադրամները, և ոչ ոք չի խուսափում հարկից: Հետևաբար, աշխարհում ամենաբնական բանը կլիներ, եթե պետությունը ծածկեր իր դրամական պահանջարկը բացառապես այս երեք եղանակներով:

Սակայն մասնավոր մարդու համար այս երեք ճանապարհները բաց չեն, քանի որ նա ո՛չ կարող է հաջողությամբ աշխատանքի կամ հարկային ծառայության կանչել իր հարևանին, ո՛չ էլ կարող է ապահով լինել, եթե փորձի ինքնուրույն փող տպել և շրջանառության մեջ դնել: Նրա համար իսկապես կա միայն տոկոսով պարտք վերցնելու ճանապարհը, եթե նա արդեն իսկ անվերապահորեն կարծում է, որ կարող է երջանիկ լինել միայն ուրիշների փողերով և չի կարող խուսափել պարտքեր կուտակելուց:

Բայց այն, որ պետությունն ընդհանուր առմամբ ճիշտ է համարում տոկոսային վարկեր ընդունելու միակ միջոցը՝ այսինքն՝ պարտքեր, երբ նրան փող է պետք և այսօր իր մյուս ինքնիշխան իրավունքները կիրառում է միայն գաղտնի կերպով՝ ժողովրդից կուտակված պարտքերը գանձելու համար, սրանք այն պայմաններն են, որոնց համար ապարդյուն է ողջամիտ բացատրություն փնտրելը: Իրոք, դրա համար ողջամիտ բացատրություն չկա, միայն այն փաստը, որ մեր ամբողջ միտքը, նույնիսկ ազգային ֆինանսաքաղաքական հարցերում, ուղղորդվում կամ աղավաղվում է մասնավոր կապիտալիստական եղանակով: Հասարակական կարծիքի նման ընդհանուր աղտոտվածության պայմաններում պետության վարկային քաղաքականության այսպիսի թվացյալ տրամաբանական բացատրությունները, ինչպես ես նշել եմ, խաղում են մեծ, իսկապես կարևորագույն դեր:

Հրեան ապացուցել է, որ ինքն է հոգեբուժության վարպետ նույնիսկ այս հարցերում: Նման դեպքերում միշտ շատ դժվար է միանգամից չխոսել պատասխանատու պետական գործիչների ուղղակի կոռուպցիայի մասին, ենթադրությունը ակնհայտ է, և այնուամենայնիվ, դեպքերի մեծ մասում կոռուպցիա չի եղել, այլ միայն անորոշություն է եղել ֆինանսական և վարկային համակարգի հարցերում, կարճատեսություն և ինքնագոհություն, որոնք հանգեցրել են այն փաստին, որ պետական ֆինանսական վարչակազմերը դանդաղ, բայց հաստատուն կերպով ընկել են վարկային զառանցանքի մեջ, որից մինչ օրս ելք չեն տեսնում:

Հանգամանքների այս զարգացմանը շատ էականորեն նպաստել է այն փաստը, որ սկզբում խոշոր հասարակական աշխատանքների, ինչպիսիք են երկաթուղի շինարարությունը և այլն, ֆինանսավորումը, որոնք խոստանում էին եկամուտ բերել վարկերի միջոցով, ֆինանսավորումը համարվում էր անվնաս: Որոշումը կայացվել է հետևյալ կերպ. երկաթուղիների կամ ջրային ուղիների եկամուտներից տոկոսները կարող են անմիջապես մարվել, այդ դեպքում մենք իսկապես վերահսկողության տակ ենք պահում գնագոյացումը: Իր սեփական ռեսուրսներով պետությունը չի կարող մեկ հարվածով իր գանձարանից հանել նման խոշոր աշխատանքներ, ուստի այն բարեբախտաբար ընդունում է բանկերի առաջարկվող վարկային օգնությունը: Սա կառավարությանը ազատում է նահանգային խորհրդարանում նոր հարկեր հաստատելու դժվարությունից, պետության իրացվելի միջոցները չեն պահանջվում, և երկաթուղիները կարող են հեշտությամբ վճարել տոկոսները ավելցուկներից: Վարկային կապիտալի գայթակղիչ արվեստը, որն ինքնին ոչինչ չի կարող անել փողի հետ, եթե չգտնի որևէ մեկին, ով կխլի այն իրենից և լրացուցիչ տոկոս կվճարի, հաջողվել է սևը սպիտակի վերածել և պետությունն ինքնին դարձնել մասնավոր կապիտալի տոկոսների հավաքագրող:

Սակայն իր պատասխանատվությունը գիտակցող կառավարության կամ խորհրդարանի կողմից նույնիսկ ամենապարզ տնտեսական մտորումները պետք է հանգեցնեին հետևյալին. եթե երկաթուղիները կառուցվում են արտասահմանյան փողերով և պետք է տարեցտարի վճարվեն ընդամենը 5% տոկոսադրույքով՝ դրա հետ կապված ամեն ինչով, ապա 20 տարի անց ամբողջ գումարը պետք է վերադարձվի մեկ անգամ, 40 տարի անց:

Machine Translated by Google

Երկու տարի է անցել, և նույն պարտքը մնում է չվճարված: Այս արտակարգ գումարները, որոնք բազմիցս գերազանցում են սկզբնական ներդրումային ծախսերը, իսկապես պետք է կրկին անուղղակիորեն հավաքագրվեն ժողովրդից, ամբողջ բնակչությունից, որը պետք է վճարի երկաթուղային տրանսպորտի սակագները, որոնք բարձրացվում են հենց այդ տոկոսագումարների համաձայն: Երկաթուղային մեծ տուրքի մասին ժողովրդին միանվագ հայտարարությունը ավելի լավ է, կամ կլիներ: Այդ դեպքում այս տուրքերը, իհարկե, մի քանի տարի բավականին ճնշող կլինեին, բայց նաև ոչ շատ ավելի երկար, քանի որ տրանսպորտային ծախսերը և երկաթուղիները շատ շուտով կդառնային պետության իսկապես պարտքերից զերծ ակտիվ, որը հետագայում կապահովեր նրա տարեկան մեծ եկամուտները: Բայց հին պատմություն է, որ մեկը նախընտրում է շան պոչը կտոր-կտոր կտրել, քանի որ կարծում է, որ դա շատ ավելի քիչ ցավոտ կլինի նրա համար: Բնականաբար, հակառակն է ճիշտ: Նման ազգային ձեռնարկության ներդրումային ծախսերը իսկապես պետք է վճարի բնակչությունը, բայց եթե դրանք կառուցվում են վարկերի միջոցով, ապա անխուսափելիորեն մտնում են նաև տոկոսներ, որոնք տարիների ընթացքում բազմիցս գերազանցում են պարտքը: Հետևաբար, նման հասարակական աշխատանքները վարկերի միջոցով ֆինանսավորելը մաքուր ֆինանսական հիմարություն է: Արդեն այստեղ կարող ենք մատնանշել այն, ինչը կփրկի պետությանը վարկային խելագարությունից. ոչ ոք չի կարող արգելել պետությանը, օրինակ՝ նման արտադրական ձեռնարկությունների համար, թողարկել վարկային նոտաներ, պետական գանձարանի վարկային նոտաներ և վճարել դրանցով կատարված աշխատանքների համար: Պետության կողմից փողի նման ստեղծումը այն դեպքերում, երբ գնաճի մասին խոսք լինել չի կարող, քանի որ նոր ժետոնների համար նույնպես նոր արժեք կա, միանգամից կլուծի բոլոր դժվարությունները և ընդմիշտ կազատի պետությանը և ժողովրդին մասնավոր կապիտալի նկատմամբ տոկոսային պարտքից:

Այս խնդրին ավելի մանրամասն կանդրադառնանք մեկ այլ տեղում: Հմուտ ֆինանսական վարչակազմը պետք է կարողանա այնպես կազմակերպել, որ նման խոշոր աշխատանքները կատարվեն հատուկ հարկերից՝ պետության այլ եկամուտների աղբյուրների օգտագործմամբ և միայն նոր պարտատոմսերի մասնակի թողարկմամբ: Այս հնարավորությունը, իհարկե, զգալի չափով կառաջանար միայն այն դեպքում, եթե պետական մյուս բոլոր ծախսերը, մասնավորապես այսպես կոչված անարդյունավետները՝ կառավարման, արդարադատության, կրթության և այլնի համար, կարողանային ծածկվել պետության առևտրային ձեռնարկությունների ավելցուկներից:

Հաշվի առնելով երկաթուղիների, փոստի և այլնի ներկայիս խելահեղ դեֆիցիտային տնտեսությունը՝ սա կարող է հնչել որպես իրոնիա, բայց մենք այդքան էլ հեռու չէինք նման հնարավորություններից, ինչպես ես արդեն ցույց տվեցի 1919 թվականին « Süddeutsche Monatshefte » (փետրվար) թերթում իմ առաջին հրապարակման մեջ՝ «Հիմա ի՞նչ» վերնագրով, «Ռադիկալ միջոցները»: Միայն պետության տոկոսային պարտավորությունն էր մեզ բաժանում մասնավոր կապիտալի նկատմամբ ազգային ֆինանսական տնտեսության այս իդեալական վիճակից: Այդ ժամանակ արդեն գործող մոլորությունը, որ պետությունը, երբ փողի կարիք ունի, պարզապես պետք է փողը մղի իր մեջ տոկոսով, խանգարել է դրան:

Ակնհայտ է, և բոլորը պետք է կարողանային հետևել իմ բացատրություններին, որ պետությունը ոչ մի կերպ չի ուղղորդվում դեպի օտարերկրյա փող, հետևաբար՝ դեպի պարտքեր կուտակելը, երբ ցանկանում է ինչ-որ բան ձեռնարկել, որ այն, օրինակ, կարող է պահանջել աշխատանքային և թիմային ծառայություն, և որ վերջապես, անկասկած, արդարացված կլինի նման նպատակների համար պետական գանձապետարանի վարկային նոտաներ թողարկել՝ այդ աշխատանքները նրանց հետ իրականացնելու համար՝ առանց ժողովրդի վրա բեռ դնելու: Նման ընթացակարգը կունենար հսկայական առավելություն՝ սկզբից ազատելով նման աշխատանքները ցանկացած տոկոսային և վճարային պարտավորությունից. աշխատանքները անմիջապես կդառնային ազատ և պարտքերից զերծ պետական սեփականություն: Աշխատանքների եկամուտներից թողարկված պետական գանձապետարանի վաուչերները կարող էին իրոք կարճ ժամանակում հետ վերադարձվել և ոչնչացվել. նման աշխատանքների արդյունքները կամ բեռնափոխադրումների և ուղևորափոխադրումների գները կարող էին բավականին զգալիորեն նվազել: Այսպիսով, ընդհանուր առմամբ, ամենամեծ ծառայությունները կարող էին մատուցվել ամբողջ ազգային տնտեսությանը, պետությունը կարող էր ստանալ բավականին նշանակալի եկամտի աղբյուրներ, որոնք առավելագույն օգուտ կբերեին ամբողջ ազգային համայնքին և նաև պետությունն ինքնին բավականին անկախ կդարձնեին բարձր ֆինան

Machine Translated by Google

այսպես: Քանի որ պետությունն է ֆինանսական համակարգի տերը, այլ ոչ թե բարձր ֆինանսները, այսինքն՝ այդպես կլինի նաև ապագայի ազգային-սոցիալիստական պետությունում:

Իրականում, բանկերին հաջողվել է կանխել այնպիսի ակնհայտ և ինքնին ակնհայտ մտածողության գործընթացներ, որոնք, մեկ անգամ արտահայտվելուց հետո, այլևս հակասության ենթակա չեն, ինչպես նաև վերը նշված նախադասությամբ շփոթեցնել պետությունն ու տնտեսությունը և կապել դրանք կապիտալի տոկոսային ստրկության մեջ:

Գիտեմ, որ չնայած այս բաներն այժմ պարզ են, այնուամենայնիվ, իմ ընթերցողներից շատերը չեն վստահում նրանց առողջ մարդկային ըմբռնմանը և պարզապես չեն ցանկանում հավատալ, թե ինչպես կարող էր նման աբսուրդ հնարավոր լինել և նախընտրում են ենթադրել. «Դա չի կարող ճիշտ լինել, մեր պետական գործիչները չեն կարող այդքան հիմար լինել, բայց ես պարզապես չեմ կարող դատել սա»: Ֆինանսաքաղաքական հարցերում պետական այդպիսի ակնհայտ անկարողության վերաբերյալ դատողության բացակայության այս խոստովանությունը կրկնակի հակասում է պետական միջոցառումների վերաբերյալ այլապես պատրաստի մեղադրանքներ գտնելուն և բողոքելուն, ինչպես նաև այն փաստին, որ խոսքը վերաբերում է այնպիսի հարցերի, որոնք ամենից շատ են ազդում յուրաքանչյուր անհատի դրամապան

Այս մարդկանց ես կցանկանայի քննարկման համար թողնել մեկ այլ տեսակետ, որը հետևյալն է.
կապված էր նահանգային կամ Ռեյխի խորհրդարանի միջոցով վարկի հաստատման մեթոդի հետ:

Այդպիսի խոշոր պետական խնդիրները իսկապես մանրակրկիտ քննարկվում են խորհրդարաններում: Երկար քննարկումներից հետո վարկերը վերջապես «հաստատվում են»: Միջին պետական քաղաքացին այժմ կարծում է, որ այժմ ամեն ինչ կարգին է, և որ պետությունը, որն իսկապես այդքան հարուստ և հզոր մարդ է, արդեն ունի հաստատված միլիոնները: Բավականին խելացի մարդիկ, թերևս, դեռ կքորեն ականջի ետևը և կասեն իրենց. «Դա նշանակում է կրկին նոր հարկեր»: Բայց կարծում եմ, որ կարող եմ համարձակորեն պնդել, որ բացի նախաձեռնողներից, որոնց պետք չէ պատկանել ո՛չ ներկայացուցիչները, ո՛չ էլ նախարարները, իրականում, գուցե միայն մեկը կհասկանա այն փաստը, որ
– , նահանգային կամ ռեյխյան խորհրդարանում այս խոշոր վարկի հաստատումը ոչինչ չի նշանակում, բացի այս «վարկը» իրեն տոկոսով այլ կերպ տրամադրելու թույլտվությունից: Այսպիսով, այս «վարկի հաստատումը խորհրդարանի միջոցով» միայն շահագրգիռ նախարարին է լիազորում այս վարկը տոկոսով ստանալ խոշոր բանկերից: Այսպիսով, «վարկի հաստատումը խորհրդարանի միջոցով» բնականաբար դառնում է ֆարս, կատակերգություն, քանի որ ամբողջ բնակչությունը, որը, վերջին հաշվով, պետք է վճարի կապիտալի և տոկոսների համար, ի վիճակի չէր նաև իրականում տրամադրել «վարկը», ոչ, այն նախ պետք է ստեղծվի խոշոր վարկային կապիտալով:

Միակ տրամաբանական և բնական բանը կլիներ այն, որ խորհրդարանի կողմից վարկի հաստատման դեպքում, միաժամանակ և ավտոմատ կերպով հաստատվեր նաև այն, որ պետական բանկը նույնպես կվճարեր կամ կհաստատեր հաստատված գումարները՝ հիմնվելով կատարող մարմինների կողմից շահագրգիռ ձեռնարկատերերին տրված վճարման հանձնարարականների վրա:

Վարկերը հաստատվում են, անհրաժեշտ արժույթի համար պետք է ինչ-որ բան անել, հետևաբար, անիմաստ է, եթե՝ ինչպես հիմա ընդունված է, նախ վարկը դուրս գրվի, ապա կապիտալիստները որոշ չափով երկրորդ անգամ տրամադրեն արդարացիորեն «հաստատված» վարկերը:

Այժմ կարելի է պնդել, որ պետությունից ավելցուկային գումարը դուրս է բերվում հենց այս կերպ, և որ դա պետք է բարենպաստ ազդեցություն ունենա երկրի ընդհանուր ֆինանսական վիճակի վրա, որ այսպիսով նման վարկային կառավարումը կգործի գնաճը նվազեցնող ձևով: Սակայն, բնականաբար, դա այդպես չէ, և նույնիսկ այնպիսի պատճառներով, որոնք չի կարող վիճարկվել որևէ բանկային մասնագետի կողմից: Կարելի է ընդունել, որ նման փոխանցումների և նման վարկերի վճարումների բավականին փոքր մասը կատարվում է կանխիկով, այստեղ խոսքը փոքր խնայողների շրջանակի մասին է, ովքեր նման փոխանցումներով են բանկ հասնում, ովքեր խնայել են մի քանի հարյուր կամ հազար մարկ, որոնք այժմ կցանկանային ներդնել տոկոսային վկայականի մեջ, այնպիսի կախարդական թղթի մեջ, որից ամեն տարի անհրաժեշտ է կտրել միայն մեկ կտոր՝ որոշակի գումար ստանալու համար, առանց վկայականի արժեքը նվազեցնելու: Սակայն այս կերպ բանկ մտնող գումարները բավականին...

Machine Translated by Google

աննշան: Բացի այդ, բանկերը, որտեղ նման գումարներ են պահվում, իրենց մասով այդ կանխիկ գումարները ընդհանրապես չեն փոխանցում պետական գանձարան, այլ նման մուրհակային գումարների փոխանցումը կատարվում է բացառապես փոխանցման կամ քլիրինգի միջոցով:

Սակայն նման վարկերի բոլոր խոշոր վարկային փոխանցումները կապիտալիստների կողմից իրականացվում են արդեն սկզբից՝ իրենց բանկերում, առանց կանխիկի փոխանցման կամ բանկային գործարքների միջոցով:
և այլն

Հետևաբար, իրականում պետության ձեռքը կանխիկ գումար չի ընկնում, և եթե այն ստանում է այդպիսի գումար, ապա այն պետք է անմիջապես տրամադրի այն իր աշխատանքների կատարման համար: Հետևաբար, այս ենթադրյալ առավելությունը գոյություն չունի: Ընդհակառակը, հետևյալն է. պետությունը, ինչպես գիտենք, փոխառված գումարների դիմաց թողարկում է այսպես կոչված արժեթղթերի վկայականներ կամ պարտատոմսեր: Պետության այս պարտատոմսերը նուրբ կամ ոչ այնքան նուրբ տպագրված թղթեր են, որոնք պարունակում են պարտքային գործիք, որն օժտված է ստացված գումարների համար բոլոր պետական երաշխիքներով, և, բացի այդ, տոկոսների վճարման ամսաթվերի անհրաժեշտ սահմանումներով, և իրենց սեփական կտրոնների թերթիկներում՝ կտրոններով, որոնց հիման վրա պետությունը պարտավորվում է վճարել եռամսյակային, կիսամյակային կամ տարեկան տոկոսներ կտրոնների թերթիկում նշված գումարների հա
Բացի այդ, այս կտրոնի թերթիկին ավելացվում է ևս մեկ, այսպես կոչված, երկարաձգման վկայական (ճանկ), որը սեփականատիրոջը իրավունք է տալիս ստանալ նոր կտրոնի թերթիկ, եթե առաջինի ժամկետը լրացել է որոշակի թվով տարիներ անց:

Այժմ, պետության կողմից տրված նման անվտանգության վկայականը, որի համար պետությունը պատասխանատու է իր ողջ հարստությամբ կապիտալի և տոկոսների համար, անկասկած նշանակում է սեփականատիրոջ ձեռքում գնողունակություն: Նման պետական վկայականների սեփականատերը կարող է իր համար ինչ-որ բան գնել այդ վկայականներով ցանկացած պահի, անկախ նրանից, թե նա այդ վկայականները տրամադրում է անմիջապես որպես վճարում, թե նախ վաճառում է այդ վկայականները ֆոնդային բորսայում կամ իր բանկիրում, ապա կանխիկ վճարում ստացված գո

Այժմ կասկած չկա, որ պետության կողմից նոր անվտանգության վկայականների թողարկումը նշանակում է լրացուցիչ գնողունակության ստեղծում ՝ ճիշտ է դա, թե արդարացված՝ այս պահին մեզ այստեղ չի հետաքրքրում, նույնը կպատահեր, եթե, օրինակ, պետությունը տպեր նոր թղթադրամներ: Տարբերությունը կլիներ այն փաստը, որ մի դեպքում թողարկվում են անվտանգության վկայականներ, որոնք պետությանը, պարտքից բացի, ծանրաբեռնում են նաև երկարատև տոկոսային պարտավորություն, մինչդեռ թղթադրամների նոր թողարկման դեպքում տոկոսային պարտավորությունը ընդհանրապես հաշվի չի առնվում: Հետևաբար, մենք արդեն տեսնում ենք, որ վերջին ձևը, ամեն դեպքում, ավելի բարենպաստ կլինի պետության և ժողովրդի համար:

Սակայն հիմա, եթե մենք շարունակենք հետևել նման ֆինանսավորումների մեթոդին, պարզվում է, որ խոշոր պետական աշխատանքների ուղղակի ֆինանսավորումը՝ վարկային ուղուց խուսափելով, բացահայտում է հետագա հսկայական առավելություններ:

Մենք տեսանք, որ պետական աշխատանքների ֆինանսավորման ներկայումս ընդունված ձևը հանգեցնում է լրացուցիչ գնողունակության ստեղծմանը, որը դրսևորվում է նոր ապահովագրական վկայականների տրամադրմամբ: Այս դեպքում, բնականաբար, նոր վարկի բոլոր գումարները կտրամադրվեն և պետք է տրամադրվեն միանգամից, նույնիսկ եթե նոր կառուցվելիք երկաթուղիները, ջրային ուղիները և այլն գտնվում են միայն շինարարության փուլում և դեռևս չեն ներկայացնում որևէ իրական արժեք, որը արժանի է հիշատակման:

Եթե անցնենք նման խոշոր պետական աշխատանքների ֆինանսավորմանը իմ առաջարկած ձևով, ապա վարկի հսկայական գովազդային ծախսերը նախ կանհետանան: Կարելի է հիշել, թե որքան հսկայական գումարներ են կուլ տալիս միայն թերթերում հայտարարված մրցույթները: Ավելին, բանկերին և այլ վարկային կազմակերպություններին սկզբից տրամադրվող տոկոսները կանհետանան: Նույնիսկ դրանք, կրկին, միլիոններ են: Ավելին, վարկերը սովորաբար տրամադրվում են անվանական արժեքով, այլ կերպ ասած՝ 1000 մարկանոց պարտատոմսի համար այդ վկայականների գնորդը պետք է վճարի ընդամենը 970 մարկ ավելի կամ պակաս, և այնուամենայնիվ, նա ստանում է ամբողջ գումարը՝ տոկոսներով: Նույնիսկ սրանք վնասներ են, որոնք սկզբից...

Machine Translated by Google

դառնալ բեռ պետության կամ ձեռնարկության համար և կապիտալիստի օգտին: Իրոք, նման վարկերը, ինչպես ասում են ֆոնդային բորսայի արտահայտություններում, հակված են «զարդարել» այլ գրավչություններով՝ հեռանկարում առաջարկելով հատուկ լրացուցիչ արտոնություններ, որոնք կարող են նույնիսկ ներառել հարկային արտոնություն: Այստեղ ես հիշում եմ հանքարդյունաբերական վարկը, որը ցուցադրում էր նման գրավչություններից ամենահիասքանչը, որին երբևէ խոնարհվել է որևէ պետություն: Վիճակախաղի և խաղամոլության դևը դրվել էր վարկային գովազդի ծառայության մեջ, քանի որ խոստանում էին վճարել միլիոնավոր շահումներ 1000 մարկանոց պարտատոմսերի մեծ քանակով. բացի այդ, անցկացվում էին այսպես կոչված բոնուսային վճարումներ, և ավելին՝ հայտարարվում էր 5% տոկոսադրույք, որը, սակայն, ապահովագրված էր կետերով, և, բացի այդ, մի շարք հարկերի դեպքում խնայողական վարկը ազատված էր բոլոր հարկերից: Որտեղ էլ որ ցանկանայինք ստանալ հսկայական գումարներ՝ այս պարգևավճարներն ու արտոնությունները վճարելու համար, այս առասպելական վիճակախաղի շահումները, ոչ ոք չէր մտածում, չնայած յուրաքանչյուր լուրջ և խորաթափանց մարդու համար պարզ պետք է լիներ, որ այս բոլոր գումարները կրկին պետք է հանվեին ժողովրդի գրպանից: Քանզի ստացված գումարները անմիջապես օգտագործվեցին ամենաանհետաձգելի ծախսերի համար: Սրանք բոլորը ֆինանսաքաղաքական հանցագործություններ են ժողովրդի դեմ, որոնցում միայն զարմանալ կարելի է այն անամոթության վրա, որով դրանք բեմադրվում են:

Հետևաբար, եթե ընդհանրապես չընտրենք վարկային ուղին, այլ ուղղակիորեն ընտրենք ուղղակի փող ստեղծելու ուղին, ապա պետական բյուջեի այս բոլոր ծանր և անարդար բեռը կվերացվի. նույնիսկ անհրաժեշտ չի լինի անհրաժեշտ գումարները միանգամից հավաքել նոր թղթադրամով , բայց դա կարող է տեղի ունենալ բավականին դանդաղ, կախված նոր աշխատանքների ընթացքից: Սա կունենա լրացուցիչ հսկայական առավելություն, որ չի կարող խոսք լինել չծածկված փողի թողարկման մասին, քանի որ նոր փողը կտրամադրվի միայն այն ժամանակ, երբ աշխատանքների մեկ այլ զգալի մասն ավարտվի: Այստեղ մենք պետք է գործ ունենանք իրական արժեքներով լիովին ծածկված փողի հետ, այսինքն՝ կայուն փողի հետ, որը համապատասխանում է կատարված աշխատանքի այդքան շատ ժամերին:

Սակայն նույնիսկ շինարարության համար նոր փողի հաջորդական թողարկման այս ձևը, որն արդեն իսկ շատ ավելի բարենպաստ է թվում, ոչ մի կերպ վերջնական քայլը չէ: Քանի որ ամենևին էլ անհրաժեշտ չի լինի շրջանառության մեջ դնել նոր ստեղծված աշխատանքներին համարժեք գումար, քանի որ նոր թողարկված թղթադրամները իսկապես կրկին հոսում են պետական գանձարաններ. այդպիսով դրանք կարող են կրկին թողարկվել առանց նոր շարքեր շրջանառության մեջ դնելու անհրաժեշտության: Եվ հիմա եկեք մեկ քայլ առաջ գնանք, այսինքն՝ հայտարարենք սեփական նոր փողի թողարկման մասին նման հատուկ պետական
առաջադրանքները որպես ինքնին հիմնարարորեն անհրաժեշտ չեն համարում, նույնիսկ եթե մենք կարողանայինք շատ լավ բացատրել շինարարության համար սեփական միջոցների տրամադրման ֆինանսավորման գործընթացի թույլատրելիությունը և հատկապես պարզությունը և ցանկանայինք հետևել դրան որոշակի նպատակներով:

Վերջին քայլը նման պետական խնդիրների լիակատար անկանխիկ ֆինանսավորումն է : Ինչպես արդեն ցույց տվեցինք վերևում, սխալ է ենթադրել, որ պետությունը վարկի միջոցով կստանա կանխիկ գումար, որով կարող է վճարել երկաթուղու կամ էլեկտրակայանների շինարարության ձեռնարկատերերին և աշխատողներին: Այնուամենայնիվ, ձեռնարկատերերը ստիպված կլինեն շաբաթական իրենց բանկերից կանխիկ գումարներ ստանալ իրենց աշխատանքի վճարման համար անհրաժեշտ գումարները: Բանկերը, իրենց հերթին, պետք է կրկին ծածկեն իրենց գանձապետական պաշարների այս անսովոր մեծ պահանջները կենտրոնական բանկերից կամ Ռեյխսբանկից և այլն: Այժմ, նորմալ ժամանակներում, ամբողջ առկա իրացվելիությունն արդեն լիովին բավարար է ամբողջ աշխատուժի շաբաթական աշխատավարձի վճարման համար, և հիմնարար անտարբերության հարց է, եթե, օրինակ, ժամանակավորապես ավելի մեծ աշխատուժը կենտրոնացվի մեկ վայրում՝ Բավարիայի Վալխենզեի էլեկտրակայանի կառուցման գործում, քանի որ, եթե նրանք այնտեղ չաշխատեին, նույնիսկ այլ ձեռնարկություններում բաշխված լինելով՝ նրանք ստիպված կլինեին ակնկալել և ստանալ իրենց շաբաթական աշխատավարձը կամ գումար ստանալ գործազրկության ապահովագրության միջոցով: Սա նշանակում է, որ ամբողջ ազգային վճարման միջոցների ընդհանուր կարիքը հոգալը բավականին ընդհանուր պետական խնդիր է:

Machine Translated by Google

տնտեսություն, անկախ նրանից, թե մեկ վայրում ժամանակավորապես ավելի մեծ աշխատուժ է աշխատանքի ընդունվում խոշոր պետական աշխատանքների կատարման համար, թե ոչ:

Աշխատավարձի վճարման համար վճարման միջոցների տրամադրումը և ձեռնարկատերերին այլ անկանխիկ փոխանցումների իրականացումը վճարային գործարքների խնդիրներ են և բացարձակապես պատճառահետևանքային կապ չունեն վարկային իրավիճակի հետ:

Հետևաբար, ամենաակնհայտ և բնական բանը կլիներ, եթե ամբողջ բնակչության օրինական ներկայացուցչության միջոցով որևէ խոշոր պետական աշխատանքի վարկի հաստատման հետ մեկտեղ պարտավորվեր նաև լիազորություն, որ պետական բանկը կարողանա, այդ հաստատված վարկերի հիման վրա, կատարել անհրաժեշտ վճարումները: Ակնհայտ է, որ սովորական ձևով այդ վճարումները կատարվում են միայն այն դեպքում, երբ տարբեր պայմանագրային պետական մարմինները (գյուղատնտեսական վարչություններ, փողոցային և գետային ճարտարագիտական վարչություններ, երկաթուղային շինարարության բաժիններ, հատուկ նպատակներով հատուկ վարչություններ և այլն) ուսումնասիրել են ձեռնարկատերերի կողմից պահանջվող վճարման գումարները և, համաձայն կանոնակարգերի և պայմանագրի, թույլատրել են վճարումը:

Ամբողջ վարկային խաբեությունը, որը ներդրվում է, քանի որ դա ոչ այլ ինչ է, քան ազգին խաբելու ժամանակակից ձև, լիովին անօգուտ է և միայն վնասակար:

Machine Translated by Google

Ռեյխսբանկ կորպորացիան

Ռեյխսբանկը, ինչպես յուրաքանչյուր հավատահավատ պետական քաղաքացի կարող է կարծել, իրականում պետական բանկ չէ, այլ բաժնետիրական ընկերություն: Այսպիսով, Ռեյխսբանկը ոչ մի կերպ պետական հաստատություն չէ, նույնիսկ եթե պետությունը մինչև 1922 թվականի հունիսը, երբ այն լիովին «ինքնավարացավ» Անտանտի պահանջներով, ուներ որոշակի կարգավորող իրավունքներ: Նույնիսկ բանկի պաշտոնյաները նշանակվում և վարձատրվում էին Ռայխի կողմից, բայց խորհրդատվական խորհուրդը կազմված էր բացառապես խոշոր բանկերի աշխարհի և միջազգային հրեական համայնքի ներկայացուցիչներից՝ երկուսն էլ նույն մարդկանց շրջանակն են:

Առաջին խորհրդատվական խորհուրդը, որն արդեն հիմնադրվել էր 1873 թվականին, մոտ 15 անդամների շարքում գրանցել էր հետևյալ անունները՝ բարոն Ռոտշիլդ, Առևտրի գաղտնի խորհրդական Բլեյխրյոդեր, Առևտրի գաղտնի խորհրդական Մենդելսոն, Թեոդոր Պլաուտ, Առևտրի գաղտնի խորհրդական Օպենհայմեր, Առևտրի գաղտնի խորհրդական Վարշաուեր և Առևտրի գաղտնի խորհրդական Ցվիկեր, Առևտրի խորհրդական Շտերն, Առևտրի խորհրդական Գելպկե, ինչպես նաև տասնմեկ մաքրարյուն խոշոր հրեաներ և, որպես պարգև, ևս չորս պարոնայք գերմանական անուններով:

Դա կրկին խելացի շախմատային քայլ էր, որով Բիսմարկին խորհրդատու բանկիր Բլայխրյոդերը խորհուրդ տվեց հին ռեյխսսանցլերին, որ Ռեյխսբանկը չզարգանա որպես մաքուր պետական հաստատություն, քանի որ այդպիսով այն չէր կարողանա յուրացվել թշնամու կողմից պատերազմի դեպքում՝ միջազգային ճանաչում ունեցող մասնավոր սեփականության անվտանգության հիման վրա, մինչդեռ որպես մաքուր պետական բանկ այն անմիջապես բաց կլիներ թշնամու հարձակման համար:

Իրականում, խելացի հրեան, մյուս խոշոր ֆինանսիստների հետ միասին, բնականաբար, ցանկանում էր միայն իր իշխանության ոլորտը ներառել Ռայխի գլխավոր ֆինանսական ինստիտուտը: Պարոնայք հաջողության հասան նաև դրանում, և այդպիսով Ռայխը լիովին հրաժարվեց իր դրամական ինքնիշխանության ամենակարևոր ոլորտներից մեկից՝ թղթադրամներ թողարկելու իրավունքից:

Ռեյխսբանկն այսօր զբաղեցնում է բավականին առանձնահատուկ դիրք Գերմանական Ռայխի ֆինանսական համակարգում, մի դիրք, որի մասին նույնիսկ ամենաաննշան մարդիկ գիտեն նույնիսկ այսօր՝ պետության և ժողովրդի համար դրա սարսափելի հետևանքների վերաբերյալ:

Անհատական հետաքննության խնդիր պետք է լինի ճշգրիտ ուսումնասիրել, թե ինչպես են խոշոր բանկերը չարաշահել իրենց վճռորոշ ազդեցությունը Ռեյխսբանկի վրա՝ դրա հիմնադրումից ի վեր, իրենց եսասիրական նպատակներին հասնելու համար:

Քանի դեռ Բիսմարկը պաշտոնավարում էր, նրա պետական հայացքները և նրա նկատմամբ հարգանքը վերահսկողության տակ էին պահում ֆոնդային բորսայի բորենիներին: Ռեյխսբանկի ողջ պատմության ընթացքում միայն մեկ անգամ է Բիսմարկը օգտվել Ռեյխսբանկի օրենքով նախատեսված կանցլերի վետոյի իրավունքից, մասնավորապես՝ երբ արգելել է ռուսական բաժնետոմսերի ընդունումը: Այսօր Ռեյխսբանկը, ինչպես արդեն նշվեց սկզբում, միջազգային բանկիրների բարեկամական ճնշման ներքո, դարձել է լիովին անկախ: Այսպիսով, Ռեյխսբանկը այլևս հնարավորություն չունի վճռականորեն ազդելու բիզնեսի վարման վրա:

Ազգերի տոկոսային ստրկությունը նշանակում է բանկերի և ֆոնդային բորսայի գերիշխանություն: Տոկոսային ստրկությունից ազատվելը, անկասկած, ազգային սոցիալիզմի ամենամեծ խնդիրն է:

Այսօր պետության և տնտեսության մեջ տեղի ունեցող ամեն ինչ վերածվում է խոշոր կապիտալի տոկոսների պահանջարկի արտադրողական աշխատանքի դիմաց: Եթե կառուցվում է երկաթուղի, դրանից ստացվում է վարկ, եթե պատերազմ է մղվում, դրանից ստացվում են պատերազմական վարկեր, եթե զարգանում են բնական պաշարներ կամ հիդրոէներգիա, դրանից ստացվում են հիդրոէներգետիկ վարկեր, եթե ընդլայնվում է գործարան, թողարկվում են նոր բաժնետոմսեր, եթե հիմնադրվում է նոր ձեռնարկություն, ընտրվում է տոկոսային կապիտալիստական ընկերության որևէ ձև, որը թույլ է տալիս աշխատանքն ու ռիսկը հոսել ձեռնարկատերերի մոտ, իսկ շահույթի առյուծի բաժինը՝ ֆինանսիստների մոտ: Եթե այն այլևս չի ընթանում վարկերի միջոցով, ապա շատ ավելի պարզ և...

Machine Translated by Google

Ընտրվում է փող տպելու լայնածավալ եղանակ, ինչպես 1923 թվականի գնաճի ժամանակ, որը նույնպես մեծ հետաքրքրություն է ներկայացնում խոշոր կապիտալի համար: Ինչպես սագայի Միդաս թագավորի դեպքում, որի համար ամեն ինչ, ինչին նա դիպչում էր, վերածվում էր ոսկու, այնպես էլ այսօր ամեն ինչ, ինչ տեղի է ունենում, վերածվում է տոկոսային արժեթղթերի:

Դժբախտաբար, համաշխարհային բանկիրները անիծյալ լավ ախորժակ ունեն, և արժեթղթերը իսկապես նրանց սիրելի ուտելիքն են, ինչը, ակնհայտորեն, նրանց համար հիանալի է: Մենք չենք կարող հույս դնել, որ նրանք քաղցած կմնան, ինչպես Միդաս թագավորը, որի համար, ինչպես հայտնի է, նույնիսկ բերանում եղած ուտելիքը ոսկու էր վերածվում: Ընդհակառակը, աշխատողներն առաջինը կքաղցեն, նախքան տոկոսային տերերը:

Նրանք նաև ընդհանրապես չեն մտածում հրաժարվելու կամ մեղմացնելու իրենց կանոնը, ուստի այս տոկոսային կանոնը պետք է խախտվի:

Հիմա մենք պետք է լուսավորենք երրորդ կողմը, որը կամբողջացնի և կամբողջացնի տոկոսային կապիտալիստական շահագործման պատկերը նույնիսկ ոչ մասնագետի համար, դա գնաճն է:

Machine Translated by Google

Ինֆլյացիա

Գնաճը մեր ֆինանսական քաղաքական թշվառության հստակ տեսանելի արտահայտությունն է: Գնաճ սարսափելի խստությամբ ազդում է բոլորի՝ բոլոր նրանց վրա, ովքեր պետք է վաստակեն իրենց ապրուստը:

Բայց որտեղի՞ց է գալիս գնաճը: Այս հարցին կարելի է լսել բազմաթիվ բացատրություններ, որոնք մասամբ վերցված են պատասխանողի նեղ տեսանկյունից, մասամբ՝ դեմագոգիկ կարգախոսների բառարանից, իսկ մասամբ՝ մատնանշում են իրական մասնակի պատճառները՝ առանց, սակայն, ճիշտ հասկանալու վերջնական մոտիվացնող պատճառը: Երբ լսում ենք գնաճի այս պատճառները տարբեր կողմերի կողմից, շուտով այլևս չի մնում ոչ մի հասարակական կարգ և ոչ մի մասնագիտություն, որը որևէ կողմի կողմից չի նշանակվի որպես գնաճի պատճառ:

Նրանց համար, ովքեր հետևել են տոկոսային ստրկության մասին գրքի բացատրություններին, պատասխանը դժվար չէ գտնել: Գնաճի սկզբնական մեղքը կրում է աշխատանքի տոկոսային պարտավորությունը կապիտալի նկատմամբ:

Տոկոս – հարկ – գնաճ, այսպես է ընթանում տրամաբանական շղթան, որը, սկսած Պետության կողմից տոկոսների աղետալի և անհեթեթ խոստումը հանգեցնում է այն հետևանքի, որ պետությունը պետք է ժողովրդից կորզի ընդունված տոկոսային պարտավորությունները հարկերի միջոցով. հարկերը, և նույնիսկ բոլոր տեսակի հարկերը՝ ուղղակի և անուղղակի, տուրքերը, ինչպես նաև ամենատհաճ անուղղակի հարկերը՝ չբացահայտված թղթադրամների թողարկման հարկերը, իրենց հետ քաշում են գնաճը: Այսպիսով, այն շարունակվում է հավերժական ցիկլով, քանի որ գնաճը պայմանավորում է պետության ավելի ու ավելի մեծ ծախսերը, որոնք այն, գտնվելով վարկային խելագարության մեջ, միշտ կարծում է, որ կարող է ծածկել միայն նոր պարտքերի ընդունմամբ, այս նոր պարտքերը իրենց մեջ կրում են նոր տոկոսներ, նոր տոկոսները անհրաժեշտ են դարձնում նոր հարկերը, հարկային օրենսդրությունը աստիճանաբար լիովին ձախողվում է, քանի որ նման արժույթի փլուզումների դեպքում բոլոր հարկային եկամուտները մնում են շատ ավելի հետ արժույթի արժեզրկումից, և այժմ պետությունը հանձնվում է առանց դիմադրության փող տպող մեքենայի ֆինանսական բոլշևիզմին, ինչպես մենք սարսափելիորեն տեսանք 1923 թվականի գնաճի ժամանակ:

Իմ առաջին բանավեճային աշխատանքները հիմնականում նվիրված էին այս կապերի բացահայտմանը: «Տոկոսային ստրկության վերացման մանիֆեստում»74 ես ընդհանուր գծերով մշակեցի տոկոսային խնդրի ընդհանուր նշանակությունը՝ պետական սնանկության մեջ. լուծման մեջ ես բավականին կոնկրետ բացահայտեցի պետական վարկային համակարգի հիմարությունը և մատնանշեցի անթիվ հարկային օրենքները, որոնք թանկացնում էին լայն զանգվածների ապրուստը, որոնց արտադրանքը պետք է ամբողջությամբ օգտագործվեր տոկոսային սպասարկման համար: Առաջիկա հարկային գործադուլի, 1920 և 1921 թվականների հարկային օրենքների նոր հեղեղի, ինչպես նաև 1918 թվականի Ռայխի բյուջեի մասին աշխատության մեջ բերվեց համոզիչ ապացույց, որ Ռայխի և նահանգների ամբողջ ֆինանսական կառավարումը լիովին կապված է խոշոր վարկային կապիտալի տոկոսային սպասարկման հետ: Վերջին գրքում, սակայն, արդեն իսկ ցույց է տրված այս լիովին անմաքուր հանգամանքների շրջադարձի ուղին՝ բավականին շոշափելի օրինակով:

Ակնհայտ է, որ ազգային տնտեսությունը թղթադրամներով հեղեղելով՝ այս թղթադրամի գնողունակությունը պետք է աստիճանաբար նվազի:

Քանի որ փողը իր ներքին բնույթով, ինչպես արդեն ճանաչել ենք, կատարված աշխատանքի նշան է, փողի այսպես կոչված քանակական տեսությունը, գոնե իր էական հատկանիշներով, պետք է լինի

---

74 Պոտենցիալ գնողունակությունը խնայված գնողունակությունն է, որը տվյալ պահին ազդեցություն չունի շուկայի վրա: Դրանց են պատկանում ինչպես կուտակված կանխիկը, այնպես էլ ամուր ներդրված խնայողական կապիտալը:

Արդյունավետ գնողունակությունը ազգային տնտեսության վրա կանխիկի տեսքով ներկայացված բոլոր պահանջարկի ընդհանուր գումարն է: կամ արժեթղթերի տեսքով կիրառվում են ապրանքների շուկայում և ձգտում են վերածվել նյութական ապրանքների:

Պոտենցիալ գնողունակությունը կարող է ցանկացած պահի վերածվել արդյունավետի, այս երևույթի դեպքում խոսքը «նշանից փախուստի» մասին է:

Machine Translated by Google

մեր կողմից ընդունված: Այս տեսությունը սովորեցնում է, որ ազգային տնտեսությունում շրջանառության մեջ գտնվող փողի քանակը պետք է մնա որոշակի կայուն հարաբերության մեջ, եթե գնողունակության փոփոխություններ չեն լինի: Փողը որոշակի չափով կանգնած է ապրանքների պաշարների նկատմամբ, և՝ ապրանքների քանակից հաշվարկված՝ արտադրվում է սովորական արժույթի արժեքի որոշակի քանակի միավորներ, այսինքն՝ ապրանքների միջին գինը: Այստեղ ես շատ ուժեղ շեշտում եմ «միջին» ածականը: Իրոք, պետք է ավելի հեռու գնալ և ասել. միջին գների մակարդակը, այսինքն՝ ոչ մի կերպ առանձին գների քանակը, որոշակի կախվածության մեջ է երկրում առկա գնողունակության ընդհանուր քանակից: Սակայն գնողունակությունն արդեն շատ ավելի համապարփակ հասկացություն է, քան միայն դրամական միջոցների քանակը: Սակայն մենք չենք ցանկանում այստեղ շատ կորչել տնտեսական մանրամասների մեջ, քանի որ հակառակ դեպքում այստեղ պետք է քննարկվի գների վրա իր ազդեցության արդյունավետ և պոտենցիալ գնողունակության հարցը: Ամեն դեպքում, անկասկած է, որ, օրինակ, շրջանառվող փողի հազարապատիկը բազմապատկումը բնականաբար պետք է իր հետ բերի գների մոտավորապես հազարապատիկ բազմապատկում: Իրականում ոչ թե գներն են իրականում բարձրացել, այլ մարկի գնողունակությունը պարզապես նվազել է հակադարձ համեմատականորեն արժույթի քանակի բազմապատկմանը:

Գնաճի հիմնական պատճառը պետության տոկոսային պարտավորությունն է: Այս տոկոսային պարտավորությունը հարկերը դարձնում է անհրաժեշտ, քանի որ պետությունը կարող է տալ միայն այն, ինչ պետք է որոշակի ձևով կորզի իր քաղաքացիներից:

Պետության կողմից քաղաքացիների կողոպուտի այս ձևը, ինչպես տեսանք, եռակի է. կամ ուղղակի հարկերի միջոցով, կամ ավելի արդյունավետ ձևով՝ անուղղակի հարկերի միջոցով, կամ գնաճի հատուկ անուղղակի ձևով: Վերջին ձևը ամենաանընդունելին է, այն նաև այն է, որով սնանկացած պետությունները ձգտում են իրենց գլուխը ջրից վեր պահել՝ դա ամենակատարյալ կեղծիքն է: Սակայն այս վերջին ձևը հատկապես վնասակար է, քանի որ դրանով պարզապես ոչնչացվում է բնակչության ամենաարդյունավետ և աշխատասեր մասի խնայողական հարստությունը:

Սա գերմանացի ժողովրդի ողբերգության ամենացնցող գլուխներից մեկն է: Հարյուր հազարավոր աշխատասեր ֆիզիկական աշխատողներ, աշխատակիցներ, պաշտոնյաներ, ազատ մասնագիտությունների ներկայացուցիչներ, բժիշկներ, ինժեներներ և այլն, իրենց ողջ կյանքի ընթացքում, համառ անխոնջ աշխատանքի միջոցով, խնայել են իրենց և իրենց ընտանիքների համար, որպեսզի կարողանան վայելել ծերություն՝ առանց խնամքի և անկախության: Նրանք հավաքել են իրենց խնայողությունները կոպեկ առ կոպեկ, մարկ առ մարկ, և յուրաքանչյուր մարկ նշանակում է ծերության յուրաքանչյուր օրվա համար կենսապահովման նվազագույնի երաշխիք: Սակայն պետությունը, որին այս դժբախտ մարդիկ վստահել են իրենց խնայողությունները, 1923 թվականի գնաճի ժամանակ ոչ մի կերպ չի վճարել այն մարկերի համար, որոնք իրեն վստահվել էին որպես խնայողություններ, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ այդ խնայված կոպեկները այդ ժամանակ ավանդադրվել էին փայլուն ոսկե մետաղադրամներով՝ մոտ 30 միլիոն թղթային մարկ75, այլ օգտվել է իր կողմից առաջացած արժույթի անկումից և ասել. մարկ = մարկ: Դրանով իսկ այն խլել է այս բոլոր մարդկանց իրենց ողջ կյանքի աշխատանքի պտուղներից և նրանց մղել է ամենադժվարին տառապանքի մեջ: Այնուհետև պետությունը նրանց խաբեց անմեղ ու տխուր ողորմություններով, մասնավոր բարեգործությունը ստիպված եղավ օգնել, բայց հենց այս ձևը հատկապես ամոթալի էր տուժածների համար, քանի որ մասնավոր ձեռքերից ստացված այս նվերները մնացին իրական ողորմություններ, բարեգործական նվերներ, որոնց համար այս դժբախտ մարդիկ պետք է շնորհակալ լինեին, նույնիսկ եթե խոսքը լավ վաստակած իրավունքների կազմակերպված կողոպուտի մասին էր: Այն իրավունքների, որոնք, եթե վերականգնվեին, նույնիսկ կողոպտվածի կողմից «շնորհակալություն» հայտնելը անհրաժեշտ չէր լինի:

---

75 Թղթային մարկը սահմանվեց 1914 թվականի օգոստոսին՝ մարկի անկման պատճառով, և ոսկե մարկի և ոսկու միջև կապը դադարեցվեց: Գնաճի տեմպը շարունակեց աճել մինչև 1923 թվականի նոյեմբերը, երբ արժույթը կայունացավ 1 տրիլիոն թղթային մարկ արժողությամբ նոր վարձակալական մարկի ստեղծման հայտարարության միջոցով: 1924 թվականին ուժի մեջ մտած վարձակալական մարկը նույն թվականին փոխարինվեց Ռեյխսմարկով:

Machine Translated by Google

Մենք արդեն այլ հատվածներում նշել ենք այն փաստը, որ կեղծ սկզբունքը սարսափելիորեն վրեժ լուծեց այս խեղճ մարդկանցից՝ կապիտալ կենսաթոշակի իդեալը: Ոչ թե այս շրջանակները արժանի էին այս ճակատագրին, այլ ընդհակառակը, Ազգային պետության պատվավոր պարտականությունը կլինի հնարավորինս լավ փոխհատուցել այս թալանված մարդկանց: Այնուամենայնիվ, մնում է հույս ունենալ, որ այս սարսափելի դասը, այնուամենայնիվ, կշարունակի թրթռալ ժողովրդի անգիտակցության մեջ, և որ կապիտալ կենսաթոշակի իդեալը կխորտակվի և կօգնի ճիշտ խնայողության իդեալին՝ ծերության խնամքի, կանանց և երեխաների խնամքի զուտ գերմանական գաղափարին՝ սեփական տուն, դաշտ և այգի ստեղծելու միջոցով, դեպի առաջընթաց և հաղթանակ:

Պետության կողմից քաղաքացիների թալանի երկրորդ ձևը, որը նշվեց վերևում, անուղղակի հարկն է: Անուղղակի հարկն իր հետևանքներով իսկապես սոցիալական հանցագործություն է: Անողոք և անողոք, այնպիսի ձևով, որից ոչ ոք չի կարող խուսափել, այն անողոք կերպով հարվածում է բնակչության մեծ մասին, մինչդեռ հարուստները, ընդհանուր առմամբ, գրեթե չեն դիպչում անուղղակի հարկերին:

Ուղղակի հարկը, եթե այն դասակարգվում է հարկ վճարողի տնտեսական կատարողականի կարողություններին համապատասխան, ինքնին արդարացի և ճիշտ հարկ է: Ուղղակի հարկը նաև, որպես պետությանը կոմունալ աշխատանքների համար վճարվող վճար, ոչ մի կերպ հարկ չէ, որը պետք է էապես թանկացնի արտադրությունը, քանի որ այն պետք է գանձվի միայն այն դեպքում, երբ առկա են կենսական անհրաժեշտությունների բավարար ծածկույթից դուրս իրական ավելցուկներ: Սակայն, ինչպես այսօր վերաբերվում են ուղղակի հարկին, այն, ինչպես գնաճը, հավասարազոր է մաքուր կողոպուտի և ուղղակիորեն հակասում է Վայմարյան սահմանադրության 153-րդ հոդվածում արտահայտված սեփականության երաշխիքին:

Ամփոփելով՝ եկեք ևս մեկ անգամ նշենք, որ այստեղ մենք գործ ունենք գնաճի հետ, որը, ընդհանուր առմամբ, գործում է որպես պետության միջազգային ֆինանսների նկատմամբ տոկոսային պարտավորության հետևանք: Այստեղ խոսքը մեր ազգի տնտեսական մարմնի կողմից երկարատև արյունահեղության մասին է՝ հօգուտ վերազգային ֆինանսական ուժի, որի համար մեր սեփական պետությունը հանդես է գալիս որպես հարկահավաք:

Այստեղ խոսքը գնաճի միանգամայն յուրահատուկ ձևի՝ տոկոսային կապիտալիստական գնաճի մասին է: Բնական գնաճը առաջանում է, երբ երկրում բավարար բերք կամ համաճարակ է լինում, երբ բնական պահանջարկը գերազանցում է առկա առաջարկը: Սակայն նման գնաճը միշտ միայն ժամանակավոր բնույթ է կրում: Հաջորդ բերրի տարին վերացնում է դժվարությունը, և գները վերադառնում են իրենց բնական մակարդակին:

Սակայն տոկոսային կապիտալիստական գնաճը նման է կլանող կրակի, որը չի մարում, քանի դեռ չի սպառել աշխարհի բոլոր գանձերը և ամբողջ մարդկությանը չի դարձրել միջազգային ֆինանսների տոկոսային ստրուկ, կամ մինչև տոկոսային ստրկությունը չի կոտրվել:

Machine Translated by Google

Ազգային ֆինանսական բարեփոխում

Մեր պետական ֆինանսների հիվանդության, ինչպես նաև մեր ֆինանսական վիճակի այդքան մանրակրկիտ ախտորոշումից հետո համակարգը ընդհանուր առմամբ, մենք կարող ենք հույս ունենալ, որ կկարողանանք տալ բուժման ճիշտ դեղատոմսերը:

Այս աշխատանքի շրջանակներում չեն մտնում այն կարգավորումներն ու միջոցառումները, որոնք կարգավորում են ներկա իրավիճակից ապագա ձևի անցումը: Այս միջոցառումների համար գործում է ընդհանուր ուղեցույցը, որ դրանց միջոցով, որտեղ հնարավոր է, պետք է խուսափել տնտեսական կյանքի ցանկացած խանգարումից: Բնականաբար, դա տեղի չի ունենա առանց որոշակի խստության այստեղ-այնտեղ և առանց ժամանակավոր միջամտությունների, բայց նույնիսկ ամենախնամքով պատրաստված վիրահատության դեպքում դա տեղի չի ունենա առանց արյան որոշակի փոքր կորստի:

Մեր մեծ, փայլուն վերջնական նպատակը շահերի ստրկության կոտրումն է:

Առաջին և հիմնարար միջոցը, որը բխում է ազգային ֆինանսական համակարգի մասնավոր հաստատությանը՝ Ռեյխսբանկին հանձնվելուց, Ռեյխսբանկի ազգայնացումն է:

Այս բանկի գործունեության շրջանակից արդեն իսկ ակնհայտ պետք է լինի, որ «Ռեյխսբանկը» պետք է լինի Ռայխի հաստատություն, ինչպես Ռայխսպոստը կամ Ռայխսկուրտը: Պետք է անվերապահորեն հայտարարվի, որ հանրային կարծիքի մոլորեցում է այն, որ Ռայխսբանկին թույլատրվում է կրել այս անունը:

Իսկական Ռայխսբանկի խնդիրը համապատասխանաբար պետք է լինի կրկնակի: Նախ, Ռայխի ֆինանսական գործունեության ապահովումը պետք է լինի դրա վրա, այնքանով, որքանով դրանք չեն կարող ապահովվել առանձին վարչական պաշտոնների կողմից և ուղղակիորեն, ինչպես դա իրականում տեղի է ունենում փոստի և երկաթուղիների դեպքում, և երկրորդ, այն պետք է հանդիսանա ամբողջ ազգային տնտեսության ամուր հենարանը վճարային գործարքների հավատարմագրային միջնորդության մեջ: Ավելին, դրա խնդիրը պետք է լինի ապահովել, որ դրամական գործարքների համար մշտապես բավարար կանխիկ միջոցներ լինեն:
Այս տեսակի խնդիրների համար այն պետք է լինի ազգային ֆինանսական վարչակազմի գործադիր մարմինը, որը պետք է լիովին ենթարկվի դրան: Ռեյխսբանկի պաշտոնյաները պետք է լինեն պետական պաշտոնյաներ, ինչպես նաև մյուս պաշտոնյաները: Խորհրդատվական խորհուրդը, որը կազմված է խոշոր հրեական համայնքի ներկայացուցիչներից, ինչպես այսօր, բնականաբար, լիովին ավելորդ է: Իրոք, բավարար է, եթե պետության կողմից նշանակվի բանկի ֆինանսական վարքագծի վերահսկողության հատուկ պետական հանձնակատար, որը պատասխանատու է բանկի ֆինանսական վարքագծի համար: Բանկի խնդիրները ճշգրտորեն կսահմանափակվեն Ռեյխսբանկի սեփական օրենքով, որպեսզի բանկի ֆինանսական վարքագիծն արդեն իսկ երաշխիք ապահովի, որ Ռեյխսբանկի ինստիտուտը ծառայում է միայն ազգային շահերին:

Բայց մենք արդեն ունենք բանկային հաստատություն, որը լիովին համապատասխանում է այն պահանջներին, որոնք մենք պետք է ներկայացնենք Ռայխսբանկին: Սա Բավարիայի պետական բանկն է: Բավարիայի պետական բանկը իրականում զուտ ազգային բանկ է, և ոչ ոք չի կարողանա պնդել, որ այն անվիճելիորեն չի կատարել իր խնդիրները որպես բանկային հաստատություն: Սա, բնականաբար, այն պայմանով, որ այն նույնպես աշխատել է տոկոսային կապիտալիստական տնտեսության ընդհանուր սովորույթներին համապատասխան: Բայց ամեն դեպքում, այս բանկը սպասարկել է դրամական գործարքները՝ առանց բանկային կապիտալի շահութաբերությունը որպես առաջին խնդիր դիտարկելու: Այսպիսով, այն դրսևորել է հետևյալ շատ ուշագրավ երևույթը. բանկը, իր սեփական չափազանց փոքր՝ ընդամենը 8,000,000 մարկ կապիտալով, շատ լավ դիրքում էր՝ սպասարկելու դրամական գործարքների բոլոր պահանջները և կառավարելու միլիարդավոր դոլարների եկամուտներ:

Հետաքրքիր է նշել, որ Բորսայի տարեգրքում (Սեյլինգի Բորսայի տարեգիրք, ձեռնարկ կապիտալիստների և բաժնետերերի համար, 1914/15 թվականների համար, ներկայացված է

Machine Translated by Google

Գերմանական բանկը), այս Բավարական պետական բանկի (այդ ժամանակ դեռևս «Արքայական Բավարական Բանկ») գոյությունը պարզապես անտեսվում է, չնայած որ այս, այնուամենայնիվ, նշանակալի պետական հաստատության ձեռնարկի 644-րդ էջում հնարավորություն և տեղ կար դրա մասին հիշատակելու համար: Սակայն բարձր ֆինանսների համար այն բանկը, որը չի ծառայում բացառապես մասնավոր կապիտալիստական նպատակներին, ակնհայտորեն բանկ չէ:

Ավելին, ուշագրավ է, որ պատերազմից և Մյունխենի բոլշևիկյան շրջանից անմիջապես հետո ջանքեր էին գործադրվում Բավարիայի պետական բանկը «ավելի լայն հիմքերի վրա» դնելու համար, ինչպես դա անվանում էին հաճելի ֆոնդային բորսայի տեխնիկական արտահայտություն, որպեսզի նույնիսկ այս անկախ հաստատությունը հասանելի դառնար մասնավոր կապիտալի «շահույթի» համար: Այսպիսով, մեր պահանջը գործնականում պահպանված մոդել ունի Բավարիայի պետական բանկում: Այսպիսով, հերքվում է այն առարկությունը, որ բանկը պետական հաստատություն չի կարող գործել:

Ռեյխսբանկի համար Ռեյխսբանկի օրենքը, ըստ էության, առաջարկում էր ազգայնացում, որի համաձայն Ռեյխը իրավունք կունենար մեկ տարի առաջ ծանուցումից հետո, առաջին անգամ՝ 1891 թվականի հունվարի 1-ին, ապա տասը տարվա ընթացքում, կամ լուծարել Ռեյխսբանկը և ձեռք բերել դրա ակտիվները (ներառյալ հսկայական արժեք ունեցող շենքերը) զուտ ակտիվների արժեքի վճարման դիմաց (!), կամ ձեռք բերել բոլոր բաժնետոմսերը անվանական արժեքով (!!): Այսպիսով, 1921 թվականի հունվարի 1-ին Ռեյխը կկարողանար ուղղել գերմանացի ժողովրդի դեմ Ռեյխսբանկի օրենսդրության լուրջ սխալը, եթե ձեռք բերեր Ռեյխսբանկի ամբողջ ունեցվածքը 180 միլիոնի չնչին գումարով՝ դա Ռեյխսբանկի բաժնետոմսերի անվանական արժեքն է:

« Völkische Beobachter»- ը , որն այդ ժամանակ դեռևս չէր տիրապետում Ազգային-սոցիալիստական Գերմանիայի աշխատավորական կուսակցությանը, սակայն այդ ժամանակ այն արդեն ղեկավարում էին մարդիկ, որոնք պատկանում էին ազգային-սոցիալիզմի մտավորական նախորդներին, և Դոկտոր Շ.-ի շաբաթաթերթը:
Պուդորը, Der deutsche Finanzmann-ը, ժամանակին նշեց սա՝ իհարկե, որպես գերմանական միակ հանրային թերթի ձայն, բնականաբար, առանց որևէ հաջողության:

Ավելին, ուշագրավ է, որ չնայած Ռեյխսբանկի բաժնետոմսերը կազմված են անուններով, Ռեյխսբանկի բաժնետոմսերը տիրապետում էին ոչ պակաս, քան 2153 օտարերկրացիների: Ռեյխսբանկի ամբողջ կապիտալի որ մասն են վաճառել այս 2153 օտարերկրացիներին (1913 թվականի դրությամբ), ցավոք, Ռեյխսբանկի բացահայտումներից պարզ չէ: Ամեն դեպքում, խոսքը շատ զգալի տոկոսի մասին է, քանի որ տեղական բաժնետերերի թիվը նշված է ընդամենը 16,646: Այժմ պարզ է, որ տեղական բաժնետերերի դեպքում կարող էին ձեռք բերվել շատ ավելի փոքր գումարներ, մինչդեռ, բնականաբար, կարելի է ճիշտ ենթադրել, որ օտարերկրացին, երբ գնում է գերմանական Ռեյխսբանկի բաժնետոմսեր, ձեռք է բերում ոչ թե մեկ կամ երկու հատ, այլ անմիջապես մի կոկիկ փաթեթ: Այս փաստը թաքցնում է այն անհավանական իրավիճակը, որ պատերազմի ժամանակ «Գերմանական Ռեյխսբանկից» դեպի օտարերկրյա երկրներ բավականին զգալի գումարներ են դուրս բերվել դիվիդենտների տեսքով:

Այժմ, Ռայխսբանկի շահույթի բաշխումը, որը, ինչպես վերևում իմացանք, իր հիմնական շահույթը ստանում է մուրհակների զեղչումից, շատ ինքնատիպ է: Սկզբում բաժնետերերը ստանում են 3.5% արտոնյալ դիվիդենտ, իսկ մնացած շահույթից մեկ քառորդը բաշխվում է բաժնետերերին: Այս մնացած շահույթի երեք քառորդը փոխանցվում է Ռայխին, ապա և 10%-ը փոխանցվում է պահուստային ֆոնդ: 1913 թվականին այս կերպ Ռայխին փոխանցվել է 31,025,555 մարկ: Այդ պատճառով Ռայխը այս ուշագրավ հաստատությանը շնորհել է այսպես կոչված թղթադրամների տպագրության արտոնությունը, այսինքն՝ իր գործարքների կարիքներին համապատասխան թղթադրամներ թողարկելու իրավունքը: Մինչև պատերազմի սկսվելը Ռայխսբանկը պետք է առնվազն պատրաստ պահեր, որպես այդ թղթադրամների ծածկոց, մինչև մեկ երրորդը ոսկի կամ արծաթ գերմանական կամ օտարերկրյա մետաղադրամներով կամ ձուլակտորներով: Նույնիսկ այս սահմանափակումը հանվելուց հետո անսահմանափակ թղթադրամների տպագրության ճանապարհին այլևս խոչընդոտ չկար: Ռեյխսբանկի թղթադրամների միակ ծածկույթը (!) հրաշալի Ռեյխշտրեզիի թղթադրամներն էին, այսպիսով, կրկին, միայն ևս մեկ

Machine Translated by Google

թուղթ, որի ետևում կանգնած էր սնանկացած պետություն: Զարմանալի չէ, որ նման պայմաններում պետք է տեղի ունենար գերմանական արժույթի անկասելի փլուզում:

Անկասկած, ազգայնացված բանկի համար բավականին կարևոր պետական խնդիր է միշտ հոգ տանել, որ տնտեսության պահանջները վճարման միջոցների նկատմամբ լիովին բավարարվեն, քանի որ միայն այն դեպքում, եթե այստեղ փակուղիներ չեն առաջանում, նույնիսկ եթե մյուս ֆինանսական հաստատությունները կարողանան լիովին բավարարել բոլոր պահանջները, կարող է լինել տոկոսների շրջթում փողի պակասի հիման վրա, որը կարող է հանգեցնել ամենամեծ համաշխարհային ճգնաժամերի՝ բացառված է: Եվ հակառակը, թողարկված գումարները, նույնիսկ տնտեսության ավելի թույլ կենսունակության ժամանակաշրջաններում, պետական դրամական գործարքների անթիվ ուղիներով հետ են հոսում Ռեյխսբանկ, որպեսզի այն կարողանա թղթադրամները կրկին դուրս բերել շրջանառությունից: Անգլիայի բանկի դեպքում, ինչպես հայտնի է, ընդունված է, որ բանկ վերադարձող թղթադրամը կրկին չի տրամադրվում, այլ փոխանակվում է նորով, մինչդեռ հինը ոչնչացվում է: Սա տեղի է ունենում հիմնականում հիգիենիկ պատճառներով:

Այժմ արժույթի հարցը ապագայում իսկապես ավելի ու ավելի կարևոր կդառնա, երբ այսպես կոչված փողի փոխարինողները, ինչպիսիք են փոխանակման կետերը և չեկերը, և հատկապես անկանխիկ դրամական գործարքները, ավելի ու ավելի կարևորություն կստանան:

Նման կլիրինգային տնտեսությունում փոստային չեկային գրասենյակները, որոնք արդեն այսօր օրինակելի են մաքուր անկանխիկ և անտոկոս հիմունքներով դրամական գործարքների համար, կստանան արտակարգ նշանակություն: Այսօրվա փոստային չեկային գրասենյակներում կարելի է տեսնել հիմնական բջիջներ, որոնք հեշտությամբ կարելի է զարգացնել պետական հսկողության ներքո գտնվող իդեալական դրամական գործարքների համակարգի համար՝ լիովին համապատասխանելով ազգային ուղևորափոխադրումներին և ապրանքների տեղափոխմանը:

Ոչ ոք չի կարող վիճարկել, որ փոստային չեկերի միջոցով վճարային գործարքները կատարվում են ավելի արագ և հուսալի: Հազիվ թե կարևոր լինի, որ վարկային և դեբետային մուրհակները չեն մշակվում առավելագույնը 48 ժամվա ընթացքում, մինչդեռ, մյուս կողմից, այսօր բանկերի հետ կարելի է տեսնել, որ վաղուց ստացված գումարների համար վարկային մուրհակները տրամադրվում են ընդամենը 8-14 օր անց: Եթե բանկի հաճախորդը իր ձեռնարկության համար գումար է պահանջում, նա դեռ ստիպված է բանկային վարկ պահանջել: Փոստային չեկերի միջոցով դրամական գործարքի դեպքում տոկոսների ամբողջական հաշվարկը հանվում է: Սա նշանակում է վճարային գործարքի բավականին մեծ թեթևացում և պարզեցում, հատկապես տարեվերջյան վերջնաժամկետներում: Փոստային չեկերի հաճախորդը ամեն տարի հունվարի 2-ին, ինչպես նաև ամեն օր պահանջի դեպքում, ստանում է ճշգրիտ տեղեկատվություն իր հաշվի վիճակի մասին փոստային չեկային հաշվում:

Այսպիսով, բանկերի միջոցով դրամական գործարքների միջնորդությունը ոչ մի կերպ հատկապես ձեռնտու չէ տնտեսության համար: Բանկերի միջոցով մաքուր դրամական գործարքը արտադրությունը ծանրաբեռնում է միայն ամեն տեսակի միջոցներով, և միայն և բացառապես բանկերն են օգուտ քաղում տոկոսներից, բայց երբեք՝ նա, ով օգտվում է բանկից: Արդար գործարանատիրոջ և ձեռնարկատիրոջ համար ժամանակավոր վարկերի համար մի քանի մարկի տոկոս ստանալը բնավ կարևոր չէ: Արդար ձեռնարկատերը իրեն այնպես է կառավարում, որ բանկում տնօրինում է միայն այնքան գումար, որքան կարող է վճարել աշխատավարձը և դրանից ստացված այլ ընթացիկ վճարումները:

Փոստային չեկային հաշիվները լիովին համապատասխանում են այս պահանջներին, և պատահական չէ, որ նույնիսկ պատերազմի ժամանակ Լոնդոնում գտնվող «Ֆաբիացիների» անգլիական ընկերությունը՝ «Ֆաբիացիների ընկերությունը»76, հուշագիր էր ուղարկել գանձապետարանի լորդ կանցլերին՝ «Ինչպե՞ս ենք մենք վճարում պատերազմի համար» վերնագրով, որում նրանք մատնանշում էին գերմանական և ավստրիական փոստային չեկային հաշիվների կազմակերպումը՝ որպես աջակցություն: Թշնամիները միշտ սրատես են, և երբ նրանք ցույց են տալիս

76 Ֆաբիանական ընկերությունը ժողովրդավարական սոցիալիստական կազմակերպություն է, որը կողմ է բարեփոխումներին, այլ ոչ թե հեղափոխությանը: Այն հիմնադրվել է 1884 թվականին, և դրա վաղ անդամների թվում էին Ջորջ Բեռնարդ Շոուն, Հ.Գ. Ուելսը, Էննի Բեզանտը, Լեոնարդը և Վիրջինիա Վուլֆը, չնայած նրանցից ամենակարևորները Սիդնի և Բեատրիս Ուեբերն էին: Հենց Սիդնի Ուեբն էր, որ 1900 թվականին կազմեց նորաստեղծ Լեյբորիստական կուսակցության կանոնադրությունը:

Machine Translated by Google

սեփական երկրի համար որևէ հաստատություն որպես օրինակելի դիտարկելիս կարելի է վստահ լինել, որ դրանում ինչ-որ բան կա:

Նույնը, ինչ ասվեց Ռայխսբանկի ազգայնացման մասին, բնականաբար, ճիշտ է նաև մյուս կենտրոնական բանկերի, այսինքն՝ Բավարիայի համար «Բավարիայի կենտրոնական բանկի» ազգայնացման համար: Բավարիայի կենտրոնական բանկը նույնպես մաքուր բաժնետիրական ընկերություն է, որտեղ, օրինակ, բաժնետերերի մեծամասնությունը կարող է պարզապես որոշել բանկի ոսկու պաշարները, որոնց վրա է գտնվում բանկի թղթադրամներ թողարկելու արտոնությունը, բաշխել բաժնետերերին: Իրոք, մենք դեռ հիշում ենք, որ այս ուղղությամբ փորձեր էր արել հրեա բանկիր Շվայսհայմերը Մյունխենում: Այս անգամ ծրագիրը ձախողվեց Բավարիայի կառավարության առարկության պատճառով: Այդ ժամանակ Բավարիայի պետությունը ձեռք էր բերել բաժնետոմսերի մեկ վեցերորդ մասը, իսկ ևս մեկ վեցերորդ մասը ձեռք էր բերել Բավարիայի հիփոթեքային և զեղչային բանկը, իսկ մնացած երկու երրորդը տրվել էին բաժնետերերին:

Ինքնին բացարձակապես հրեշավոր է, որ պետությունը պետք է վախենա, որ կենտրոնական բանկի ոսկու պաշարները կարող են վտանգվել այս բանկի «բաժնետերերի» միջամտության պատճառով: Նա, ով գիտի հրեական համառությունը, գիտի, որ Բավարիայի ոսկու պաշարների համար վտանգը գրեթե վերացել էր այն փաստով, որ կառավարությունը մեկ անգամ մնաց անսասան: Դրա դեմ իրականում կա միայն մեկ արմատական միջոց՝ կենտրոնական բանկերի ազգայնացումը: Բավարիայի կենտրոնական բանկից բացի, Գերմանիայում կան նաև Բադենի բանկը, Դրեզդենի սաքսոնական բանկը և Վյուրտեմբերգի կենտրոնական բանկը:

Ռեյխսբանկի և կենտրոնական բանկերի ազգայնացման դեպքում, բանկերի պաշտոնյաներն ու աշխատակիցները, ակնհայտորեն, պետության կողմից կանցնեն պետական ծառայողների կարգավիճակով: Այսպիսով, թղթադրամներ թողարկելու իրավունքը կիրականացվի բացառապես պետության կողմից: Թղթադրամների նման թողարկում կարող է տեղի ունենալ միայն Ֆինանսների նախարարության որոշմամբ և միայն լրիվ ապահովագրության դեպքում: Այստեղ, այս կապակցությամբ, պետք է լուծվի մեր արժույթի կայունացման մեծ խնդիրը: Սակայն սա կենտրոնական բանկերի նեղ շրջանակի խնդիր չէ. նրանք պարզապես պետք է հոգ տանեն, որ թղթադրամների ոչ մի թողարկում տեղի չունենա առանց ապահովագրության:

Նոտաների ներկայացման համար ուժի մեջ են մինչ այժմ կայացված որոշումները: Յուրաքանչյուր կեղծիք կպատժվի ամենախիստ կերպով՝ համաձայն Քրեական օրենսգրքի VIII բաժնի 146-152 հոդվածների դրույթների:

Բաժնետերերը կփոխհատուցվեն: Բաժնետերերի կողմից բանկի ոսկու բաժնետոմսերի նկատմամբ ցանկացած պահանջ իրավաբանորեն կբացառվի:

Մեր արժույթի իրական կայունացումը լիովին բացառվում է, քանի դեռ նկարագրված ձևով սպասվում են գերմանացի ժողովրդի տոկոսագումարներն ու տուրքերը, որոնք երկարաժամկետ հեռանկարում չեն կարող կատարվել: Սխալ է նաև ցանկանալ պահպանել արժույթի կայունացման արմատական միջոցը:
Այստեղ խոսքը որևէ հատուկ խնդրի մասին չէ, որը կարելի է առանձնացնել տոկոսային տնտեսության միջազգային խնդրից: Քանի դեռ այս միջազգային ավազակային տնտեսությունը, որը հիմնված է բացառապես հրեական բարձր ֆինանսների վրա, շարունակում է գոյություն ունենալ, տարբեր ազգերի արժույթները միշտ կմնան բարձր ֆինանսների սպեկուլյացիայի ողջունելի առարկա: Ավելին, արժույթի կայունությունը , այսինքն՝ այն, ինչ արտահայտում է «արժույթ» տերմինի ներքին իմաստը, կախված է այլ գործոններից, առաջին հերթին՝ առևտրային հաշվեկշռի ակտիվությունից կամ պասիվությունից: Այստեղ մեր հայացքը տարածվում է մեր հայրենիքի սահմաններից այն կողմ, և ներքին տնտեսությունը փոխադարձ հարաբերությունների մեջ է մտնում օտարերկրյա երկրների ազգային տնտեսությունների հետ:

Միջազգային ֆինանսների այս հսկայական ոլորտում արագ կողմնորոշվելու համար մենք նույնպես պետք է կրկին հիշենք, որ այս միջազգային տնտեսության իմաստն ու նպատակը մասնավոր կապիտալի շահութաբերությունը չէ, այլ կարիքների բավարարումը: Մնացած ամեն ինչ միայն օժանդակ միջոց է, օժանդակ միջոց: Միջազգային ֆինանսական տնտեսությունը՝ միջազգային վճարային գործարքները:

Machine Translated by Google

– սակայն այսօր այն է, ինչը թվում է գլխավորը և որն այսօր իրականում խաղում է գլխավոր դերը: Այսօր միջազգային բանկային տներն են իրականում կառավարում աշխարհը, որոնք «ծածկում» են պետությունների դրամական կարիքները և, հետևաբար, իշխանությունն իրենց են վերապահել. այսօր միջազգային բանկային տներն են վերահսկում հսկա տրեստների արտադրությունը՝ երկաթ, պողպատ, նավթ, պահածոյացված սնունդ, հացահատիկ, ճարպ, յուղ, բամբակ և այլն: Միջազգային բանկային տները ֆինանսավորել են պատերազմները, խոշոր բանկային տները ֆինանսավորել և վերահսկել են բոլոր ռազմական պաշարները: Նրանք իրենք ոչինչ չեն արել որպես արտադրող մարդիկ, ո՛չ մասնակցել են արտադրությանը, ո՛չ էլ ակտիվորեն մասնակցել են պատերազմական գործողություններին. նրանք միայն շահույթ են ստացել ամեն ինչից՝ արյունից և արցունքներից, պատերազմի սարսափներից, զանգվածների քաղցից, նորահարուստների վատնումից, բորսայական հանրության սպեկուլյատիվ զայրույթից:

Այդ ամենը դառնում է ոսկի և ոսկու արժեք միջազգային ֆինանսների համար: Արտադրող ազգերի յուրաքանչյուր աշխատանք հետաքրքրություն է առաջացնում միջազգային ֆինանսների համար: Նույնիսկ այստեղ՝ միջազգային տնտեսությունում, մենք գործ ունենք կապիտալի և աշխատանքի միջև ճիշտ և բանական հարաբերությունների լիակատար շրջադարձի հետ:

Աշխատողները ողջամիտ են աշխատում և իրենց աշխատանքային արտադրանքը առաջարկում են համաշխարհային շուկայում՝ դրանք արտասահմանյան աշխատանքային արտադրանքի (հումքի, կիսապատրաստված կամ լիովին պատրաստված) հետ փոխանակելու համար: Խելամիտ տնտեսությունը նախատեսված չէ արտասահմանյան արժույթներ (դոլար կամ անգլիական ֆունտ ստեռլինգ թղթադրամներ) մատակարարված օպտիկական սարքերի հետ փոխանակելու, այնուհետև դրանք չեղյալ համարելու և արտասահմանյան արժույթներով հետագա սպեկուլյացիաներ անելու համար: Առողջ տնտեսության ժամանակներում ոչ մի գործարանատեր նման բանի մասին չէր մտածի: Նրան, իհարկե, անհրաժեշտ է իր հետագա արտադրանքի համար ստացված եկամուտը՝ հետագա արտադրությունը շարունակելու, իր աշխատողներին վճարելու և նոր հումք գնելու համար: Ամբողջովին անհնար է, որ ամբողջ գերմանական տնտեսությունը արդյունաբերական արտադրանքի արտահանումից իր եկամուտը հավաքի արտասահմանյան արժույթի կամ արտարժույթի տեսքով, քանի որ նույն գերմանական ազգային տնտեսությունը պետք է իր հումքի կարիքները գնի բամբակի՝ հսկայական տեքստիլ արդյունաբերության համար, պղնձի՝ մեր նույնպես հսկայական էլեկտրաարդյունաբերության համար, մետաքսի, ջուտի, արևադարձային մրգերի, ներքին արտադրությունից բարձր պահանջարկի աճի, սննդի և կերերի և այլնի համար, մի քանիսը նշելու համար: Հետևաբար, ստացված արտասահմանյան գումարները պետք է անմիջապես նորից բաշխվեն: Սա ինքնին նույնպես բավականին բնական է, քանի որ սովորական ժամանակներում մարդ չի կարող որևէ բան անել օտարերկրյա արժույթներով իր երկրում, բացի դրանք փոխանակելուց: Այդպես է նաև այսօր: Ամերիկացի աշխատողը չի կարող վարձատրվել ֆրանսիական ֆրանկներով, իսկ անգլիացի գործարարը իր խանութներում չի վարձատրվում իտալական լիրաներով: Նաև իմաստ չունի արժույթները տանել օտարերկրյա երկրներ, որտեղ դրանք ընդհանրապես չեն կարող օգտագործվել որպես վճարման օրինական միջոց: Տեղական արժույթը ծառայում է և պետք է ծառայի միայն այն երկրի ներքին կարիքներին, որը թողարկում է արժույթը: Ինչպես ազգային տնտեսության շրջանակներում ապրանքների արտադրության իմաստը չի կայանում փողով առևտրի և այնուհետև փողի վրա նստելու և այն տնտեսությունից թաքցնելու մեջ, այնպես էլ ապրանքների միջազգային տնտեսական փոխանակումն ավարտվում է միայն այն ժամանակ, երբ ներմուծումը վճարվում է արտահանմամբ:

Տեսականորեն իդեալական իրավիճակը կլիներ այն, որ յուրաքանչյուր երկիր կարողանար ծածկել և վճարել իր ներմուծման կարիքը հենց իր արտահանմամբ: Այդ դեպքում և միայն այդ դեպքում կարելի է խոսել օտարերկրյա արժույթների բացարձակ կայունության մասին: Այժմ, հասկանալի է, որ յուրաքանչյուր վերելք ապրող ազգային տնտեսության ջանքերը ուղղված են ներմուծման կարիքի նկատմամբ արտահանման ավելցուկի հասնելուն: Միայն սա է վկայում հարստության աճի մասին: Այդ դեպքում կարելի է խոսել առևտրի ակտիվ հաշվեկշռի մասին: Եթե ներմուծման կարիքը մնում է արտահանման նկատմամբ, ներքին հարստության տարրերը պետք է մատակարարվեն օտարերկրյա երկրներ՝ այս դեֆիցիտը հավասարակշռելու համար: Սակայն այս մատակարարումները, քանի որ դրանք իրականում չեն կարող արդյունահանվել աշխատանքային եկամուտներից, կրկին պետք է վերցվեն միայն հարստությունից: Սա տեղի է ունենում կամ ոսկու, կամ արժեթղթերի արտահանման միջոցով: Հատկապես վերջին «արտահանումը», սակայն, ոչ այլ ինչ է, քան միջազգային շահերի ստրկության սկիզբը: Անկախ նրանից, թե այս «արժեթղթերի արտահանումը» տարածվ

Machine Translated by Google

գործող ներքին արժեթղթերը կամ քողարկված են օտարերկրյա «պարտատոմսերի» տեսքով, գործնականում անտարբերության հարց է դրանից տուժած ազգերի համար: Բայց քանի որ միջազգային տնտեսական մտածողության մեջ տիրում է միայն խոշոր վարկային կապիտալի շահութաբերության խելագարությունը, պատվավոր ազգային տնտեսության վերաբերյալ բոլոր հիմնավոր կասկածները ոտնահարվում են մամուլի և խորհրդարանների միջոցով, և բոլոր ազգերի միջազգային ստրկությունը այս պարտատոմսը կազմող միջազգային ֆինանսներին տարածվում է սարսափելի մասշտաբների:

Նույնիսկ այստեղ՝ միջազգային տնտեսությունում, դրսևորվում են նույն երևույթները, ինչ ներքին ազգային տնտեսությունում, և այսօր տարբեր ազգային տնտեսությունները ցնցող սարսափելի ճգնաժամերը, ինչպես արդեն իմացանք վերևում, հիմնականում արևմտյան մշակութային շրջանակի բոլոր ազգերի այս ստրկացման հետևանք են: Թույլ արժույթ ունեցող երկրները, որոնց ներքին տնտեսությունը չափազանց թույլ է դարձել (Ռուսաստան) կամ որոնց ներքին իրավիճակը անորոշ է դարձել հեղափոխության պատճառով (Գերմանիա), և որոնց դեռևս հսկայական արտադրական ավելցուկները անվճար բռնագրավվում են որպես թշնամուց փոխհատուցում, այլևս ավելորդ գնողունակություն չունեն, հետևաբար, նրանք այլևս չեն կարող վճարել իրենց ներմուծման կարիքը ապրանքներով, այլ թղթադրամներով, որոնք նրանք մեծ քանակությամբ նետում են արտասահմանյան երկրներ՝ դրանով արտարժույթ գնելու համար:

Այսպիսով, նրանք նույն կերպ վնասում են ինչպես ներքին, այնպես էլ արտաքին տնտեսություններին:
Մյուս կողմից, ուժեղ արժույթ ունեցող երկրները խեղդվում են հենց իրենց արժույթների բարձրացման պատճառով (օրինակ՝ Շվեյցարիան): Նրանք այլևս չեն կարող արտահանել իրենց արտադրանքը նախկինում խոշոր շուկաներ, քանի որ իրենց արտադրանքը չափազանց թանկ է՝ իրենց փողի բարձր փոխարժեքի պատճառով: Այս երկրները կարող են հեշտությամբ հոգալ իրենց ներմուծման կարիքները իրենց ուժեղ արժույթով:
Սակայն, երբ պատրաստի արտադրանքը շատ ավելի էժան է վատ արժույթ ունեցող երկրներում, առևտրականներն ու շահագործողները գնում են թույլ արժույթով երկրներ և գնում ու թալանում են այդ երկրները՝ ի վնաս երկու երկրների՝ տեղական արտադրության և սպառման ի վնաս գնված երկրներում, որտեղ ապրանքների արդեն իսկ փոքր պաշարների մակարդակը ավելի է նվազում այս վայրի գնումների պատճառով: Այսպիսով, ազգային արժույթի գնողունակությունը թույլ արժույթով երկրներում կրկին ընկնում է:

Այն, որ այս լիովին շրջված հարաբերությունների պայմաններում ամեն ինչ դեռ վաղուց չի փլուզվել, պայմանավորված է նրանով, որ նույնիսկ միջազգային ֆինանսների բոլոր մեքենայություններից առավել, փոխադարձ միջազգային կարիքը պարզապես գերակշռում է: Միայն թե ամեն ինչ տեղի է ունենում վերջին պահին՝ տնքոցով ու տնքոցով, քանի որ միջազգային տնտեսության աշխատանքների մեջ նետվել է բանալին՝ միջազգային կապիտալի տոկոսային պահանջները: Կամ, արտահայտված բժշկական պատկերավորությամբ. միջազգային տնտեսության առողջ արյան շրջանառության մեջ առաջացել է սկզբում փոքր, բայց այսօր արդեն աներևակայելի մեծ կարցինոմա, որն ունի միայն միակողմանի շահագրգռվածություն՝ ամբողջ արյունը իր մեջ ներծծել մարմնի մնացած մասի հաշվին և ամեն ինչից տարանցիկ վճար, տոկոս վերցնել: Ամբողջ արյունը, իհարկե, հոսում է սիրտ, բայց սիրտը յուրաքանչյուր զարկով նաև աղտոտված արյուն է տալիս: Պետական բանկը, որը սպասարկում է միայն մաքուր դրամական գործարքները, հենց այս պատկերին է համապատասխանում, իսկ կարցինոմային՝ ամենից ճշգրիտ համապատասխանում է միջազգային ֆինանսների գործունեությունը, որը նաև իր վարկային բանկերի միջոցով վերահսկում է աշխարհի ողջ փողը և իր ներծծող բազուկների մեջ սեղմած պահում է ամբողջ միջազգային տնտեսությունը և տոկոսներ է վերցնում ամենուր: Այս ամենը անհրաժեշտ չէ: Աշխարհի ազգերը ոչ մի կերպ կարիք չունեն վերազգային ֆինանսական լիազորությունների: Ակնհայտ է, որ անհրաժեշտ են ինստիտուտներ, որոնք միջազգայնորեն կարգավորում են միջազգային դրամական գործարքները՝ հաշվանցման պալատի կամ փոստային չեկային հաշիվների իմաստով: Դա կարող են և կհոգան պետական արտարժույթի փոխանակման կետերը:

Ամեն դեպքում, կան բավարար եղանակներ և միջոցներ, բավականին նման այն բանին, թե ինչպես հնարավոր եղավ ստեղծել միջազգային փոստային միություն, նույնիսկ միջազգային վճարային գործարքները կազմակերպելու համար:

Machine Translated by Google

հիմնականում կլիրինգի միջոցով, առանց միջազգային ֆինանսների երկու կամ երեք անգամ օգուտ քաղելու այս բոլոր պարզ առևտրային գործողություններից և մեծանալու ու գեր դառնալու արտադրող երկրների հաշվին: Մանրամասներն այստեղ ավելորդ են:

Հետևաբար, ինչպես ընդգծվում է, արժույթի կայունացումը չի կարող առանձնացվել միջազգային հարաբերություններից: Այնուամենայնիվ, կան մի շարք հնարավորություններ՝ վերացնելու սխալների աղբյուրները և անպատասխանատվությունը, որոնք թաքնված են ներքին վարչակազմի թերություններում կամ թղթադրամների տպագրական մեքենայի անսահմանափակ մանիպուլյացիաներում:

Առաջարկվող միջոցառումները բոլորը գտնվում են արդեն փորձարկված համակարգերի շրջանակներում. ինչպես Ռեյխսբանկի և կենտրոնական բանկերի ազգայնացումը, դրանք առաջանում են պարզապես որպես պետության նոր դիրքորոշման տրամաբանական հետևանքներ՝ դրամական գործարքների պաշտպանի իր խնդիրների նկատմամբ: Դրանք ներկայացնում են միայն բնական արձագանք այն պայմաններին, որոնք ծառայում էին միայն և միայն բարձր ֆինանսների շահերին՝ ժողովրդի ամենամեծ գնով: Ռեյխսբանկի ազգայնացման ողջամիտ ընդլայնումը պետության կողմից դրամական գործարքների կարգավորումն ու միջնորդությունն է ՝ համաձայն փոստային չեկային համակարգի մոդելի, որը հետագայում կընդլայնվի և ավելի համապատասխան կերպով կզարգանա այս նպատակի համար:

Այս բոլոր միջոցառումները իսկապես նշանակում են արդեն իսկ բավականին հզոր առաջընթացի քայլեր, բայց դրանք կարող են իրականացվել նաև առանց տնտեսական վերաբերմունքի էական վերափոխման՝ ըստ ազգային սոցիալիստական սկզբունքի, որը ներկայացված է ամենայն շեշտադրմամբ. «Տնտեսության խնդիրը կարիքների բավարարումն է, այլ ոչ թե մասնավոր կապիտալի շահութաբերությունը»:

Այս հիմնարար վերափոխումը և նոր կարգը ֆինանսական և հարկային համակարգի ոլորտում, ինչպես նաև հատկապես խոշոր պետական խնդիրների ֆինանսավորման մեջ՝ վարկային ուղից խուսափելով, ինչպես նաև ֆինանսաքաղաքական միջոցառումները, որոնք իսկապես մոտենում են սոցիալական քաղաքականության ոլորտի գործառույթների շրջանակին, մեզ կզբաղեցնեն հաջորդ գլխում:

Machine Translated by Google

Նոր եղանակներ

Խոշոր հասարակական աշխատանքների ֆինանսավորում:

Պետական ամենակարևոր խնդիրների շարքում է բավականին խոշոր տնտեսական ձեռնարկությունների իրականացումը, որոնց իրականացումը գերազանցում է մասնավոր ձեռնարկատիրական շրջանակների կապիտալ ռեսուրսները, որոնց իրականացման մեջ, բացի այդ, շոշափվում են զգալի հանրային-իրավական շահեր և որոնց իրականացումը հիմնված է բնական պաշարների կամ բնական էներգիայի աղբյուրների շահագործման վրա: Հետևաբար, խնդիրներ, որոնց դեպքում խոսքը վերաբերում է համայնքին պատկանող բնական ուժերի շահագործմանը, կամ որոնց իրականացումը պետք է տեղի ունենա հիմնականում պետության վրա դրված խնդիրների շրջանակներում, ինչպես տրանսպորտի ամբողջ ոլորտը:

Կարելի է տեսնել, որ լիովին հնարավոր է բավականին ճշգրիտ սահմանափակել այն ոլորտը, որտեղ կարող է զարգանալ պետական նախաձեռնությունը՝ առանց սահմանափակումներ սահմանելու մասնավոր ձեռնարկատիրական նախաձեռնության համար կամ պետության կողմից դրա հետ մրցակցություն հաստատելու: Բացի այդ, բացի այդ, կա նաև այն փաստը, որ այս խոշոր հասարակական աշխատանքների կատարումը, բնականաբար, գրեթե ամբողջությամբ հանձնարարված է մասնավոր ձեռնարկություններին:

Մենք արդեն մանրամասն նկարագրել ենք հիմնարար դիտարկումներում, թե ինչպիսի օրինակելի ձևով է պետությունը կառուցել մեր գերմանական տրանսպորտային համակարգը: Անշուշտ, որոշ դեպքերում այն ավելի ռացիոնալ և էժան կզարգանար մասնավոր ձեռնարկության կողմից, բայց այն խնդիրների դեպքում, որոնցում վտանգված է միլիոնավոր մարդկանց անվտանգությունը, խոսքը ոչ այնքան դրա, որքան հնարավոր առավելագույն կայունության մասին է: Այժմ, տրանսպորտային ձեռնարկությունը անկասկած զուտ պետական խնդիր է:

Հուսալիությունը, ճշտապահությունը, անվտանգությունը, երկաթուղիների և փոստի միասնական սակագները պետք է լինեն տրանսպորտային համակարգի որոշիչ տեսանկյունները, այլ ոչ թե մասնավոր կապիտալի շահութաբերությունը:

Սակայն այս հարցը սերտորեն կապված է նման մեծ հանրային ֆինանսավորման ձևի հետ:

առաջադրանքներ

Մենք արդեն տեսել ենք այն ներքին անհեթեթությունը, որը բացահայտվում է այն փաստում, որ խորհրդարանի կողմից հաստատված «վարկերը» պետք է հետագայում կրկին «հաստատվեն» մասնավոր կապիտալի կողմից, որի համար պետությունը ստիպված է լինում իր վրա վերցնել բավականին արտակարգ բեռ՝ տոկոսների խոստման միջոցով:
Այստեղ այլևս անհրաժեշտ չի լինի ընդհանուր առմամբ նշել այս տոկոսների խոստման աղետալի հետևանքները: Ներկայիս աշխատանքը, իրոք, հիմնականում ծառայում է այս փաստը ապացուցելուն: Այնուամենայնիվ, այստեղ հատուկ անդրադարձ կատարենք նաև այն բանին, թե ինչպես է պետական վարկերի տոկոսների այս խոստումը, օրինակ, աներևակայելիորեն թանկ դարձրել երկաթուղային սակագները և ինչ անհավանական ձևով է այն դարձրել բոլոր նրանց համար, ովքեր առաջին անգամ են լսում այս թվերը:

Գերմանական Ռայխի երկաթուղիների ամբողջ ցանցի կապիտալ ծախսերը, որոնք կառուցվել կամ իրականացվել են վարկերի միջոցով, մինչև 1914 թվականը կազմել են մոտ 25 միլիարդ ոսկե մարկ: Այս գումարի տոկոսավճարները՝ միջինում 3.5 – 4% տոկոսադրույքով, կազմել են մոտ 800-900 միլիոն ոսկե մարկ: Անձնական (պաշտոնյաներ և աշխատակիցներ) և նյութական (ածուխ և քսանյութեր) ծախսերի հանումից հետո զուտ եկամուտները կազմել են մոտ 800-1100 միլիոն մարկ:

Այսպիսով, տոկոսավճարը սպառում էր գերմանական երկաթուղիների գրեթե ամբողջ զուտ եկամուտը: Հասարակական կարծիքը միշտ մոլորեցնող էր, երբ որոշակի հպարտությամբ բացատրվում էր, որ փոստից և երկաթուղիներից ստացված եկամուտները կազմում են պետական բյուջեի ողնաշարը: Իհարկե, դա կարող էր լինել, եթե միայն տոկոսավճարը չսպառեր ամբողջ զուտ եկամուտը: Համեմատության մեջ կարելի է անցկացնել մեկ այլ հետաքրքիր զուգահեռ, այն է, որ գերմանական երկաթուղային բոլոր պաշտոնյաների և աշխատակիցների, ինչպես նաև գործարաններում և գծի վրա գտնվող երկաթուղային աշխատողների աշխատավարձերի և վարձատրության ընդհանուր ծախսերը միասին կազմում էին ընդամենը...

Machine Translated by Google

այնքան, որքան վարկային կապիտալի վրա այս տոկոսագումարը: Այլ կերպ ասած՝ գերմանացի երկաթուղային աշխատողների հսկայական բանակը՝ մինչև ամենաբարձր պաշտոնները, որի աշխատակիցների թիվը կազմում է 782,731, իր աշխատանքի համար ստացել է միայն այնքան եկամուտ, որքան գրպանել է վարկային կապիտալի լիովին անգործուն ձեռքը:

Երկաթուղիներից վարկային կապիտալի այս տոկոսավճարը գերազանցում էր մեր այդ ժամանակվա ամբողջ մեծ Ռայխսարմիի բոլոր ծախսերը: Եվ իրականում՝ դրա հետ կապված ամեն ինչի համար, այդ թվում՝ ռազմական վերահսկողությունը, արդարադատության ռազմական կառավարումը, այդ թվում՝ կայազորի կառավարման և ռազմական շինարարության համակարգերը, ռազմական կրթության և զարգացման համակարգը, տեխնիկական ինստիտուտները, օգնության և զինվորական այրիների ֆոնդերը, և, ավելին, զորքերի հագուստն ու զինումը: Մեր ամբողջ բանակի համար նախատեսված ամբողջ գումարը 1913 թվականին՝ այսինքն՝ խաղաղության վերջին լիարժեք տարում, կազմել է 775,385,300 մարկ: Նման համեմատական թվերը խորը պատկերացում են տալիս: Մինչ սոցիալիստական և դեմոկրատական կողմը խորհրդարանական նիստերում և մամուլում անընդհատ պայքարում էր «ռազմական սպառազինության բեռի» դեմ, երբեք չես գտնի նույնիսկ մեկ խոսք նման տոկոսային բեռի դեմ, որը զգալիորեն գերազանցում է պետական վարկերի մյուս բոլոր ծախսերը: Իրականում, կարելի էր նաև ամբողջ նավատորմը վճարել ընդհանուր կարիքների համար վարկի տոկոսներից: Մեր հպարտ Ռայխսնարմիի համար նախատեսված ամբողջ ծախսերը 1913 թվականին կազմել են 197 միլիոն: Եվ պետք է հաշվի առնել, որ այս բոլոր ծախսերը կարելի էր առանց որևէ լումայի հոգալ, եթե մեր պետական բյուջեն չծանրաբեռնվեր նման հսկայական տոկոսային բեռով:
Մի բուռ խոշոր վարկատուներ ՝ մի քանի հազար «կախվածներ», մանր խնայողներ՝ մի քանի հազար մարկի ունեցվածքով, բացարձակապես դեր չեն խաղում նման պետական վարկերում՝
այսպիսով տարեցտարի գրպանում էինք գումարներ, որոնցով կարող էինք պահել և վճարել մեր ողջ Ռայխի վարչակազմին, մեր ամբողջ բանակին և մեր նավատորմին:

Նա, ով նման թվերի հաշվի առնելով չի հասկանում տոկոսների խնդրի ընդհանուր կարևորությունը և մասնավորապես՝ ազգային ֆինանսական քաղաքականության՝ վարկային տնտեսությամբ լիովին ձախողված կարևորությունը, իրոք չի կարող օգնել: Ավելին, նման պատկերացում տվող թվերն ու թվերը հասանելի են բոլորին, դրանք կարելի է գտնել նախկին Թագավորական վիճակագրական գրասենյակի կողմից մեծագույն բարեխղճությամբ հրատարակված Գերմանական Ռայխի վիճակագրական տարեգրքում , ինչպես նաև Հանրապետական վիճակագրական Ռայխսոֆիայի կողմից հրատարակված «Puttkammer and Mühlbrecht Publishers» հրատարակչության « Գերմանական Ռայխի վիճակագրական տարեգրքում »:

Այն, որ Ռայխի վարչակազմի, բանակի և նավատորմի համար անհրաժեշտ ծախսերի և պետության կողմից վարկային կապիտալի տոկոսների վճարման ծախսերի միջև նման անհավասարակշռությունը դառնում է անարդարություն, որը գոռում է դեպի երկինք, լիովին պարզ կդառնա միայն այն ժամանակ, երբ մենք քննենք, թե ինչպես է Ռայխն այժմ հոգում այդ տոկոսների վճարումների համար իր դրամական կարիքը: Ահա մենք անցնում ենք մաքսային և հարկերի ոլորտին: Այստեղ ես պետք է կրկին նշեմ այս իրավիճակի մանրակրկիտ ներկայացումը իմ «Գալիք հարկային գործադուլը» գրքում, որտեղ ես ներկայացրել եմ համոզիչ ապացույց, որ բոլոր հարկերի մեծ մասը կրում են աշխատավոր բնակչության լայն զանգվածները: Այսպիսով, մենք ունենք այն փաստը, որ պետությունը սկզբում, լիովին անտեսելով իր ֆինանսական ինքնիշխանության մեջ առկա հնարավորությունները, վարկային ուղով է գնում խոշոր պետական խնդիրներ կատարելու համար, այսինքն՝ կուտակում է պարտքեր, որ այնուհետև այն ավելի է ծանրաբեռնում իր բյուջեն այնպես, որ ստիպված է օգտագործել իր բոլոր զուտ եկամուտները տոկոսների վճարման համար, և որ այն հետագայում ստիպված է ճնշել ժողովրդին տուրքերով և հարկերով միայն իր տոկոսային պարտավորությունները կատարելու համար: Բոլոր էապես անհրաժեշտ պետական խնդիրների դեմ այն այժմ պետք է պայքարի նահանգային և ռեյխսառլամենտում՝ ամենամեծ դիմադրության դեմ, և վերջապես պետությունն իրեն տեսնում է վարկային կապիտալի տոկոսագումարի հավաքագրողի դերում, ինչպես մենք այն տեսնում ենք այսօր:

Machine Translated by Google

Ելքն արդեն վաղուց նշվել է. ներկայիս աբսուրդային պայմանների այդքան մանրամասն ուսումնասիրությունից հետո ակնհայտ է. այն է.

Պետությունը կֆինանսավորի Ռայխի բոլոր խոշոր հանրային ձեռնարկությունները՝ իր ֆինանսական ինքնիշխանության ուժով և բնակչության կողմից խորհրդարանի միջոցով հաստատվելուց հետո՝ վարկային ուղու խստագույն խուսափմամբ՝ միջոցների ուղղակի հատկացման միջոցով՝ անկանխիկ փոխանցման գործարքների կամ անտոկոս պետական գանձապետական պարտատոմսերի թողարկման միջոցով:

Այս չափանիշը կարող եմ լավագույնս պարզաբանել օրինակով՝ Բավարիայի հիդրոէներգետիկայի զարգացման միջոցով:

Լեռնային գետերում առկա հսկայական հիդրոէներգիան, ինչպես նաև խոշոր լեռնային լճերը, օգտակար դարձնելու ծրագրերն ու ջանքերը սկսվել են արդեն ավելի քան երկու տասնամյակ առաջ: Անկասկած, այս հիդրոէներգիայի դեպքում խոսքը երկրի էներգետիկ աղբյուրների մասին էր, որոնք պատկանում էին համայնքին և պետք է վերցվեին դրանից և օգտագործվեին անձնական շահույթի համար: Այսպիսով, պարզ է, որ նման խոշոր կառույցների զարգացման ժամանակ տուժել են բազմաթիվ պետական և մասնավոր իրավական շահեր: Այստեղ խոսքը վերաբերում է մի ոլորտի, որը պատկանում է բացառապես պետության ազդեցության ոլորտին: Ժողովուրդը նաև բանավոր հաստատել է վարկերը իր ներկայացուցիչների միջոցով 1920 թվականի դեկտեմբերին: Այն բավականաչափ խորհրդատվություն էր ստացել, փորձարկվել և վերածրագրավորվել բազմիցս, և լիովին պարզ էր մեծ տնտեսական առավելությունների մասին: Պետությունը և ժողովուրդը որոշել էին շահագործել էներգետիկ աղբյուրները, այժմ, այս վարկի հաստատմամբ, նրանք պարզապես պետք է համապատասխան որոշում կայացնեին, որ ձեռնարկատերերի վաստակած գումարները կարող են անմիջապես վճարվել պետական բանկի կողմից՝ հաստատված վարկերի հիման վրա: Վերջապես, անտարբեր հարց է, թե սա տեղի կունենա առանց կանխիկի, ժիրո գործարքներին փոխանցման միջոցով, թե՞ փոստային չեկային հաշիվներին վարկային տեղեկանքի միջոցով, թե՞ կանխիկով:

Իսկապես ակնհայտ և հստակ է, եթե պատկերացնենք, որ պետական բանկը նման նպատակներով կթողարկեր իր սեփական փողը՝ անհրաժեշտ և հաստատված վարկերի չափով: Այս հիդրոէներգետիկ շինարարության պարտատոմսերը, այսպիսով, որոշակի չափով ներկայացնում էին պետական գանձապետարանի պարտատոմսեր, որոնք կտրամադրվեին բարձրացնող ջրային կառույցներին որպես պետական երաշխիքով նախնական վարկ: Այսպիսով, խոսքը վերաբերում էր բազմակողմանիորեն ծածկված փողին: Ծածկույթը նախ բաղկացած էր պատրաստի կամ բարձրացող Վալխենզեի աշխատանքից և այլն, և երկրորդ՝ պետական երաշխիքից, որ փողը պետական գանձարանից ընդունվում է լրիվ արժեքով՝ վճարման փոխարեն: Շինարարական պարտատոմսերը միաժամանակ կլինեին ջրային կառույցների մասնակի պարտատոմսեր, որոնք, սակայն, կապված չէին տոկոսային պահանջների հետ: Սակայն, ինչպես հայտնի է, դա այդպես չէ շրջանառության մեջ գտնվող ո

Հիդրոէներգետիկ շինարարության նոտաները կարող են այս պահանջները կատարել իրենց արժեքի ամբողջական լուսաբանման վերաբերյալ իրենց տպագրության տեքստում: Օրինակ՝ «Այս հազար մարկանոց նոտաները մասամբ ծածկում են Բավարիայի հիդրոէներգիայի շահագործման համար կառուցվող կայանքի արժեքը: Այն ընդունվում է բոլոր պետական գանձարաններում որպես վճարում»:

Եթե ցանկանում ենք ավելի հեռու գնալ, ոչինչ չի խանգարում պետությանը պարտավորվելուն՝ աշխատանքի ավարտից հետո, պարտատոմսի ավանդի դիմաց, տրամադրել որոշակի քանակությամբ կիլովատտ ժամ էլեկտրաէներգիա կամ որոշակի քանակությամբ հարյուրավոր ազոտ:

Ոչ ոք չի հրաժարվի ընդունել պետության կողմից թողարկված այնպիսի գումար, որն ամբողջությամբ ծածկված է նյութական ապրանքներով, որը միևնույն ժամանակ կարող է որոշ չափով օգտագործվել որպես էլեկտրաէներգիայի համար նախատեսված կտրոն: Ընդհակառակը, կարող ենք վստահ լինել, որ նման գումարը կվայելի հատուկ ժողովրդականություն, քանի որ այս գումարը կայուն է, ճիշտ նույնքան կայուն, որքան մեկ դոլարը, կամ շատ ավելի լավ, քանի որ դրա դիմաց կարելի է ստանալ էլեկտրաէներգիայի կամ ազոտի բավականին որոշակի քանակություն՝ անկախ տնտեսական տատանումներից: Մարդկանց լիակատար նեղ մտածողության նշան է, որ տարբեր բանավիճողների հանրային քարոզչության մեջ առաջացավ առարկություն, որ «ոչ ոք չի ընդունի այս

Machine Translated by Google

Ոչ մի մարդ, նույնիսկ այս վիճաբանող պարոնայք, երբեք չի տատանվել ընդունել պետության կողմից թողարկված փողը: Բոլորը ընդունել են նույնիսկ Ռեյխսբանկի ամենավնասված թղթադրամները, նույնիսկ եթե այդ փողը մաքուր գնաճի փող էր: Եվ այնուամենայնիվ, բոլորը ընդունում էին այն, նույնիսկ երբ խելացի սպեկուլյանտները փորձում էին հնարավորինս արագ ազատվել դրանից՝ արտարժույթի կամ ապրանքների դիմաց:
Իրոք, ոչ ոք չի մերժել նույնիսկ քաղաքների և համայնքների արտակարգ արժույթը, որը նմանապես չծածկված թղթադրամ էր: Եվ հիմա մի՞թե անմիջապես չպետք է ընդունվի այնպիսի նախընտրելի ծածկված թղթադրամ, ինչպիսին է մեր խոշոր աշխատանքների համար նախատեսված նյութական ակտիվներով ամբողջությամբ ծածկված շինարարական փողը: Անշուշտ, նույնիսկ նրանք, ովքեր իրենց տերերի անունից կամ նրանց ոգով նման առարկություններ են բարձրացնում անտոկոս պետական փողի դեմ, ըստ էության դրան չեն հավատում:
Իրոք, անհերքելի է, չնայած «մետալիստների» բոլոր բողոքներին, ովքեր կցանկանային փող համարել միայն թանկարժեք մետաղներից պատրաստված փողը, որ «փողը» այն է, ինչ պետությունը հայտարարում է որպես փող. արդյոք այս փողը կազմված է թղթից, ճենապակուց, երկաթից, կաշվից, թե որևէ այլ նյութից, բացարձակ անտարբերության հարց է: Բոլորովին այլ է, երբ խոսքը վերաբերում է այս փողի գնողունակությանը: Այնտեղ մետաղագործները ճիշտ են, որ ոսկուց պատրաստված արժույթը, ընդհանուր առմամբ, պահպանում է իր փոխանակային արժեքը նույնիսկ այն ժամանակ, երբ քաղաքական անկարգությունները ցնցում են պետությունը: Սակայն թանկարժեք մետաղներից պատրաստված մետաղական փողի այս կայունությունը պայմանավորված է ոչ թե իր դրամական բնույթով, այլ իր ապրանքային բնույթով , այսինքն՝ ոսկիով:

Անկասկած, պետության արդարացվածության մեջ մեծ աշխատանքի համար իր դրամական կարիքը նկարագրված ձևով հոգալու հարցում բացարձակապես կասկած չի կարող լինել: Նախ, պետությունը ինքնիշխան է, այսինքն՝ այն կարիք չունի որևէ մեկի ազդեցությանը ենթարկվելու, քանի որ այն ունի իշխանություն, և երկրորդ, նման միջոցառումը կարող է դիմակայել ամենախիստ առևտրային քննությանը: Պետությունն այս կանխիկով տրամադրում է վաուչերներ՝ իր վարկային պատմության հիման վրա: Ինչո՞ւ պետք է որևէ մեկը պետության վարկին ավելի քիչ ուշադրություն դարձնի, քան որևէ բանկի վարկին, հատկապես, երբ պետությունը օգտակար աշխատանքներ է կատարում համայնքի բարօրության համար: Նույնիսկ եթե ասվի, որ պետությունը, սակայն, կատարված աշխատանքի համար (Վալխենզեի աշխատանքներում ներգրավված ձեռնարկատերերին և աշխատողներին) վճարում է թղթով, դա իսկապես ճիշտ է, քանի որ հետագայում, աշխատանքների ավարտից հետո, պետությունը կրկին ընդունում է այդ թուղթը որպես իր կողմից կատարված աշխատանքի վճար (էլեկտրաէներգիայի կամ ազոտի մատակարարում և այլն): Դրանով իսկ տնտեսական ցիկլն ավարտվում է:
Այսպիսով, շինարարական պարտատոմսերը կրկին հետ են վերցվում առաջին տարիների էլեկտրաէներգիայի մատակարարումներից և այլն, պարտատոմսերը ոչնչացվում են, և կառավարական կազմակերպչական արվեստի հսկայական գործ է ստեղծվում անտոկոս մայրուղու վրա՝ որպես բոլորի համար անտոկոս սեփականություն: Գործ, որը, առանց էլեկտրաէներգիայի սպառողների մեծ բեռի, պետության համար ստացել է եկամտի մեկ այլ խոշոր աղբյուր, ինչը, իր հերթին, պետությունը մոտեցնում է առողջ ազգային ֆինանսական քաղաքականության իդեալական նս

Բացի այդ, կա նաև այն փաստը, որ որոշակի աշխատանքի համար սեփական շինարարական գումարի տրամադրման նկարագրված գործընթացը բնավ չի պահանջում ամբողջ հաստատված գումարի տրամադրում նման շինարարական թղթադրամներով, քանի որ իրականում ձեռնարկատերերին վճարումների մեծ մասը կատարվում է ոչ թե կանխիկ, այլ անկանխիկ՝ փոխանցումների միջոցով: Սակայն, նույնիսկ ենթադրենք, որ նոր շինարարության ամբողջ գումարը տրամադրվում է նոր պետական թղթադրամներով, այս գումարները՝ համեմատած պետությանն այսօր անհրաժեշտ այլ գումարների հետ, բնավ զգալի չեն լինի:
Միևնույն ժամանակ, երբ Բավարիայի խորհրդարանում գլուխ կոտրեցին բավարական հիդրոէներգետիկայի համար նախատեսված 800 միլիոն վարկի պատճառով, կամ ավելի ճիշտ՝ չկոտրեցին, այլ պարզապես կրկին դիմեցին «վարկին»,-8000 միլիոն վարկը հաստատվեց խորհրդարանում՝ «առանց քննարկման՝ երրորդ ընթերցմամբ՝ ընդհանուր արտակարգ դրության նպատակներով»:

Այստեղ ես կրկին հիշում եմ այն նկատառումները, որ նոր փողի թողարկման միջոցով նման ֆինանսավորման դեպքում որևէ տեսակի գնաճ չի առաջանա, որ մյուս կողմից, շինարարության ընթացքում տոկոսային պարտատոմսերի թողարկումը, այնուամենայնիվ, նշանակում է որոշակի...

Machine Translated by Google

գնաճ, քանի որ տոկոսները պետք է արդեն վճարվեն, նույնիսկ եթե գործարանները դեռևս ոչ մի արտադրողական աշխատանք չեն կատարել:

Սակայն քանակական տեսության իմաստով փողի և նյութական ապրանքների միջև ազգային տնտեսական հավասարակշռությունը ոչ մի կերպ չի տուժում, քանի որ փողի կողմից վճարման միջոցների աճի դեմ ապրանքների աճը տեղի է ունենում ապրանքների ավելի մեծ աճ: Եթե հետագայում, նման աշխատանքների եկամուտների միջոցով, թողարկված փողը կրկին դուրս է բերվում և ոչնչացվում, ապա ազգային տնտեսական հավասարակշռությունը բնականաբար բարելավվում է ազգային հարստության օգտին՝ նման նոր աշխատանքների ընդհանուր արժեքի համաձայն:

Նույնիսկ այստեղ նշենք, թե որքան ծանր է տոկոսադրույքը ազդում նման աշխատանքների արտադրանքի արժեքի վրա: Օսկար Պյոբինգը[77] այս հարցի մանրամասն ուսումնասիրության մեջ որոշել է, որ մեկ կիլովատտ-ժամի արտադրության ծախսերը թանկանում են վարկերի վրա հսկայական՝ 500% (!) տոկոսագումարներ դնելու պատճառով: Այժմ մեր Բավարիայի ՀԷԿ-երի էլեկտրաէներգիան մեզ հասնում է հինգ անգամ ավելի թանկ, քանի որ մենք կրկին դիմել ենք «ամենամոտ» վարկային ուղուն: Նույնիսկ այստեղ տեղին է պատկերացնել, որ Բավարիայի խոշոր էլեկտրակայանների և միջքաղաքային գրասենյակների շահագործման և պահպանման համար անհրաժեշտ բոլոր նյութական և անձնական ծախսերը, այսինքն՝ այդ աշխատանքներում զբաղված բոլոր անձանց՝ ջրահեռացման աշխատակիցների, մեքենավարների, բանվորների, բանվորների, վերահսկիչ անձնակազմի և, այնուհետև, ամբողջ տեխնիկական և առևտրային վարչական ապարատի՝ մինչև տնօրենների աշխատավարձերը, իրենց աշխատանքի համար տարեցտարի վերցնում են միայն մեկ հինգերորդ մասը այն գումարների, որոնք այդքան լավ վարկային կապիտալիստները տարեցտարի վերցնում են առանց ջանքերի կամ աշխատանքի՝ որպես տոկոս:

Տոկոսը ամեն ինչ կուլ է տալիս, տոկոսն ամեն ինչ թանկացնում է: Միայն վարկային կապիտալն է օգուտ ստանում, բնակչությունն է վնասում: Վնաս է ստանում գործարանը սեփական ուժերով կառուցող բնակչությունը, քանզի ո՞վ է կառուցում բավարական գործարանները: Այո՛, բավարացի ինժեներները, բավարացի բանվորները, բավարացի վարպետները և ձեռնարկատերերը: Բավարական գործարանները մատակարարում են մեքենաների և սարքավորումների մեծ մասը, իսկ այն, ինչ չի արտադրվում Բավարիայում, պետք է տալ բավարական հացահատիկ կամ անասուններ, ուստի փոխարենը պետք է տրվի բավարական աշխատանք: Միայն բավարացի ժողովուրդը չի վճարում շինարարության համար գումար (ըստ երևույթին), և դրա համար նրան անհրաժեշտ են Նյու Յորքի, Լոնդոնի, Փարիզի և Բեռլինի խոշոր կապիտալիստները: Բավարացի ժողովուրդը պետք է վարկ վերցնի աշխարհի բոլոր երկրներից և իր հիդրոէներգիան ծանրաբեռնի տոկոսներով, ինչը էլեկտրաէներգիան կդարձնի 500%-ով թանկ:

Մի՞թե սա խելագարություն չէ: Մի՞թե սա տնտեսական հանցագործություն չէ: Այն մարդկանց, ովքեր ոչինչ չեն արել, բացի այն, որ մի ժամանակ շարժման մեջ են դրել գրիչը և չեկ են գրել կամ իրենց բանկիրին հանձնարարել են ստորագրել բավարական հիդրոէլեկտրակայանի վարկը, տարեցտարի ստանում են դրա դիմաց բավարացի ժողովրդի վճարած տոկոսները:

Բացի այդ, ջրամատակարարման համակարգերը այլևս բավարացի ժողովրդի ազատ սեփականությունը չեն, այլ գրավադրված են կապիտալիստին: Հատկապես զվարճալի է նաև այն իրավիճակը, որ խոշոր կապիտալիստները, բնականաբար, «իրենց լավ փողը» չեն տրամադրի մի պետության, որն ինքնին «լավ» չէ կապիտալի և շահերի համար, ուստի դեռևս այնքան մեծ հեղինակություն է վայելում, որ կարելի է...
800 միլիոն ներդնել դրա մեջ: Եվ իրականում, հիդրոէլեկտրակայանների պարտատոմսերի մրցույթները պարունակում էին այն երաշխիքը, որն այնքան գրավիչ և վստահեցնող էր կապիտալիստների համար, «որ Բավարիայի պետությունն իր ողջ հարստությամբ երաշխավորում է կապիտալն ու տոկոսները – (!)»:

---

77 Օսկար Պյոբինգը (1882-1956) բավարացի մեխանիկական ինժեներ էր, որն աշխատել է Մյունխենի տեխնիկական համալսարանում: Նա եղել է այնպիսի ուսումնասիրությունների հեղինակ, ինչպիսիք են Die Wasserkräfte Bayerns (1919) և Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922):

Machine Translated by Google

Փողոց, էլ ի՞նչ եք ուզում: Այսպիսով, Բավարիայի նահանգը բավականին բացահայտորեն ընդունում է, որ ինքն այնքան արժեքավոր է, որ կարելի էր նրան 800 միլիոն վարկ տրամադրել Վալխենզեի հիդրոէլեկտրակայանի և Միջին Իզարի համար, բայց այն չի կարող օգտագործել իր ֆինանսական ինքնիշխանությունը և ֆինանսավորել այդ աշխատանքները իր սեփական իշխանության միջոցով: Ինչո՞ւ: Որովհետև այն չափազանց խորն է խրված վարկերի և տոկոսների խելագարության մեջ, քանի որ նրա պատասխանատու պետական գործիչները այնքան մտածողության կարողություն և պատասխանատվության զգացում չունեն, որ համարձակվեն դատել այս պարզ և հստակ ծրագրերը շահագործ անվճար ֆինանսավորում ինքնուրույն. հետևաբար, նրանք դիմում են մասնագիտական բանկային փորձագետների: Սա ճիշտ նույնն է, ինչ եթե թոքախտով հիվանդը հարցնի իր տուբերկուլյոզի բացիլների մասին, թե արդյոք նրանք ճիշտ են համարում գնալ Դավոս կամ Էնգադին78՝ հիվանդությունից ազատվելու համար, և սրանք նրան վստահեցնեն. «Ո՛չ, պարզապես մի՛ արա դա, ճանապարհորդությունը կարող է վնասել քեզ, գուցե երկաթուղային վթար տեղի ունենա, ավելի լավ է մնա տանը՝ քո տանը, քո սովորական միջավայրում: Քո վիճակում չպետք է որևէ փորձ կատարես և այլն»: Այս խորհրդին հետևելով, որը տուբերկուլյոզի բացիլների տեսանկյունից բավականին ճիշտ է, սպառումը բնականաբար արագ զարգանում է, բացիլները զարմանալիորեն բազմանում են: Հենց այդպես էլ մեր ֆինանսական և տոկոսային տնտեսության դեպքում:

Սեփական հակառակորդներից խորհուրդներ ստանալը չափազանց բնորոշ է անտեղյակ գերմանացիներին: Եթե հայտնվի մի մարդ, որը կրքոտ սիրում է իր ժողովրդին և նրանց այս ու այն խորհուրդներ է տալիս, և պատասխանատու մարդկանց զգուշացնում է այս կամ այն խաբեության մասին, կարելի է տասը անգամ մեկի դիմաց խաղադրույք կատարել, որ մտահոգ մարդիկ կվազեն խաբեբայի մոտ և միամիտ կերպով կհարցնեն նրան. «Ասա ինձ, այսինչն ինձ ասաց, որ դու չարագործ ես, խնդրում եմ ասա ինձ, թե դա ճիշտ է»: Եվ եթե մյուսը նրան բացատրի աշխարհի ամենաազնիվ դեմքով. «Բայց ի՞նչ ես կարծում, ես սրիկա եմ, ընդհակառակը, ես քո լավագույն ընկերն եմ, ես միշտ օգնել եմ քեզ դուրս գալ մեր ֆինանսական դժվարություններից», ապա անմեղ հարց տվողը բավականին երջանիկ է. նա բավականաչափ է արել և հատկապես ուրախ է, որ չի ստիպված լինում լարել իր ուղեղը: Սակայն, ժողովրդի խնդրահարույց ընկերոջը նա ընդհանուր առմամբ արժանի չի համարում իր պատասխանին, և ամեն ինչ ավելի է խրվում տոկոսային կապիտալիստական վարկային քաղաքականության ճահճում, մինչև որ ազատ ազգային հարստության վերջին միավորը գրավադրվում է ֆինանսական տերություններին, և ամբողջ ազգը միայն տոկոս է վճարում միջազգային ֆինանսներին:

Եզրափակելով՝ հենց այս համատեքստում պետք է նշենք այն փաստը, որ Բավարիայի նահանգը, երբ խոսքը ոչ մի կերպ չէր վերաբերում այնպիսի կարևոր պետական խնդրի, ինչպիսին Բավարիայի հիդրոէներգետիկայի զարգացումն է, այսինքն՝ երբ խոսքը նոյեմբերյան կառավարության դրամավարկային ճգնաժամի լուծման մասին էր, շատ արագ Բավարիայի պետական բանկից թողարկեց Բավարիայի պետական բանկի մոտ 130 միլիոն պետական գանձապետական թղթադրամներ: Սա տեղի ունեցավ լիովին բացահայտ, և բոլորը վերցրին այս բավարական թղթադրամները ճիշտ այնպես, ինչպես Ռայխսբանկի թղթադրամները, և բոլորը կարող էին իրենց համար գնել նույնքան հաց բավարական վաուչերների համար, որքան Ռայխսբանկի թղթադրամների համար: Իրականում, դա նույնիսկ ամբողջ Բավարիայի նահանգը չէր, բավական էր, որ նահանգային մայրաքաղաք Մյունխենի քաղաքապետը և որոշ քաղաքի ավագանիներ իրենց անունները տպեին այդպիսի գունագեղ թղթերի վրա, և նույնիսկ այս արտակարգ փողը շրջանառվում էր, բոլորը վերցնում և բաժանում էին ճիշտ այնպես, ինչպես Ռայխսբանկի մնացորդները, և այս արտակարգ փողն ինքնին կատարում էր ցանկացած փողի՝ ապրանքների փոխանակմանը նպաստելու առաքելությունը՝ անվիճելիորեն:

Միայն մեկ գրասենյակ՝ բարձր ֆինանսները, խիստ տհաճ կերպով տուժեցին նահանգների և համայնքների այս արհեստական մասերից, և նրանք 1921 թվականի հոկտեմբերին պարտադրեցին Ռայխի օրենք, որի համաձայն նահանգներին և համայնքներին խստիվ արգելվում էր թողարկել...

---

[78] Շվեյցարիայի Դավոս քաղաքը 18-րդ դարի կեսերից ի վեր հայտնի է որպես թոքերի հիվանդություններով տառապողների բժշկական հանգստավայր: Էնգադինը Շվեյցարական Ալպերի հովիտ է:

Machine Translated by Google

արտակարգ իրավիճակների համար նախատեսված գումար այլևս չէր տրամադրվի: Այս օրենքն իր ուժով հրեաների պաշտպանության հստակ օրենք էր, որին 1922 թվականին պետք է հաջորդեր «Հանրապետության պաշտպանության մասին օրենքը»:

Ես շատ լավ կարող եմ պատկերացնել միջազգային ֆինանսների հանկարծակի վախը, երբ նրանք հասկացան, որ անտոկոս փողի մեջ, նույնիսկ արտակարգ փողի անվնաս տեսքով, ժողովուրդը ձեռքում պահում էր զենք՝ բնականաբար, առանց ժողովրդի գիտակցության, որը կարող էր մեկ հարվածով քանդել դարավոր ստորգետնյա և կեղծ աշխատանքի միջոցով ստի ու խաբեության միջոցով ստեղծված ոսկե ցանցը և ազատագրել ժողովուրդներին իրենց տոկոսային ստրկությունից:

Արդեն այդ ժամանակ, Բավարիայի պետական փողի թողարկման դեպքում, Ռեյխսբանկը շատ շուտով պահանջեց, որ այդ փողը կրկին դուրս բերվի շրջանառությունից, ինչը նույնպես տեղի ունեցավ 1921 թվականի ընթացքում՝ համաձայնեցված եղանակով: Պատճառն այն էր, որ այս փողը բարձր ֆինանսավորում էր բերում՝ առանց տոկոսների, ինչպես Ռեյխսբանկի փողը Ռեյխի գանձապետական պարտատոմսերի անուղղակի ճանապարհով:

Ազգային սոցիալիստական պետությունում ապագայում բոլոր խոշոր պետական աշխատանքները կֆինանսավորվեն և կկազմակերպվեն նկարագրված եղանակով՝ լիովին խուսափելով վարկային ուղուց: Մենք, բնականաբար, կընտրենք անտոկոս շինարարական փողի անուղղակի ուղին միայն այն դեպքում, եթե անհրաժեշտ միջոցները հնարավոր չէ հայթայթել այլ պետական ձեռնարկությունների ավելցուկներից կամ նման հատուկ նպատակների համար գանձվող հատուկ հարկերից: Ամեն դեպքում, մենք գիտենք, որ ֆինանսավորման այս ձևը բացում է երկրի բնական պաշարների օգտագործման, տրանսպորտային ուղիների բարելավման և այլնի համար անհավանական և հսկայական հնարավորություններ:

Յուրաքանչյուր ազգ այնքան հարուստ է, որքանով կարող է կազմակերպել աշխատանքը:79

---

79 Սա արտացոլվում է Հիտլերի 1939 թվականի հունվարի 30-ի Ռայխստագում ունեցած ելույթում, որում նա հայտարարել է. «Կարիքի հարկադրանքի տակ մենք նախևառաջ սովորել ենք լիովին հաշվի առնել ազգի ամենակարևոր կապիտալը, այն է՝ նրա աշխատելու կարողությունը» (մեջբերված է Ռ. դե Ռուսի դե Սալեսի (խմբ.) « Ադոլֆ Հիտլեր. Իմ նոր կարգը», Լոնդոն. Անգուս և Ռոբերտսոն, 1942,

Machine Translated by Google

Սոցիալական շինարարության և տնտեսական բանկ

Նախորդ գլխի հետ տրամաբանական կապի մեջ է սոցիալական շինարարության և տնտեսական բանկի ստեղծումը, որի խնդիրն է թողարկել անտոկոս շինարարական փող, մասնավորապես՝ տների կառուցման համար: Իհարկե, այս սոցիալական շինարարության և տնտեսական բանկը չպետք է գործի որպես պետական հաստատություն, այլ որպես հանրային իրավունքի կորպորացիա: Հետևաբար, տրամաբանորեն դրա քննարկումը պետք է տեղի ունենա ազգային-սոցիալիստական հարկային համակարգի ներկայացումից հետո, բայց քանի որ այս սոցիալական շինարարության և տնտեսական բանկը ոչ այլ ինչ է, քան անտոկոս ֆինանսավորում, որը փոխանցվում է մասնավոր տնտեսության պայմաններին և, մասնավորապես, բնակարանային շինարարության համակարգին, այսինքն՝ տնտեսության ամենահամընդհանուր նշանակության ճյուղին, այն առաջին տեղում դնելը, թերևս, արդարացված է:

Այն, թե ինչու նման շինարարական բանկը չպետք է գործի որպես մաքուր պետական ձեռնարկություն, պայմանավորված է նրանով, որ նման հանրային իրավական ֆինանսական հաստատությունը պետք է ավելի ազատորեն մանևրելու հնարավորություն ունենա, քան պետական ձեռնարկությունը: Այդքան էլ լուրջ պատճառ չէր լինի, եթե խոսքը միայն բնակարանաշինության մասին լիներ, բայց կլինեն բազմաթիվ դեպքեր, երբ խոսքը մեծագույն կարևորության խնդիրների մասին է, որոնք անուղղակիորեն ազդում են հանրային շահի վրա, և այդ դեպքում բանկը, որն իր ղեկավարությամբ պետության առջև իր կառավարման համար իսկապես պատասխանատու է, պետք է և պարտավոր է ազատություն ունենալ նաև անտոկոս վարկ տրամադրելու հարցում՝ բոլոր պայմանների մանրակրկիտ ուսումնասիրությունից հետո:

Սակայն որոշումների կայացման նման ազատությունը հնարավոր չէ զուտ պետական ձեռնարկություններում: Ահա թե ինչու սա պետք է թողնել մասնավոր նախաձեռնությանը:

Որպես օրինակ՝ այստեղ կարող ենք ներկայացնել նման օրենքի ուրվագիծը, որն ընդունվել է 1922 թվականին Բավարիայի համար:

Բավարիայի սոցիալական շինարարության և տնտեսական բանկի զարգացման մասին օրենք:

Հոդված 1

Հիմնադրվում է Բավարիայի ազգային սոցիալական շինարարության և տնտեսական բանկ (BWB):

ԲՀԲ-ի խնդիրն է ֆինանսապես աջակցել պետական կամ մասնավոր անձանց (անհատների, թե ընկերությունների) ազգային տնտեսապես արժեքավոր ձեռնարկություններին, որոնք ծառայում են երկրի զարգացմանը կամ օգտակար են ընդհանուր բարօրության համար:

Հոդված 2

ԲԲԲ-ն հանրային իրավունքի կորպորացիա է: Դրա կազմակերպման, կառավարման և գործունեության, ինչպես նաև տնօրենության վերաբերյալ ավելի մանրամասն դրույթները կհաստատվեն ամբողջ նախարարության կողմից:

Հոդված 3

BWB-ին թույլատրվում է առաջին անգամ թողարկել անտոկոս գանձապետական պարտատոմսեր, որոնք ծածկված են: նյութական ակտիվներով՝ մինչև 50 միլիոն ոսկե մարկ գումարի չափով:

Թողարկումը կարող է տեղի ունենալ միայն այնպիսի օրինական եղանակով, որ ցանկացած պահի թողարկված և շրջանառության մեջ գտնվող դրամական միջոցների գումարը ծածկված լինի առնվազն նույն արժեքի նյութական արժեթղթերով (անտոկոս գրավային գրավներ, վաճառքի արժեթղթերի ակտեր, գրավադրումներ և այլն), իսկ գանձապետական պարտատոմսերի մարումը կամ վերադարձը ապահովված լինի համապատասխան ժամկետում, առավելագույնը 50 տարի, զարգացվող ձեռնարկությունների կամ հաստատությունների եկամուտներով:

Հոդված 4

BWB-ի թողարկված գանձապետական պարտատոմսերի գրավադրումների և արժեթղթերի գումարը կազմում է BWB-ի ծածկույթի ասոցիացիան:

Machine Translated by Google

Ցանկացած տեսակի իրավական գործարքներ, որոնք խախտում կամ վնասում են արժեթղթին կամ գույքին ապահովագրական ասոցիացիային պատկանող փաստաթղթերը անվավեր են:

Ապահովագրական կազմակերպությանը ենթակա առարկաների կամ իրավունքների ցանկացած տեսակի սեփականության կամ տիրապետման փոփոխությունները չեն ազդում արժեթղթերի գոյության վրա և մնում են կապված առարկայի հետ նույնիսկ նոր գնորդի համար. նախորդող իրավատերն ազատվում է անձնական պատասխանատվությունից միայն այն դեպքում, երբ BWB-ն համաձայնվում է պարտապանի անձի փոփոխությանը: Հակառակ պայմանավորվածությունները անվավեր են...

Հոդված 5

BWB-ի ծածկույթի կազմակերպության բոլոր բաղադրիչներն ու իրավունքները գրանցվում են այս հանրային գրանցամատյանում: Այս գրքի համար սկզբունքներն ու իրավական հետևանքները համապատասխանաբար վավեր են ինչպես գրանցամատյանների համար: Գրանցամատյանն ունի հանրային վստահություն և իրավունքի ենթադրություն:

Գրանցամատյանին կամ դրա համապատասխան բաժիններին մուտք գործելու իրավունք պետք է տրամադրվի յուրաքանչյուրին, ով ապացուցում է մուտք գործելու նկատմամբ իր իրավական շահագրգռվածությունը:

Ամեն տարի պետք է հրապարակվեն հաշվեկշռային ամփոփագրեր՝ թողարկված գանձապետական պարտատոմսերի ընդհանուր գումարների, ինչպես նաև դրանց համար Բորսայում պարտքերի ընդհանուր գումարի, ինչպես նաև ավելացումների և հանումների, ինչպես նաև գանձապետական պարտատոմսերի հաջող վճարումների և մարումների վերաբերյալ:

Հոդված 6

ԲՀԲ-ի գանձապետական թղթադրամները օրինական արժույթ են: Բոլորը պետք է ընդունեն դրանք իրենց անվանական արժեքի լրիվ փոխարժեքով՝ պետության մյուս օրինական արժույթների փոխարժեքի նկատմամբ:
Եթե պարտատերը հրաժարվում է ընդունել BWB-ի գանձապետական պարտատոմսերը՝ վերը նշված նվազագույն փոխարժեքով վճարման փոխարեն, պարտապանը, այնքանով, որքանով նա իրականում առաջարկել է վճարումը գանձապետական պարտատոմսերով, ազատվում է այդ գումարի պարտքից:

Գանձապետական պարտատոմսերը BWB-ն թողարկում է անտոկոս և պայմանագրով համաձայնեցնում է փոխադարձ իրավական պայմանների ընդհանուր և հատուկ պայմանները՝ թողարկման ժամկետների և տոկոսադրույքների, պարտապանի կողմից վճարվող արժեթղթերի և գրավադրումների, ինչպես նաև վճարումների և այլ համապատասխան իրավական պայմանների վերաբերյալ: Այս պայմանագրերի պատճենը պետք է հասանելի լինի բոլորի համար՝ որպես ապահովագրական միավորման գրանցամատյանում գրառումների հավելված:

BWB-ն իրավասու է վարկերի պարտավորության և տարեկան հավաքագրումների վարչական ծախսերի համար լրացուցիչ վճարներ կամ վճարներ սահմանելու կամ համապատասխան վճարներ կամ զեղչեր ցանկացած պահի միատեսակ հրապարակային ձևով սահմանելու համար:

Թույլատրվում է 1-ին հոդվածում սահմանված նվազագույն տոկոսադրույքից բարձր փոխարժեքի թողարկումը կամ ֆոնդային բորսայում գնանշումը:

Մարումները կարող են կատարվել միայն թողարկվածի նման տեսակի գանձապետական պարտատոմսերով:

Հոդված 7

ԲՀԲ-ի գործունեությունը, այնքանով, որքանով այն տարածվում է այս օրենքում պարունակվող դրույթների պահպանման վրա, ենթակա է հանրային վերահսկողական խորհրդի վերահսկողությանը և վերահսկողությանը, որը կազմված է ֆինանսների նախարարից կամ նրա կողմից նշանակվող ներկայացուցիչից, ներքին գործերի նախարարից կամ նրա կողմից նշանակվող ներկայացուցիչից, արդարադատության նախարարից կամ նրա կողմից նշանակվող ներկայացուցիչից և խորհրդարանից երկու տարի ժամկետով ընտրված երեք անձանցից:

Machine Translated by Google

Հոդված 8

Տուգանքի դրույթ. Ազատազրկման տույժեր ապահովագրական ընկերության արժեթղթերին դիտավորյալ վնաս հասցնելու, ինչպես նաև առևտրային կամ սովորութային, մասնավորապես՝ ֆոնդային բորսայի, շինարարական թղթադրամների կամ դրանց փոխարժեքի արժեքի սաբոտաժի կամ դա անելու փորձի համար: Բացի այդ, դրա համար նախատեսված են բարձր դրամական տույժեր, նույնիսկ իրավաբանական անձանց համար:

«Գործադիր պայմաններում» տրվեցին ճշգրիտ դրույթներ տնօրենների խորհրդի և խորհրդատվական խորհրդի կազմավորման վերաբերյալ, որին անդամակցում են նախարարությունների, խորհրդարանի և շինարարների ներկայացուցիչներ: Նման խորհրդատվական խորհրդի խնդիրն է շինարարական նոտաների օրինական օգտագործման վերահսկողությունը, վճարումների ստուգումը, գրավադրված ապահովագրության հետագա ստուգումը, անտոկոս շինարարական նոտաներով գրավադրման հիմքերի հաստատումը և այլն:

Հետագա պայմանները կարգավորում էին մարումը և մաքրումը, թողարկված շինարարական նոտաների շարքի և դրա համար գրանցված արժեթղթերի վրա գույքագրումը, ինչպես նաև հաստատված շինարարական նախագծերի վերաբերյալ լրացուցիչ դրույթներ և այլն: Այդ ժամանակ նման սոցիալական բանկի ստեղծման խթանը տրամադրվում էր բնակարանային հսկայական կարիքի և այն հանգամանքի պատճառով, որ Ռայխը և նահանգները ոչ մի կերպ չէին կարողանում արդյունավետ կերպով վերահսկել ճգնաժամը: Բնակարանային գրասենյակների շահագրգիռ հաստատությունները, իհարկե, կարող էին ազատել բնակելի տարածքներ այստեղ-այնտեղ, բայց նրանք չէին կարող կառուցել նոր բնակարաններ: Նոր շինարարական գործունեությունը տառապում էր նյութերի պակասից, առաջին հերթին այն փաստից, որ վարձակալության գործող արտակարգ վերահսկողության պայմաններում նոր տների կառուցումը բացարձակապես «անշահավետ» էր մասնավոր կապիտալի համար:

Ռայխի և նահանգների կողմից այսպես կոչված կորցրած շինարարական ծախսերի ծածկման համար տրամադրված դրամաշնորհները դեռևս բավարար չէին արժույթի շարունակական արժեզրկման պայմաններում:
Նույնիսկ այստեղ-այնտեղ սկսված անհատական բնակարանաշինությունը չկարողացավ վերացնել բնակարանային ընդհանուր ճգնաժամը: Նույնիսկ էժան գրավի ստեղծումը անհնար էր, քանի որ այդ ժամանակ ֆիքսված վարձավճարների պայմաններում նույնիսկ ամենաէժան շինարարական գումարը բացառում էր 4% տոկոսադրույքը:

Հետևաբար, ինչպես արդեն նշվել է հիմնարար դիտարկումներում, չնայած ամենամեծ կարիքին՝ անբավարար շահութաբերության պատճառով, այն պարզապես չի բավարարվում:

Այժմ, եթե հաջողվի վերացնել տարեկան կրկնվող տոկոսային բեռը, եթե միջոցներ ձեռնարկվեն բնակարանի կարիք ունեցողներին անտոկոս միջոցներ տրամադրելու համար, հնարավոր է բնակարանային շուկայի խթանումը մեծ ոճով: Սակայն դրանով ոչ միայն կվերացվի բնակարանային սարսափելի կարիքը՝ իր բոլոր սոցիալական և առողջապահական վնասներով, այլև ներքին շուկան կխթանվի անսովոր ձևով, քանի որ բոլոր անթիվ օժանդակ արհեստները՝ փականագործները, հյուսները, տանիքագործները, ջրմուղագործները, ապակեգործները, տեղադրողները, կերամիկագործները, հատակ շարողները և սալիկապատողները, ներկարարներն ու ծեփագործները կախված են դրանից, այնուհետև նրանք իրենց հերթին գտնում են աշխատանք և հաց և ամրապնդվում են իրենց գնողունակությամբ:

Սակայն սա նշանակում է, որ առաջարկվում է անտոկոս շինարարական վարկի տեսքով:

Այս շինարարական պարտատոմսերը թողարկվում են «Սոցիալական շինարարության և տնտեսական բանկի» կողմից: Մատակարարներին և ձեռնարկատերերին այս գումարով վճարվում է շինարարության համար: Շենքի սեփականատերը ստացված անտոկոս գումարը վերադարձնում է համապատասխան մաս-մաս՝ 30-50 տարվա ընթացքում՝ կախված շինարարության բնույթից և ամրությունից: Շինարարական պարտատոմսերը տարբերվում են Ռայխի կամ նահանգային փողերից նույն կերպ, ինչպես Ռայխսբանկի պարտատոմսերը տարբերվում էին վարկային գանձապետական պարտատոմսերից: Այս շինարարական պարտատոմսերը, ինչպես արդեն նշվեց, իրենց լիարժեք նյութական ծածկույթն ունեն այն փաստի շնորհիվ, որ միաժամանակ շինարարական բանկի վարկին առաջանում են թողարկված պարտատոմսերին համարժեք նոր նյութական ակտիվներ (տներ):

Machine Translated by Google

որոնք օրինականորեն ապահովված են նույն գումարի չափով անտոկոս հիփոթեքային վարկերի գրանցման միջոցով:

Գործնականում նաև այստեղ նոր շենքերի ամբողջական արժեքը չի նշվի շինարարական նշումներում, այլ միայն շինարարության իրական ծախսերը: Հետևաբար, հողը պետք է տրամադրվի առնվազն շինարարների, շինարարական ընկերությունների կամ համայնքների կողմից, և դրանից բացի, շենքի արժեքի առնվազն 10-30%-ը պետք է արտադրվի բնակարանի կարիք ունեցողների կողմից, որից 5%-ը պետք է պահվի այնտեղ՝ շինարարական բանկի վարչական ծախսերը հոգալու համար:

Այնուհետև մարումը կատարվում է առանց որևէ տոկոսագումարի հաշվարկման: Այս կերպ տանտերերի ազատ սեփականությունը տարեցտարի աճում է իրենց տներում, ինչպես նաև ընդհանուր միավորման մեջ պահվող արժեքները՝ որպես տրված շինարարական նոտաների ծածկույթ:
Այսպիսով, շրջանառության մեջ գտնվող շինարարական պարտատոմսերի քանակը նվազում է կատարված վճարումներին համապատասխան:

Այս շինարարական փողի իրավական բնույթը ոչ այլ ինչ է, քան պարտատոմսի թողարկում:
Այս պարտատոմսի պարտապանը շինարարական բանկն է: Պարտատոմսի պարտատերը ներկայիս սեփականատերն է:
այս պարտատոմսը:

Ոչ մեկին չի կարելի արգելել պարտատոմսեր թողարկել, միշտ միայն արտաքին հանգամանքների հարց է, թե արդյոք ինչ-որ մեկի կողմից թողարկված պարտատոմսերը ընդունվում են որպես վճարման միջոց: Ինչպես բազմիցս նշվել է նախկինում, շինարարական պարտատոմսերը միշտ և ցանկացած հնարավոր տնտեսական և քաղաքական պայմաններում լիովին ծածկված են դրանց դիմաց առկա նյութական ակտիվներով: Հետևաբար, խոսք չի կարող լինել բանկի ցանկացած պահի դժվարությունների մասին:

Այնուամենայնիվ, համընդհանուր ընդունումը երաշխավորվում է այն պահից, երբ պետությունը պարտավորվում է ստանձնել շինարարական պարտատոմսերի ժամկետային մարման երաշխիքը և պարտատոմսերի գործողության ընթացքում դրանք ընդունել իր գրանցամատյաններում որպես վճարման միջոց, կամ երբ դրանք հայտարարվում են վճարման օրինական միջոց:

Երաշխիքի նման ընդունումը պետության համար գործնականում չի նշանակում ամենաքիչ բեռը, ընդհակառակը: Այսօր պետությունը իրականում պետք է ծախսի և տոկոսներ վճարի, ապա ընդհանուր հարկերի միջոցով փոխհատուցի տարեկան անհաշվելի միլիոնավոր դոլարներ շինարարության կորցրած ծախսերի համար իր կողմից հաստատված դրամաշնորհների համար: Այնուհետև սա ամբողջությամբ չեղյալ է հայտարարվում:

Պետության կողմից այժմ տրամադրվող դրամաշնորհները, այսպիսով, իրականում կորած գումարներ են, որոնք պետք է փոխհատուցի համայնքը, և որոնք կգնան որոշ բախտավոր մարդկանց, ովքեր իսկապես կարողացել են ստանալ նման դրամաշնորհներ:

Այսպիսով, նույնիսկ երբ անտոկոս շինարարական պարտատոմսեր ստացողների շարքում որևէ ժամկետանց վճարող իրականում որոշ պահի չի կարողանում կատարել իր պարտավորությունները, դա որևէ դեր չի խաղում պետական բյուջեի կողմից կատարվող հսկայական խնայողությունների համեմատ, քանի որ այն նաև այս կերպ ստիպված չէ անել որևէ զոհաբերություն, որը լիովին կորչում է:

Քանի որ խոսքը մեծ սոցիալական նշանակության խնդրի մասին է, արդարացված է սահմանել
անկախ հանրային իրավաբանական կորպորացիա՝ որպես դրա կատարման գործիք և կրող:

Այսպիսով, այս ինստիտուտը կհեռացվի մասնավոր տնտեսական սոցիալական ձևերի ոլորտից, որոնց ժողովրդի աչքում բնականաբար կապված են անձնական շահույթը և հարստացման մտադրությունները: Մյուս կողմից, ինստիտուտը կհեռացվի մաքուր պետական ձեռնարկության ոլորտից, որի նկատմամբ նույնպես, ոչ առանց անարդարության, հանրության շրջանում որոշակի հակակրանք կա բոլոր տնտեսական հարցերում:

Կիրարկման կանոնակարգերում պետք է գրանցվի ամեն ինչ, ինչը հիմնականում
անփոխարինելի է հանրության և բանկի բիզնեսի կառավարման անվտանգության համար:

Machine Translated by Google

Առաջարկվող խորհրդատվական խորհուրդը կարող է իր ազդեցությունը զգացնել նաև դրանից այն կողմ: Խորհրդատվական խորհուրդն ինքնին կրկին արտացոլում է բոլոր շահագրգիռ խմբերի շահերը:

Շինարարական բանկի ստեղծումը որպես հանրային իրավաբանական կորպորացիա ունի նաև այն հաճելի կողմնակի հետևանքը, որ այս կերպ ստեղծված հարստության արժեքների ամբողջ համալիրը չի ներկայացվում որպես պետության սեփականություն, այլ որպես անկախ իրավաբանական անձի՝ շինարարական բանկի սեփականություն:

Այս շինարարական բանկի իրավական կառուցվածքը կամ իրավական բնույթը, հետևաբար, հետևյալն է. շինարարական բանկը իրավաբանական անձ է այն հանգամանքի ուժով, որ այն ճանաչված կամ հիմնադրված է որպես հանրային իրավաբանական կորպորացիա. այս շինարարական բանկը ընդհանրապես չի բաղկացած անհատ անդամներից. այն ինքնին կրողն է իր գործունեությունից բխող իրավունքների և պարտականությունների: Սակայն այն նաև պաշտոնատար անձ չէ և պետական հաստատություն չէ, պետական մարմնի անդամ չէ:

Նման իրավական ձևի ստեղծումը իսկապես ինչ-որ տարածված և ավանդական բան չէ, այլ, այնուամենայնիվ, արդեն իսկ նախատեսված է օրենքով: Սակայն ժամանակակից պայմանները պահանջում են ժամանակակից տեսակի համապատասխան ինստիտուտներ: Ահա թե ինչպիսի բանի հաստատման ծառայությունն է, որ որոշակի ձևով գերազանցվի ավանդականի սահմանները՝ դարի պահանջներին հարմարվելու համար:

Բիզնեսի գործունեության ընթացքը լավագույնս կարելի է բացատրել մեկ օրինակով. շինարարական բանկը նախապես հայտնի է դարձնում այն հիմնական պայմաններն ու նախապայմանները, որոնք պետք է բավարարվեն, որպեսզի քննարկվի շինարարական բանկի գումարի հաստատման հայտը:
Դիմորդը իր հարցումը անհրաժեշտ փաստաթղթերով ուղարկում է շինարարական բանկ և, դրական դեպքերում, պայմանագիր է կնքում բնակարանի կարիք ունեցողների (տան սեփականատերերի) հետ:

Այս պայմանագրում նախևառաջ պետք է ամրագրվի շինարարական բանկի որոշմամբ և կիրարկման կանոնակարգերով սահմանված ամեն ինչ, այդ թվում՝ շինարարության համար նախատեսված գումարը միայն շենքի կառուցման համար օգտագործելու պարտավորությունը, գրավի կարգավիճակի պարտավորությունը և վճարման պարտավորությունները: Սակայն, բացի այդ, այս պայմանագրում պետք է ամրագրվեն բոլոր մյուս համապատասխան իրավական պայմանները: Հատկապես պետք է որոշվի, որ բնակարանի կարիք ունեցողը իրավունք չունի կրկին վաճառել գույքը, ինչը, ավելին, արդեն իսկ գործնականում ընդգծված է գրավի որոշման մեջ: Ժառանգության փոխանցման և վճարման չկատարման դեպքում պայմանները պետք է համապատասխանաբար կարգավորվեն մեկ կամ մի քանի վճարման մասով:

(Մանրամասները բխում են այս հարցի բնույթից):

Քանի որ բոլոր առաքման ընկերությունները և բոլոր աշխատողները վարձատրվում են միայն շինարարական թղթադրամներով, որոնք արտադրում է շինարարական բանկը, շինարարական թղթադրամները բոլոր հանգամանքներում առաջին անգամ շրջանառության մեջ են մտնում միայն այն չափով, որքանով վճարումների համարժեքը կուտակվում է գույքի վրա: Աշխատողներից և մատակարարներից շինարարական թղթադրամները հասնում են հանրությանը. հաշվի առնելով առկա արժեթղթերը և հատկապես այն պատճառով, որ պետությունը ստանձնում է շինարարական թղթադրամների երաշխիքը, և պետական գանձարաններն ընդունում են շինարարական թղթադրամները որպես վճարում, հանրությունը շինարարական թղթադրամները կընդունի ինչպես ցանկացած այլ գումար: Այսպիսով, տանտիրոջն է մնում որոշել, թե ինչպես է նա կատարում շինարարական բանկի նկատմամբ իր պարտավորությունը՝ տարեկան վարկավորված գումարի 2%-ը շինարարական թղթադրամներով վերադարձնելու շինարարական գումարներով իր պարտավորությունը:
Այլ կերպ ասած, շենքի սեփականատերը և շինարարական բանկի հիփոթեքային պարտապանը պետք է ամեն տարի արտադրի շրջանառության մեջ գտնվող գումարների 2%-ը շինարարական թղթադրամներով: Գործնականում պատահում է, որ հիփոթեքային պարտապանները կհավաքեն շինարարական թղթադրամներ, որոնք իրականում շրջանառվում են տեղական դրամի հետ միասին՝ մինչև իրենց վճարման ժամկետի լրանալը, և դրանով իսկ կբավարարեն իրենց վճարումները:

Machine Translated by Google

պարտավորություն: Շինարարական թղթադրամներ ձեռք բերելու հատկապես հարմար վայր կլինեն ցանկացած պահի գործող շինհրապարակները:

Եթե ենթադրենք, որ Մյունխենում տարեկան թողարկվում են 10 միլիոն արժողությամբ շինարարական թղթադրամներ, ապա տարեկան 200,000 ոսկե մարկ կվերադառնա շինարարական բանկ, այսպիսով, առավելագույնը 50 տարի անց ամբողջ 10 միլիոնը կվերադառնա և կհավաքագրվի շինարարական բանկի կողմից, առավելագույնը 50 տարի անց դրանից կառուցված տները դրանով իսկ մարվում են և դառնում իրենց սեփականատերերի պարտքերից զերծ սեփականությունը: Ամբողջ վճարումը կատարվել է առանց տոկոսների համար ոչ մի կոպեկ անօգուտ վճարելու, վճարումը հետագայում իրականացվել է միայն պետական երաշխիքով կապված շինարարական բանկի ստեղծման պարզ միջոցներով:

Սոցիալական ակտը կայանում է նրանում, որ պետությունը տների արժեքը ստեղծել է բացարձակապես ոչնչից, որ այս ամբողջ շենքի կառուցմամբ եկամուտ է ստեղծել հազարավոր աշխատողների և գործարարների համար: Եթե ենթադրենք, որ խոսքը հազարավոր անհատական տների մասին է, ապա հազարավոր հողազուրկներ դրանով վերածվում են հողատերերի:

Կներկայացվեն տարբեր առարկություններ և վերապահումներ, որոնցից կարելի է առաջարկել ամենակարևորները՝

1. Գնաճի առարկությունը: Այս առարկությունը որքան կարճատես է, այնքան էլ անտեղի. ինչպես արդեն բացատրվել է նախորդ հատվածներում, գնաճ կարող է առաջանալ միայն այն դեպքում, երբ թողարկվում է չծածկված փող: Այստեղ նյութական ծածկույթը հակադրվում է շինարարական թղթադրամներին. հետևաբար, աննշան է, եթե շրջանառության մեջ են մտնում նույնիսկ շինարարական թղթադրամների զգալի քանակություններ:

2. Հակառակություն այն մասին, որ այս հարցը նոր է և չփորձարկված: Այս առարկությունը կիրառելի չէ, և հարցը, թերևս, նոր է Գերմանիայի համար: Այլուր սովոր են նման անտոկոս պարտքային վկայականներ, որոնք ծածկված են նյութական ակտիվներով: Դրա բնորոշ օրինակը անգլիական վարանտն է, որը ներկայացվել է հարյուր տարի առաջ և մինչ օրս պահպանվում է: Վարանտը կարգադրություն է, որը սեփականատիրոջը իրավունք է տալիս որոշակի քանակությամբ հում երկաթի, որը պահվում է որոշակի կենտրոնական պահեստում: Այս վարանտային թղթադրամները օգտագործվում են որպես արժույթ. վարանտի գնողունակությունը ունի միայն այն տատանումները, որոնց ենթարկվում է հում երկաթի գինը համաշխարհային շուկայում:

Եթե, օրինակ, Գերմանիայում ունենայինք նման վարանտներ, դրանք լիովին անկախ կլինեին գերմանական արժույթներից և դրանց տատանումներից: Այս վարանտների արժեքը կապված էր հում երկաթի գնին, և այդ գների արժեքն էլ իր հերթին ավտոմատ կերպով կարգավորվում էր արժույթի նկատմամբ:

Վարանդայում մենք գտնում ենք այս անտոկոս պարտքային վկայականի և նյութական ակտիվով ծածկված պարտքային կարգադրության ժողովրդական բնույթի նշանակալի օրինակը:

Քանի որ անհրաժեշտ է իրականացնել նոր շենքերի զգալի և ազգային տնտեսապես կարևոր կառուցում, անհրաժեշտ է շարքով կառուցել ամբողջական գաղութներ:

Թերահավատ տեսակետ կլինի, եթե մեկը ցանկանա կառուցել անհատական տներ կամ նույնիսկ շարքային տներ միայն այն դեպքում, երբ տուն փնտրող անձն ինքը ցանկանում է դառնալ դրա սեփականատերը:
Վնաս, որը պետք է շտկվի, բնակարանային ճգնաժամն է, հետևաբար, խոսքը հիմնականում բնակարանային պայմանների մասին չէ, այլ բնակարանային հնարավորությունների ստեղծման մասին: Այս կարիքը նաև կբավարարվի վարձակալական բնակարանների առևտրային շինարարության խթանմամբ: Հետևաբար, ոչինչ չի խանգարում հին ոճի վարձակալական տան սեփականատիրոջը ստանալ շինարարական թղթադրամներ նոր վարձակալական տան կառուցման համար: Հենց այդպիսի անձանց դեպքում հնարավոր կլինի նախապես կանխիկ պահանջել ամբողջ շենքի ընդամենը 10%-ից ավելի մեծ կանխավճար:

Machine Translated by Google

արժեք; այս մարդկանցից շատերը պատրաստ են և ի վիճակի են իրենց սեփական միջոցներից զգալի գումարներ ծախսել բնակարանաշինության վրա, եթե որպես դրամաշնորհ շինարարական բանկից ստանան համապատասխան մնացորդ կամ մասնակի գումար՝ անտոկոս: Հենց շինարարական բանկի գումարի անտոկոս բնույթն է հնարավորություն տալիս հաշվի առնել շինարարական շուկայի վերածննդի այս ասպեկտը, որն այդքան կարևոր է խոշոր քաղաքների համար:

Այս սոցիալական շինարարության և տնտեսական բանկը, սակայն, հետագայում, բնակարանային շենքերի ֆինանսավորման սահմաններից դուրս, կանցնի նաև ազգային տնտեսապես կարևոր ձեռնարկություններին, արդյունաբերություններին, կոմունալ աշխատանքներին, գյուղատնտեսության բարելավումներին և այլն անտոկոս վարկեր տրամադրելուն, նույնիսկ եթե ավելի կարճ մարման ժամկետով:

Machine Translated by Google

Պետություն առանց հարկերի

Ազգային սոցիալիստական պետության գլխավոր նպատակն է՝ պետություն առանց հարկերի: Եթե այսօրվա պայմաններում սա կարող է հնչել որպես խելագար ուտոպիա, եթե շատերին կարող է թվալ չափազանց լավ խոստում իրական լինելու համար, այնուամենայնիվ, մենք գիտենք, որ այս նպատակը լիովին հասանելի է, գոնե այնքանով, որքանով պետք է վերացվի բնակչության վրա հսկայական հարկային ճնշումը:

Նախորդ գլուխներում ամենայն պարզությամբ ներկայացրել ենք այն ապացույցը, որ այսօր գրեթե բոլոր հարկերը կլանում են միայն տոկոսների վճարումները: Մենք հարկեր ենք վճարում մեր ուտած յուրաքանչյուր կտոր հացի համար, յուրաքանչյուր տաք հյուրասենյակ արժե ավելորդ հարկեր, յուրաքանչյուր գնում ծանրաբեռնված է վաճառքի հարկով: Սակայն այս կերպ հարկերի մեջ մտնող ամեն ինչ, բնավ, բավարար չէ միայն փոխհատուցման պարտքերի հարկերը վճարելու համար:

Միշտ մատնում է ճաշակի և քննադատական հասկացողության պակաս, եթե մեկը անտեսում է այնպիսի հիմնական նպատակ, ինչպիսին անկասկած հարկերից զերծ պետությունն է որպես ուտոպիա: Նրա համար, ով մեզ հետ է անցել ժամանակակից ֆինանսական քաղաքականության լայն և խճճված ճանապարհներով և ով չի կորցրել Արիադնայի թելը՝ պետության տոկոսային պարտավորությունը, հեշտ բան պետք է լինի նաև Մինոտավրոսի այս լաբիրինթոսից դուրս գալու ելքը գտնելը:

Մեկը, ով բարձրանում է անկումներից և բարձր դիրքից դիտարկում նկարագրված կապերը՝ պետության տոկոսային պարտավորություն - հարկ - գնաճ, մեկը, ով ճանաչել է արևմտյան մշակութային շրջանակի բոլոր ազգերի տոկոսային պարտավորությունը որպես ամեն ինչի գերիշխող փաստ, մեկը, ով ճանաչել է, որ մենք ապրում ենք աշխատանքի և հարստության միջև առողջ և ողջամիտ պայմանների լիակատար շրջադարձի դարաշրջանում, մեկը, ով այլևս չի կարող խուսափել այն հրատապ տրամաբանությունից, որ հատկապես պետությունը, իր ֆինանսական ինքնիշխանության ուժով, լիովին կապված չէ վարկային ուղու հետ, բայց կարող է ստեղծագործաբար ֆինանսավորել իր սեփական իրավունքով բոլոր խոշոր պետական խնդիրները, նրա համար դա միայն վերջին քայլն է դեպի ֆինանսաքաղաքական Նոր Աշխարհ՝ պահանջել այնպիսի պետություն, որտեղ պետական ֆինանսական վարչակազմը իր առաջին խնդիրը չի համարում քաղաքացիներից հնարավորինս շատ հարկեր հանելը, այլ, ընդհակառակը, վերացնել բոլոր ծանր հարկային ճնշումները և բեղմնավորել ազգային տնտեսությունը:

Մենք կարող ենք թվային ապացույցներ ներկայացնել, որ հարկերից զերծ պետությունը բնավ ուտոպիա չէ, այլ որ դրա հնարավորությունը տրված է յուրաքանչյուր կարգապահ պետական բյուջեում, եթե պետությունն ազատվի իր վրա դրված տոկոսային բեռից: Այն, որ այն կարող է դա անել նաև առանց դրա համար պատասխանատվության կանչվելու, ապացուցվում է պետական սնանկությունների պատմությամբ, որը պատմում է տասնյակ դեպքերի մասին, երբ նահանգները սնանկության միջոցով խուսափել են իրենց վրա դրված տոկոսային և պարտքային բեռից:

Մեզ չափազանց հեռու կտանի այստեղ՝ կրկին մանրամասն անդրադառնալով այն ճշգրիտ ցուցադրությանը, որը ես տվել եմ իմ փոքրիկ բանավեճային աշխատանքում՝ «Պետական սնանկությունը». լուծումը, այն է, որ պետական վարկերի տոկոսագումարի վճարման կարգավորումը՝ պարտատոմսերը անտոկոս բանկային ակտիվների միաժամանակյա վերափոխման միջոցով, ոչ մի կերպ չի արժանի սնանկության անպարկեշտ անվանմանը, այլ որ պետության և ժողովրդի ազատագրման այս ձևը տոկոսային պարտքից իրականում նշանակում է պետության և տնտեսության ազատումը անտանելի շղթաներից:

Սակայն այս տոկոսային վճարումների ճշգրտումը հնարավոր կդարձներ, դեռևս պատերազմից առաջ, ամբողջ պետական կառավարման պետական ծախսերի ծածկումը: Ես որպես օրինակ ներկայացրել եմ 1911 թվականի Բավարիայի պետական բյուջեն: Այդ ժամանակ Բավարիայի նահանգի եկամուտները այսպես կոչված առևտրային պետական ձեռնարկություններից (երկաթուղի, փոստ և հեռագիր) կազմում էին 120 միլիոն ոսկե մարկ, իսկ պետական անտառտնտեսությունից՝ 40 միլիոն: Ընդհանուր

Machine Translated by Google

Արդարադատության իրականացման համար ամբողջ պետական վարչակազմի ծախսերը (բոլոր շրջանային դատարանները՝ իրենց ամբողջ անձնակազմով և նյութական ծախսերով, բոլոր նահանգային դատարանները, շրջանային դատարանները և Մյունխենի, Նյուրնբերգի և այլնի բարձրագույն դատարանները) կազմել են 27 միլիոն: Բավարական ամբողջ երկրամասի ամբողջ մեծ և այդքան ուշադիր մշակված ներքին վարչակազմի համար՝ այդ թվում՝ բազմաթիվ շրջանային դատարանների, կոմսական կառավարությունների, Մյունխենի ոստիկանական բաժանմունքի, ժանդարմերիայի, այնուհետև՝ բազմաթիվ այլ մարմինների և իշխանությունների, ինչպիսիք են բժշկական մարմինները, նահանգային պատվաստման հիվանդանոցը, սննդի և կիսալյուքս սննդի հետազոտական հաստատությունները, առողջարաններն ու հոգեբուժարանները, վարչական դատարանը, նահանգային վիճակագրական գրասենյակը, չափագիտական մարմինները, ապահովագրական –, 1911 թվականին՝ 40 միլիոն պալատները և այլն, ծախսերը բաշխվել են պետական բյուջեում: Կրթության, դպրոցի և եկեղեցու համար, մասնավորապես՝ բոլոր միջնակարգ դպրոցների, միջնակարգ դպրոցների, նախապատրաստական դպրոցների, լատինական դպրոցների, միջնակարգ ուսումնական հաստատությունների, կրտսեր դպրոցների, բարձրագույն մասնագիտական դպրոցների, ուսուցիչների վերապատրաստման հաստատությունների, բոլոր պետական շինարարական դպրոցների և մասնագիտացված դպրոցների, առևտրային և երաժշտական դպրոցների, գյուղատնտեսական և շրջանային գյուղատնտեսական դպրոցների, Վայհենշտեֆանի[80] և կենսաբանական հետազոտությունների ինստիտուտի, բոլոր կանանց կրթական հաստատությունների, ապա, ամենից առաջ, համալսարանների՝ իրենց անթիվ հավաքածուներով և ինստիտուտներով, տեխնիկական համալսարանի, մյուս արվեստի համալսարանների, առևտրային համալսարանների, երաժշտական ակադեմիայի, ապա Մաքսիմիլիանեումի[81], այնուհետև՝ գիտության և արվեստի կենտրոնական ինստիտուտների, գիտությունների ակադեմիայի, նահանգի գիտական հավաքածուների, Բավարիայի թանգարանների, պետական գրադարանի, պետական թատրոնի և այլնի համար, Մշակույթի նախարարության այս հսկայական գործունեության ոլորտի՝ իր հազարավոր պաշտոնյաներով, հավաքածուներում և թանգարաններում իր հսկայական արվեստի գանձերով, որոնցից յուրաքանչյուրն իսկապես շենքերի, կառավարման և խնամքի կարիք ունի, 1911 թվականին ընդհանուր առմամբ հատկացվել է 51 միլիոն դոլար: Ֆինանսների նախարարության ոլորտում , որը իրականում չի իրականացնում միայն ժողովրդից գումար կորզելու գործառույթներ, գտնվում են անտառային վարչության գործունեությունը հարյուրավոր անտառապահներով, հանքերի, ձուլարանների, աղի գործարանների, ամբողջ կենտրոնական և օժանդակ մաքսային գրասենյակների, կենտրոնական դրամահատարանի, պետական պարտքի վարչության և պետական բանկի, գեոդեզիստների գրասենյակների և մարզային գեոդեզիական գրասենյակի, այնուհետև նաև պետական առողջարանային վարչությունների, Մյունխենի դատարանի գարեջրատան գրասենյակի և այլնի վրա: Այս նույնպես շատ խոշոր ձեռնարկությունը առաջացրել է 15 միլիոնի ծախս: Տրանսպորտի նախարարության ծախսերը ծածկվել են սեփական գործառնական եկամուտներով, մյուս կողմից, հին պե

Այսպիսով, ընդհանուր առմամբ, արդարադատության վարչարարությունը, ներքին վարչարարությունը, ներառյալ շենքերը, որոնց մասին ես հատուկ չեմ խոսել վերևում, ինչպես նաև ֆինանսական վարչարարությունը, ինչպես նաև կրթությունն ու զարգացումը, ինչպես նաև կենսաթոշակները պահանջում էին 27+40+51+13+36=167 միլիոն:

Պետական ձեռնարկությունների՝ փոստի և երկաթուղիների, հանքերի և անտառների կողմից պետական գանձարան փոխանցված մոտ 160 միլիոն ավելցուկը, այսպիսով, գրեթե բավարար կլիներ ամբողջ հսկայական պետական վարչական ապարատը ծածկելու համար՝ առանց հարկերի մեկ կոպեկի:

Այսպիսով, հարկերից զուրկ պետությունը իրականություն կլիներ, եթե բավարացի ժողովրդից գանձվող ընդհանուր հարկերը, այսինքն՝ 60 միլիոն ուղղակի հարկեր և 53 միլիոն անուղղակի հարկեր, ինչպես նաև 31 միլիոն վճարներ, ընդհանուր առմամբ՝ 134 միլիոն, չօգտագործվեին ամբողջությամբ վարկային կապիտալի տոկոսների վճարման համար: Միայն բավարական պետական պարտքերի տոկոսների վճարումը

---

[80] Վայհենշտեֆանը Վերին Բավարիայում գտնվող 11-րդ դարի վանք է, որը 1803 թվականին վերափոխվել է անտառտնտեսության դպրոցի և պետական գարեջրատան:

[81] Մյունխենի Մաքսիմիլիանեումը նախագծվել է Բավարիայի թագավոր Մաքսիմիլիան II-ի կողմից որպես ուսանողական հիմնադրամի նստավայր: 1949 թվականից ի վեր այն տեղակայել է Բավարիայի նահանգային խորհրդարանը:

Machine Translated by Google

պահանջեց 84.6 միլիոն (!), իսկ Բավարիան ստիպված էր Ռայխին վճարել 50 միլիոն՝ Ռայխի պարտքի տոկոսների վճարման համար:

Ես համառոտ ակնարկ եմ տվել մեր պետական կյանքի մեծ ու փոքր ոլորտների մասին: Սա հատկապես կարևոր է թվում նաև այն պատճառով, որ ազգային սոցիալիզմը նաև հաշվի է առնում, թե որքան արտակարգ և օրինակելի աշխատանք է կատարել հին պետությունը, շատ բան, որը չի պահանջում որևէ բարեփոխում և բարելավում այնքանով, որքանով այն կապ չունի այն հարցերի հետ, որոնք երբեք չեն կարող ավարտվել:
Նույնիսկ յուրաքանչյուր պետական օրգանիզմի համար ճիշտ է, որ այն չի կարող կանգնել, եթե չի ցանկանում ոսկրանալ: Շատ ոլորտներում ավելի թարմ և ազատ ոգին չի վնասի, և այստեղ-այնտեղ անհրաժեշտ են խորը բարեփոխումներ: Մեր վարչական ապարատի շատ ճյուղերում պետք է ներթափանցի առնվազն նոր ոգի, մասնավորապես՝ պետական ծառայողի իր խնդիրների և այն մարդկանց նկատմամբ որոշակի պատասխանատվության ոգին, որոնց նա ծառայում է:

Միայն մեկ ոլորտ էր հարկադրված գործել լիովին կեղծ ճանապարհներով՝ պետական ֆինանսական կառավարումը: Եթե նման հանգամանքները, ինչպիսին հենց նոր նկարագրվածներն են, հնարավոր են, սա իսկապես նշան է, որ այստեղ պետք է արմատական փոփոխություն իրականացվի: Սակայն սա ճիշտ է պետության համար պատերազմից առաջ՝ արդեն այդ ժամանակ պետությունը ներգրավված էր մասնավոր վարկային կապիտալի տոկոսային ծառայության մեջ:
Ոչինչ այնքան ցայտուն կերպով չի բացահայտում պետության կախվածությունը արդեն իսկ այդ ժամանակ առկա վարկային կապիտալից, որքան եկամտի տարբեր ձևերի վրա հարկերի բաշխման ուսումնասիրությունը: 1911 թվականի բյուջեի համաձայն, որի վրա մենք հիմնվել ենք մեր դիտարկումների վրա մինչ այժմ, հողային սեփականությունը գնահատվել է 12.6 միլիոն, տները՝ 12.1 միլիոն, առևտրային ձեռնարկությունները՝ 17 միլիոն, բայց մյուս կողմից, կապիտալ կենսաթոշակները, որոնց ընդհանուր կենսաթոշակային եկամուտը կազմում է 253 (!) միլիոն ոսկե մարկ, կազմում են ընդամենը 10 միլիոն: Այսպիսով, սա իսկապես չափազանց ներողամիտ վերաբերմունք է նրանց նկատմամբ, ովքեր կարող են ապրել առանց ջանքերի և աշխատել աշխատավոր բնակչության հաշվին:

Անթիվ փոքր կենսաթոշակային եկամուտները՝ մենք այստեղ նկատի ունենք 70-700 միլիոն մարկի կենսաթոշակային խումբը, թվերով իսկապես ներկայացնում են կապիտալ կենսաթոշակային հարկային պարտավորությունների գերակշռող զանգվածը, այսինքն՝ մոտ 150,000, բայց ո՛չ նրանց կապիտալ տոկոսներից ստացված եկամուտը, ո՛չ էլ նրանց հարկերի վճարումը՝ մոտ 0.7 միլիոն, դեր չեն խաղա պետական բյուջեում, բայց այս թվերը մեզ համար այդքան ուշագրավ են դարձնում այն հանգամանքը, որ խոշոր վարկային կապիտալը այս հարյուր հազարավոր փոքր տոկոս ստացողների մեջ ստեղծել է հզոր պաշտպանիչ միջոց՝ տոկոսներից ստացվող ջանքերի և աշխատանքից զուրկ եկամտի դեմ բոլոր հարձակումների դեմ:

Բնականաբար, հեշտ է համոզել այս մանր տոկոս ստացողներին, որ իրենց խնայողությունները պետք է որոշակի չափով երաշխավորեն տոկոսների նկատմամբ տևական պահանջ, քանի որ այս մարդկանց, ովքեր ամբողջ կյանքում աշխատել են և իրականում աշխատել են իրենց խնայողությունների համար, նմանությունը պետական կենսաթոշակ ստացողներին և աշխատողների պայմաններին ակնհայտ է: Սակայն այս վերաբերմունքը կենսաթոշակի գաղափարից տարբերակող էական տարբերությունն այն է, որ կենսաթոշակի պահանջը կախված է անձից և դադարում է մահվան դեպքում, մինչդեռ տոկոսի պահանջը նյութական է և անձից անկախ՝ անձնազուրկ կերպով կապված է փողի մաքուր տիրապետման հետ՝ որպես «հավերժական իրավական պահանջ»:

Այս կապերին մենք ավելի մանրամասն կանդրադառնանք ընդհանուր ծերության կենսաթոշակների քննարկման ժամանակ, քանի որ այս դիտարկումները թույլ կտան մեզ գտնել անցումը անհիմն հավերժական շահից դեպի յուրաքանչյուր ազգային ընկերոջ արդարացված պահանջը՝ անհոգ ծերություն:

Այս մանր տոկոս ստացողները հաշվի չեն առնվում այն հարցում, որի հետ մենք գործ ունենք հին պետության կողմից վարկային կապիտալի նկատմամբ ցուցաբերվող ուշագրավ ներողամտության հետ, այլ միայն նրանք, ովքեր կուլ են տալիս կապիտալ կենսաթոշակների առյուծի բաժինը և հետո կրկին հանդես են գալիս որպես պետության խոշոր ֆինանսական դոնորներ:

Machine Translated by Google

Այսպիսով, վերացնենք շահագրգիռ կապիտալիստական կողմնորոշմամբ պետական ֆինանսական կառավարման այս ազգային-տնտեսական անհեթեթությունը և անցնենք ազատ, բոլոր հարկերից զերծ աշխատանքի և կատարողականի ազգային-սոցիալիստական պետությանը:

Երբ պետությունը ազատվի իր տոկոսային պարտավորությունների ծանրությունից, այդ ժամանակ կտեսնենք, թե ինչի կարող է հասնել պետությունը: Եթե դրան գումարվեն մեծածավալ եկամտի նոր աղբյուրներ, ինչպիսիք են հիդրոէներգիայի և երկրի բնական պաշարների օգտագործումը, ապա հարկերից զերծ պետությունն այլևս ուտոպիա չի լինի, այլ ուրախալի իրականություն:

Եթե մենք այնուամենայնիվ ցանկանում ենք խոսել ազգային-սոցիալիստական պետության հարկային քաղաքականության մասին, դա այն պատճառով է, որ նման հարկային աղբյուրներից կարող են միջոցներ հոսել բազմաթիվ խնդիրների համար, որոնք իրականում սպասում են պետական լուծման, որոնց համար, սակայն, պետական բյուջեում երբեք այլևս միջոցներ չեն եղել: Այստեղ մենք մտածում ենք ազգային առողջապահության լայն ոլորտների, սեռական ճանապարհով փոխանցվող հիվանդությունների, ալկոհոլի չարաշահման դեմ պայքարի, ֆիզիկական սպորտի խթանման, արվեստի և գիտության ավելի էական խթանման, մայրության արձակուրդի, երեխաների խնամքի, այգե-քաղաքների կառուցման և, ամենից առաջ, գերմանացի ժողովրդի պատվի պարտքի մարման մասին իր պատերազմում վիրավորների, պատերազմի այրիների և որբերի նկատմամբ:

Հարկային քաղաքականության ոլորտում ազգային-սոցիալիստական պետական համակարգի համար որպես ուղեցույց սկզբունքներ պետք է ընդունվեն հետևյալը.

1. Ներքին վարկերի տոկոսների վճարման նպատակով հարկումը բացառվում է:
2. Հարկերը թույլատրելի են միայն անարդյունավետ նպատակներով պետական ծախսերի, վարչարարության, արդարադատության իրականացման, զինվորական, ոստիկանական և առողջապահական համակարգերի, ինչպես նաև կրթության համար, այնքանով, որքանով պետական առևտրային ձեռնարկությունների, երկաթուղիների, փոստի, հեռագրի, պետական անտառների և պետական հանքերի ավելցուկները, ինչպես նաև խոշոր պետական միջքաղաքային բազաներից էլեկտրաէներգիայի մատակարարումը բավարար չեն դրանց ծածկման համար:
3. Հատուկ կարիքների կամ հատուկ արտակարգ իրավիճակների համար, մասնավորապես պատերազմի դեպքում, ուղղակի և անուղղակի հարկերը ոչ միայն թույլատրելի են, այլև պատվիրված:
4. Ուղղակի հարկերը կարող են կիրառվել ցանկացած ձևով գույքի վրա, սակայն այստեղ պետք է նախատեսվի հեռահար աստիճանականացում: Եկամուտը պետք է ազատվի հարկերից մինչև համապատասխան չափը: Այս դեպքում պետք է ավելի մանրակրկիտ քննարկվի, քան մինչ այժմ, թե արդյոք հարկ վճարողը ունի ընտանիք՝ երեխաներով, թե՞ այլ խնամքի պարտականություններ:
5. Պետական պաշտոնյաները, ըստ էության, պետք է ազատվեն հարկերից: Ամուսնացածների համար՝ երեխաների նպաստները պետք է երաշխավորվեն:
6. Անուղղակի հարկերը նորմալ ժամանակներում հաշվի են առնվում միայն շքեղության առարկաների համար: Այստեղ պետությունն ունի հիանալի միջոց՝ գործելու այնպես, որ վերահսկի և բարձրացնի այն ապրանքների արտադրության գները, որոնք ծառայում են միայն գրավիչ շքեղության, ուտելիքի և խմիչքի մեջ շքեղության և որկրամոլության, ինչպես նաև նորաձևության չափազանցություններին: Նույնիսկ մաքուր կիսալյուքս ապրանքները, ինչպիսիք են ծխախոտը, ալկոհոլը, գինին, այնքանով, որքանով դրանք չեն ծառայում առողջապահական նպատակներին, կենթարկվեն անուղղակի հարկերի: Մյուս կողմից, բոլոր անուղղակի հարկերը, որոնք այսօր շահագործում են ամբողջ ժողովրդին, պետք է հիմնարար կերպով խուսափել: Այստեղ մենք նկատի ունենք բոլոր անհեթեթ անուղղակի հարկերը, որոնք գործում են միայն գների բարձրացման նպատակով՝ շաքարի, աղի, լուցկու, լամպերի, լիմոնադի, ինչպես նաև ածխի հարկերը, որոնք արտադրությունը արմատապես թանկացնում են, ինչպես նաև անձնական և ապրանքների տեղափոխման հարկերը և, ամենից առաջ, ապրանքների վաճառքի հարկերը:
7. Պատերազմի և հեղափոխության շահույթի հավաքագրումը պետք է իրականացվի որպես արդարության խնդիր: Նման խնդրի համար, բնականաբար, նախ պետք է ստեղծվի հաշվարկման բանական հիմք, որի վրա կարելի է համեմատել ներկայիս հարստությունը նախկինի հետ: Ակնհայտ է, որ այստեղ նույնպես կրկին պետք է տարբերություն դրվի արտադրողական աշխատանքից առաջացող հարստության միջև, որի համար պատերազմը, սակայն, նշանակեց հատուկ բում: Դա ոչ ավելին է, քան ճիշտ և

Machine Translated by Google

ճիշտ է, որ պատերազմական նման բավականին նշանակալի շահույթի մի մասն ուղղվում է համայնքին:

Մյուս կողմից, շատ ավելի կտրուկ գնահատական պետք է տրվի այն հարստության դեպքում, որը առաջանում է միջնորդական առևտրից և սպեկուլյացիայից:

8. Հնարավորության դեպքում պետք է սահմանափակվեն դրոշմանիշային տուրքերն ու վճարները, նույնիսկ այն հարկերը, որոնք սահմանափակում են հարստության տարրերի ազատ տնօրինման իրավունքը, այնքանով, որքանով այդ տնօրինումը չի ուղղված ընդհանուր բարեկեցության դեմ: Դրան են պատկանում նաև ժառանգության և նվերների հարկերը:

Հիմնականում հարկային-ֆինանսական քաղաքականությունը պետք է ձգտի «պետություն առանց հարկերի» վերջնական նպատակին, քանի որ պետության խնդիրը քաղաքացիներից գումար կորզելը չէ՝ կեղծ պետական վարկային տնտեսությունը շարունակելու համար, այլ ժողովրդի ընդհանուր բարեկեցությունը բարձրացնելը:

Պետությունը գոյություն չունի խոշոր վարկային կապիտալի տոկոսագումար հավաքագրելու համար, այլ իր քաղաքացիների անձին և սեփականությունը պաշտպանելու և երկրի բնական պաշարները համայնքին ծառայեցնելու համար: Անարդյունավետ պետական խնդիրների համար միջոցները, ինչպես արդեն նկարագրվել է, պետք է վերցվեն հիմնականում առևտրային պետական ձեռնարկությունների ավելցուկներից, երկրորդ՝ շքեղության հարկերից, երրորդ՝ հարստությունից և եկամուտներից, որոնք գերազանցում են այն, ինչը կարելի է ստանալ պարզապես աշխատանք կատարելով, և միայն այդ դեպքում՝ սեփականատիրական միջին դասից, ինչպես նաև կիսաշքեղ ապրանքների անուղղակի հարկերից, որոնց օգտագործումը կենսականորեն անհրաժեշտ չէ: Եվ միայն պատերազմի ժամանակ, երբ ամբողջ ազգի կյանքը վտանգված է, պետությունը կարող է պահանջել, որ նույնիսկ համայնքը, ինչպես որ այն կարող է իր ծառայողական ինքնիշխանության միջոցով բոլորից պահանջել զինվորական ծառայություն, և կրկին՝ հատուկ անդրադառնալով սեփականատիրական դասերին, իր ֆինանսական ներդրումը կատարի պատերազմի վարման գործում՝ անուղղակի և ուղղակի հարկերի տեսքով:

Եզրափակելով՝ կարող ենք ևս մի քանի խոսք ասել «առևտրային պետական ձեռնարկությունների» հարցի մասին: Այժմ նախընտրում ենք նշել այն փաստը, որ պետական ձեռնարկությունները «շահութաբեր» չեն: Մենք արդեն մանրամասն քննարկել ենք շահութաբերության հիմնարար հարցը:

Երկաթուղիները և այլն «գործարար ձևով» վարելու, «անտնտեսական պետական ձեռնարկությունից ազատելու» կամ «խառը տնտեսական ձևի բերելու» ջանքերում թաքնված է միայն խոշոր վարկային կապիտալի վատ թաքցված ցանկությունը՝ ազգի նույնիսկ այս զգալի հարստության բաղադրիչը դարձնել իր համար պիտանի: Եթե պետությունը հանձնում է հարստության նույնիսկ այս բաղադրիչները, ապա այն ամբողջությամբ հանձնվում է վարկային կապիտալին և, բացի վարկային կապիտալի տոկոսների գանձողի կարգավիճակում հանդես գալու թույլտվությունից, այլևս չունի որևէ ոլորտ, որտեղ ինքնիշխան է, կամ որտեղ կարող է գործել կարգավորվող ձևով և որից կարող է զգալի եկամուտներ ստանալ իր խնդիրների լուծման համար:

Machine Translated by Google

Պետության ֆինանսական քաղաքական ազատագրումը

Սկզբում մենք նկարագրեցինք, թե ինչ միջոցներ պետք է ձեռնարկվեն՝ ապագայում այնպիսի հանգամանքներ ստեղծելու համար, ինչպիսիք մենք հիմա ենք ապրում: Այս խնդիրները իսկապես պահանջում են ստեղծագործական ծառայություններ, բայց դրանք, այնուամենայնիվ, կարող են իրականացվել առանց գործող իրավական պայմանների վնասման կամ փոփոխության: Այլ բան է մեր պետության ներքին և արտաքին պարտատերերի նկատմամբ տոկոսային պարտքի առկա շղթաների խզման դեպքում:

Այստեղ ձեռնարկվելիք միջոցառումներն ինքնին չափազանց պարզ են, միայն թե դրանց իրականացումը կառաջացնի բազմաթիվ դժվարություններ: Ներքին վարկերից հավերժական տոկոսային պարտավորության լուծումը այս տոկոսային վճարման օրինական վերացումն է: Մյուս կողմից, խոշոր վարկային կապիտալը, պաշտպանելով մանր թոշակառուների շահերը, մեծ աղմուկ կբարձրացնի և ամենասարսափելի սպառնալիքներ կհնչեցնի այն պետության դեմ, որը «ոտքի տակ ոտնակոխ է անում անձեռնմխելի իրավունքները», որը «կատարում է օրենքի խախտում, որը կզրկի նրան վստահության վերջին փշրանքից»: Խոշոր կապիտալը, բնականաբար, կշարժի բոլոր լծակները՝ կանխելու «հիմնական տնտեսական օրենքների դեմ ուղղված հսկայական հանցագործությունը»: Բնականաբար, չի կարելի ակնկալել, որ միջազգային տերությունը հանկարծ կհրաժարվի իր գերիշխանության պահանջից:

Այս պայքարում խոսքը միայն երկաթե նյարդերը պահպանելու և ինքդ քեզ թույլ չտալու մասին է վախենալ բարձր ֆինանսներով պահպանվող մամուլի դագաղագործների ոռնոցից:

Հրեան այս մարտը կվարի ամենահաստատակամությամբ, քանի որ դա «իր պատվի» հարց է, ինչպես ասել է ծեր Ռոտշիլդը. «Իմ փողը իմ պատիվն է, և նա, ով վերցնում է իմ փողը, վերցնում է իմ պատիվը ինձնից»:

Այժմ, իրոք, նրանց գումարը ոչ մի կերպ չպետք է վերցվի պետական պարտատոմսերի սեփականատերերից, այլ պարզապես պետք է վերացվեն իրավական պահանջները, որոնք իրենց արդյունքում դարձել են շատ մեծ անարդարություն ազգային համայնքի նկատմամբ:

Սակայն պետության, ինչպես նաև բնակչության տեսանկյունից, որը պետք է իր աշխատանքի միջոցով հսկայական գումարներ հավաքի՝ «պետական պարտատերերի օրինական պահանջները» բավարարելու համար, խոսքը «օրինական պահանջների» մասին չէ, այլ բոլոր ժամանակների ամենամեծ անարդարության՝ աշխատավոր ժողովրդի երկարատև կողոպուտի մասին՝ պետական աջակցությամբ խոշոր կապիտալիստների մի փոքր խմբի օգտին: Պետությունը, որը «տոկոսային ստրկության խախտումը» դարձնում է փաստ, ոչ մի կերպ անարդարություն չի գործում, բայց քավում է բավականին հզոր անարդարությունը, որի կատարման համար ինքն է մատուցել կամակատարի ծառայություն:

Իհարկե, սա նշանակում է ներկայիս պետության լիակատար վերակազմակերպում. այն պետք է որոշի՝ ցանկանում է սպասարկել ամբողջին, թե՞, ինչպես հիմա, ցանկանում է լինել միջազգային ֆինանսների գանձապահը:
Այս հարցում փոխզիջումներ չկան: Այստեղ միայն վճռական պայքարը կարող է հանգեցնել նպատակին և լուծմանը:

Ազգային սոցիալիստական պետությունն իսկապես գիտակցում է այս հզոր որոշումը. չափազանց դժվար կլիներ նման վճռական քայլ կատարել, եթե մենք ճշգրիտ չիմանայինք, թե ինչ պետք է ստեղծենք տոկոսային կապիտալիստական տնտեսության փոխարեն: Բայց քանի որ մենք գիտենք սա, մենք հաղթանակի ամենալիակատար վստահությամբ ենք մտնում համաշխարհային պատմության այս մեծագույն ճակատամարտ: Մենք գիտենք, որ տոկոսային տիրապետությունը կառուցված է միայն ստի և խաբեության վրա, և քանի որ մենք գիտենք և հստակորեն ճանաչել ենք սա, մենք նաև գիտենք, որ ստի և խաբեության նման սարդոստայնը , որքան էլ դժվարությամբ հյուսված լինի, կարող է պատռվել մեկ քաշքշուկով:

Մեզ պետք է զբաղեցնի միայն մեկ հարց՝ վերջինը. ի՞նչ կասեն օտարերկրյա պետությունները նման արմատական բարեփոխման և հատկապես օտարերկրյա տոկոսային պարտատերերին հետագա տոկոսների վճարումներից հրաժարվելու մասին:

Այո՛, ի՞նչ կասեն դրան օտար ազգերը: Այս հարցն արդեն իսկ չափազանց կարևոր է մեր գերմանական տառապանքի և նաև ամենամեծ շրջանակների կոսմոպոլիտ վերաբերմունքի համար:
Ի՞նչ են ընդհանուր առմամբ «օտար ազգերը»: Դրանք ֆրանսիացիներն են, անգլիացիները, ամերիկացիները: Դրանք շվեդներն են, հոլանդացիներն ու նորվեգացիներն են: Դրանք ռուսնե՞րն են, թե՞ չինացիները: Կամ հնդիկնե՞րը, թե՞ ֆուգացիները82, թե՞ կոնգոլացի սևամորթները: Իրոք, այս բոլոր մարդիկ մեզ հետ կապված պատկանում են «օտար ազգերի»: Այժմ, այս բոլոր «օտարերկրացիների» մեծ մասը ոչինչ չի ասի, չինացիների ամենափոքր թիվը, ինչպես նաև ռուսների և ֆրանսիացիների ամենափոքր թիվը ընդհանուր առմամբ կիմանան, թե ինչի մասին է խոսքը: Վերջապես, մնում են մեր պատերազմական թշնամիների կառավարությունները, և բնականաբար՝ որպես իսկապես հետաքրքրվածներ՝ հրեա միջազգային բանկիրները, որոնք «ինչ-որ բան կասեն դրա մասին»: Սակայն, թե ինչ կասեն դրան միջազգային ֆինանսները, շատ հեշտ է պատասխանել: Այն, իր տրամադրության տակ եղած բոլոր միջոցներով, նման գործընթացը կբնութագրի որպես աննախադեպ հանցագործություն մշակութային մարդկության դեմ, այն իր սեփական նվիրված մամուլի միջոցով՝ բոլոր հնարավոր ստերով և աղավաղումներով, այսպես կոչված քաղաքակիրթ աշխարհը կբարձրացնի ստանձնած պարտավորությունների նման աննախադեպ խախտման դեմ, այն կխոսի Եվրոպայի լիակատար փլուզման մասին և կփորձի Ֆրանսիային՝ որպես եվրոպական քաղաքակրթության հատկապես հարմար կրողի, դրդել Գերմանիայի դեմ բաց պատերազմի: Այն ամենը, ինչ օտարերկրյա պետությունները, այսինքն՝ հրեական բարձր ֆինանսները, կասեն խոշոր հրեականության ամբողջական իշխանության դեմ նման մահափորձի դեմ:

Հետևաբար, կարելի էր խնայել թե՛ հարցն ինքնին, թե՛ պատասխանը: Քանզի ցերեկվա լույսի պես պարզ է, որ այն ուժը, որի դեմ ուղղված է ազատագրական պատերազմը, չի ենթարկվի առանց պայքարի, քանի որ այստեղ խոսքը գերմանացիների մասին չէ, որոնց համար օտար շահերն ու իրավունքները հիմնականում ավելի սրբազան են, քան գերմանացիների իրավունքները, այլ այն մարդկանց մասին, որոնց ամենաակնառու բնութագիրը իշխանության դաժան կամքն է:

Բոլոր նման վերջնական պատմական հարցերում բացարձակապես անիմաստ է ենթադրական դիտարկումներ անել այն մասին, թե ինչ կանի թշնամին հիմա, քանի որ ակնհայտ է, որ վերջինս թույլ չի տա անմիջապես ազատագրում կամ ապստամբություն: Բոլորովին այլ է այն հարցը, թե ինչ ուժի միջոցներ ունի հակառակորդը իր տրամադրության տակ և իմանալը, թե ինչ ուժեղ կողմեր ունի ինքը: Ավելին, եթե մարդը ճշգրիտ գիտի, թե ինչ պետք է անի և ինչ կանի ինքը, ապա պետք է դիտարկի, թե ինչպես է թշնամին հետ մղելու հարձակումը, և միայն այդ դեպքում կարող է ձեռնարկել հակազդեցության միջոցներ: Ոչ մի ռազմական ծրագիր չի կարող որոշել առաջին հարձակումից հետո արշավանքը, բայց այն իսկապես կարող է տալ գործողությունների էներգետիկ ընթացքի ընդհանուր ուղեցույցներ: Նույնը վերաբերում է նաև այստեղ:

Մեր դեպքում հակառակորդներին դժվար է բռնել, քանի որ խոսքը անձնական և վերազգային ուժի մասին է: Հետևաբար, քարոզարշավի պլանում նախ պետք է հաշվի առնվի, թե որ ուժերն ու շահերը չեն դիտարկվում որպես հակառակորդներ: Սա կարևոր է ուժերը անհարկի չօգտագործելու համար այնպիսի ուղղությամբ, որտեղից որևէ վտանգ չի սպառնում:

«Ի՞նչ կասեն դրան արտասահմանյան երկրները» հարցի հետևում հիմնականում թաքնված է այն անհանգստությունը, որ նման դեպքում մենք արտասահմանից ո՛չ վարկ, ո՛չ սնունդ կամ այլ հումք չենք ստանա:
Հիմա ի՞նչ իրավիճակ է այստեղ:

Որպես ազգային տնտեսություն՝ մենք երկարաժամկետ հեռանկարում կարող ենք մեր ներմուծման համար վճարել միայն մեր արտահանման միջոցով, այսինքն՝ ապրանքները փոխանակել ապրանքների հետ, բայց ոչ թղթադրամով և ոչ էլ «վարկերով»: Այս ամենը որոշ ժամանակ կաշխատի, քանի դեռ արտասահմանյան երկրները իրական վարկ են տրամադրում, այսինքն՝ քանի դեռ տարբեր արտասահմանյան մատակարարները վստահ են, որ գերմանացի ներմուծողները համապատասխան ապրանքների համար կվճարեն լիարժեք արժեքով: Սակայն դա հնարավոր է միայն այն դեպքում, եթե ներմուծողները որպես գերմանական ապրանքների արտահանողներ հավաքագրել են արտասահմանյան գումար: Այն վախը, որ մենք չենք ստանա բամբակ կամ ճարպ,

82 Հարավային Ամերիկայի հարավային ծայրամասում գտնվող Հուրե Գեորգոյի՝ կղզեխմբի բնակիչները:

Machine Translated by Google

պղնձի կամ կերերի, միջազգային տոկոսային վճարումներից հրաժարվելու պատճառով, միավորում է հարցեր, որոնք հիմնականում կապ չունեն միմյանց հետ: Նույնիսկ ամբողջությամբ հրեական խոշոր բանկային իշխանությունը երկարաժամկետ հեռանկարում չի կարող կանխել հումք արտադրող երկրների ավելցուկների որևէ կերպ հասնելը գերմանական գործարաններ և աշխատավայրեր, և նույն կերպ գերմանական պատրաստի ապրանքները կգտնեն իրենց ճանապարհը դեպի աշխարհի վաճառքի շուկաներ: Տարբեր ազգային տնտեսությունների միջև ապրանքների այս փոխադարձ փոխանակումը իսկապես տեղի է ունենում առաջարկի և պահանջարկի պարտադիր օրենքների համաձայն: Իհարկե, հարկադրանքի տակ և ժամանակավորապես, այստեղ կարող են տեղի ունենալ սահմանափակումներ և կանգառներ, ինչպես մենք դա տեսանք պատերազմում, ապա նաև Ռուրի շրջանում[83]: Բայց սրանք բոլորը ուժային միջոցառումներ են, որոնք նմանատիպ կերպով վնասում են օտարերկրյա երկրներին:

Այսպիսով, մենք կարող ենք վստահորեն ենթադրել, որ մեծածախ առևտուրը կհաջողի բավարարել ներմուծման անհրաժեշտ կարիքը: Միշտ կլինեն չեզոք երկրներ, որոնց միջոցով այդ ներմուծումը կարող է հասնել մեզ:

Ավելին, ազգային տնտեսությունը, որը կրկին գիտակցում է իր ազգային պարտականությունները և որը դրանով կրկին կդառնա ավելի արդյունավետ արտահանման ապրանքների դեպքում, կարող է շատ ավելի լավ հույս դնել այն փաստի վրա, որ կվերականգնի նախկին վստահությունը: Ներմուծման և արտահանման ժամանակավոր միջնորդական վարկերը առևտրային տների գործն են և հիմնված են նրանց անձնական վարկի վրա:

Այս հարցն ունի մեկ այլ կողմ՝ քաղաքական հարկադրական միջոցառումների վախը՝ կապված Ռայխի կամ դաշնային նահանգների ռազմական պարտատոմսերի և այլ տոկոսային պարտատոմսերի ազգային տոկոսների վճարման կասեցման հետ: Նույնիսկ սա չափազանց անհավանական է, քանի որ խոսքը գերմանական պետական պարտատոմսերի անհատական մասնավոր պարտատերերի տոկոսային պահանջների մասին է, որոնց համար գրեթե որևէ քաղաքական գործողություն չի կարող ձեռնարկվել: Իրականում, պետական սնանկությունների պատմության մեջ դեռևս չի պատահել, որ պետության տոկոսների վճարումը կասեցնելուց հետո ռազմական միջամտություն լինի: Հակառակ կարծիքը, որ այս դեպքում ֆրանսիացիները անմիջապես կձեռնարկեն հակազդեցություններ, ոչ մի կերպ չի կարելի ընդունել տրամաբանական հիմքերով, քանի որ հակառակ դեպքում թշնամիները այդ ժամանակ ստիպված կլինեին միջամտել ռազմական գործողություններով՝ գերմանական մարկի անկման դեմ: Արժույթի անկումը վերջնականապես զրկեց գերմանական պարտատոմսերի օտարերկրյա պարտատերերին ամեն ինչից: Այժմ մեր միջոցառումները բնավ չեն նախատեսում այս ներքին գերմանական պետական պարտքերի չեղարկում, այլ միայն տոկոսների չեղարկում և պարտատոմսերի բանկային ակտիվների վերածում: Մյուս կողմից, կանխիկ վճարումը կարող է անմիջապես առաջարկվել օտարերկրյա պարտատերերին:

Ինչպե՞ս է հնարավոր, որ նման դեպքում, այսինքն՝ երբ պարոն X. Իլինոյսը կամ Չիկագոն իր բանկիրից ստանում է տեղեկատվություն, որ Գերմանիայի կառավարությունը պատերազմական պարտատոմսերը վերադարձնում է կանխիկով, և որ այդ գումարը մուտքագրվել է իր հաշվին, նա շատ զայրանա և իր կառավարությունը գործի դնի Գերմանիայի դեմ:

Ոչ մի կողմից լուրջ դիմադրություն չի կարելի սպասել, եթե ազգայնական գերմանական կառավարությունը հայտարարի բոլոր տոկոսային պարտատոմսերի տոկոսների չեղարկման մասին՝ միաժամանակ այդ պարտատոմսերը պետական բանկերում կամ փոստային չեկային հաշիվներում անտոկոս ակտիվների վերածելով: Մեզ համար կարևոր է, որ մեր միջոցառումների միջոցով համայնքը չտուժի. այն փաստը, որ դիմադրությունը կձեռնարկվի կապիտալիստական կողմից, չի կարող սահմանափակել ազատագրական արարքը: Հենց այս միջոցառման դեպքում կարելի է տեսնել, որ այստեղ տեղի կունենա հոգիների բաժանում, և որ այս կառավարությունում իրենց զգացող մարդկանց փակ խումբը չափանիշ է ազատագրման և...

---

[83] Երբ 1922 թվականի վերջին պարզվեց, որ գերմանացիները լուրջ խախտումներ են թույլ տվել դաշնակիցներին փայտանյութի և ածուխի որպես պատերազմական փոխհատուցումների վճարումը, ֆրանսիացիներն ու բելգիացիները, Ֆրանսիայի վարչապետ Ռեյմոն Պուանկարեի ղեկավարությամբ, 1923 թվականի հունվարին գրավեցին Ռուրի արդյունաբերական շրջանը: Գերմանիայի արձագանքը այս գրավմանը հիմնականում պասիվ դիմադրություն էր, որը նվաճեց աշխարհի համակրանքը և հանգեցրեց Դոուսի պակտում փոխհատուցումների պայմանների «մեղմացմանը»: 1924 թվականի ապրիլը (տե՛ս վերևում, էջ 94), որը նաև կոչ էր անում դաշնակիցների օկուպացիոն զորքերի դուրսբերմանը Ռուրից:

Machine Translated by Google

Աշխատանքի ազատագրումը հսկայական ճնշումից շատ շուտով կներառի բոլոր աշխատողներին: Միայն բանկային և ֆոնդային բորսաների շրջանակը և փոքր թոշակառուների շրջանակում գտնվողները, որոնք իրենց սեփական առավելությունների մեջ են հայտնվել, կշարունակեն հանդես գալ որպես նրանց հակառակորդներ:

Աշխատողը որևէ հատուկ հետաքրքրություն չունի այն փաստի նկատմամբ, որ իր ժամանակավոր ակտիվներից տոկոսներ է ստանում բանկերից, և առավել ևս՝ նա շահագրգռված չէ վարկերի համար շատ բարձր տոկոսներ վճարելով. իր փողը որպես շրջանառու կապիտալ օգտագործելով՝ նա ցանկանում է աշխատել և վաստակել: Այդ պատճառով բոլոր գործարարները, գործարանատերերը և արհեստավորները շատ քիչ կհետաքրքրվեն տոկոսային կապիտալիստական համակարգի պահպանմամբ: Սա ակնհայտ է դառնում բոլոր նրանց համար, ովքեր հիշում են, որ պետական շահերը, ինչպես մենք ամենահստակ ցույց տվեցինք, արտադրողական աշխատողների աշխատանքային եկամտից արդյունահանվում են միայն ուղղակի կամ անուղղակի հարկերի միջոցով:

Այս գիտելիքը հստակորեն մտապահող մարդը չի կարող տատանվել որևէ պահի, քանի որ դա իսկապես հիմնարար սկզբունք է. պետությունը կարող է տալ միայն այն, ինչ որոշակի ձևով պետք է կրկին խլի իր քաղաքացիներից:

Պետության տոկոսների վճարման տոկոսները բոլոր հանգամանքներում պետք է գանձվեն արտադրողական աշխատողներից: Այս սկզբունքից բացառված չէ ոչ մի աշխատող, առավել ևս՝ ֆիզիկական աշխատողը, ով իր տրամադրության տակ չունի տոկոսային պարտատոմսեր: Այս իրավիճակը նրան ամենից շատ է հարվածում, քանի որ ուղղակի և հատկապես անուղղակի հարկերը նույնպես ամենաշատն են ազդում նրա վրա: Այժմ, այն փաստը, որ հենց աշխատողն է հարկվում ուղղակի եկամտային հարկի միջոցով՝ եկամտի նվազեցման տեսքով, բոլոր մյուս շրջանակներից առաջ, արդեն աշխատողին պայծառատես է դարձրել այս հարցերում, նույնը վերաբերում է նաև բոլոր աշխատավարձ ստացողներին: Անշուշտ, այս շրջանակները շատ ավելի քիչ են գիտակցում շատ ավելի արմատական անուղղակի հարկերը, չնայած դրանք հիմնականում զգում են գնաճի մեջ, ինչպես նկարագրված է «Գնաճ» գլխում: Անուղղակի հարկը ամենաանհասարակական հարկն է: Այն ծանրաբեռնում է աշխատանքը՝ մաքուր վարկային կապիտալի օգտին: Ոչ ոք չի կարող դրանից հրաժարվել, ուստի այն ամենից շատ ճնշում է նրան, ով ամենաքիչ եկամուտն ունի: Մյուս կողմից, անուղղակի հարկերը՝ ածխի, աղի, լուցկու, շաքարի, գարեջրի և խմիչքի հարկերը, անձնական տրանսպորտային հարկերը և այլն, ամենևին չեն անհանգստացնում խոշոր կապիտալի տիրոջը:

Հետևաբար, աշխատավորների շրջանակից մեկը, ով հակառակորդ է նման ազատագրական գործողության դա կարող է լինել միայն այդ կապերի մասին գիտելիքների և հասկացողության պակասի պատճառով:

Վերջին և ամենադժվար բանը, որին մենք դեռ պետք է անդրադառնանք այս գլխում, միջազգային տոկոսային պարտավորությունների վերացման հարցն է, այլ կերպ ասած՝ պատերազմական պարտքերի հետագա տոկոսային վճարումներից հրաժարվելը:

Այս հարցը ամենասերտորեն կապված է գերմանական պատմական հարցի հետ, ավելին, այն իրականում գերմանական հարց է ընդհանրապես, քանի որ այն ասում է. Գերմանացի ազգը ազատությո՞ւն է ուզում, թե՞ ստրկություն:

Մենք գիտենք, որ նման վերջնական հարցերում միայն վճռական կամքը կարող է որոշել և հասնել հաղթանակի. հետևաբար, այս հարցի պատասխանը շատ ավելի հեռու է գնում ֆինանսական քաղաքական դիտարկումների շրջանակից: Սակայն կարևոր է, որ ազգը, որը պետք է ձգտի իր ազատությանը, իմանա, որ իր ստրկությունը, առաջին հերթին, ֆինանսաքաղաքական է, որ այստեղ քաղաքականությունն ու տնտեսագիտությունն առավել սերտորեն կապված են: Սակայն հենց սա է ներկայիս իրավիճակի նորությունը, որ այն կառավարվում է ֆինանսական ուժի քաղաքական տեսակետներով, և որ ռազմական ուժի քաղաքական տեսակետները երկրորդական տեղում են:

Մենք իսկապես կարող ենք խոսել մամոնիստական դարաշրջանի մասին որպես նոր դարաշրջանի: Աստված Մամոնը բարձրացել է այս աշխարհի գահին: Կայսրն ու թագավորը խոնարհվում են նրա առջև: Խորհրդարաններն ու կառավարությունները նրա հնազանդ ծառաներն են: Նա կարողացել է լծել մեծ շարժումների՝ ինչպես վարձու աշխատողների ձգտումը իրենց կատարելագործման համար: Միջազգային կապիտալը նույնպես ստեղծել է...

Machine Translated by Google

աշխարհի հրատարակչությունները, որոնք ծառայեցնում են իր նպատակներին, քանի որ այն նաև իրեն դարձրել է մշակութային հարստության կառավարիչ և յուրաքանչյուր ազգային բնիկ արվեստի ու գրականության խեղաթյուրող:

Որպես այս մամոնիստական ներխուժման և աշխարհի կառավարման ամենաակնառու կրողներ՝ մենք ճանաչել ենք հրեաներին, և այդպիսով մեր գիտելիքների շրջանակը կրկին փակվում է բոլոր հարցերի հարցով ՝ հրեական հարցով:

Տոկոսային խնդրի լուծումը հրեական հարցի լուծումն է: Մեր բացատրությունների իմաստով տոկոսային խնդրի լուծումը հրեական համաշխարհային տիրապետության կոտրումն է, քանի որ այն ջախջախում է համաշխարհային հրեականության ուժը՝ նրա ֆինանսական ուժը:

Սակայն տոկոսային խնդրի լուծումը, ավելին, կառուցողական իմաստով, միևնույն ժամանակ ժամանակը նաև սոցիալական հարցի լուծումն է:

Պատերազմական պարտքերի բոլոր տոկոսների և տուրքերի վճարումներից հրաժարվելը միջազգային ֆինանսներին կամ Ֆրանսիային կդներ ամբողջ Գերմանիայի ամբողջ ֆինանսական կառավարման ստանձնման հարցի առջև: Եթե վերացվեն Ռայխի բոլոր հարկերը, որոնք այժմ ծառայում են թշնամուն տոկոսների վճարմանը, դա կնշանակեր նախևառաջ ներքին առումով խելահեղ հարկային ճնշումներից ազատագրում, մեծ մասշտաբի մեծ սոցիալ-քաղաքական գործողություն, և թշնամին ստիպված կլիներ փորձել զարգացնել իր սեփական ֆինանսական կառավարումը Գերմանիայում:

Բայց եթե գերմանացի ժողովուրդը տեսներ ֆրանսիացի կամ հրեա հարկահավաքին նստած յուրաքանչյուր հարկային և կենսաթոշակային գրասենյակում, և եթե լավագույն կովերը վերցվեին ֆերմերների գոմերից այս օտարերկրյա ճնշողների կողմից, ապա զայրույթն ու վրդովմունքը, հնարավոր է, շուտով այնքան ուժեղ դառնային, որ մի գիշեր կքշի օտար ուրվականը արյունոտ ավելով, և Գերմանիան կազատվեր:

Արդյո՞ք, ընդհանուր առմամբ, ռազմական տերությունը կձեռնարկի նման ձեռնարկություն՝ ի սպաս հետևաբար, ֆինանսական կարողությունը դեռևս խիստ կասկածելի է:

Մեր ազատագրման կամքի հեռանկարները բնավ այնքան անբարենպաստ չեն, որքան կարող էին թվալ սկզբում, ընդհակառակը: Առաջին անգամ, երբ Գերմանիան միաձայն հրաժարվեց իր «պատերազմի հերոսներին» հանձնելուց, այս «ոչ»-ով ուրվականը վերացավ:

Այժմ միջազգային ֆինանսները, անկասկած, կփնտրեն այլ մեթոդներ, մասնավորապես՝ բոյկոտի և միջազգային շուկայի ամբողջական խեղդման մեթոդը: Այն, որ վերջինիս մեջ նրանք չեն հաջողի, նույնպես կարող է անկասկած լինել, և գերմանական ապրանքների բոյկոտը Գերմանիային կուղղորդի սկզբում միայն իր տնտեսական գործունեության մեջ, իսկ որոշ ժամանակով՝ նաև բացառապես իր ներքին շուկա: Հետևաբար, այստեղ նույնպես միայն հմուտ ներքին քաղաքականության խնդիրն է՝ մասնավորապես բնակարանաշինության ոլորտում առատաձեռն խթանման միջոցով՝ հաղթահարել ճգնաժամային ժամանակները և դրանք օգտագործել ժողովրդի բարօրության համար, մինչև որ որոշվեն դեպի աշխարհ տանող նոր ուղիները:

Աշխարհին նոր ուղիների այս բացումը տեղի կունենա հրեական տիրապետության կոտրման միջոցով նույնիսկ այլ ազգերի շրջանում, քանի որ առանձին ազգերի ճանապարհը դեպի առողջ ազգային տնտեսություն կարող է լինել միայն հրեա-մամոնիստական թույնով իրենց ներքին թունավորումից բուժվելու միջոցով: Այդ դեպքում ազգերի միջև առողջ միջազգային առևտրի և տնտեսական առևտրի բնական ուղիները կբացվեն ինքնուրույն, և մարդկությունը, ազատված հրեական ճնշումից, կապրի աննախադեպ բարգավաճման դարաշրջան, և, ամենից առաջ, Գերմանիան՝ աշխարհի սիրտը:

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Տարբերակ 1.0

Հրատարակվել է հիջրեթի 130 թվականին, Քրիստոնեական օրացույցի 2018 թվականի հոկտեմբերի Կալի

Յուգայում Sudetenland Verlag-ի կողմից:

Խմբագրել է Էյնար Բիրկեմանը:

Գրքի շապիկի հեղինակն է Իտալոն: